B E S T S E L L E R

Judith McNaught

EDITURA MIRON

CEVA MINUNAT

UN VÎRTEJ DE GELOZIE ȘI RĂZBUNARE,
MÎNDRIE PĂTIMAȘĂ ȘI PASIUNE COPLEȘITOARE...

Judith McNaught și-a captivat cititorii de pretutindeni cu romane de excepție.

În «CEVA MINUNAT» Judith McNaught ne prezintă cea mai încîntătoare poveste de dragoste scrisă de ea pînă acum... povestea Alexandrei Lawrence, o fată săracă și căsnicia ei tumultoasă cu puternicul și bogatul duce de Hawthorne. Atrasă de fascinanta înaltă societate londoneză, inteligenta Alexandra se vede prinsă într-un vîrtej de gelozie și răzbunare, mîndrie pătimașă și pasiune copleșitoare. Dar în spatele măștii de răceală și aroganță pe care o afișează soțul ei, trăiește un bărbat tandru și senzual, bărbatul cu care s-a măritat Alexandra... Acum ea va lupta pentru viața lui și pentru dragostea pe care o pot împărtași...

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 29,00

JUDITH McNAUGHT

CEVA MINUNAT

Something Wanderful
by Judith McNaught

JUDITH McNAUGHT

CEVA MINUNAT

CAPITOLUL 1

Senzuala blondă se ridică într-un cot şi-şi trase cearceaful peste sîni. Uşor încruntată, îl studia pe tînărul de optsprezece ani, brunet şi bine făcut, care stătea la fereastra dormitorului lui, sprijinit de pervaz şi privind spre pajiştea unde era în plină desfăşurare o petrecere în onoarea zilei de naştere a mamei sale.

– Ce vezi acolo de te interesează mai mult decît persoana mea? întrebă lady Catherine Harrington înfăşurîndu-şi cearceaful în jurul trupului şi îndreptîndu-se şi ea spre fereastră.

Jordan Addison Matthew Townsende, viitorul duce Hawthorne, părea că nu o aude, privind întinderile magnificei proprietăţi, pe care urma să o moştenească la moartea tatălui său. Privind spre superbul labirint viu, o văzu pe mama sa apărînd dintr-un tufiş. Aruncînd o privire scurtă, pe furiş, în jur, îşi aşeză corsajul rochiei şi încercă să facă o oarecare ordine în bogatul ei păr negru. Un moment mai tîrziu apăru şi lordul Harrington, aranjîndu-şi legătura de la gît. Cînd se prinseră de mînă, rîsul lor ajunse pînă la fereastra deschisă a lui Jordan.

Un cinism îngăduitor învălui frumuseţea tinerească a trăsăturilor sale fine, cînd Jordan o urmări pe mama sa şi pe cel mai proaspăt iubit al ei, traversînd pajiştea şi mergînd alene printre copaci. După cîteva momente, din

acelaşi labirint apăru şi tatăl său, privi şi el în jur şi o trase din tufiş pe lady Milborne, actuala lui amantă.

– Evident, mama are un nou iubit, mormăi sarcastic Jordan.

– Zău? se miră lady Harrington iscodind cu privirea pe fereastră. Pe cine?

– Pe soţul tău. Întorcîndu-se spre ea, Jordan îi scrută frumoasa-i faţă căutînd vreun oarecare semn de surpriză. Nevăzînd nimic, trăsăturile i se înăspriră într-o mască ironică. Ştiai că sînt împreună în labirint şi de aici interesul tău neaşteptat, fără precedent, pentru patul meu, nu-i aşa?

Ea dădu din cap simţindu-se stînjenită sub privirea intensă a ochilor lui cenuşii, reci ca oţelul.

– Mă gîndeam, zise ea plimbîndu-şi mîna pe pieptul lui tare, că ar fi amuzant dacă... dacă şi noi am fi împreună. Dar interesul meu pentru patul tău nu este brusc, Jordan, te doresc de multă vreme. Acum, cînd mama ta s-a cuplat cu soţul meu, nu văd nici un motiv pentru care să nu iau ceea ce doresc. Ce vezi rău în asta?

El nu spuse nimic, iar ochii ei îi urmăreau trăsăturile de nepătruns, zîmbind sfios.

– Eşti şocat?

– N-aş zice! replică el. Am ştiut despre aventurile mamei mele încă de cînd aveam opt ani şi mă îndoiesc că aş mai putea fi şocat de ceea ce poate face o femeie. Pot să spun că sînt surprins că n-ai pus la cale să ne întîlnim toţi şase în labirint pentru o mică reuniune de familie, încheie el cu insolenţă deliberată.

Ea scoase un sunet înfundat, în parte rîs, în parte exclamaţie de oroare.

– Acum tu mă şochezi pe mine.

Întinse leneş mîna şi o prinse de bărbie, cercetîndu-i faţa cu ochi prea duri, prea cunoscători, pentru vîrsta lui.

– Nu ştiu de ce, dar mi se pare imposibil să cred aşa ceva.

Simţindu-se brusc stînjenită, Catherine îşi retrase mîna de pe pieptul lui şi-şi strînse mai tare cearceaful în jurul trupului gol.

– Nu zău, Jordan, nu ştiu de ce te uiţi la mine ca şi cum aş fi vrednică de dispreţ, zise ea, iar faţa îi reflecta sincera uimire şi un pic de ciudă. Nu eşti căsătorit, aşa că nu ştii cît de insuportabil de plictisitoare este viaţa pentru noi toţi. Dacă n-ar fi flirturile care să mai spulbere plictiseala, aproape că am înnebuni.

La nota de tragism din vocea ei, umorul îi îmblînzi trăsăturile, iar buzele lui pline, senzuale, se contorsionară într-un zîmbet batjocoritor.

– Sărmana Catherine, zise el rece, întinzînd mîna şi mîngîindu-i obrazul. Ce soartă nefericită aveţi voi, femeile. Din ziua în care vă naşteţi, nu aveţi decît să cereţi şi obţineţi tot ce doriţi, aşa că nu trebuie să munciţi şi, chiar dacă aţi vrea, nu vi se permite să o faceţi. Nu vă permitem să studiaţi şi vă sînt interzise sporturile, aşa încît nu vă puteţi exersa nici mintea, nici trupul. Nu aveţi nici măcar onoarea să fiţi fidele, pentru că, deşi bărbatul îşi poate păstra onoarea atîta vreme cît doreşte, a voastră se află între picioare şi o pierdeţi cînd vă dăruiţi prima dată unui bărbat. Cît de nedreaptă este viaţa cu voi! Nu este de mirare că toate sînteţi plictisite, imorale şi frivole.

Catherine ezită, izbită de cuvintele lui, nefiind sigură dacă-şi bate joc de ea; apoi dădu din umeri.

– Ai absolută dreptate.

– Ţi-a trecut vreodată prin cap să încerci să schimbi toate astea? zise el privind-o cu curiozitate.

– Nu, recunoscu ea deschis.

– Îţi admir sinceritatea. Este o virtute rară la sexul vostru.

Deşi avea numai optsprezece ani, puternioa atracţie pe care o exercita Jordan Townsende asupra femeilor făcea deja subiectul unor bîrfe suculente, iar cînd Catherine privi în cinicii lui ochi albaştri, se simţi brusc atrasă de el ca de o copleşitoare forţă magnetică. În ochii lui era inteligenţă, amestecată cu o notă de umor şi o experienţă care depăşea cu mult anii pe care îi avea. Acestea erau lucrurile care, mai mult decît faptul că era bine făcut şi decît virilitatea lui ostentativă, le atrăgeau pe femei la el. Jordan înţelegea femeile; el o înţelesese şi, deşi era evident că nu o admira sau aproba, o accepta pentru ceea ce era ea, cu toate slăbiciunile ei.

– Veniţi în pat, my lord?

– Nu, zise el cu blîndeţe.

– De ce?

– Pentru că îmi dau seama că sînt destul de plictisit ca să mă culc cu soţia amantului mamei mele.

– Nu... nu ai o părere prea bună despre femei, nu-i aşa? îl întrebă Catherine, neputîndu-se abţine.

– Există motive pentru care ar trebui să am altă părere?

– Eu... Îşi muşcă buza şi dădu în silă din cap. Nu, cred că nu. Dar într-o bună zi va trebui să te căsătoreşti ca să ai copii.

Ochii lui străluciră deodată de veselie, se sprijini din nou de marginea ferestrei şi-şi încrucişă braţele pe piept.

– Să mă căsătoresc? Adevărat? Deci aşa pot face oamenii copii? Şi în tot timpul ăsta eu am crezut...

– Jordan, nu zău! zise ea rîzînd, mai mult decît fermecată de acest mod relaxant, maliţios, de a se comporta. Vei avea nevoie de un moştenitor legitim.

– Cînd am să fiu obligat să-mi dau mîna pentru a produce un moştenitor, replică el cu umor sumbru, o să aleg o copilă naivă care la cel mai mic semn să-mi îndeplinească toate dorinţele.

– Iar cînd se va plictisi şi va căuta altceva, ce ai să faci?

– Să se plictisească? întrebă cu vocea ca o lamă de oţel.

Catherine îi studie umerii largi, musculcşi, pieptul puternic şi talia îngustă. Apoi privirea i se ridică spre faţa parcă cioplită în piatră. Îmbrăcat într-o cămaşă de mătase, cu pantaloni bine mulaţi, fiecare centimetru din trupul lui înalt emana o forţă brută şi o senzualitate ţinută sub control. Îşi înălţă sprîncenele frumoşilor ei ochi verzi.

– Poate nu.

În timp ce ea se îmbrăca, Jordan se întoarse spre fereastră şi privi fără interes la oaspeţii eleganţi care se adunaseră în parcul de la Hawthorne pentru a sărbători ziua de naştere a mamei sale. Pentru cineva din afară, în acea zi Hawthorne părea fără îndoială un paradis luxuriant, fascinant, populat cu superbe păsări tropicale, plimbîndu-se fără nici o grijă în cele mai luxoase penaje. Pentru Jordan Townsende, băiatul de optsprezece ani, scena nu prezenta nici un interes şi era lipsită de orice frumuseţe; el ştia foarte bine ce se petrece în interiorul acestor ziduri odată oaspeţii plecaţi.

La optsprezece ani nu mai credea în bunătatea necondiţionată a oamenilor, nici măcar în a lui însuşi. Era de viţă nobilă, arăta bine şi era bogat; dar totodată era dezgustat de lume, închis şi precaut.

Cu bărbia mică proptită în pumni, domnişoara Alexandra Lawrence urmărea fluturele galben care se aşezase pe pervazul ferestrei casei bunicului ei; îşi întoarse apoi atenţia spre bătrînul cu păr alb pe care îl iubea atît şi care era aşezat la birou vizavi de ea.

– Ce-ai spus, bunicule? Nu te-am auzit.

– Te-am întrebat de ce astăzi fluturele este mai interesant decît Socrate, zise bătrînul blînd, aruncîndu-i

un zîmbet de profesor îngăduitor fetiţei de treisprezece ani, care avea buclele castanii bogate ale mamei ei şi ochii lui verzi-albaştri. Amuzat, bătea cu degetele în operele lui Socrate, pe care tocmai îl studiau.

Alexandra i-a adresat un zîmbet cald, de scuze, dar nu a negat că este distrată pentru că, aşa cum spunea adesea blînd şi savant bunicul ei, „o minciună este un afront pentru suflet, precum şi o insultă pentru inteligenţa persoanei pe care o minţi”. Iar Alexandra ar fi făcut orice mai degrabă decît să-l insulte pe acest om delicat care îi insuflase propria lui filozofie de viaţă şi care de asemenea o învăţase matematică, filozofie, istorie şi latină.

– Mă întrebam, recunoscu ea cu un oftat plin de tristeţe, dacă există cea mai mică şansă ca eu să nu fiu acum decît în faza de omidă şi în curînd să mă transform într-un fluture şi să devin frumoasă?

– Ce este rău în a fi în faza de omidă? „În definitiv”, cită el cu o nuanţă de ironie în glas, „nimic nu este frumos din toate punctele de vedere”. Şi clipi aşteptînd să vadă dacă recunoaşte sursa din care citase.

– Horaţiu, răspunse Alexandra prompt, zîmbindu-i. Dădu din cap încîntat, apoi vorbi.

– Nu trebuie să-ţi faci probleme în legătură cu înfăţişarea ta, draga mea, pentru că adevărata frumuseţe ţîşneşte din inimă şi izvorăşte din ochi.

Alexandra îşi apleacă într-o parte capul, gîndindu-se, dar nu-şi putu aminti nici un filozof, antic sau modern, care să fi spus un asemenea lucru.

– Cine a spus asta?

– Eu am spus-o, chicoti bunicul.

Rîsul copilei răsună ca un clopoţel, umplînd camera luminoasă de o veselie muzicală; brusc, deveni sobră.

– Tata este dezamăgit că nu înfloresc, îmi dau seama de asta de cîte ori vine în vizită. Are toate motivele să se

aştepte să arăt mai bine, pentru că mama este frumoasă, iar, în afară de faptul că arată bine, papa este şi cel de-al patrulea văr al unui conte.

Abia putînd să-şi ascundă dispreţul faţă de ginerele său şi de pretenţia dubioasă la o legătură obscură cu un conte obscur, domnul Gimble cită cu semnificaţie:

– „Naşterea nu înseamnă nimic acolo unde nu există virtute".

– Moliere, spuse automat Alexandra sursa citatului. Dar, continuă tristă, revenind la preocuparea ei iniţială, trebuie să recunoşti că soarta a fost excesiv de aspră cu el dîndu-i o fiică cu o înfăţişare atît de obişnuită. De ce nu sînt înaltă şi blondă? Ar fi fost mai drăguţ decît să arăt ca o mică ţigăncuşă, aşa cum spune papa.

Îşi întoarse din nou privirea spre fluture, iar ochii domnului Gimble străluceau de dragoste şi încîntare, pentru că despre nepoata sa puteai spune orice, numai că avea o înfăţişare comună nu. Cînd fetiţa avea patru ani, a început să o instruiască învăţînd-o să scrie şi să citească, aşa cum i-a învăţat şi pe copiii din sat care-i fuseseră încredinţaţi, dar mintea ei era mult mai fertilă decît a lor, mai rapidă şi mai capabilă să înţeleagă concepte. Copiii ţăranilor erau elevi indiferenţi, care veneau la el cîţiva ani şi apoi se duceau să muncească pe cîmp, alături de părinţii lor, să semene, să culeagă şi să ia tot mereu de la capăt ciclul vieţii. Dar Alexandra se născuse cu o fascinaţie pentru învăţătură. Bătrînul zîmbi către nepoata lui. Nu fusese un lucru atît de rău, se gîndi el.

Dacă el ar fi dat curs înclinaţiilor sale din tinereţe şi ar fi rămas burlac, consacrîndu-şi toată viaţa studiului mai degrabă decît să se căsătorească, Alexandra Lawrence n-ar fi existat niciodată. Iar Alex era un dar făcut lumii. Darul făcut de el. Gîndul îl însufleţi, apoi îi creă o stare de jenă pentru că semăna a mîndrie. Totuşi, nu-şi reprimă valul de plăcere care-l cuprinse cînd privi copilul cu părul

buclat care stătea vizavi de el. Era tot ce a sperat el să fie şi chiar mai mult. Era blîndeţea şi rîsul, inteligenţa şi spiritul cu neputinţă de îmblînzit. Poate prea mult spirit şi, de asemenea, prea multă sensibilitate – pentru că în repetate rînduri se autoanaliza, încercînd să-i facă pe plac superficialului ei tată cu prilejul vizitelor lui ocazionale.

Se întrebă cu ce fel de om se va căsători – spera din tot sufletul să nu fie unul de genul celui cu care s-a căsătorit propria lui fiică. Fiica lui nu avea profunzimea de caracter a Alexandrei; el fusese cel care o răsfăţase, se gîndi trist domnul Gimble. Mama Alexandrei era slabă şi egoistă. Se căsătorise cu un bărbat exact ca ea. Dar Alex trebuia să aibă, şi merita, un bărbat mult mai bun.

Cu sensibilitatea ei obişnuită, Alexandra îşi dădu seama de schimbarea bruscă a stării de spirit a bunicului ei şi încercă imediat să-l înveselească.

– Nu te simţi bine, bunicule? Te doare din nou capul? Să-ţi masez puţin ceafa?

– Am o mică durere de cap, zise domnul Gimble şi cînd îşi muie tocul în călimară, începînd să scrie ceea ce urma să devină cîndva *Dizertaţie completă despre viaţa lui Voltaire,* Alex veni în spatele lui şi cu mînuţele ei de copil începu să-l maseze pentru a-i alunga încordarea ce o simţea în ceafă şi în umeri.

Nici nu se opriseră bine mînuţele ei că bătrînul simţi că îi atinge ceva obrazul. Absorbit în munca lui, întinse mîna şi frecă absent locul unde simţise atingerea. O secundă mai tîrziu, îl gîdilă ceva pe gît şi automat îşi frecă locul respectiv. Apoi simţi ceva la urechea dreaptă şi zîmbi larg cînd în sfîrşit îşi dădu seama că nepoata lui îl gîdila cu un fulg.

– Alex, draga mea, mă tem că a pătruns aici o păsărică ştrengară, care nu mă lasă să lucrez.

– Pentru că lucrezi prea mult, zise ea, dar îl sărută pe obrazul uscat şi se întoarse la locul ei să-l studieze pe

Socrate. Puţin mai tîrziu, atenţia îi fu atrasă de un viermişor care îşi croia drum prin uşa deschisă a casei.

– Dacă în univers totul slujeşte unui scop anume al lui Dumnezeu, de ce crezi tu atunci că El a creat şerpii? Sînt atît de urîţi. De fapt sînt înspăimîntători.

Oftînd că a fost întrerupt, domnul Gimble lăsă jos tocul, dar fu impresionat de zîmbetul ei luminos.

– Cînd am să-L văd, am să încerc să nu uit să-l întreb lucrul ăsta.

Ideea morţii bunicului ei o făcu pe Alexandra să se întristeze pe loc, dar la zgomotul trăsurii ce trăgea în faţa casei sări în picioare şi fugi la fereastra deschisă.

– Este papa! exclamă ea bucuroasă. A venit în sfîrşit papa de la Londra.

– Era şi timpul, mormăi domnul Gimble, dar Alex nu-l auzi. Îmbrăcată în pantalonii ei favoriţi şi cu bluză ţărănească, ieşi în fugă pe uşă şi se aruncă în braţele nu prea primitoare ale tatălui ei.

– Ce mai faci, ţigăncuşo? întrebă el fără prea mare interes.

Domnul Gimble se ridică şi veni la fereastră, urmărind încruntat cum chipeşul londonez o ajuta pe fiică-sa să urce în frumoasa lui trăsură nouă. Trăsură frumoasă, haine frumoase, dar morala lui nu era deloc frumoasă, se gîndi domnul Gimble supărat, amintindu-şi cum fiica lui, Felicia, fusese orbită de înfăţişarea şi amabilitatea acestui bărbat din momentul în care a venit la ei, într-o după-amiază cînd i se stricase trăsura pe drum, chiar în faţa casei lor. Domnul Gimble l- a invitat să rămînă peste noapte la ei, iar în după-amiaza aceea, tîrziu, a cedat rugăminţilor Feliciei şi i-a permis să facă o plimbare cu el ca să-i arate priveliştea frumoasă ce se deschidea de pe colină în jos, spre rîu.

Cînd văzu că este noapte şi ei nu s-au întors, domnul Gimble porni să-i caute, găsindu-şi cu uşurinţă drumul

pentru că era lună plină. I-a descoperit la poalele colinei, lîngă rîu, goi, unul în braţele celuilalt. Lui George Lawrence i-au fost de ajuns mai puţin de patru ore ca să o convingă pe Felicia să renunţe la precepte de o viaţă şi să o seducă.

L-a cuprins o mînie care nu-l mai încercase vreodată şi domnul Gimble, fără să scoată un sunet, a părăsit locul faptei. Cînd s-a întors acasă după două ore era însoţit de bunul său prieten, vicarul. Acesta adusese cu sine cartea din care să citească ceremonia căsătoriei.

Domnul Gimble avea asupra sa o puşcă pentru a fi sigur că seducătorul o să participe la ceremonie. Era pentru prima dată în viaţa lui cînd ţinea în mînă o armă.

Şi ce-i adusese Feliciei furia lui îndreptăţită? Întrebarea a făcut ca trăsăturile domnului Gimble să se întunece. George Lawrence cumpără o casă mare şi cam dărăpănată care nu mai fusese locuită de zece ani, i-a luat servitori şi timp de nouă luni după căsătorie au locuit împreună aici, în acest mic comitat îndepărtat unde se născuse ea. Iar la sfîrşitul acestei perioade a venit Alexandra şi, curînd după aceea, George Lawrence s-a întors la Londra unde a şi rămas, venind la Morsham numai de două ori pe an pentru două sau trei săptămîni.

– Îşi cîştigă existenţa în cel mai bun mod pe care-l cunoaşte, îi explica Felicia domnului Gimble, repetînd, evident, ceea ce-i spusese soţul ei. Este un gentleman şi nu poate să muncească aşa cum fac oamenii de rînd. La Londra, educaţia şi legăturile lui îi dau posibilitatea să intre în contact cu oameni potriviţi, iar de la ei culege informaţii despre plasamente bune la Bursa din Londra şi în legătură cu caii pe care să parieze la curse. Este singurul mod în care ne poate sprijini. Fireşte, ar vrea să fim cu el la Londra, dar acolo este îngrozitor de scump şi nici nu se gîndeşte să ne expună ducîndu-ne în

locuinţele alea nepotrivite, în care este obligat să trăiască. Vine la noi cît de des poate.

Domnul Gimble avea dubii cînd era vorba de explicaţiile pe care le dădea George Lawrence pentru faptul că preferă să trăiască la Londra, dar în schimb nu avea nici cea mai mică îndoială pentru ce venea el la Morsham de două ori pe an. O făcea pentru că domnul Gimble îl ameninţase că se va duce după el la Londra – cu puşca împrumutată – dacă nu vine cel puţin de două ori pe an, ca să-şi vadă soţia şi copilul. Cu toate acestea, nu avea rost să o rănească pe Felicia spunîndu-i adevărul, pentru că ea era fericită. Spre deosebire de celelalte femei din micuţul comitat, Felicia era căsătorită cu un adevărat gentleman şi era tot ce conta în aprecierea ei prostească. Asta îi dădea un statut şi se plimba printre vecini cu un aer regesc de superioritate. Ca şi Felicia, Alexandra îl adora pe tatăl său, iar el se desfăta în adoraţia lor fără margini în decursul scurtelor vizite pe care le făcea. Felicia se învîrtea în jurul lui, iar Alex încerca vitează să-i fie şi fiică şi fiu, îngrijorată din cauza lipsei frumuseţii feminine, purtînd în acelaşi timp pantaloni şi făcînd scrimă ca să poată duela cu el ori de cîte ori venea.

Stînd la fereastră, domnul Gimble privea încruntat trăsura strălucitoare la care erau înhămaţi patru cai frumoşi. Pentru un om care nu-şi putea permite să cheltuiască prea mulţi bani pentru soţia şi fiica lui, George Lawrence avea o trăsură şi un echipaj foarte scumpe.

– Cît stai de data asta, papa? îl întrebă Alexandra începînd să se gîndească deja la momentul inevitabil cînd o să plece din nou.

– Numai o săptămînă. Trebuie să mă duc în Kent, la Landsdowne.

– De ce trebuie să te duci atît de departe? întrebă Alexandra neputînd să-şi ascundă dezamăgirea, deşi ştia că nici lui nu-i place să fie departe de ea şi de mama ei.

– Pentru că trebuie, răspunse el, iar cînd copilul începu să protesteze, dădu din cap, băgă mîna în buzunar şi scoase o cutiuţă. Uite, ţi-am adus un mic cadou, pentru ziua ta de naştere, Alex.

Alexandra îl privi cu adoraţie şi plăcere, în pofida faptului că ziua ei de naştere fusese cu o lună în urmă şi trecuse fără să primească măcar o scrisoare de la el. Ochii ei verzi-albaştri străluceau cînd deschise cutiuţa şi scoase din ea un medalion mic, în formă de inimă, de culoarea argintului. Deşi era din tinichea şi nu deosebit de drăguţ, îl ţinea în palmă ca pe ceva nespus de preţios.

– Am să-l port toată viaţa mea, papa, îi spuse în şoaptă şi-şi aruncă braţele în jurul lui. Te iubesc atît de mult.

În timp ce treceau prin micul sătuc adormit, caii lăsau în urma lor nori de praf, iar Alexandra le făcea cu mîna oamenilor, dorind ca ei să vadă că s-a întors minunatul, chipeşul ei papa.

Dar nu era nevoie ca ea să se obosească să le atragă atenţia asupra lui. Pînă seara, tot satul nu o să vorbească despre altceva decît despre întoarcerea lui, despre culoarea hainei lui şi despre alte zeci de amănunte, pentru că Morsham rămăsese aşa cum era de sute de ani – adormit, netulburat, uitat în valea lui îndepărtată. Locuitorii erau simpli, lipsiţi de imaginaţie, oameni care munceau din greu şi care aveau o plăcere nemărginită în a întoarce şi pe faţă şi pe dos şi cel mai mic eveniment petrecut, pentru a atenua monotonia fără de sfîrşit a existenţei lor. Mai vorbeau încă despre ziua în care, acum trei luni, trecuse o trăsură cu un orăşean îmbrăcat într-o haină deosebit de fistichie. Acum aveau iar despre ce să vorbească în următoarele şase luni: trăsura şi echipajul lui George Lawrence.

Pentru un străin, Morsham putea să pară un loc plicticos, locuit de ţărani bîrfitori, dar pentru copilul de treisprezece ani care era Alexandra, satul şi locuitorii lui erau superbi.

La treisprezece ani credea în bunătatea necondiţionată a fiecărui fiu al Domnului şi nu avea nici o îndoială că onestitatea, integritatea şi optimismul erau bunuri comune întregii omeniri. Era bună, veselă, de un optimism incurabil.

CAPITOLUL 2

Ducele Hawthorne lăsă încet braţul în jos, pistolul fumegîndu-i încă în mînă, şi privi fără nici un fel de emoţie spre trupul chircit al lordului Grangerfield, care zăcea nemişcat la pămînt. Soţii geloşi erau o adevărată pacoste, se gîndi Jordan – aproape tot atît de supărători ca şi soţiile lor vanitoase şi frivole. Nu numai că adesea ajungeau la concluzii total nejustificate, dar insistau să-şi rezolve dezamăgirile în zori, cu pistoalele. Privirea lui impasibilă era încă aţintită asupra trupului adversarului său mai vîrstnic, rănit, care primea îngrijirile unui medic, iar cîteva secunde mai tîrziu o blestema pe tînăra şi frumoasa femeie ale cărei avansuri neobosite provocaseră acest duel.

La douăzeci şi şapte de ani, Jordan hotărîse demult că flirturile cu soţiile altor bărbaţi aduceau adesea mai mult complicaţii decît vreo recompensă sexuală care să merite cît de cît. Drept rezultat, îşi făcuse demult o practică din a-şi limita frecventele legături amoroase numai cu acele femei care nu erau stînjenite de soţi. Şi Dumnezeu ştie că erau mai mult decît suficiente, iar majoritatea foarte dornice să-i încălzească patul. Flirturile, totuşi, erau o parte firească a vieţii celor din lumea lui, iar legătura sa recentă cu Elizabeth Grangerfield, pe care o cunoştea de cînd erau copii, nu fusese altceva decît un flirt nevinovat, care se înfiripase cînd ea s-a

întors în Anglia dintr-o călătorie mai lungă, de peste un an. Flirtul începuse cu tachinări reciproce – într-adevăr, cu nuanţe erotice – între cei doi vechi prieteni. Nu ar fi mers niciodată mai departe dacă într-o seară, săptămîna trecută, Elizabeth nu s-ar fi strecurat pe lîngă valetul său şi, cînd Jordan s-a întors acasă, a găsit-o în pat – o femeie goală, plină de dorinţă, şi ademenitoare. În mod normal, ar fi scos-o din pat şi ar fi trimis-o acasă, dar în seara aia mintea îi era prea înceţoşată de brandy-ul pe care îl îngurgitase cu prietenii şi în timp ce se întreba ce să facă, trupul s-a impus minţii lui amorţite şi a insistat să-i accepte invitaţia irezistibilă.

Întorcîndu-se spre calul său, legat în apropiere, de un copac, Jordan îşi ridică privirea spre razele slabe de soare ce începeau să- şi croiască drum pe cer. Mai avea timp să doarmă cîteva ore înainte să înceapă lunga zi de muncă şi de angajamente sociale care vor culmina noaptea tîrziu cu balul de la familia Bildrup.

Candelabrele aruncau sute de mii de străluciri de cristal deasupra imensei săli de bal toată numai oglinzi, unde dansatorii îmbrăcaţi în satinuri, mătăsuri şi catifele se învîrteau în ritmul unui vals cadenţat. Uşile franceze care duceau spre balcoane erau larg deschise, permiţînd pătrunderea unor adieri răcoroase, iar cuplurilor dornice de cîteva momente de intimitate sub lumina lunii să se poată bucura de ceea ce-şi doreau.

Dincolo de ultima uşă un cuplu se afla afară, pe balcon, prezenţa lor fiind ascunsă în parte de însăşi umbra casei, fără să-şi facă după cît se părea probleme în legătură cu supoziţiile dezlănţuite în rîndul oaspeţilor de faptul că părăsiseră sala de bal.

– Este dezgustător, spunea domnişoara Leticia Bildrup grupului de tineri şi tinere elegante care formau suita ei personală. Aruncînd o privire feroce de condamnare, dar

plină de invidie, în direcţia uşilor prin care cuplul tocmai ieşise, ea adăugă: Elizabeth Grangerfield se comportă ca o dezmăţată, ţinîndu-se tot timpul după Hawthorne, în timp ce soţul ei zace rănit din duelul cu acesta de azi dimineaţă.

Sir Roderick Carstairs o privea pe furioasa domnişoară Bildrup cu expresia lui de amuzament ironic pentru care era cunoscut – şi temut – de toată lumea bună.

– Ai dreptate, fireşte, frumoasa mea. Elizabeth ar fi trebuit să ia exemplu de la tine şi să-l vîneze pe Hawthorne numai în particular, nu şi în public.

Leticia îl privi într-o tăcere plină de trufie, dar obrajii ei frumoşi fură cuprinşi de o îmbujorare care o trăda.

– Fii atent, Roddy, ai început să pierzi abilitatea de a face distincţie între ceea ce este amuzant şi ceea ce ofensează.

– Deloc, deloc, draga mea, mă străduiesc să ofensez.

– Să nu mă compari pe mine cu Elizabeth Grangerfield, izbucni Leticia furioasă. Noi două nu avem nimic în comun.

– Ba da, aveţi. Amîndouă îl vreţi pe Hawthorne. Ceea ce vă face să aveţi ceva în comun cu alte circa şaizeci de femei pe care le-aş putea numi aici; în special – şi făcu un semn din cap spre frumoasa balerină cu păr roşu care valsa cu un prinţ rus, Elise Grandeaux. Deşi se pare că domnişoara Grandeaux este cea mai cîştigată dintre voi toate, pentru că ea este noua amantă a lui Hawthorne.

– Nu te cred! izbucni Letty cu ochii ei albaştri aţintiţi asupra graţiosului cap cu bucle roşcate care, după cum se spunea, îl vrăjise pe regele Spaniei şi pe un prinţ rus. Hawthrone nu are nici o legătură.

– Despre ce discutăm, Letty? întrebă una dintre tinere refugiindu-se de admiratorii ei.

– Discutăm despre faptul că el a ieşit pe balcon cu Elizabeth Grangerfield, şuieră Letty. Nu era necesară nici o explicaţie a pronumelui „el". În lumea bună, toţi ştiau că „el" este Jordan Addison Matthew Townsende – marchiz de Landsdowne, viconte de Leeds, viconte de Reynolds, duce Townsende de Marlow, baron Townsende de Stroleigh, Richfield şi Monmart – al doisprezecelea duce Howthorne.

El era cel la care visau toate tinerele, înalt, brunet şi extraordinar de chipeş, cu un şarm dat naibii. Printre tinerele femei din lumea bună exista un consens de opinie asupra faptului că uimitorii lui ochi albaştri ar putea seduce o călugăriţă sau ar putea îngheţa pe loc un adversar. Femeile mai în vîrstă erau înclinate să creadă prima parte a opiniei suratelor lor mai tinere, dar să nu o ignore pe ultima, pentru că se ştia foarte bine că Jordan Townsende doborîse sute de adversari francezi nu cu privirea, ci cu priceperea uluitoare cu care mînuia pistolul şi sabia. Dar, indiferent de vîrstă, toate doamnele din lumea bună erau pe deplin de acord asupra unui lucru: nu trebuia decît să-l priveşti pe ducele Hawthorne ca să-ţi dai seama că era un bărbat cu educaţie, eleganţă şi stil; un bărbat şlefuit ca un diamant. Şi, de cele mai multe ori, tot atît de dur.

– Roddy spune că Elise Grandeaux a devenit amanta lui, vorbi Letty, făcînd un gest cu capul spre uluitoarea frumuseţe cu părul roşu-Tizian căreia nu părea să-i pese de retragerea ducelui Hawthorne cu lady Elizabeth Grangerfield.

– Este un nonsens, zise debutanta de şaptesprezece ani, care era o moralistă. Dacă i-ar fi fost amantă, nu ar fi adus-o aici. N-ar fi putut să facă asta.

– Ar fi putut şi ar fi făcut-o, zise o altă tînără cu privirea aţintită spre uşile prin care ducele şi lady Grangerfield tocmai ieşiseră, dornică să-l mai poată zări o dată pe

ducele legendar. Mama mea spune că Hawthorne face ce-i place şi că nu-i pasă de opinia publică.

În acel moment, obiectul acestei conversaţii şi al altora similare, care se desfăşurau în sala de bal, se sprijinea de balustrada de piatră a balconului, privind în ochii albaştri strălucitori ai lui Elizabeth cu o supărare evidentă.

– Reputaţia ta este făcută bucăţele, aici, Elizabeth. Dacă ai puţină minte în cap, te retragi la ţară cu soţul tău suferind pentru cîteva săptămîni, pînă cînd se stinge toată bîrfa din jurul duelului.

– Bîrfa nu mă afectează, Jordan, zise Elizabeth făcînd o încercare timidă să pară veselă. Acum sînt contesă. În voce i se simţi amărăciunea. Ce contează că soţul meu este cu treisprezece ani mai mare decît mine? Părinţii mei au acum un titlu în familie, ceea ce este exact ce şi-au dorit.

– Nu are sens să regreţi trecutul, zise Jordan, înfrînîndu-şi cu un efort nerăbdarea. Ce-a fost a fost.

– De ce nu m-ai cerut înainte să pleci să lupţi în războiul ăla stupid din Spania? întrebă ea cu voce strangulată.

– Pentru că, răspunse el brutal, nu doream să mă căsătoresc cu tine.

Cu cinci ani în urmă, Jordan se gîndise uneori să o ceară de nevastă într-un viitor îndepărtat, neclar, dar nici atunci şi nici acum nu-şi dorea o soţie şi nimic nu fusese aranjat între ei înainte să plece în Spania. La un an după plecarea sa, tatăl lui Elizabeth, hotărît să adauge încă un titlu la arborele genealogic al familiei, a insistat să se mărite cu Grangerfield. Cînd Jordan a primit scrisoarea prin care îl anunţa că s-a căsătorit cu Grangerfield, nu a avut nici un fel de sentiment că ar fi pierdut ceva. Pe de altă parte, o cunoştea pe Elizabeth de cînd erau copii şi nutrea o anumită afecţiune pentru ea. Poate că dacă

atunci era în ţară, ar fi convins-o să-i înfrunte pe părinţii ei şi să-l refuze pe bătrînul Grangerfield. Sau poate nu. Ca aproape toate femeile din clasa ei socială, Elizabeth fusese învăţată din copilărie că datoria ei de fiică era să se căsătorească potrivit dorinţelor părinţilor.

Oricum, Jordan nu era în ţară. La doi ani după moartea tatălui său, în pofida faptului că nu avea un moştenitor care să-i asigure succesiunea, Jordan a cumpărat un brevet de ofiţer în armată şi a plecat în Spania să lupte împotriva trupelor lui Napoleon. La început îndrăzneala şi curajul în faţa duşmanului se datorau pur şi simplu lipsei de satisfacţii în viaţa lui personală. Mai tîrziu, cînd s-a maturizat, abilitatea şi cunoştinţele dobîndite în nenumărate lupte sîngeroase l-au făcut să rămînă în viaţă şi s-au adăugat la reputaţia lui de strateg abil şi adversar invincibil.

La patru ani după ce a plecat în Spania, a părăsit armata şi s-a întors în Anglia, pentru a-şi relua îndatoririle şi responsabilităţile ducatului.

Jordan Townsende, care se întorsese cu un an în urmă în Anglia, se deosebea foarte mult de tînărul care plecase. Prima dată cînd a păşit într-o sală de bal după întoarcerea sa, multe dintre aceste schimbări erau uluitor de evidente. Spre deosebire de feţele palide şi de plictiseala afişată de alţi bărbaţi din clasa sa socială, pielea lui Jordan era foarte bronzată, trupul său înalt puternic şi musculos, mişcările iuţi şi pline de autoritate; şi, deşi şarmul legendar al lui Hawthorne era încă evident în zîmbetul lui ocazional, leneş, acum avea aura unui om care înfruntase pericolul – iar lucrul ăsta îi făcuse plăcere. Era o aură pe care femeile o găseau nespus de interesantă şi care-i sporea în mare măsură puterea de atracţie.

– Poţi uita ce am însemnat unul pentru altul? Elizabeth îşi înălţă capul şi, înainte ca Jordan să poată

reacţiona, se ridică pe vîrfuri şi-l sărută, trupul ei familiar, plin de dorinţă, lipindu-se cu aviditate de al lui.

A prins-o de mîini strîngînd-o ca pentru a o pedepsi şi s-a îndepărtat de ea.

– Nu fi proastă! şuieră el sarcastic, degetele lungi înfigîndu-i-se în braţe. Sîntem prieteni, nimic mai mult. Ce s-a întîmplat între noi săptămîna trecută a fost o greşeală. S-a terminat.

Elizabeth a încercat să se apropie de el.

– Pot să te fac să mă iubeşti, Jordan. Ştiu că pot. Aproape că mă iubeai acum cîţiva ani. Iar săptămîna trecută m-ai dorit...

– Mi-am dorit trupul tău adorabil, scumpo, rîse el cu o răutate deliberată, nimic mai mult. Asta-i tot ce mi-am dorit vreodată de la tine. Nu am de gînd să-l omor pe soţul tău într-un duel pentru tine, aşa că las-o baltă. Va trebui să găseşti vreun alt prost care să-ţi răscumpere libertatea cu pistolul.

Ea se albi, clipi pentru a-şi reţine lacrimile, dar nu negă că sperase să-i ucidă soţul în duel.

– Eu nu vreau libertatea, Jordan, te vreau pe tine, spuse cu o voce în care se simţeau lacrimile. S-ar putea ca tu să nu mă consideri altceva decît o prietenă, dar eu te iubesc de cînd aveam amîndoi cincisprezece ani.

Această recunoaştere a fost făcută cu o asemenea nefericire plină de umilinţă şi lipsită de orice speranţă, încît oricine în afară de Jordan Townsende şi-ar fi dat seama că spune adevărul şi poate că ar fi fost mişcat şi i s-ar fi făcut milă de ea. Dar Jordan era demult un sceptic înverşunat cînd era vorba de femei. Răspunse la dureroasa recunoaştere a dragostei scoţînd din buzunar o batistă albă ca zăpada şi întinzîndu-i-o.

– Şterge-ţi ochii.

Sutele de oaspeţi care urmăreau pe furiş întoarcerea lor cîteva momente mai tîrziu, în sala de bal, au remarcat

că lady Grangerfield părea încordată și a părăsit imediat balul.

Totuşi, ducele Hawthorne părea la fel de imperturbabil ca întotdeauna cînd se întoarse spre frumoasa balerină, ultima din lungul şir de amante. Iar cînd cuplul porni să danseze puţin mai tîrziu, frumoasa pereche carismatică emana un val de energie, un puternic magnetism. Graţia, fragilitatea şi supleţea lui Elise Grandeaux completau eleganţa lui îndrăzneaţă; culorile ei vii mergeau perfect cu chipul lui măsliniu, iar în mişcările dansului păreau două creaturi splendide, făcute una pentru alta.

– Dar aşa se întîmplă întotdeauna, le spuse domnişoara Bildrup prietenilor ei, în timp ce priveau perechea cu o admiraţie plină de fascinaţie. Întotdeauna Hawthorne face ca femeia cu care este să pară a-i fi perechea perfectă.

– Ei bine, dar nu o să se căsătorească niciodată cu o dansatoare obişnuită oricît de minunat ar arăta ei împreună, spuse domnişoara Morrison. Iar fratele meu mi-a promis că o să-l aducă săptămîna asta, într-una din dimineţi, să ne facă o vizită acasă, adăugă ea cu o notă de triumf.

Bucuria îi fu spulberată de domnişoara Bildrup.

– Mama mi-a spus că ducele intenţionează să plece mîine dimineaţă la Rosemeade.

– Rosemeade? repetă cealaltă ca un ecou, căzîndu-i brusc umerii.

– Proprietatea bunicii sale, clarifică lucrurile domnişoara Bildrup. Este în nord, undeva, dincolo de un sătuc uitat de Dumnezeu, pe nume Morsham.

CAPITOLUL 3

– Depăşeşte orice imaginaţie, Filbert, zău că da! îi spuse Alexandra bătrînului valet care intră în dormitorul ei cu cîteva lemne în braţe.

Filbert privi cu ochii lui miopi la stăpîna sa de şaptesprezece ani, întinsă în pat pe burtă, cu bărbia sprijinită în palme, îmbrăcată în costumul ei obişnuit – pantaloni strîmţi, închişi la culoare, şi o cămaşă veche.

– Categoric nici nu ţi-ar trece aşa ceva prin minte, repetă Alexandra cu o voce plină de dezaprobare.

– Ce anume, domnişoară Alex? întrebă el, apropiindu-se de pat. În faţa stăpînei sale, întinsă pe cuvertură, era ceva alb şi mare, bătrînul miop deducînd că trebuie să fie ori un prosop ori un ziar. Strîngînd din ochi, se strădui să distingă ce era obiectul acela alb, care i se păru acoperit de mici puncte negre, ceea ce-l făcu să tragă în mod just concluzia că era vorba de un ziar.

– Scrie aici, îl informă Alexandra, arătînd cu degetul spre ziarul din data de 2 aprilie 1812, că lady Weatherford-Heath a dat un bal pentru opt sute de oameni, urmat de un supeu constînd în nu mai puţin de patruzeci şi cinci de feluri de mîncare! Patruzeci şi cinci de feluri! Îţi poţi imagina o asemenea extravaganţă? Mai mult, continuă Alexandra trecîndu-şi absentă mîna prin buclele negre în timp ce privea spre ziarul ofensator, articolul dă o groază de amănunte despre oamenii care au participat la

petrecere şi despre cum erau îmbrăcaţi. Ascultă aici, Sarah, zise ea ridicîndu-şi privirea şi zîmbind cînd Sarah Withers intră în cameră cu un vraf de lenjerie prcaspăt spălată.

Pînă la moartea tatălui Alexandrei, cu trei ani în urmă, Sarah avusese titlul de menajeră, dar datorită situaţiei financiare precare rezultate în urma morţii lui, a fost concediată împreună cu toţi ceilalţi servitori – excepţie făcînd Filbert şi Penrose, amîndoi prea bătrîni şi infirmi ca să găsească o nouă slujbă. Acum Sarah venea numai o dată pe lună, împreună cu o ţărăncuţă, ca să o ajute la spălat şi la curăţenia mare.

Cu o voce care-i trăda sentimentele, Alexandra citi să audă şi Sarah.

– *„Domnişoara Emily Welford a fost însoţită de oontele de Marcham. Rochia de mătase* ivoire *pe care o purta domnişoara Welford era ornată cu perle şi diamante."* Chicotind, Alexandra închise ziarul şi privi spre Sarah. Poţi să crezi că oamenilor le place într-adevăr să citească asemenea prostii? De ce i-ar păsa cuiva ce rochie poartă nu ştiu cine, sau că excelenţa sa contele Delton s-a întors recent dintr-o călătorie în Scoţia, sau că el manifestă un interes deosebit pentru o anumită tînără doamnă de o frumuseţe şi o poziţie socială considerabile?

Sarah Withers ridică din sprîncene şi privi cu dezaprobare spre hainele Alexandrei.

– Există tinere doamne cărora le place să-şi pună în valoare cît mai mult înfăţişarea, replică ea în mod critic.

Alexandra acceptă critica bine intenţionată cu o indiferenţă plină de veselie filozofică.

– N-ar ajunge numai puţină pudră şi valuri de satin ca să mă facă să arăt ca o mare doamnă. Speranţa nutrită de multă vreme de Alexandra de a se transforma dintr-un cocon într-o frumoasă blondă nu se materializase deloc. În schimb, părul ei buclat şi des era de un castaniu-închis, bărbia mică şi încăpăţînată, nasul obraznic, iar trupul tot

atît de subţire şi de agil ca al unui băiat. De fapt, singura ei trăsătură cu adevărat remarcabilă erau o pereche de ochi mari, albaştri-verzui, cu gene lungi, care îi dominau complet faţa – o faţă uşor bronzată acum, pentru că muncea şi călărea în soare. Cu toate astea, înfăţişarea ei nu o interesa cîtuşi de puţin pe Alexandra; existau alte probleme, mai importante, care îi ocupau mintea.

Acum trei ani, după ce moartea bunicului a fost urmată aproape imediat de cea a tatălui ei, Alex a devenit practic, deşi cu un termen inadecvat, bărbatul casei. Acestei fete tinere i-a revenit sarcina de a îngriji de cei doi servitori bătrîni, întinzînd la maximum bugetul foarte redus al familiei, asigurînd hrană pentru masă şi ocupîndu-se de accesele de nervi ale mamei ei.

O fată obişnuită, crescută într-un mod obişnuit, nu ar fi putut să se ridice la înălţimea acestei provocări. Dar nu exista nimic obişnuit în înfăţişarea Alexandrei, sau în ceea ce privea capacităţile ei. De copilă învăţase să pescuiască şi să vîneze ca să fie un bun tovarăş pentru tatăl ei cînd venea în scurtele lui vizite. Acum, cu o hotărîre calmă, folosea pur şi simplu aceste abilităţi dobîndite pentru a-şi hrăni familia.

Zgomotul lemnelor lăsate jos, în cutia din faţa căminului, îi alungă din minte toate gîndurile despre rochii de bal bătute cu diamante. Tremurînd în răcoarea care pătrundea cu uşurinţă prin pereţii subţiri ai casei, ceea ce o făcea să fie umedă şi rece chiar şi vara, îşi încrucişă mîinile la piept.

– Nu irosi lemnele, Filbert, zise ea repede, în timp ce valetul se apleca să mai pună un buştean mic pe focul şi aşa destul de slab. Zău că nu este frig aici, minţi ea cu dezinvoltură. Doar puţin răcoare, dar este foarte sănătoasă. În plus, în cîteva minute plec la petrecerea fratelui lui Mary Ellen şi n-are nici un sens să iroseşti bunătate de lemne.

Filbert o privi şi dădu din cap, dar buşteanul îi scăpă din mînă şi se rostogoli pe podea. Se îndreptă străduindu-se să-l distingă în marea de scînduri ale duşumelei care-l înconjura. Conştientă de faptul că nu vedea, Alexandra spuse cu voce blîndă:

– Este lîngă piciorul biroului meu, apoi îl urmări cu compasiune pe bătrîn aplecîndu-se lîngă birou şi bîjbîind după butuc. Sarah? întrebă ea brusc cînd simţi cum o cuprinde acel straniu sentiment de speranţă care o încercase de atîtea ori în ultimii trei ani. Ai avut vreodată sentimentul că o să ţi se întîmple ceva special?

Sarah închise vioaie sertarele comodei şi se îndreptă spre bufet.

– Sigur că da.

– Şi sentimentul a devenit realitate?

– Da.

– Adevărat? zise Alexandra cu ochii ei mari, verzui, strălucind întrebători. Ce s-a întîmplat?

– Coşul s-a prăbuşit exact cînd îl avertizam pe tatăl tău că aşa o să se întîmple, dacă nu are grijă să fie reparat!

Alexandra izbucni într-un rîs melodios şi-şi scutură capul.

– Nu, nu! Nu la astfel de sentimente mă refeream eu. Puţin stînjenită, Alexandra mărturisi: am mai avut din cînd în cînd acest sentiment, la scurtă vreme după ce s-a prăpădit bunicul, dar în această ultimă săptămînă a fost mai puternic şi mai constant ca oricînd. Simt ca şi cum m-aş afla pe marginea unui abis aşteptînd să se întîmple ceva.

Surprinsă de vocea visătoare a Alexandrei şi de lîncezeala ei prelungită cînd, de obicei, era la obiect şi într-un vîrtej de activitate, Sarah o studie cu privirea.

– Ce crezi tu că o să ţi se întîmple?

Alexandra fu străbătută de un fior de încîntare.

– Ceva minunat. Începuse să mai spună ceva, dar gîndurile îi fură spulberate de o voce feminină stridentă ce se auzea din dormitorul unchiului Monty de vizavi, urmată de zgomotul făcut de o uşă trîntită şi apoi de paşi ce se îndepărtau în grabă. Alexandra se ridică şi sări din pat cu o mişcare graţioasă, dar plină de energie, mult mai firească pentru caracterul ei decît starea anterioară de lîncezeală visătoare, exact în momentul în care Mary, ţărăncuţa pe care o adusese Sarah ca să o ajute la spălat, năvăli furioasă în cameră.

– Iar mi-a tras o palmă, zău că da! izbucni Mary frecîndu-şi fundul rotunjor. Ridicînd braţul, îndreptă un deget acuzator spre camera unchiului Monty. Nu sînt obligată să suport aşa ceva de la el şi de la nimeni. Eu sînt o fată cuminte, sînt...

– Atunci poartă-te ca o fată cuminte şi ţine-ţi limba în gură, o apostrofă Sarah.

Alexandra oftă, simţind cum o apasă pe umeri întreaga povară a responsabilităţii pentru această casă, şi-şi alungă cu desăvîrşire gîndurile de la cele patruzeci şi cinci de feluri de mîncare.

– Mă duc să vorbesc cu unchiul Monty, îi spuse ea lui Mary. Sînt sigură că nu o să mai facă. Apoi, zîmbind cu candoare, adăugă: nu o să mai facă dacă n-ai să te mai apleci cînd te afli în raza lui de acţiune. Sir Montague este un fel de... ei bine, un cunoscător al anatomiei femeieşti, iar cînd vede un fund bine făcut este tentat să-şi manifeste aprecierea printr-o lovitură uşoară cu palma – aşa cum un cunoscător loveşte crupa unui cal de rasă.

Acest discurs o flată şi o îmbună pe fată, deoarece – în pofida comportării lui necavalereşti – Montague Marsh era un adevărat cavaler.

Cînd ieşiră toţi din cameră, Sarah aruncă o privire sumbră prin încăpere, unde ziarul *Gazette* rămăsese întins pe pat. „Ceva minunat”, mormăi ea gîndindu-se cu

tristețe amară la fata de șaptesprezece ani care încerca, fără să se plîngă, să ducă pe umeri povara unei case bizare, ai cărei singuri servitori erau un majordom bătrîn, prea mîndru să recunoască faptul că era aproape surd, și un valet de o miopie fără speranță. Familia Alexandrei era o povară tot atît de mare, ca și servitorii, se gîndi cu dezgust Sarah. Fratele bunicului din partea tatălui, Montague Marsh, deși un om bun, era rareori treaz, niciodată atît de beat încît să scape prilejul să-și arate atențiile amoroase față de orice ființă cu fustă. Doamna Lawrence, mama Alexandrei, care ar fi trebuit să-și asume această sarcină după ce a murit domnul Lawrence, a abdicat de la toate responsabilitățile pe care le aducea conducerea casei Lawrence în favoarea Alexandrei, iar ea era cea mai mare dintre poverile ce căzuseră pe umerii fetei.

– Unchiule Monty, i se adresă Alexandra cu o voce ușor exasperată unchiului tatălui ei, care venise să locuiască cu ele cu doi ani în urmă. după ce nici una dintre rudele lui mai apropiate nu-l acceptase.

Impunătorul gentleman era așezat în fața focului slab, cu piciorul bolnav de gută proptit pe un taburet, cu o expresie plină de însuflețire.

– Presupun că ai venit să mă dojenești din cauza fetei ăleia, mormăi el cu ochii posomorîți și cu pleoapele roșii.

Arăta atît de mult ca un copil bătrîn spășit, încît Alexandra nu putu să continue să se comporte cum s-ar fi cuvenit.

– Da, recunoscu ea cu un ușor zîmbet reținut și de asemenea să descopăr unde ai ascuns sticla aia de contrabandă de *Madeira* pe care ți-a adus-o ieri prietenul tău, domnul Watterley.

Unchiul Monty reacționă printr-o foarte proastă imitație de indignare îndreptățită.

– Şi cine îndrăzneşte, dacă pot să te întreb, să presupună că există o asemenea sticlă în această încăpere?

Se uită chiorîş în timp ce Alexandra îl ignoră şi începu să caute metodic şi eficient în ascunzişurile lui favorite – sub perna canapelei, sub saltea şi după cămin. După ce mai căută în alte cîteva locuri, se îndreptă spre fotoliul lui şi întinse înţelegătoare mîna.

– Dă-mi-o, unchiule Monty.

– Ce? întrebă el pierdut, mişcîndu-se stingherit în timp ce sticla de *Madeira* de sub el îl împungea într-una din părţile dosului lui masiv. Alexandra îi văzu mişcarea şi chicoti.

– Sticla de *Madeira* pe care stai, asta să-mi dai.

– Vrei să spui medicamentul meu, o corectă el. Cît despre asta, doctorul Beetle mi-a recomandat să o folosesc pentru proprietăţile ei curative ori de cîte ori simt că mă doare vechea mea rană de război.

Alexandra îi studie ochii injectaţi şi obrajii îmbujoraţi, evaluînd starea în care se afla cu priceperea ce i-o dăduseră cei doi ani de experienţă cu bătrînul ei unchi iresponsabil, dar simpatic. Apropiind şi mai mult mîna de el insistă:

– Dă-mi-o, unchiule. Mama îl aşteaptă la masă pe seniorul locului cu soţia sa şi doreşte să fii şi tu prezent. Va trebui să fii cît se poate de treaz ca să...

– Va trebui să fiu beat criţă ca să suport perechea aia înfumurată. Îţi spun, Alex, îngerul meu, mă trec fiorii cînd îi văd pe cei doi. Evlavia este pentru sfinţi, iar sfinţii nu fac casă bună cu un bărbat în carne şi oase. Văzînd că Alexandra continuă să stea cu mîna întinsă, bătrînul suspină resemnat, îşi ridică puţin coapsa şi scoase de sub el o sticlă pe jumătate goală de *Madeira*.

– Aşa da, eşti un băiat cuminte, îl lăudă Alexandra bătîndu-l camaradereşte pe umăr. Dacă ai să mai fii treaz cînd o să mă întorc, o să facem un mic joc de whist şi...

– Cînd te întorci! exclamă alarmat sir Montague. Doar nu ai de gînd să pleci şi să mă laşi singur cu mama ta şi cu oaspeţii ei nesuferiţi.

– Ba da, am s-o fac, zise Alexandra veselă îndreptîndu-se deja spre uşă. Îi trimise un sărut şi închise uşa în timp ce el bombănea ceva despre faptul că o să-şi dea duhul de plictiseală şi că este condamnat la o tristeţe eternă.

Trecea pe lîngă camera mamei ei cînd Felicia Lawrence strigă cu o voce fragilă, dar imperioasă.

– Alexandra! Alexandra! Tu eşti?

Nota de iritare din vocea plîngăreaţă a mamei sale o făcu pe Alex să se oprească şi să se pregătească mental pentru ceea ce urma să fie o nouă confruntare neplăcută cu mama ei în legătură cu Will Helmsley. Îndreptîndu-şi umerii slăbuţi, intră în camera mamei. Doamna Lawrence era aşezată în faţa toaletei, purtînd un halat vechi şi peticit, încruntîndu-se la imaginea din oglindă. Cei trei ani care trecuseră de la moartea soţului se reflectau ca decenii întregi pe faţa cîndva frumoasă a mamei, se gîndi cu tristeţe Alex. Scînteierea plină de viaţă care îi luminase cîndva ochii şi-i însufleţise vocea dispăruse, odată cu frumoasa culoare castanie a părului. Acum părul era închis la culoare şi fără strălucire, cu numeroase fire albe. Nu doar durerea îi răvăşise în asemenea hal faţa, Alex ştia asta. O făcuse şi mînia.

La trei săptămîni după moartea lui George Lawrence, în faţa casei lor oprise o splendidă trăsură. În ea se afla cealaltă „familie" a iubitului ei tată – soţia şi fiica cu care locuise la Londra de peste doisprezece ani. Îşi ţinuse familia legitimă aproape în sărăcie aici, la Morsham, în timp ce cu cea nelegitimă trăise în stil mare. Chiar şi acum, Alex tresărea de durere cînd îşi amintea acea îngrozitoare zi cînd, pe neaşteptate, s-a aflat faţă în faţă cu sora ei vitregă chiar în această casă. Pe fată o chema Rose şi era deosebit de drăguţă. Dar asta nu a durut-o

pe Alex atît de mult cum a durut-o cînd a văzut frumosul medalion de aur pe care Rose îl purta la gîtul ei subţire şi alb. I-l dăruise George Lawrence, aşa cum îi dăruise şi ei unul. Dar cel dăruit Alexandrei era făcut din tinichea.

Micuţul medalion şi faptul că el alesese să stea cu drăgălaşa fetiţă blondă erau o dovadă clară a părerii tatălui ei despre Alex şi despre mama ei.

Într-o singură privinţă şi-a tratat în mod egal cele două familii – a murit fără nici un şiling, lăsînd amîndouă familiile la fel de sărace.

De dragul mamei sale, Alex şi-a îngropat în adîncul sufletului suferinţa şi a încercat să se poarte normal, dar durerea mamei s-a transformat în furie. Doamna Lawrence s-a retras permanent în camera ei pentru a-şi întreţine furia, lăsînd totul pe seama Alexandrei. Timp de doi ani şi jumătate doamna Lawrence nu a manifestat nici un fel de interes faţă de administrarea casei sau faţă de fiica ei îndurerată. Cînd vorbea, se referea numai la soarta care a fost atît de nedreaptă cu ea şi la trădarea soţului ei.

Dar, cu şase luni în urmă, doamna Lawrence îşi dădu seama că s-ar putea ca situaţia să nu fie chiar atît de disperată pe cît credea ea. Găsise un mijloc prin care putea scăpa de această soartă – iar mijlocul era Alexandra. Alexandra, hotărîse ea, trebuia să-şi găsească un soţ care să le salveze pe amîndouă, scoţîndu-le din sărăcie. În acest scop, doamna Lawrence îşi îndreptă atenţia ei lacomă spre diferitele familii din vecinătate. Numai una dintre ele, familia Helmsley, era suficient de bogată ca să-i convină şi astfel s-a hotărît pentru fiul acestei familii, Will – în pofida faptului că era un tînăr plicticos, mămos, aflat în mare măsură sub influenţa părinţilor lui aroganţi, aproape puritani în convingerile lor religioase.

– I-am invitat pe soţii Helmsley la cină, i se adresă doamna Lawrence în oglindă Alexandrei. Iar Penrose a promis că va pregăti o masă excelentă.

– Penrose este valet, mamă, nu-i poţi cere să pregătească masa pentru musafiri.

– Sînt foarte conştientă de poziţia originală a lui Penrose în această casă, Alexandra. Totuşi el găteşte mai bine decît Filbert sau decît tine, aşa încît va trebui să facem faţă astă seară cu priceperea lui în materie. Şi cu peşte, fireşte, zise ea, un uşor tremur cuprinzîndu-i umerii costelivi. Mi-aş fi dorit să nu fi fost nevoiţi să mîncăm atît de mult peşte. Niciodată nu m-am dat în vînt după el.

Alexandra, care prindea peşte şi vîna tot ce putea pentru mesele lor, se îmbujoră ca şi cum, într-un fel, ar fi dat greş în îndeplinirea îndatoririlor ei de cap al acestei case ciudate.

– Îmi pare rău, mamă, dar acum nu se prea găseşte vînat. Mîine am să mă duc în locuri mai depărtate ca să văd dacă pot să găsesc ceva mai bun. Acum plec şi mă întorc diseară tîrziu.

– Tîrziu! exclamă mama ei. Dar astă-seară trebuie să fii aici şi trebuie, trebuie, trebuie să te comporţi cît mai bine posibil. Ştii cît de mult preţuiesc seniorul şi soţia lui modestia şi bună-cuviinţă la o femeie, deşi mă doare sufletul că acel bărbat ne-a lăsat într-o asemenea situaţie, încît să fim nevoite să ne mulţumim cu un simplu boiernaş.

Nu era nevoie ca Alexandra să întrebe cine era „acel bărbat" la care s-a referit mama ei. Cînd era vorba de tatăl Alexandrei mama ei se referea întotdeauna la el numindu-l „acel bărbat" sau „tatăl tău", ca şi cum Alexandra ar fi fost vinovată că l-a ales pe el, iar ea, doamna Lawrence, era simpla victimă inocentă a acestei alegeri.

– Atunci nu trebuie să te mulţumeşti cu un boiernaş, zise Alexandra blîndă, dar cu o fermitate de nezdruncinat, pentru că eu nu am să mă căsătoresc cu Will

Helmsley chiar dacă asta m-ar salva de la moartea prin înfometare – pericol care însă nu ne paşte cîtuşi de puţin.

– O, ba da, ai s-o faci, zise mama ei cu o voce joasă şi supărată, ţîşnită dintr-un amestec de disperare şi teroare. Şi trebuie să te comporţi ca o tînără bine crescută ce eşti. Nici un fel de hoinăreli prin ţinut. Familia Helmsley nu va înghiţi nici un fel de scandal dacă este legat de viitoarea lor noră.

– Nu le sînt nici un fel de „viitoare", zise Alexandra, păstrîndu-şi cu greu firea. Îl detest pe Will Helmsley şi, spre ştiinţa ta, Mary Ellen spune că Will Helmsley preferă băieţii, încheie ea, enervată atît de tare, încît uită de starea fragilă a sănătăţii mamei ei.

Grozăvia acestei afirmaţii, pe care Alex însăşi o înţelegea numai parţial, căzu ca un trăsnet peste capul albit al doamnei Lawrence.

– Sigur, fireşte, majoritatea bărbaţilor tineri preferă compania altor bărbaţi tineri. Deşi, continuă doamna Lawrence ridicîndu-se şi începînd să umble cu febra celui care a fost multă vreme invalid, s-ar putea ca tocmai din această cauză să nu manifeste nici cea mai mică reticenţă în a se căsători cu tine, Alexandra. Privirea ei era aţintită pe silueta fragilă a Alexandrei, pe pantalonii strînşi pe trup, pe cămaşa albă cu mîneci lungi deschisă la gît şi pe cizmele închise la culoare, care dovedeau că încercase să le lustruiască bine. Semăna foarte mult cu un tînăr cîndva prosper, a cărui familie trecea prin vremuri grele şi care fusese obligat să poarte haine ce-i rămăseseră mici. Trebuie să începi să porţi rochii, chiar dacă tînărul Will pare să nu aibă nici o obiecţie faţă de pantalonii tăi.

Menţinîndu-şi cu greu calmul, Alexandra spuse răbdătoare:

– Mamă, nu am nici o rochie care să nu fie cu mult deasupra genunchilor.

– Ţi-am spus să-ţi modifici una de-a mea.

– Dar nu mă pricep să cos şi...

Doamna Lawrence se opri şi o privi cu ochi mari.

– Trebuie să recunosc că ridici toate obstacolele care-ţi trec prin minte în calea căsătoriei tale, dar sînt hotărîtă să pun capăt acestui simulacru de viaţă pe care o ducem, iar fiul seniorului Helmsley este singura speranţă pe care o avem. Se încruntă spre femeia-copil care şedea în cadrul uşii, o umbră de regret amar trecîndu-i peste trăsăturile palide. Îmi dau seama că nu am fost niciodată cu adevărat apropiate, Alexandra, dar este vina acelui bărbat că ai devenit zgîtia de fată sălbatică şi nesupusă care eşti, hoinărind pe coclauri, purtînd pantaloni, trăgînd cu puşca şi făcînd tot felul de lucruri pe care nu ar trebui să le faci.

Nemaiputînd să-şi reprime supărarea din voce, Alexandra spuse:

– Dacă aş fi fost creatura manierată, înfumurată şi neajutorată aşa cum pare că doreşti tu să fiu, în casa asta s-ar fi murit demult de foame.

Doamna Lawrence avu bunul-simţ să pară uşor stînjenită.

– Ceea ce spui tu este adevărat, dar nu mai putem continua aşa. În pofida eforturilor tale, sîntem datori la toată lumea. Ştiu că nu am fost o mamă bună în aceşti ultimi trei ani, dar, în sfîrşit, mi-am venit în fire şi trebuie să iau măsuri să te văd măritată în siguranţă.

– Dar nu-l iubesc pe Will Helmsley, izbucni cu disperare Alexandra.

– Ceea ce nu este decît foarte bine, zise dur doamna Lawrence. În acest caz nu te poate răni, aşa cum m-a rănit tatăl tău. Will provine dintr-o familie solidă, închegată. N-ai să descoperi că mai are o soţie la Londra şi că joacă toţi banii. Alexandra simţi o tresărire dureroasă la această aducere-aminte crudă a perfidiei tatălui ei, în timp

ce mama ei continuă: de fapt, sîntem foarte norocoase că seniorul Helmsley este atît de ambiţios, pentru că altminteri aş îndrăzni să afirm că nu te-ar vrea de noră.

– Aş vrea să ştiu de ce prezint eu atracţie ca noră?

Doamna Lawrence o privi şocată.

– Bine, dar cum se poate, avem doar legături cu un conte, Alexandra, şi cu un cavaler, zise ea, ca şi cum asta lămurea toate lucrurile.

Cînd doamna Lawrence căzu într-o tăcere gînditoare, Alexandra dădu din umeri şi spuse:

– Eu mă duc la Mary Ellen. Este ziua de naştere a fratelui ei astăzi.

– Poate că este mai bine că nu eşti prezentă la cină, spuse doamna Lawrence, luînd absentă peria de păr şi trecînd-o la întîmplare prin păr. Cred că familia Helmsley are de gînd să abordeze în seara asta subiectul căsătoriei şi este mai indicat să nu stai aici, să te încrunţi şi să pari o răzvrătită.

– Mamă, zise Alexandra cu un amestec de respect şi alarmă, mai degrabă aş muri de foame decît să mă mărit cu Will.

Expresia doamnei Lawrence arăta clar că ea, în ceea ce o privea, nu prefera moartea prin înfometare căsătoriei fiicei sale.

– Cel mai bine este ca aceste probleme să fie hotărîte de adulţi. Du-te la Mary Ellen, dar îmbracă-te cu o rochie.

– Nu pot. În onoarea zilei de naştere a lui John O'Toole o să avem un turnir ca în vremurile bune, ştii, genul de turniruri care au loc întotdeauna la zilele de naştere la familia O'Toole.

– Categoric eşti prea mare ca să mai umbli în armura aia ruginită, Alexandra. Las-o acolo, în hol, unde-i este locul.

– N-o să i se întîmple nimic rău, o asigură Alex. Nu iau decît scutul, coiful, lancea şi platoşa.

– Foarte bine, zise mama ei ridicînd obosită din umeri.

CAPITOLUL 4

Călare pe bătrînul Thunder, un cal deşelat, mai bătrîn decît ea şi care aparţinuse bunicului ei, Alexandra mergea încet pe drumul desfundat ce ducea spre casa familiei O'Toole, cu puşca vîrîtă într-un fel de teacă la îndemînă, scrutînd cu privirea de-o parte şi de cealaltă a drumului în speranţa de a descoperi vreun vînat mic pe care să-l împuşte în drum spre Mary Ellen. Dar n-ar fi avut prea multe şanse să surprindă vreun animal în după-amiaza asta, pentru că lancea lungă pe care o ţinea sub braţ se ciocnea de platoşa cu care era îmbrăcată, ricoşînd cu zgomot în scutul pe care-l ducea în mînă.

În pofida confruntării nefericite cu mama ei, Alex îşi recăpătase buna dispoziţie, ajutată şi de frumoasa zi de primăvară şi de sentimentul de aşteptare însufleţită pe care încercase să i-l descrie lui Sarah.

Jos, în vale, în stînga ei, şi în pădure, în dreapta, era o izbucnire de flori de primăvară încîntîndu-i ochii cu toate culorile curcubeului şi nasul cu parfumul lor delicat. La marginea satului era un mic han, iar Alexandra, care cunoştea pe toată lumea pe o rază de opt mile care, de fapt, reprezenta întregul ei univers, ridică vizorul coifului şi-i făcu veselă semn cu mîna domnului Tilson, proprietarul hanului.

– O zi bună, domnule Tilson, i-a strigat ea.

– O zi bună şi dumneavoastră, domnişoară Alex, i-a răspuns el.

Mary Ellen O'Toole şi cei şase fraţi ai ei se aflau în faţa căsuţei sărăcăcioase a familiei O'Toole, în curte fiind deja în plină desfăşurare un joc vesel al cavalerilor de odinioară.

– Haide, Alexandra, îi strigă Tom, de paisprezece ani, de pe spatele bătrînului cal al tatălui său. Este timpul turnirului.

– Nu, hai să ne duelăm mai întîi, strigă un alt puşti de treisprezece ani agitînd o sabie veche. Am să te bat de data asta, Alex. Am exersat zi şi noapte.

Rîzînd, Alexandra descălecă şi o îmbrăţişă pe Mary Ellen, apoi amîndouă fetele se antrenară în jocuri, ritual practicat la fiecare dintre zilele de naştere ale celor şapte copii ai familiei O'Toole.

După-amiaza şi seara se scurseră cu repeziciune în jocurile pline de veselie, întrecerile însufleţite şi rîsetele comunicative ale unei mari familii reunite – lucru pe care Alexandra, copil unic, şi l-a dorit întotdeauna.

Acum, în drum spre casă, simţea o oboseală plină de satisfacţie şi de-abia mai putea respira de cantitatea uriaşă de mîncare pe care o îngurgitase la insistenţele doamnei O'Toole.

Cuprinsă de amorţeală din cauza tropăitului monoton al bătrînului Thunder pe drumul plin de praf, Alexandra îşi lăsă trupul să se legene în ritmul lent al mersului calului, căzîndu-i pleoapele de oboseală. Neavînd altă posibilitate de a aduce armura înapoi acasă decît să fie tot îmbrăcată cu ea, Alexandra simţea că-i este deosebit de cald, ceea ce o făcea şi mai somnoroasă.

După ce trecu de han şi o luă pe cărarea largă ce ducea prin pădure şi care, o milă mai încolo, se intersecta din nou cu drumul principal, văzu că în curtea hanului erau legaţi mai mulţi cai şi că lămpile erau încă

aprinse. Prin fereastra deschisă ajungeau pînă la ea voci bărbăteşti care cîntau. Deasupra capului se uneau ca într-o boltă crengile stejarilor, adiind în noaptea de primăvară şi aruncînd pe cărare umbre feerice în lumina lunii.

Era tîrziu, Alexandra ştia asta, dar nu-i cerea calului să-şi accelereze ritmul. În primul rînd, Thunder avea peste douăzeci de ani şi, în al doilea rînd, voia să fie sigură că seniorul şi doamna Helmsley vor fi plecaţi cînd o să ajungă ea acasă.

Vizorul coifului căzu brusc acoperindu-i din nou faţa, iar Alexandra respira greu şi se hotărî să-şi scoată coiful şi să-l ducă în mînă. Gîndindu-se că este puţin probabil ca Thunder să aibă energia sau tentaţia să o pornească în galop cu ea, mai ales după ziua grea pe care a avut-o în turnirurile de la familia O'Toole, Alexandra trase de frîu ca să se oprească, apoi dădu drumul frîului şi mută scutul greu în mîna stîngă. Avînd de gînd să-şi scoată coiful şi să-l ducă în mîna dreaptă, ridică braţul cînd se opri, atenţia fiindu-i atrasă de sunete înăbuşite, neidentificabile, ce veneau din pădure, la un sfert de milă mai încolo, pe drum.

Încruntîndu-se uşor, se întrebă dacă avea să întîlnească un bivol sălbatic sau un vînat mai puţin ameninţător şi poate mai comestibil – şi-şi trase puşca din teaca în care se afla, atît de repede,cît îi permitea armura de pe ea.

Brusc, liniştea nopţii fu spartă de zgomotul unui foc de armă, apoi de altul. Înainte ca Alexandra să poată reacţiona, bătrînul Thunder o luă îngrozit la goană prin pădure, galopînd orbeşte direct spre sursa împuşcăturilor, frîul liber atingînd pămîntul în urma copitelor lui care parcă zburau. Alexandra se menţinea călare numai prin forţa picioarelor, care îl strîngeau de-o parte şi de alta cît puteau.

Banditul ridică brusc capul la zgomotul făcut de metalul armurii care ţîşni în spatele lor din pădure, iar Jordan Townsende îşi dezlipi privirea de ţeava pistolului pe care un al doilea bandit îl ţinea aţintit drept spre pieptul lui. Vedenia care apăru îl făcu să se îndoiască de propriii lui ochi. Din pădure ţîşni în apărarea lui un cavaler călare în armură, cu vizorul coborît, cu un scut într-o mînă şi cu o puşcă în cealaltă.

Alexandra scoase un ţipăt cînd ţîşni din pădure şi se trezi direct în mijlocul unei scene luminate de lună, mai sinistră decît cel mai rău dintre coşmarurile ei; un vizitiu zăcea rănit în drum lîngă o trăsură şi doi bandiţi cu feţele ascunse în spatele unor basmale roşii ţintuiau sub ameninţarea armei un bărbat înalt. Unul dintre bandiţi se întoarse spre Alexandra cînd îşi făcu apariţia şi îndreptă arma asupra ei.

Nu era timp de gîndit, ci de acţionat. Strîngînd mai tare puşca în mînă şi contînd în mod inconştient pe protecţia scutului şi a platoşei împotriva inevitabilului glonţ, Alexandra se aplecă într-o parte avînd de gînd să se arunce asupra banditului şi să-l doboare la pămînt, dar în acel moment banditul trase.

Cuprins de teroare, Thunder se poticni şi-şi pierdu echilibrul, aruncînd-o pe Alexandra care căzu în zornăit de metal ruginit peste cel de-al doilea bandit. Impactul i-a dislocat coiful, i-a aruncat arma în mijlocul drumului şi a lăsat-o aproape inconştientă.

Din nefericire, banditul îşi reveni înainte ca Alexandrei să înceteze să i se mai învîrtească tot capul.

– Ce dracu' e asta? mormăi el şi scuturîndu-se puternic se eliberă de trupul moale al fetei şi-i trase un picior înainte de a se întoarce în ajutorul complicelui lui angajat acum într-o luptă corp la corp cu victima lor înaltă pentru a intra în posesia pistolului.

Într-o izbucnire de panică şi durere, Alexandra îi văzu pe cei doi bandiţi aruncîndu-se asupra bărbatului şi, cu forţa pe care i-o dădu groaza, se tîrî cum putu spre puşca ei care zăcea aruncată pe drumul desfundat. Exact în momentul în care luă puşca în mînă îl văzu pe bărbatul înalt smulgînd pistolul din mîna banditului pirpiriu, împuşcîndu-l, apoi răsucindu-se şi îndreptîndu-l spre celălalt.

Fermecată de graţia cu care a executat manevra rapidă bărbatul înalt, Alexandra îl urmări îndreptînd calm şi rece ţeava pistolului spre cel de-al doilea bandit. Întinsă încă pe burtă, închise ochii aşteptînd explozia inevitabilă. Dar nu se auzi decît clicul unei arme goale.

– Ticălos nenorocit ce eşti, zise banditul cu un rîs plin de răutate şi, vîrînd încet mîna în cămaşă, îşi scoase pistolul. Credeai că te lăsam să iei arma dacă nu ştiam sigur că nu este încărcată? Acum ai să mori în chinuri pentru că mi-ai ucis fratele. Îi trebuie multă vreme unui om să moară cînd este împuşcat în burtă...

Cuprinsă de teamă, Alexandra se răsuci pe o parte, luă puşca şi o aşeză în poziţie de tragere. Cînd banditul ridică pistolul, ea trase. Reculul puternic o făcu să cadă pe spate. Cînd a întors capul şi a deschis ochii, banditul zăcea în lumina lunii împuşcat în cap.

Nu-l rănise pur şi simplu, aşa cum avusese de gînd să facă, ci îl ucisese. Un sunet de groază şi de durere îi porni din gît, apoi totul începu să se învîrtă, la început încet, apoi din ce în ce mai repede, apucînd să-l vadă pe bărbatul înalt uitîndu-se la banditul mort, apoi îndreptîndu-se spre ea, picioarele lui lungi mişcîndu-se repede, într-un fel ameninţător. Lumea se învîrti şi mai repede, aruncînd-o într-un hău negru. Pentru prima dată în viaţa ei, Alexandra leşinase.

Jordan se aplecă lîngă cavalerul căzut, grăbindu-se să-i scoată coiful ca să-şi poată da seama cît de grav este rănit ocupantul armurii.

– Repede, Grimm! îl strigă pe vizitiu, care se clătina pe picioare revenindu-şi de pe urma loviturii banditului care-l trimisese inconştient la pămînt. Dă-mi o mînă de ajutor să umblu la nenorocita asta de armură.

– Este rănit, excelenţă? întrebă Grimm, grăbindu-se spre stăpînul său şi îngenunchind lîngă el.

– Evident, zise brusc Jordan, zărind tăietura de pe obrazul stîng al fetişoarei ce se zărea de sub coif.

– Nu a fost împuşcat, nu-i aşa?

– Nu cred. Ţine-i capul, uşor, la naiba? ca să-i scot monstruozitatea asta. Punînd coiful deoparte, Jordan începu să-i scoată platoşa. Dumnezeule, ce costum absurd, mormăi el, dar vocea îi era îngrijorată în timp ce cerceta trupul moale din faţa lui, căutînd la lumina lunii vreo rană de glonţ sau vreo urmă de sînge. Este prea întuneric ca să-mi dau seama unde este rănit. Întoarce trăsura să-l ducem la hanul pe lîngă care am trecut. S-o găsi cineva pe acolo care să ştie cine-i sînt părinţii şi unde putem găsi cel mai apropiat doctor. Aplecîndu-se, Jordan îl apucă de umeri pe tînărul său salvator, uimit să descopere cît de uşor era trupul băiatului îmbrăcat în armură. Nu este decît un copil. Nu are mai mult de treisprezece sau paisprezece ani, spuse Jordan cu o voce în care se simţea vinovăţia pentru răul pe care evident îl pricinuise tînărului curajos care îi venise în apărare. Ridicînd fără nici un efort copilul în braţe, îl duse la trăsură.

Sosirea lui Jordan la han, cu Alexandra inconştientă în braţe, a provocat un val de comentarii răutăcioase şi de sugestii deocheate din partea ocupanţilor sălii

comune care, din cauza orei tîrzii, erau după nenumărate pahare de băutură.

Cu indiferenţa supremă a adevăratului aristocrat faţă de oamenii de rînd, Jordan a ignorat vocile ridicate şi s-a îndreptat direct spre cîrciumăreasă.

– Dă-mi cea mai bună cameră pe care o ai şi trimite-l imediat pe hangiu la mine.

Chelneriţa îşi întoarse privirea de la buclele întunecate ale Alexandrei spre gentlemanul înalt, impecabil îmbrăcat, şi se grăbi să- i îndeplinească ordinele aşa cum i le-a dat, începînd cu cea mai frumoasă cameră a hanului.

Cu delicateţe, Jordan lăsă băiatul pe pat şi-i desfăcu şiretul de la gulerul cămăşii. Băiatul gemu, deschise pleoapele şi Jordan se trezi privind cea mai uluitor de mare pereche de ochi a căror culoare izbitoare era de un verde-albastru luminos, mărginiţi de nişte gene absurd de lungi şi de întoarse – ochi care-l priveau cu o uimire confuză. Zîmbind liniştitor, Jordan spuse blînd:

– Bine te-ai întors în lume, Galahad.

– Unde... Alexandra îşi umezi buzele uscate, vocea ei sunînd ca un croncănit nefamiliar. Dregîndu-şi glasul, încercă din nou şi reuşi să spună într-o şoaptă de-abia răguşită: unde sînt?

– Eşti la hanul în apropierea căruia ai fost rănit.

Detaliile sîngeroase îi reveniră în minte şi Alexandra simţi că lacrimi fierbinţi îi năvălesc în ochi.

– L-am omorît. L-am omorît pe omul ăla! se înecă ea.

– Şi făcînd asta, ai salvat două vieţi – pe a mea şi pe a vizitiului meu.

În starea de şoc în care se afla, Alexandra se agăţă de această asigurare pentru toată liniştea pe care i-o oferea. Nefiind capabilă încă să vadă perfect, îl zări ca de la distanţă cum îşi plimbă mîinile în sus şi în jos pe picioarele ei. Nici o altă mînă decît cea a mamei ei nu a

atins-o vreodată – şi asta de ani buni de zile. Alexandra constată că senzaţia este uşor plăcută şi ciudat de tulburătoare, dar cînd mîinile bărbatului începură să-i pipăie coastele, trase adînc aer în piept şi se agăţă de încheieturle lui.

– Sir! strigă ea cu disperare. Ce faceţi?

Privirea lui Jordan căzu pe degetele lungi şi subţiri care-i prinseseră încheieturile cu o forţă ce părea născută din frică.

– Caut să văd dacă ai vreun os rupt, tinere. Am trimis după doctor şi după hangiu. Deşi, acum, că te-ai trezit, poţi să-mi spui singur cine eşti şi unde găsim cel mai apropiat doctor.

Alarmată şi indignată de costul exorbitant al serviciilor unui doctor, Alex izbucni cu disperare:

– Aveţi oare idee cît de mult costă serviciile unui doctor în zilele noastre?

Jordan privi în jos spre băiatul palid cu ochi uluitori şi simţi cum îl cuprinde o profundă compasiune amestecată cu admiraţie, combinaţie de emoţii care îi erau complet străine.

– Ai suferit aceste răni pentru mine şi, fireşte, eu voi suporta cheltuielile.

Jordan zîmbi, iar Alexandra simţi cum brusc i se limpezeşte pe deplin capul. Cel care îi zîmbea era fără îndoială cel mai înalt şi mai chipeş bărbat pe care îl văzuse vreodată, chiar şi în imaginaţia ei. Ochii lui erau de un gri-argintiu de mătase şi oţel, umerii foarte largi, vocea baritonală, plină şi irezistibilă. În contrast cu faţa lui măslinie, dinţii îi erau uimitor de albi şi deşi linia dură a maxilarului şi a bărbiei emana o forţă masculină brută, expresia lui era plină de delicateţe, iar la colţurile ochilor se vedeau nişte linii uşoare, ce dovodeau că are simţul umorului.

Privind în sus spre uriaşul de deasupra ei, Alex se simţi foarte mică şi fragilă. Ciudat, dar în acelaşi timp se

simţea în siguranţă. Mult mai în siguranţă de cum se simţise vreodată în ultimii trei ani. Slăbind strînsoarea mîinilor, Alex ridică un braţ şi atinse cu degetele o tăietură de pe barba lui.

– Şi tu ai fost rănit, îi zise ea zîmbindu-i timid.

Fascinaţia neaşteptată a zîmbetului care apăru pe faţa băiatului îi tăie respiraţia lui Jordan, care se încruntă uluit cînd simţi un fior interior ciudat la atingerea degetelor lui. Atingerea unui bărbat. Îndepărtînd brusc mîna mică se întrebă sumbru dacă nu cumva plictiseala lui faţă de plăcerile obişnuite ale vieţii l-au transformat într-un fel de amator de perversiuni.

– Nu mi-ai spus care-ţi este numele, vorbi el cu un ton în mod deliberat rece, începînd să exploreze coastele băiatulu, în timp ce-i urmărea cu privirea faţa pentru a sesiza vreo urmă de durere.

Alexandra deschise gura să-şi spună numele, dar în schimb scoase un sunet de panică înfuriată, cînd brusc, mîinile lui alunecară în sus spre sîni. Jordan îşi retrase ca ars mîinile.

– Eşti fată.

– Aşa este, n-am ce face! replică Alexandra, uluită de tonul acuzator al vocii lui.

Absurditatea schimbului lor de cuvinte i-a izbit pe amîndoi în acelaşi timp: înfăţişarea sumbră a lui Jordan lăsă loc unui zîmbet brusc, iar Alexandra începu să rîdă. Şi aşa i-a găsit doamna Tilson, soţia proprietarului hanului – amîndoi în pat, rîzînd, cu mîinile bărbatului la cîţiva centimetri deasupra bluzei descheiate şi a sînilor Alexandrei Lawrence.

– Alexandra Lawrence! explodă ea, înaintînd în cameră ca o navă de luptă cu pavilionul ridicat, aruncînd scîntei cînd ochii îi căzură pe mîinile bărbatului, aflate la mică distanţă de cămaşa descheiată a Alexandrei. Ce înseamnă asta?

Pentru Alexandra a fost clară semnificaţia celor văzute şi gîndite de doamna Tilson, dar nu şi pentru Jordan, şi el găsi dezgustător faptul că mintea îngustă a acestei femei ar putea acuza o tînără fată care nu putea să aibă mai mult de treisprezece ani de faptul că ar putea colabora la propria ei decădere morală. Trăsăturile i s-au înăsprit, iar în vocea sa autoritară se simţi clar o răceală ca de gheaţă.

– Domnişoara Lawrence a fost rănită într-un accident pe drum, nu departe de aici. Trimite după un doctor.

– Nu, nu, să nu faceţi asta, doamnă Tilson, zise Alexandra şi se ridică în fund în pofida ameţelii pe care o mai simţea. Nu am nimic şi vreau să merg acasă.

Jordan i se adresă femeii suspicioase cu o voce aspră, impunătoare:

– În acest caz, am să o duc eu acasă, iar tu poţi trimite doctorul la locul atacului, la cîteva mile la sud de aici, pe drum. O să găsească doi bandiţi care categoric nu mai au nevoie de îngrijirile sale, dar să se asigure că vor fi ridicaţi de acolo şi duşi unde trebuie. Vîrînd mîna în buzunar, Jordan scoase o carte de vizită cu numele lui gravat sub o coroană de aur. Îndată ce o voi reda pe domnişoara Lawrence familiei, mă voi întoarce aici să răspund la orice întrebare ar avea de pus.

Doamna Tilson mormăi ceva despre bandiţi şi lipsa de cumpătare, smulse cartea de vizită din mîna lui, aruncă o privire spre cămaşa descheiată a Alexandrei şi ieşi.

– Ai părut surprins... de faptul că sînt fată, vreau să spun, se aventură ezitînd Alexandra.

– Sincer să fiu, aceasta a fost o noapte a surprizelor, replică Jordan scoţîndu-şi-o pe doamna Tilson din minte şi îndreptîndu-şi atenţia spre Alexandra. Aş fi prea curios dacă te-aş întreba ce făceai echipată în această armură?

Alexandra îşi trecu încet piciorul peste marginea patului şi încercă să se ridice. Încăperea se legăna.

– Pot să merg, protestă ea cînd bărbatul se întinse să o ia în braţe...

– Dar aş prefera să te duc eu, zise Jordan cu fermitate şi chiar asta făcu. Alexandra zîmbi în sinea ei la nepăsarea cu care trecu prin camera hanului în care se aflau oaspeţii, indiferent la privirile sătenilor, ducînd în braţe o fată ciufulită, plină de praf şi îmbrăcată în pantaloni şi cămaşă.

Dar, după ce o aşeză cu delicateţe pe pernele mari, bogate, ale trăsurii şi luă loc pe canapeaua din faţa ei, amuzamentul îi dispăru totuşi. Îşi dădu seama că în curînd vor trece pe lîngă locul unde se petrecuse scena îngrozitoare la care avusese şi ea o contribuţie.

– Am luat viaţa unui om, zise ea într-o şoaptă plină de groază în timp ce vizitiul se apropia de locul cu pricina. N-am să mi-o iert niciodată.

– Nu te-aş fi iertat eu niciodată dacă nu ai fi făcut-o, spuse Jordan cu un zîmbet liniştitor.

În lumina aruncată de lămpile caleştii imenşii ochi albaştri-verzi plini de lacrimi se ridicară spre faţa lui cercetînd-o, cerşind în tăcere şi alte semne care să o liniştească, iar Jordan răspunse automat. Întinzîndu-se spre ea, o ridică de pe perne şi o puse pe genunchii lui, luînd-o în braţe ca pe un copil distrus ce era.

– Ai făcut un lucru foarte curajos, murmură el în buclele negre care-i atingeau obrajii.

Alexandra suspină şi dădu din cap, frecîndu-şi inconştient obrazul de pieptul lui.

– N-am fost curajoasă, ci pur şi simplu prea înspăimîntată ca să fug, aşa cum ar fi făcut orice om înţelept.

Era ceva profund emoţionant în felul în care această fetiţă se lipise de el, avînd încredere în el. Jordan fu uluit la gîndul ce nu-i mai trecuse niciodată prin minte că într-o zi i-ar plăcea să aibă şi el un copil al său. Amintindu-şi că

fermecătoarele copile devin în mod inevitabil tinere femei răsfățate, renunță imediat la idee.

– De ce purtai armura aia veche? o întrebă el pentru a doua oară în noaptea aia.

Alexandra i-a explicat despre jocurile cavalerești care erau un ritual la fiecare zi de naștere a unui O'Toole, apoi îl făcu să rîdă tare de mai multe ori descriind unele din înfrîngerile și triumfurile din ziua aceea.

– Oamenii de dincolo de Morsham nu au asemenea jocuri și întreceri? Am crezut întotdeauna că oamenii sînt aceiași oriunde s-ar afla ei, deși n-am știut niciodată cu certitudine, pentru că niciodată nu am fost mai departe de Morsham. Și mă îndoiesc că am să mă duc vreodată.

Uimirea lui fu atît de mare, încît pe moment îl reduse la tăcere. În cercul larg al cunoștințelor sale, toată lumea călătorea peste tot și destul de des. Îi venea greu să accepte că acest copil vioi nu o să vadă niciodată alt loc decît acest sătuc uitat de Dumnezeu la marginea pămîntului. Privi spre fața ei umbrită și constată că îl urmărea cu un interes prietenesc mai degrabă, decît cu deferența plină de venerație cu care era obișnuit. Zîmbi pentru sine la imaginea unor copii de țărani aruncîndu-se fără nici o inhibiție în turniruri cavalerești. Cît de diferită trebuie să fie copilăria lor față de cea a odraslelor nobilimii. Ca și el, toți erau crescuți de guvernante, îndrumați de tutori, admonestați să fie tot timpul curați și amintindu-li-se permanent să se poarte ca ființe superioare așa cum erau predestinate prin naștere să fie. Poate că copiii crescuți în locuri îndepărtate ca acesta erau mai buni și diferiți – sinceri și curajoși și nealterați, cum era Alexandra. Pornind de la viața pe care i-o descrisese Alexandra, se întrebă dacă nu cumva copiii de țărani erau în definitiv cei fericiți. Copiii de țărani? Își dădu seama că în vorbirea cultivată a acestei fetițe nu era nimic din duritatea și asprimea unui țăran.

– De ce vizitiul îţi spune „excelenţă"? îl întrebă ea zîmbind şi o gropiţă îi apăru în obraz. Jordan îşi îndepărtă privirea de la copilul nevinovat din braţele sale.

– Pentru că în general aşa li se vorbeşte ducilor.

– Ducilcr? repetă Alexandra ca un ecou, dezamăgită de descoperirea că acest frumos străin trăia evident într-o lume, la care ea nu ar fi putut ajunge niciodată şi că o să dispară pentru totdeauna din viaţa ei. Eşti într-adevăr duce?

– Mă tem că da, răspunse el, remarcînd reacţia ei. Eşti dezamăgită?

– Puţin. Îl umili cu replica ei. Cum îţi mai spun oamenii? În afară de duce, vreau să spun.

– Cel puţin zece nume, răspunse el amuzat şi derutat de reacţiile ei sincere, fără nici o inhibiţie. Majoritatea oamenilor îmi spun Hawthorne sau Hawk. Prietenii apropiaţi îmi spun pe numele mic, Jordan.

– Hawk ţi se potriveşte, remarcă ea, dar mintea-i agilă sărise deja mai departe la o concluzie importantă. Crezi că banditţii ăia te-au ales anume ca să te jefuiască pentru că eşti duce? Eu zic că şi-au asumat un risc teribil să te atace pe drum, atît de aproape de han.

– Lăcomia este o puternică motivaţie pentru asumarea riscului, replică Jordan.

Alexandra fu de acord dînd din cap şi citînd cu voce joasă:

– „Nu există nici o flacără ca pasiunea, nici un rechin ca ura, nici un torent ca lăcomia."

– Ce-ai spus? o întrebă Jordan privind-o cu uimire.

– N-am spus eu asta, Budha a spus-o, îi explică Alexandra.

– Cunosc citatul, zise Jordan revenindu-şi cu un efort. Mă surprinde numai faptul că îl cunoşti tu. Zări o lumină slabă venind de la o casă ce se afla chiar în faţă şi presupuse că era casa ei. Alexandra, vorbi el repede şi

ferm pe măsură ce se apropiau, nu trebuie să te simţi niciodată vinovată de ceea ce ai făcut în seara asta. Nu ai de ce să te simţi vinovată.

Îl privi cu un zîmbet moale, dar cînd trăsura se apropie de peronul gloduros din faţa casei, Alexandra exclamă brusc:

– Oh, nu! Inima i se făcu cît un purice cînd zări trăsura seniorului şi iapa lui pursînge legată încă aproape de poartă. Sperase să fi plecat pînă acum.

Vizitiul deschise uşa caleştii şi coborî scările, dar cînd Alexandra încercă să-l urmeze pe duce el se întinse şi o luă în braţe.

– Sînt sigură că pot să merg, protestă ea. Zîmbetul lui leneş, intim, o făcu să-şi ţină respiraţia cînd îi spuse:

– Este deosebit de jenant pentru un bărbat de dimensiunile mele să fie salvat de o mînă de fată, chiar dacă este îmbrăcată într-o armură. De dragul orgoliului meu rănit va trebui să-mi permiţi să fiu acum galant.

– Foarte bine, acceptă Alexandra cu un zîmbet resemnat. Cine sînt eu să zdrobesc orgoliul unui nobil duce?

Jordan aproape că nici nu o auzi; privirea lui ageră înregistra iarba prea crescută care înconjura casa, obloanele stricate care atîrnau la ferestre şi toate celelalte semne ale unei locuinţe care avea mare nevoie de reparaţii. Nu era căsuţa modestă pe care se aştepta să o găsească, ci un loc vechi, mohorît, neglijat, pe care locuitorii săi, evident, nu-şi puteau permite să-l întreţină. Trecînd greutatea Alexandrei pe braţul şi piciorul stîng, ridică mîna dreaptă şi ciocăni la uşă, remarcînd vopseaua care se cojea.

Văzînd că nu răspunde nimeni, Alexandra îi spuse:

– Mă tem că trebuie să baţi mai tare. Ştii, Penrose este aproape surd, deşi prea mîndru ca să recunoască.

– Cine este Penrose? întrebă Jordan, bătînd mai tare în uşa masivă.

– Majordomul nostru. Cînd a murit papa, am fost nevoită să concediez personalul, dar Penrose şi Filbert erau prea bătrîni şi infirmi ca să mai găsească o slujbă. N-aveau unde să se ducă, aşa că au rămas aici şi au acceptat să lucreze numai contra locuinţă şi hrană. Penrose mai găteşte şi ajută de asemenea la curăţenie.

– Ce ciudat, murmură Jordan aşteptînd să se deschidă uşa. În lumina lămpii de deasupra uşii faţa ei încîntătoare se întoarse rîzînd spre el şi-l întrebă plină de curiozitate:

– Ce găseşti atît de ciudat?

– Ideea unui majordom surd.

– Atunci pe Filbert o să-l găseşti cu siguranţă şi mai ciudat.

– Mă îndoiesc, spuse sec Jordan. Dar cine este Filbert?

– Valetul nostru.

– Să îndrăznesc să te întreb oare de ce infirmitate suferă?

– Este miop, îl asigură ea candidă. În asemenea măsură, încît nu mai departe decît săptămîna trecută a luat un zid drept uşă şi a intrat în el.

Spre ruşinea lui, Jordan simţea că-l podideşte rîsul. Încercînd să-i cruţe mîndria, spuse cît mai solemn posibil:

– Un majordom surd şi un valet orb... Cît de... neconvenţional.

– Aşa este, nu? recunoscu ea aproape cu mîndrie. Dar să ştii că nici nu mi-ar plăcea să fiu convenţională. Şi cu un zîmbet vesel cită: „Convenţionalitatea este refugiul unei minţi amorţite."

Jordan ridică pumnul şi bătu atît de tare, încît se putea auzi ecoul bubuiturilor în casă, dar privirea lui încordată era aţintită pe faţa ei zîmbitoare.

– Cine a spus asta despre convenţionalitate? o întrebă fără nici o expresie.

– Eu, recunoscu ea fără jenă. Eu am spus-o.

– Ce mic bagaj impertinent eşti, zise el zîmbind şi înainte de a-şi da seama ce face începu să depună un sărut plin de afecţiune, patern, pe fruntea copilei. Îşi controlă impulsul în timp ce uşa fu dată de perete de un Penrose cu părul alb, care-l privi cu indignare şi spuse:

– Nu este nevoie să bubui în uşă ca şi cum ai vrea să trezeşti morţii, sir! Nu este nimeni surd în casa asta.

Uluit de această punere la punct venită din partea unui simplu majordom care, mai mult, avea o uniformă decolorată şi jerpelită, Jordan deschise gura să-l apostrofeze aşa cum pe bună dreptate merita, dar bătrînul tocmai îşi dădu seama că în braţele lui este Alexandra şi că are o tăietură pe obraz.

– Ce i-aţi făcut domnişoarei Alexandra? şuieră furios servitorul la el şi întinse braţele lui pirpirii cu intenţia vădită de a i-o smulge.

– Du-mă la doamna Lawrence, ordonă scurt Jordan, ignorînd gestul majordomului. Am spus, rosti mai tare Jordan cînd servitorul păru că nu aude, să ne duci imediat la doamna Lawrence.

– Am auzit ce-aţi spus de prima dată, se încruntă Penrose iritat, întorcîndu-se să execute ceea ce i se ordonase. Te-ar putea auzi şi morţii... murmură el îndepărtîndu-se.

Feţele care se întoarseră spre ei în salon depăşeau cele mai rele închipuiri ale Alexandrei. Mama ei sări în picioare cu un ţipăt de spaimă; seniorul gras şi soţia lui şi mai grasă se aplecară în faţă în scaunele lor, cu o curiozitate avidă, privind la bluza Alexandrei, descheiată de la gît pînă aproape de sîni.

– Ce s-a întîmplat? izbucni doamna Lawrence. Alexandra, faţa ta, Dumnezeule, ce s-a întîmplat?

– Fiica dumneavoastră mi-a salvat viaţa, doamnă Lawrence, dar în timpul luptei a primit o lovitură la faţă. Vă asigur că este vorba de ceva mult mai serios decît pare la prima vedere.

– Te rog, lasă-mă jos, îi ceru imediat Alexandra, văzînd că mama sa este pe punctul de a se prăbuşi. Cînd Jordan se conformă, ea decise să facă prezentările şi să restabilească astfel o oarecare decenţă în toată această atmosferă. Mamă, zise ea cu voce sigură, calmă, acesta este ducele Hawthorne. În pofida faptului că mama ei părea că se sufocă, Alexandra continuă cu un ton politicos, sec: am dat peste el şi vizitiul lui în timp ce erau atacaţi de bandiţi şi eu – eu l-am împuşcat pe unul dintre bandiţi. Întorcîndu-se spre Jordan, spuse: Excelenţă, mama mea, doamna Lawrence.

Tăcerea fu totală. Doamna Lawrence părea să fi rămas mută, iar seniorul şi soţia lui rămăseseră cu gurile căscate. Stînjenită de tăcerea din cameră, Alexandra se întoarse cu un zîmbet de uşurare în timp ce unchiul Monty intra clătinîndu-se uşor, ochii lui sticloşi fiind dovada clară a unei seri petrecute delectîndu-se în secret cu *Madeira* ce-i fusese interzisă.

– Unchiule Monty, zise ea cu disperare în glas, am adus un oaspete. Ducele Hawthorne.

Unchiul Monty se aplecă greu peste bastonul lui de trestie şi clipi de două ori încercînd să-şi concentreze privirea pe faţa oaspetelui.

– Dumnezeule mare! exclamă el uimit. Este chiar Hawthorne. El, într-adevăr. Aducîndu-şi în ultimul moment aminte de manierele sale, execută o plecăciune stîngace şi spuse cu o voce prevenitoare, respectuoasă: Sir Montague Marsh, excelenţă, la dispoziţia dumneavoastră.

Alexandra, stînjenită numai de tăcerea prelungită şi nu de casa ei dărăpănată, de servitorii bătrîni sau de

comportamentul straniu al rudelor ei, zîmbi veselă spre Jordan, apoi își îndreptă capul spre Filbert care intră în cameră aducînd o tavă cu ceai. Ignorînd faptul că probabil comite o gravă greșeală socială prezentînd un nobil unui simplu valet, ea spuse dulce:

– Iar acesta este Filbert, care are grijă de tot ce nu face Penrose. Filbert, acesta este ducele Hawthorne.

Filbert era prins în acțiunea de a pune tava cu ceai pe o masă și-și întoarse ochii miopi peste umăr spre unchiul Monty.

– Ce mai faceți? zise el adresîndu-se cui nu trebuia, iar Alexandra îl văzu pe duce că strîmbă ușor din nas.

– V-ar deranja dacă ați rămîne la ceai? îl întrebă ea pe duce, studiindu-i lumina suspectă din ochii cenușii. El zîmbi, dar dădu din cap fără nici o umbră de regret.

– Nu pot, drăguțo, mă așteaptă o călătorie lungă și înainte să plec trebuie să mă întorc la han și să mă întîlnesc cu autoritățile. Or să ceară explicații pentru ceea ce s-a întîmplat în noaptea asta. Dînd scurt din cap în semn de rămas-bun spre audiența lui atentă, Jordan privi fetișoara plină de încîntare ridioată spre el. N-ai vrea să mă conduci? o invită.

Alexandra dădu din cap și-l conduse la ușă, ignorînd vocile care izbucniseră în urma lor în salon, unde soția seniorului spunea cu un ton ridicat:

– Ce a vrut să spună prin „înapoi la han"? Categoric, doamnă Lawrence, nu este posibil ca el să fi avut în vedere că Alexandra a fost acolo cu...

În hol ducele se opri și privi în jos spre Alexandra cu o căldură în ochii lui cenușii care o făcu să simtă cum i se aprinde întregul trup. Și cînd ridică mîna și o puse cu tandrețe pe obrazul ei rănit, Alexandra își simți pulsul în gît.

– Unde... unde pleci acum în călătorie? întrebă ea încercînd să amîne momentul despărțirii.

– La Rosemeade.

– Ce este asta?

– Mica proprietate de la ţară a bunicii mele. Preferă să-şi petreacă majoritatea timpului acolo pentru că găseşte casa drăguţă.

– Oh! exclamă Alexandra constatînd că îi este aproape imposibil să vorbească sau să respire pentru că acum degetele lui îi alunecau într-un mod foarte plăcut pe obraz, iar el o privea într-un fel care i se păru a fi ceva ce aducea aproape a respect.

– N-am să te uit niciodată, păpuşo, zise cu voce joasă şi răguşită, în timp ce se aplecă şi-şi lipi buzele fierbinţi de fruntea ei. Nu lăsa pe nimeni să te schimbe. Rămîi exact aşa cum eşti.

După ce plecă, Alexandra continuă să stea nemişcată, ameţită de sărutul care părea să i se fi întipărit pe frunte.

Nu-i trecu prin cap că s-ar fi putut ca, în acel moment, tocmai să fi fost vrăjită de un bărbat care-şi folosise din instinct vocea şi zîmbetul pentru a o fermeca şi a o dezarma. Seducătorii cu practică nu făceau parte din experienţa ei.

Craii şi seducătorii de profesie făceau însă parte din experienţa doamnei Lawrence, care căzuse victimă tocmai unui asemenea şarmant trădător cînd nu era decît ceva mai mare ca Alexandra. Ca şi ducele Hawthorne, soţul ei fusese un bărbat fermecător, chipeş, cu manîere alese, cu haine frumoase şi absolut fără nici un scrupul.

Motiv pentru care cînd Alexandra se trezi a doua zi de dimineaţă o văzu pe mama ei intrînd ca o furtună în cameră, vocea tremurîndu-i de furie.

– Alexandra, scoală-te imediat! Alexandra se ridică în fund şi-şi dădu părul buclat peste cap.

– S-a întîmplat ceva?

– Am să-ţi spun eu ce s-a întîmplat, spuse mama ei, iar Alexandra fu şocată de furia care o cuprinsese. În dimineaţa asta am avut patru vizitatori, începînd cu soţia hangiului, care m-a informat că noaptea trecută ai împărţit un dormitor la han cu acest mîrşav seducător de copii nevinovaţi. Următorii doi vizitatori au fost amatori de curiozităţi. Cel de-al patrulea vizitator, şi o spuse cu o voce ce tremura de furie şi de lacrimi, a fost seniorul, care m-a informat că, din cauza comportării tale scandaloase de aseară şi a stării în care se afla îmbrăcămintea ta, a lipsei tale generale de pudoare şi înţelepciune, consideră că nu mai eşti demnă să fii soţia fiului său sau a indiferent cărui bărbat care se respectă.

Cînd văzu că Alexandra o priveşte numai cu vădită uşurare, doamna Lawrence îşi pierdu controlul. O apucă de umeri şi începu să o zgîlţîie.

– Îţi dai seama ce-ai făcut? strigă ea. Nu? Atunci am să-ţi spun eu – te-ai dezonorat fără nici un drept de apel. Bîrfele s-au întins pretutindeni, iar oamenii vorbesc despre tine ca şi cum ai fi o tîrfă. Ai fost văzută dusă într-un han aproape dezbrăcată şi ai stat într-un dormitor singură cu un bărbat. O jumătate de oră mai tîrziu ai fost scoasă din acelaşi han, de acelaşi bărbat. Ştii ce crede toată lumea?

– Că eram obosită şi că aveam nevoie de odihnă, sugeră înţeleaptă Alexandra, alarmată mai mult de paloarea mamei ei decît de cuvintele pe care aceasta le spunea.

– Proasto! Eşti mult mai proastă decît am fost eu vreodată. Acum nu o să te mai ceară de nevastă nici un bărbat decent.

– Mamă, zise Alexandra foarte calmă, încercînd să schimbe rolurile aşa cum fusese nevoită să facă de multe ori în ultimii trei ani, calmează-te.

– Să nu îndrăzneşti să foloseşti tonul ăsta condescendent cu mine domnişoară! răcni mama ei cu faţa la numai cîţiva centimetri de a Alexandrei. Bărbatul acela te-a atins?

Tot mai îngrijorată de isteria mamei sale, Alexandra spuse cu un ton sec:

– Doar ştii că a făcut-o. L-ai văzut că m-a adus aici în braţe şi...

– Nu în felul ăsta! strigă doamna Lawrence tremurînd la propriu de furie. A pus mîinile pe tine? Te-a sărutat? Răspunde-mi, Alexandra.

Alexandra se gîndea dacă să încalce principiile inoculate de bunícul ei, dar înainte să deschidă gura ca să spună o minciună, mama ei îi văzuse deja obrajii îmbujorîndu-se.

– A făcut-o, nu-i aşa? ţipă ea. Răspunsul este scris pe faţa ta. Doamna Lawrence începu să se plimbe furioasă în sus şi în jos în faţa patului Alexandrei. Fata auzise de femei care aveau asemenea accese de furie, încît îşi smulgeau părul din cap, iar mama ei părea să fie pe punctul de a face exact asta. Sărind repede din pat, întinse mîna ca să oprească umbletul fără rost al mamei sale.

– Mamă, te rog nu te înfuria atît de tare. Te rog. Eu şi ducele nu am făcut nimic ce nu trebuia. Maică-sa aproape că scrîşni din dinţi de furie.

– S-ar putea ca tu să nu înţelegi că tot ceea ce ai făcut este greşit, dar mîrşavul, prefăcutul, degeneratul corupt ştia. El ştia. A venit aici ca un neruşinat, ştiind că tu eşti prea naivă ca să înţelegi ce a făcut. Dumnezeule, cît îi urăsc pe bărbaţi!

Fără nici un semn prealabil, o trase pe Alexandra în braţe şi o strînse la piept.

– Nu mai sînt proasta oarbă care am fost. L-am lăsat pe tatăl tău să mă folosească pentru propria lui plăcere şi

apoi să ne părăsească, dar pe Hawthorne n-am să-l las să ne facă asta. Ţi-a distrus reputaţia şi am să-l fac să plătească, ai să vezi. Am să-l forţez să facă tot ceea ce se cuvine.

– Mamă, te rog! izbucni Alexandra, smulgîndu-se din îmbrăţişarea înăbuşitoare a mamei ei. Nu a făcut nimic rău, zău că nu. Mi-a atins numai membrele ca să vadă dacă nu am vreun os rupt şi şi-a luat rămas-bun sărutîndu-mă pe frunte. Asta nu poate să fie ceva rău.

– Ţi-a distrus reputaţia ducîndu-te într-un han. Ţi-a distrus orice şansă de a mai face o căsătorie decentă. Nici un alt bărbat nu o să te mai vrea acum. De acum înainte, oriunde ai să te duci în sat, scandalul te va urmări ca o umbră. Pentru asta trebuie să plătească, şi scump. Cînd s-a întors noaptea trecută la han, i-a spus doctorului unde pleacă mai departe. O să mergem după el şi o să cerem dreptate.

– Nu! strigă Alexandra, dar mama ei rămase surdă la orice în afară de vocea ei interioară, care de trei ani cerea răzbunare.

– N-am nici o îndoială că se aşteaptă să-i facem o vizită, continuă ea cu înverşunare, ignorînd rugăminţile Alexandrei, acum, cînd am aflat întregul adevăr despre ce s-a petrecut noaptea trecută.

CAPITOLUL 5

Ducesa văduvă de Hawthorne îşi privea nepotul cu un zîmbet lipsit de orice îngăduinţă pe buze şi cu o expresie politicoasă în privire. La şaptezeci de ani, era încă o femeie frumoasă, cu părul alb, cu o ţinută regală, cu o siguranţă şi un echilibru de nezdruncinat care proveneau dintr-o viaţă absolut privilegiată.

În pofida demnităţii rigide care îi caracteriza fiecare gest, durerea nu-i era străină, supravieţuind soţului şi fiilor ei. Totuşi, autocontrolul ei era atît de puternic, încît nici cei mai apropiaţi oameni nu erau siguri că îi iubise în timpul vieţii sau că era îndurerată că muriseră şi atît de importantă era poziţia ei în înalta societate, încît nimeni nu a îndrăznit vreodată să o întrebe.

Nu vădea nici un semn de îngrijorare acum, cînd nepotul ei cel mai mare, aşezat pe una din canapelele din salon, picior peste picior, îi explica liniştit că a întîrziat pentru că doi bandiţi de drumul mare au încercat noaptea trecută să-l omoare.

Totuşi, celălalt nepot al ei nu făcea nici un efort să-şi ascundă emoţiile trezite de povestirea vărului său. Ducînd paharul cu brandy la gură, Anthony zîmbi şi spuse:

– Jordan, recunoaşte, adevărul este că ai vrut să mai petreci o noapte binecuvîntată cu frumoasa ta balerină. Ah, iartă-mă, bunico. Cînd ducesa îi aruncă o privire rece, Anthony adăugă: realitatea este că nu au fost nici

un fel de bandiţi de drumul mare şi nici o copilă de doisprezece ani nu a sărit în ajutorul tău. Am dreptate?

– Nu, zise imperturbabil Jordan.

Ducesa urmărea jocul dintre cei doi veri. Erau apropiaţi ca fraţii şi totuşi diferiţi ca ziua şi noaptea, se gîndi ducesa; Jordan semăna mai mult cu ea, rezervat, rece, detaşat, în timp ce Anthony îşi afişa orice emoţie şi era un incurabil optimist. Anthony a avut doi părinţi care l-au iubit; Jordan nu a cunoscut niciodată afecţiunea reală din partea nici unuia dintre părinţii săi. Ea aproba din toată inima comportamentul lui Jordan şi dezaproba uşurinţa lui Anthony. Dezaprobarea – în diferite grade – era singura emoţie pe care ducesa îşi permitea să o manifeste.

– S-a întîmplat exact aşa cum ţi-am spus, deşi mîndria mea se simte rănită cînd recunosc lucrul ăsta, continuă sec Jordan ridicîndu- se şi îndreptîndu-se spre bufet ca să-şi mai toarne vin în pahar. Priveam ţeava pistolului, cînd a ţîşnit ea – direct în mijlocul nostru, călare pe o mîrţoagă deşelată cu vizorul coifului coborît, agitînd o lance într-o mînă şi o puşcă în cealaltă.

Îşi mai turnă puţin din vinul lui preferat şi se întoarse spre canapea. Cu o voce care era mai degrabă indiferentă decît critică, adăugă:

– Armura ei era ruginită, iar casa parcă provenea dintr-un roman gotic prost – cu pînze de păianjeni prin colţuri, tapiserii decolorate, uşi care scîrţîiau şi pereţi umezi. Are un majordom care este surd tun, un valet orb, care intră prin ziduri, şi un unchi bătrîn şi beţivan care se prezintă ca sir Montague Marsh...

– Interesantă familie, murmură Anthony. Nu este de mirare că ea este atît de... neconvenţională.

– „Convenţionalitatea este refugiul unei minţi amorţite", cită Jordan sec.

Ducesa, a cărei întreagă viaţă fusese dedicată cu religiozitate şi scrupulozitate preceptelor convenţionale, se încruntă.

– Cine a spus un asemenea lucru ridicol?

– Alexandra Lawrence.

– Foarte neconvenţională. Anthony chicotea, studiind zîmbetul aproape tandru de pe faţa aspră a vărului său cînd vorbea de fată. Jordan zîmbea rar, Anthony ştia – numai dacă zîmbetul nu era seducător sau cinic – şi rîdea şi mai rar. Fusese crescut de un tată care credea că sentimentalismul este slăbiciune şi tot ce era slăbiciune era interzis, respingător. La fel şi tot ceea ce-l făcea vulnerabil pe un bărbat. Inclusiv dragostea.

– Cum arată această extraordinară femeie? întrebă Anthony, dornic să descopere mai multe despre fata care avusese un asemenea efect neobişnuit asupra vărului său.

– Mică, zise Jordan în timp ce imaginea feţei zîmbitoare a Alexandrei îi juca în minte. Şi prea subţire. Dar are un zîmbet care ar putea topi şi pietrele şi cei mai extraordinari ochi pe care i-am văzut. Culoarea lor este albastru-verzuie, iar cînd o priveşti nu vezi nimic altceva în afară de ochi. Vorbirea ei este cultivată, ca a mea sau a ta şi, în pofida casei aceleia morbide în care stă, este o fiinţă veselă.

– Şi curajoasă, după cît se pare, adăugă Anthony. Dînd din cap aprobator, Jordan continuă:

– Am să-i trimit un cec – o recompensă pentru că mi-a salvat viaţa. Numai Dumnezeu ştie cîtă nevoie au de bani. Pornind de la lucrurile pe care le-a spus – şi de la cele pe care a avut grijă să nu le spună – am dedus că întreaga responsablitate pentru casa aceea bizară se află pe umerii ei. Alexandra se va simţi jignită fără îndoială de bani şi de aceea nu i-am oferit noaptea trecută, dar îi vor îmbunătăţi situaţia.

Ducesa strîmbă din nas dispreţuitor, iritată încă de definiţia dată de domnişoara Lawrence convenţionalismului.

– Clasele inferioare sînt întotdeauna dornice să obţină bani, Jordan, indiferent din ce motiv. Mă surprinde că nu a încercat să-ţi stoarcă vreo recompensă bănească noaptea trecută.

– Ai devenit cinică, zise Jordan fără nici o expresie. Dar greşeşti în privinţa acestei fete. Este nevinovată şi lipsită de lăcomie.

Uimit de această afirmaţie făcută de Jordan, a cărui opinie despre caracterul femeilor era foarte proastă, Anthony sugeră grăbit:

– În cîţiva ani o să ai altă părere despre ea şi o să...

– Anthony! Tonul ducesei era de dezaprobare făţişă. Nu în prezenţa mea, te rog.

– Nu m-aş gîndi să o smulg de acolo de unde este, zise Jordan complet indiferent la înfăţişarea încruntată a bunicii lui. Alexandra este o piatră preţioasă rară, dar nu ar rezista nici măcar o zi la Londra. Nu este destul de dură sau destul de prefăcută sau destul de ambiţioasă. Ea... Se întrerupse şi privi întrebător spre majordomul care tuşise politicos pentru a-şi face remarcată prezenţa. Da, Ramsey, ce s-a întîmplat?

Ramsey se îndreptă, devenind ţepos, cu faţa schimonosită de dezgust, ochii exprimînd clar iritare. Adresîndu-se lui Jordan, spuse:

– Se află aici trei persoane, excelenţă, care insistă să vă vadă. Au sosit într-un fel de trăsură care sfidează orice descriere, trasă de un cal care nu este demn de acest nume şi purtînd nişte haine pe care nici o persoană cît de cît mai importantă nu le-ar îmbrăca.

– Cine sînt? îl întrerupse nerăbdător Jordan.

– Bărbatul pretinde că este sir Montague Marsh, iar cele două doamne care sînt cu el este una cumnata,

doamna Lawrence, şi cealaltă nepoata lui, domnişoara Alexandra Lawrence. Spun că au venit să primească o datorie de la dumneavoastră.

Cuvîntul „datorie" îl făcu pe Jordan să se încrunte.

– Pofteşte-i înăuntru, spuse el scurt.

Într-o abdicare necaracteristică de la superioritatea ei firească, ducesa şi-a permis o privire de satisfacţie de genul „ţi-am spus eu", adresată lui Jordan.

– Domnişoara Lawrence este nu numai lacomă, ci şi insistentă şi îşi cere drepturile. Închipuie-ţi, să vină aici şi să pretindă că îi datorezi ceva.

Fără să răspundă la aprecierea situaţiei de către bunica sa, Jordan se sculă şi se aşeză la biroul de stejar din celălalt capăt al camerei.

– Nu văd nici un motiv pentru care să fiţi nevoiţi să suportaţi şi voi asta. Am să mă ocup eu şi am să rezolv totul.

– Dimpotrivă, zise ducesa cu o voce glacială. Anthony şi cu mine trebuie să fim prezenţi ca martori în cazul în care aceste persoane vor recurge la şantaj.

Ţinîndu-şi ochii aţintiţi pe spatele majordomului, Alexandra venea în silă în spatele mamei ei şi a unchiului Monty, întreaga ei fiinţă suferind din cauza înjosirii la care era expusă, nefericirea fiindu-i sporită de o mie de ori de frumuseţea proprietăţii Rosemeade.

Se aşteptase ca bunica unui duce să locuiască într-o casă mare, dar nimic din imaginaţia sau experienţa ei nu c pregătise pentru întîlnirea cu această casă uriaşă, înconjurată de acri întregi de grădini şi pajişti. Pînă să ajungă aici, se agăţase de imaginea ducelui aşa cum îi apăruse cu o seară în urmă. Prietenos şi accesibil. Rosemeade i-a spulberat totuşi orice asemenea idee absurdă din minte. Pentru el, Rosemeade era o căsuţă de la ţară. De fapt, era un palat, se gîndi ea nefericită, în timp ce picioarele i se afundau în covorul gros *Aubusson*,

un palat care o făcea să se simtă şi mai mică şi mai neînsemnată.

Majordomul deschise larg cele două uşi de stejar şi se trase în lături pentru a le permite să intre într-o cameră ai cărei pereţi erau plini de picturi în rame frumos ornamentate. Reprimîndu-şi dorinţa de a-i face o plecăciune servitorului cu spatele ţeapăn, Alexandra păşi înainte, temîndu-se de moarte de momentul cînd se va confrunta cu noul ei prieten şi va vedea ceea ce era sigură că se putea citi limpede pe trăsăturile lui.

Şi nu greşea. Bărbatul aşezat la un birou bogat încrustat nu semăna deloc cu acela zîmbitor, gentil, pe care îl întîlnise cu două zile în urmă. Astăzi, era un străin distant, rece, care se uita la familia ei ca şi cum ar fi fost nişte gîndaci tîrîtori pe frumosul lui covor. Nici măcar nu se prefăcu politicos ridicîndu-se în picioare sau prezentîndu-i celorlalţi ocupanţi ai camerei. Dădu în schimb scurt din cap către unchiul Monty şi mama ei, indicîndu-le să se aşeze pe scaunele de vizavi de birou.

Cînd o privi în sfîrşit pe Alexandra, trăsăturile lui de granit se îmblînziră totuşi, iar ochii i se umplură de căldură, ca şi cum ar fi înţeles cît de umilită se simte. Ocolind biroul, a tras un scaun special pentru ea.

– Te mai doare rana, drăguţo? întrebă cercetîndu-i semnul vineţiu de pe obraz.

Flatată în mod absurd de curtoazia şi de preocuparea lui, Alexandra dădu din cap.

– A fost un fleac, nu a durut deloc, spuse ea, simţindu-se uşurată peste măsură că nu părea să manifeste aversiune faţă de ea pentru faptul că i-au invadat casa în această manieră necivilizată. Simţindu-se îngrozitor în rochia mamei sale care nu i se potrivea, Alexandra se aşeză pe marginea scaunului. Cînd încercă să stea mai comod, fusta se prinse de scaun şi rochia se întinse întratît, încît gulerul ei înalt o făcu să-şi ridice bărbia. Prinsă

ca un iepure în propria-i cursă, Alexandra privi neajutorată în ochii cenuşii, scrutători, ai ducelui.

– Stai confortabil? o întrebă el cu o expresie serioasă.

– Foarte confortabil, mulţumesc, minţi Alexandra, sigură că este conştient de situaţia jenantă în care se afla şi că făcea mari eforturi să nu rîdă.

– Poate că ar fi mai bine dacă te-ai ridica şi te-ai aşeza din nou?

– Mă simt perfect aşa cum stau.

Veselia pe care credea că a zărit-o în ochii lui dispăru în momentul în care se aşeză înapoi la birou. Privind de la mama ei la unchiul Monty, spuse fără nici un fel de preambul:

– V-aţi fi putut cruţa de deranjul acestei vizite inutile. Intenţionam să-mi exprim recunoştinţa faţă de Alexandra trimiţîndu-vă un cec de o mie de lire sterline, care v-ar fi fost înmînat săptămîna viitoare.

Mintea Alexandrei începu să se învîrtească auzind menţionată o asemenea sumă enormă. Dumnezeule, cu o asemenea sumă ar putea să ţină întreaga casă într-o bunăstare relativă cel puţin doi ani. Ar avea lemne de foc pe care şi-ar putea permite să le folosească din belşug, dacă ar dori, ceea ce fireşte că nu o să...

– Nu este suficient, vorbi unchiul Monty cu o voce aspră şi Alexandra întoarse brusc capul.

– Cît doriţi? întrebă ducele cu o voce cît se poate de glacială, ţintuindu-l cu privirea pe sărmanul unchi Monty.

– Dorim ceea ce este echitabil, zise unchiul Monty şi-şi drese vocea. Alexandra noastră v-a salvat viaţa.

– Fapt pentru care sînt dispus să plătesc destul de bine. Deci – iar fiecare cuvînt spus era ca o lovitură de sabie – cît doriţi?

Unchiul Monty se foi sub privirea de gheaţă îndreptată asupra lui, dar persevera:

– Alexandra noastră v-a salvat viaţa, iar dumneavoastră în schimb aţi dezonorat-o.

– Ce am făcut? întrebă el ameninţător, fiind pe punctul de a exploda.

– Aţi dus o tînără de familie într-un han public şi aţi stat cu ea în acelaşi dormitor.

– Am dus un copil într-un han public, spuse Jordan ironic. Un copil care-şi pierduse cunoştinţa şi care avea nevoie de ajutor.

– Să fim clari în această privinţă, Hawthorne – vocea unchiului Monty deveni surprinzător de puternică – în acel han aţi dus o domnişoară. Aţi dus-o într-un dormitor sub privirile a jumătate din săteni, iar treizeci de minute mai tîrziu aţi scos-o – absolut conştientă, cu hainele în dezordine şi fără să fi chemat doctorul. Sătenii au un cod moral, ca toată lumea de altfel, iar dumneavoastră aţi încălcat în mod public acest cod. Vedeţi, a izbucnit un scandal uriaş în această problemă.

– Dacă oamenii dumneavoastră cinstiţi din sătucul acela înapoiat pot să provoace un scandal din faptul că un copil este dus într-un han, atunci minţile lor trebuie categoric scuturate. Acum gata cu detalii nesemnificative care nu fac decît să găsească nod în papură. Cît doriţi...

– Detalii nesemnificative! scrîşni doamna Lawrence furioasă, aplecîndu-se în faţă şi, apucînd cu mîinile marginea biroului, o strînse atît de tare, încît i se albiră încheieturile. Cum... cum poţi să spui asta, desfrînat josnic şi fără principii? Alexandra are şaptesprezece ani şi ai dezonorat-o! Părinţii logodnicului ei erau în salon cînd ai adus-o acasă şi ei au rupt deja tratativele pentru căsătorie. Ar trebui să fii spînzurat. Spînzurătoarea este prea bună pentru tine...

Ducele părea să nu fi auzit ultima parte a celor spuse; întoarse brusc capul spre Alexandra şi-i cercetă faţa ca şi cum nu o mai văzuse niciodată pînă acum.

– Cîţi ani ai? o întrebă el ca şi cum spusele mamei nu ar fi fost suficiente.

– Şaptesprezece, o... o să împlinesc săptămîna viitoare optsprezece, spuse ea cu o voce slabă, ca şi cum s-ar fi scuzat, apoi faţa i se îmbujoră cînd privirea lui se plimbă din vîrful capului spre sînii mici, evident incapabil să creadă că rochia ei ascundea dedesubt o femeie pe deplin dezvoltată. Încercînd să se scuze pentru înfăţişarea ei băieţească dezamăgitoare, adăugă nefericită: bunicul mi-a spus că toate femeile din familia noastră înfloresc tîrziu şi eu... Dîndu-şi seama că vorbise grosolan şi într-un loc nepotrivit, Alexandra se întrerupse, se înroşi puternic şi aruncă o privire plină de îngrijorare spre ceilalţi doi ocupanţi ai încăperi, sperînd să poată sesiza o oarecare înţelegere sau iertare. Dar nu văzu nici una, nici alta. Bărbatul o privea cu un amestec de amuzament şi uluire. Doamna arăta ca şi cum ar fi fost cioplită în marmură.

Privirea Alexandrei alunecă înapoi spre duce şi văzu că expresia lui devenise de-a dreptul sălbatică.

– Să presupunem că am făcut o asemenea greşeală, zise el adresîndu-se mamei ei, ce doriţi de la mine?

– Întrucît nici un bărbat cumsecade nu o va lua în căsătorie pe Alexandra după ceea ce i-aţi făcut, aşteptăm să o luaţi de soţie. Este dintr-o familie ireproşabilă şi avem legături de rudenie cu un conte şi un cavaler. Nu puteţi avea nici un fel de obiecţie în această privinţă.

– Nici o obiecţie? tună ducele cu ochii plini de furie, apoi îşi înghiţi restul cuvintelor strîngîndu-şi atît de tare maxilarul, încît începu să i se zbată un muşchi al obrazului. Şi dacă refuz?

– Atunci te acuz în faţa magistraţilor la Londra. Să nu crezi că nu am să o fac, răcni doamna Lawrence.

– Nu ai să faci nimic de genul ăsta, spuse el cu o certitudine ameninţătoare. Dacă m-ai da în judecată, asta

nu ar face decît să umple întreaga Londră de scandalul pe care, după cît se pare, îl găseşti atît de dăunător pentru Alexandra.

Scoasă din sărite de calmul lui arogant şi amintindu-şi modul în care ea însăşi fusese tratată de soţul ei, doamna Lawrence sări de pe scaun, tremurînd de furie.

– Ascultă-mă bine... am să fac exact ceea ce am spus că fac. Alexandra fie va avea respectabilitatea numelui tău, fie îşi va putea cumpăra respectabilitatea cu banii tăi – cu *toţi* banii tăi, dacă am să fac ceea ce mi-am propus. Într-un fel sau altul, noi nu avem nimic de pierdut. Mă înţelegi? spuse aproape răcnind. Nu-ţi voi permite să profiţi de noi şi să ne arunci aşa cum a făcut soţul meu. Eşti un monstru, cum a fost şi el. Toţi bărbaţii sînt nişte monştri – monştri egoişti, detestabili...

Jordan o privea cu ochi de gheaţă pe femeia aproape nebună din faţa sa, cu privirea cuprinsă de febră, cu pumnii atît de strînşi, încît i se vedeau venele albastre sub piele. Înţelese că va face tot ceea ce spunea. Era atît de prinsă de ura faţă de soţul ei, încît ar expune-o pe Alexandra unui scandal public pur şi simplu pentru a se răzbuna pe un alt bărbat.

– Ai sărutat-o, izbucni doamna Lawrence acuzîndu-l cu furie. Ai pus mîinile pe ea, a recunoscut...

– Mamă, nu! strigă Alexandra, ducîndu-şi mîinile la piept şi îndoindu-se de ruşine sau durere, Jordan nu era sigur de care dintre ele. Nu, te rog, nu face asta, şopti ea zdrobită. Nu-mi face asta.

Jordan privi copilul-femeie ghemuit de-ţi trezea mila şi nu-i venea să creadă că era aceeaşi fată curajoasă, veselă, care-i sărise în ajutor cu două zile în urmă.

– Dumnezeu ştie ce altceva l-ai mai lăsat să facă...

Palma lui Jordan căzu pe birou cu o forţă ce răsună ca o explozie în încăperea panelată cu stejar.

– Destul! tună el cu o voce ucigătoare. Stai jos! îi comandă doamnei Lawrence, iar cînd ea se supuse țeapănă, Jordan se ridică de pe scaun. Ocolind biroul, o luă nu prea gentil pe Alexandra de braț și o ridică de pe scaun. Tu vii cu mine, zise scurt. Vreau să vorbesc în particular cu tine.

Doamna Lawrence deschise gura să obiecteze, dar bătrîna ducesă vorbi în sfîrșit, iar cînd o făcu, parcă scuipă ace de gheață:

– Liniște, doamnă Lawrence. Am auzit destul de la dumneavoastră.

Alexandra aproape că trebui să alerge ca să țină pasul cu ducele cînd traversară încăperea, ieșiră în hol și intrară într-un salonaș decorat în nuanțe de levănțică. Odată intrați îi dădu drumul, se îndreptă spre fereastră și-și băgă mîinile în buzunare. Tăcerea o zgîria pe nervii încordați în timp ce el privea rigid afară, pe fereastră, cu profilul dur, inaccesibil. Știa că se gîndește la o modalitate de a scăpa să o ia în căsătorie și știa de asemenea că sub acest autocontrol puternic se afla o furie vulcanică, îngrozitoare – furie care fără îndoială o să se reverse imediat asupra ei. Rușinată pînă în adîncul ființei ei, Alexandra așteptă neputincioasă, privindu-l cum își duce o mînă la gît și începe să-și maseze mușchii încordați, expresia devenindu-i tot mai sumbră cu fiecare secundă care trecea.

Se întoarse atît de brusc, încît Alexandra făcu automat un pas înapoi.

– Încetează să te mai porți ca un iepure speriat, izbucni el. Eu sînt cel prins în capcană, nu tu.

Alexandra simți cum o cuprinde un calm neobișnuit, atît de intens, încît îi spulberă toate emoțiile în afară de un sentiment puternic de rușine. Bărbia ei mică se înălță, spatele i se îndreptă, iar Jordan văzu cum se dă în ea o luptă curajoasă pentru a-și recăpăta controlul, luptă pe

care o cîştigă. Acum stătea dreaptă în faţa lui arătînd, în mod absurd, ca o regină băieţoasă şi mîndră, cu ochii strălucitori ca două pietre preţioase gemene.

– N-am putut să vorbesc în cealaltă cameră, zise ea numai cu un uşor tremur în glas, pentru că mama nu m-ar fi lăsat nicidecum, dar dacă nu ai fi cerut tu să vorbim în particular, aş fi făcut-o eu.

– Spune ce ai de spus şi să terminăm odată cu asta.

Bărbia Alexandrei se ridică şi mai mult la tonul lui rece. Într-un fel, sperase că nu o va trata cu acelaşi dispreţ brutal cu care îi tratase familia.

– Ideea căsătoriei noastre este absurdă, începu ea.

– Ai absolută dreptate, replică el grosolan.

– Provenim din două lumi diferite.

– Şi aici ai dreptate.

– Tu nu doreşti să te căsătoreşti cu mine.

– Încă un punct ochit, domnişoară Lawrence, spuse el cu un mormăit jignitor.

– Nici eu nu doresc să mă căsătoresc cu tine, replică ea umilită de fiecare cuvînt brutal rostit de el.

– Asta este foarte înţelept din partea ta, aprobă el caustic. Aş fi un soţ extraordinar de rău.

– Mai mult, nu doresc să fiu soţia nimănui. Vreau să fiu învăţătoare, aşa cum a fost bunicul meu, şi să mă întreţin singură.

– Extraordinar, spuse el sarcastic. Şi toate astea în timp ce eu nutream iluzia că toate fetele îşi doresc soţi bogaţi.

– Eu nu sînt ca alte fete.

– Mi-am dat seama de asta din momentul în care te-am întîlnit.

Alexandra simţi insulta în cuvintele lui şi aproape că o apucă din nou ciuda.

– Atunci s-a rezolvat. Nu o să ne căsătorim.

– Dimpotrivă, zise el, iar fiecare cuvînt era încărcat de o furie înverşunată. Nu avem altă opţiune, domnişoară

Lawrence. Mama dumneavoastră va face exact ceea ce a spus. Mă va pune sub acuzaţie publică în faţa tribunalului. Ca să mă pedepsească pe mine, te va distruge pe tine.

– Nu, nu! izbucni Alexandra. Nu o va face. Nu o înţelegi pe mama. Ea este... bolnavă, nu şi-a mai revenit niciodată după moartea tatălui meu. Fără să-şi dea seama, îl prinse de mîneca jachetei gri, impecabil croită, ochii ei implorîndu-l din priviri şi avînd o voce rugătoare. Nu trebuie să-i laşi să te forţeze să te căsătoreşti cu mine – ai să mă urăşti pentru asta toată viaţa, ştiu că ai s-o faci. Sătenii vor uita scandalul, o să vezi. Mă vor ierta şi vor uita. Nu a fost decît vina mea că am leşinat atît de stupid şi că ai fost nevoit să mă duci la han. Nu mai leşinasem niciodată pînă atunci, ştii, dar tocmai omorîsem un om şi...

– Destul! zise Jordan aspru, simţind cum laţul căsătoriei i se strînge în mod inexorabil în jurul gîtului. Pînă în momentul în care începuse să vorbească Alexandra, căutase cu disperare diferite mijloace ca să scape din această dilemă – fusese cît pe ce chiar să ia drept bună asigurarea ei că maică-sa nu face altceva decît, probabil, supralicitează. Practic, fusese pregătit să treacă în revistă toate motivele pentru care ea ar trebui să urască o eventuală căsătorie cu el, numai că nu contase pe pledoaria ei altruistă de a nu se sacrifica pe altarul căsătoriei. Reuşise chiar, pentru moment, să uite că omorîse un om ca să-i salveze lui viaţa.

Privea în jos, spre copila mîndră şi patetică din faţa lui, îmbrăcată în rochia aia ponosită. Îi salvase viaţa cu riscul propriei ei vieţi, iar el în schimb îi distrusese orice şansă de a mai găsi un soţ. Dacă nu găseşte un soţ care să-i mai preia din griji, va fi nevoită să ducă pe umerii ei slăbuţi povara acestei bizare case cît timp va trăi. Îi distrusese viitorul fără să vrea, dar o făcuse.

Nervos, îi îndepărtă mîna de pe mîneca lui.

– Nu există nici o cale pentru nici unul dintre noi ca să scăpăm din asta, zise el printre dinţi. Am să aranjez să obţin o licenţă specială şi ne vom căsători aici, într-o săptămînă. Mama şi unchiul tău, continuă cu un dispreţ evident, pot sta la hanul din sat. Nu-i voi primi sub acoperişul meu.

Ultima lui afirmaţie o făcu pe Alexandra să se simtă mai umilită decît pînă atunci.

– Am să suport eu cheltuielile, zise el scurt înţelegînd greşit motivul expresiei ei copleşite de durere.

– Nu este vorba de bani! negă ea.

– Atunci ce te deranjează? o întrebă el nerăbdător.

– Este... Alexandra întoarse capul, plimbîndu-şi disperată privirea prin camera încărcată în care totul era convenţional. Totul mă deranjează. Nimic nu este aşa cum trebuie. Nu aşa mi-am imaginat că o să mă căsătoresc. În tulburarea ei, se referi la cea mai mică dintre îngrijorări. Am crezut întotdeauna că o să mă căsătoresc la biserică, în sat, că o să fie alături de mine cea mai bună prietenă a mea, Mary Ellen, şi tot ce...

– Bine, o întrerupse el scurt. Invită-ţi prietena aici, dacă asta o să te ajute să-ţi treacă timpul mai uşor pînă la căsătorie. Spune-i valetului unde stă şi am să trimit un servitor după ea. Găseşti tot ce trebuie pentru scris în sertarul biroului de colo. Ştii să scrii, presupun.

Alex făcu o mişcare din cap ca şi cum ar fi primit o palmă şi timp de o secundă Jordan a zărit femeia mîndră, plină de temperament care urma să devină într-o zi. Ochii ei verzi-albaştri îl priviră sfidător cînd spuse:

– Da, mylord, ştiu să scriu.

Jordan se uită la copila cu expresie batjocoritoare care îl privea cu năsucul ei obraznic ridicat şi simţi o undă de respect amuzat pentru faptul că îndrăznea să-l măsoare astfel.

– Bine, zise el scurt.

– ... ştiu să scriu în trei limbi, adăugă ea cu o superioritate regească.

Jordan aproape că zîmbi. Cînd ieşi, Alexandra se aşeză la biroul micuţ din colţ şi scoase din sertar hîrtie, toc şi cerneală. Prea copleşită ca să se concentreze şi să explice totul, scrise simplu:

„Scumpa mea Mary Ellen, te rog însoţeşte-l pe aducătorul acestei scrisori şi vino la mine cît poţi de repede. Mi s-a întîmplat un dezastru şi sînt teribil de dezolată. Mama mea este aici, la fel şi unchiul Monty, aşa că mama ta nu trebuie să-şi facă probleme în legătură cu siguranţa ta. Grăbeşte-te, te rog! Nu mi-a mai rămas mult timp pînă să fiu nevoită să te părăsesc...”

Din ochii Alexandrei ţîşniră două lacrimi, tremurară pe genele negre şi lungi, apoi alunecară în jos pe obraji. Una după alta, căzură lăsînd două pete umede pe scrisoare, pînă cînd, renunţînd la lupta fără speranţă, îşi sprijini capul pe braţe, umerii zguduindu-i-se de suspine.

– Ceva minunat? şopti ea convulsiv adresîndu-se Celui de Sus. Asta este ideea Ta despre ceva minunat?

Trei sferturi de oră mai tîrziu, Ramsey îi conducea spre ieşire pe doamna Lawrence şi pe sir Montague satisfăcuţi, dar foarte trişti, lăsînd-o pe ducesă singură cu cei doi nepoţi. Ducesa se ridică încet, îndreptîndu-se cu umerii ţepeni spre Jordan.

– Doar nu ai într-adevăr de gînd să faci aşa ceva! zise ea.

– Ba intenţionez să fac exact cum am spus. Cînd îl auzi, ducesa păli.

– De ce? întrebă ea. Doar nu te aştepţi să cred că simţi cea mai mică dorinţă să te căsătoreşti cu acest şoricel provincial.

– Nicidecum.

– Atunci, pentru Dumnezeu, de ce o faci?

– Din milă, spuse el cu o sinceritate brutală. Mi-e milă de ea. Şi, indiferent că-mi place sau nu, sînt de asemenea răspunzător pentru ceea ce i se întîmplă. Asta-i tot.

– Atunci plăteşte-o! Dă-i bani şi scapă de ea.

Lăsîndu-se pe spate în scaunul său, Jordan închise ochii şi-şi strecură mîinile în buzunarele pantalonilor.

– Să-i dau bani şi să scap de ea, repetă el cu amărăciune. Mi-aş dori cum nu se poate mai mult să o fac, dar nu pot. Ea mi-a salvat viaţa, iar eu, în schimb, i-am distrus toate posibilităţile de a avea una respectabilă. Aţi auzit ce a spus mama ei – că logodnicul ei a strigat deja că este dezonorată. Îndată ce s-ar întoarce în sat, ar fi ţinta oricărui libidinos. Nu va fi respectată, nu va putea avea un soţ, copii. Într-un an sau doi ar fi nevoită să-şi vîndă favorurile chiar la hanul la care am dus-o.

– Prostii, spuse încăpăţînată ducesa. Dacă o plăteşti bine, se poate duce să trăiască în altă parte. Undeva, cum este Londra, unde bîrfele nu o pot ajunge.

– La Londra, tot ce poate spera este să ajungă amanta vreunui bărbat şi asta presupunînd că ar putea ademeni vreun prost bătrîn şi bogat sau vreun filfizon fără minte care să o întreţină. Ai văzut-o doar, nu este genul de femeie care să trezească dorinţa unui bărbat.

– Nu este nevoie să fii vulgar, spuse înţepată ducesa.

Jordan deschise ochii, cu o expresie sardonică pe faţă.

– Sincer să fiu, găsesc că este mai vulgar să mă gîndesc ca, în schimbul faptului că mi-a salvat viaţa, eu să condamn copila asta la prostituţie, aşa cum sugerezi tu.

Se priviră unul pe altul, două voinţe aprige ciocnindu-se în tăcere. În cele din urmă ducesa acceptă înfrîngerea cu o înclinare imperceptibilă a capului ei impecabil coafat.

– Cum doreşti, Hawthorne, spuse cedînd cu reţinere în faţa autorităţii lui de şef de familie. Apoi, în timp ce se aşeză în fotoliu, îi trecu un alt gînd prin cap, faţa acoperindu-i-se de o paloare aproape cadaverică. De şapte sute de ani sîngele acestei familii a fost neîntinat. Sîntem descendenţi din regi. Şi totuşi tu ai de gînd ca moştenitorul tău să fie adus pe lume de fata asta care este un nimeni. Într-o supremă frustrare, ducesa îşi îndreptă mînia spre celălalt nepot al ei. Iar tu nu sta aşa, acolo, Anthony! Spune şi tu ceva!

Lordul Anthony Townsende se lăsă pe spătarul scaunului, cu o expresie crispată.

– Ei bine, zise el împăciuitor, acceptînd hotărîrea lui Jordan cu un zîmbet fatalist, cînd am să fiu prezentat viitoarei mele verişoare? Sau ai de gînd să o laşi în salonaş pînă în momentul căsătoriei?

Ducesa îl fulgeră cu o privire de gheaţă, dar nu mai spuse nimic. Stătea aproape nemişcată, cu spatele drept, cu capul sus, dar dezamăgirea amară din ultima oră parcă îi mai adăugase un deceniu pe faţă.

Anthony privi spre Jordan şi ridică paharul în semn de toast.

– Pentru viitorul tău mariaj fericit, Hawk. Şi zîmbi.

Jordan îi aruncă o privire ironică, dar, în rest, trăsăturile îi erau perfect calme. Anthony nu era surprins de această lipsă a oricărei emoţi vizibile. La fel ca şi bunica lui, Jordan îşi controla puternic aproape întotdeauna emoţiile, dar, spre deosebire de ducesă, Hawk o făcea fără efort – cu atîta uşurinţă, încît Tony şi mulţi alţii se întrebau adesea dacă el simţea cu adevărat vreo emoţie profundă în afară de mînie.

În acest caz, Tony avea dreptate. Jordan nu simţea nimic altceva decît o oarecare resemnare sumbră, plină de mînie, faţă de căsătoria sa. În timp ce ridica paharul, Jordan se gîndea cu un amuzament plin de amărăciune

la această schimbare neaşteptată a sorţii. După atîţia ani de desfrîu, fără nici un fel de reţinere, cu cele mai experimentate, mai rafinate şi cele mai puţin virtuoase femei din Anglia, soarta l-a legat pe viaţă de o mireasă-copil care era ingenua supremă, eternă. Toate instinctele lui îl avertizau că lipsa de sofisticare a Alexandrei se datora nu numai lipsei de experienţă, ci provenea mai degrabă dintr-o nobleţe neîntinată a spiritului şi din bunătatea inimii.

În mîinile lui, ea-şi va pierde inocenţa fizică, dar se îndoia că îşi va pierde vreodată naivitatea, sau că va căpăta masca sofisticării plictisite sau a prefăcătoriei atît de necesare în lumea bună.

Îl irita uşor faptul că nu se potrivea în lumea lui, în viaţa lui. Îl deranja, dar nu în mod deosebit, pentru că de fapt nu avea nici o intenţie să petreacă prea mult timp cu ea în anii ce vor veni, şi nici nu avea de gînd să-şi schimbe stilul de viaţă. O va instala în casa lui din Devon şi o va vizita acolo, decise el.

Oftînd, îşi spuse că va trebui să-şi anunţe amanta că nu-l va mai însoţi la Devon săptămîna viitoare, aşa cum fusese stabilit. Slavă Domnului, Elise era pe cît se senzuală, pe atît de modernă şi de înţelegătoare; nu va fi nevoit să sporte o scenă din partea ei cînd îi va explica despre călătoria la Devon şi despre mariaj.

– Ei bine, cînd îi vom fi prezentaţi aşa cum se cuvine? repetă Anthony.

Întinzînd mîna, Jordan trase de cordonul clopoţelului.

– Ramsey, spuse el cînd majordomul apăru în cadrul uşii, scoate-o pe domnişoara Lawrence din salonul galben şi adu-o aici.

– Unde sînt mama şi unchiul Monty? întrebă puţin speriată Alexandra imediat ce intră în salon. Jordan se ridică şi îi veni în întîmpinare.

– Au fost conduşi la han unde vor rămîne în într-o aşteptare fericită a apropiatei noastre căsătorii, replică el cu o ironie nedisimulată. Tu, totuşi, vei rămîne aici.

Înainte ca Alexandra să digere cele auzite, fu prezentată ducesei, care o cercetă printr-un lornion. Umilită peste limita suportabilă de evaluarea plină de dispreţ a ducesei, Alexandra ridică bărbia şi o privi direct în faţă.

– Să nu te uiţi la mine în acest mod nepoliticos lipsit de respect, se repezi ducesa cînd văzu expresia Alexandrei.

– Oh, am fost nepoliticoasă, doamnă? întrebă Alexandra cu o sfială înşelătoare. Îmi cer scuze, atunci. Vedeţi, ştiu că este nepoliticos să fixezi cu privirea pe cineva. Totuşi, sînt jalnic de ignorantă în ceea ce priveşte eticheta referitoare la cel asupra căruia este îndreptată privirea.

Ducesei îi scăpă lornionul din mînă şi ochii îi deveniră o linie îngustă.

– Cum îndrăzneşti să-mi dai mie lecţii? Eşti un nimeni, o persoană fără sînge nobil, fără creştere sau ascendenţă nobilă.

– „Categoric este de dorit să ai o ascendenţă nobilă", cită Alexandra furioasă, „dar gloria aparţine strămoşilor noştri, nu nouă".

Anthony izbucni într-un rîs înfundat şi se interpuse imediat între bunica lui înfuriată şi copila lipsită de înţelepciune care hotărîse să pornească o bătălie verbală cu ea.

– Platon, nu-i aşa? o întrebă el cu un zîmbet şi cu mîna întinsă.

Alexandra dădu din cap şi zîmbi timid în speranţa că a găsit un aliat în acest cuib de străini neprietenoşi.

– Plutarh.

– Am fost pe-aproape, oricum, chicoti el. Întrucît se pare că Jordan a rămas mut, permite-mi să mă prezint singur. Sînt vărul lui Jordan, Tony.

Alexandra își puse mîna în palma lui întinsă.

– Ce mai faci?

– Reverență, ordonă rece ducesa.

– Poftim?

– O tînără doamnă face reverențe cînd este prezentată unei persoane de rang superior sau mai în vîrstă.

CAPITOLUL 6

În ziua următoare, în amurg, Alexandra stătea la fereastra camerei ei privind spre aleea ce ducea la intrare cînd văzu că trage în faţă o caleaşcă frumoasă, cu lanternele aprinse în lumina crepusculară. Mary Ellen, îşi zise ea şi ieşi în fugă din cameră, alergînd pe holul lung al etajului al treilea.

Ramsey deschise uşa exact în momentul în care Mary Ellen coborî din caleaşcă şi urcă în fugă treptele din faţa uriaşei case, părul ei roşu, lung, fluturîndu-i pe spate, cu braţele încărcate cu pachete de cele mai ciudate forme şi ţinîndu-şi strîns pălăria într-o mînă. Oprindu-se în holul de la intrare, Mary Ellen îi făcu o plecăciune majordomului uluit, pe care, după îmbrăcămintea lui pompoasă, îl considerase a fi un personaj foarte important, apoi îl întrebă cu o voce plină de disperare.

– Vă rog mylord, unde este Alexandra? Mai este în viaţă?

Cînd văzu că majordomul o privea cu gura căscată, Mary Ellen se răsuci şi dădu cu ochii de un valet, făcu o nouă plecăciune şi imploră:

– Unde este Alexandra, sir? Vă rog să-mi spuneţi.

În acel moment Alexandra năvăli pe scări în jos şi o luă în braţe pe Mary Ellen, cu pachete şi pălărie cu tot.

– Mary Ellen, izbucni ea bucuroasă. Sînt atît de fericită că ai venit...

În tăcerea de obicei ca de mormînt a impunătoarei case a ducesei, această întîlnire zgomotoasă păru un adevărat tărăboi, ceea ce făcu să apară în hol nu numai încă trei servitori, ci şi ducesa şi însuşi nepotul ei cel mare.

La Morsham, Mary Ellen provenea dintr-o familie simplă, cinstită, de fermieri, care nu cunoştea şi nici nu-i păsa de manierele rafinate, comportamenul elegant sau de opiniile superiorilor lor, cu care oricum nu intrau niciodată în contact. Aşa că Mary Ellen era teribil de inconştientă şi absolut nepreocupată de faptul că era judecată la faţa locului şi găsită vinovată de stăpînii de la Rosemeade, inclusiv de majordom şi de valeţi.

Nu-i păsa nici cît negru sub unghie de opiniile lor; tot ce conta pentru inima ei credincioasă era faptul că, după cît se părea, Alexandra se afla într-un fel de dificultate.

– Oh, Alex! exclamă Mary Ellen cu o voce agitată, incoerentă. Am crezut că ai murit! Şi poftim, arăţi la fel de bine ca oricînd, poate puţin cam palidă, probabil din cauză că locuieşti în casa asta sumbră, cu oamenii ăştia sumbri. Oprindu-se atît cît să-şi tragă răsuflarea, continuă îngrijorată: scrisoarea ta suna atît de trist, că mama a vrut să vină şi ea, dar nu a putut pentru că tata din nou nu se simte prea bine. Iar îngrozitorul ăla de vizitiu nu mi-a spus un cuvînt despre ceea ce se întîmplă cu tine, deşi l-am implorat. Tot ce a făcut a fost să-şi coboare nasul ăla uriaş al lui spre mine şi să spună: „Sînt sigur că nu este datoria mea să ştiu." Hai, povesteşte-mi imediat, că ard de nerăbdare! De ce eşti dezolată şi care este dezastrul îngrozitor despre care mi-ai scris – şi cine naiba sînt oamenii ăştia?

În spatele lor vocea ducesei şfichiui ca un bici:

– Cred că domnişoara Lawrence este dezolată pentru că urmează să se căsătorească în curînd cu proprietarul acestei case sumbre, care se întîmplă să fie nepotul meu.

Mary Ellen rămase cu gura căscată şi se răsuci spre Alexandra.

– Oh, nu! se tîngui ea, privirea-i îngrozită îndreptîndu-se spre Ramsey, deducînd în mod greşit după costumul lui negru, fin, că trebuie să fie proprietarul casei. Alex, n-ai să te măriţi cu omul ăsta! N-am să te las, Alex. Este gras.

Văzînd furia care începuse să o cuprindă pe bunica sa, Jordan îşi drese vocea din cadrul uşii din capătul holului, de unde urmărise scena cu un amestec de iritare şi amuzament.

– Alexandra, poate că ar fi bine că prietena ta să fie eliberată de toate pachetele şi să fie prezentată cum se cuvine?

Alexandra tresări la auzul neaşteptat al vocii lui profunde.

– Da, da, fireşte, zise ea în grabă, în timp ce Ramsey înaintă şi luă pachetele din braţele prietenei ei.

– Ce este în pachetul ăla mare? întrebă în şoaptă Alexandra cînd Ramsey se întoarse şi o porni de-a lungul holului.

– Leacuri făcute din măruntaie şi pămînt, zise tare Mary Ellen, pregătite de mama pentru indiferent ce ai fi putut avea tu.

Ramsey întinse ca un arc braţul în care ţinea pachetul, iar fetele îşi înăbuşiră hohotele de rîs; dar veselia Alexandrei dispăru tot atît de repede precum venise. Prinzînd-o pe Mary Ellen de cot şi dîndu-i un ghiont de avertisment, o răsuci pe prietena ei pentru a se afla faţă în faţă cu Jordan şi cu bunica lui. Mary Ellen îşi aruncă privirea spre trăsăturile de granit ale ducesei şi făcu alarmată un pas înapoi, în timp ce Alexandra începu să se bîlbîie nervoasă făcînd prezentările.

Ignorînd bolboroseala lui Mary Ellen, ducesa îi aruncă fetei o întrebare cu o voce groaznică:

– Irlandeză?

Mai mult derutată decît intimidată, Mary Ellen dădu din cap aprobator.

– Ar fi trebuit să mă aştept la asta! exclamă înverşunată excelenţa sa. Şi de asemenea catolică, fără îndoială? Mary Ellen dădu din nou din cap.

– Fireşte! Cu o privire încărcată de durere aruncată lui Jordan, ducesa se întoarse pe călcîie şi intră în salon – o regină incapabilă să suporte prezenţa jignitoare a unor muritori de condiţie atît de joasă, atît de respingători.

Mary Ellen o urmări cum iese cu o expresie de perplexitate pe faţa ei drăguţă, apoi se întoarse, în timp ce Alexandra îi prezenta un bărbat înalt ca fiind ducele Hawthorne. Prea uluită ca să-i spună acestuia vreun cuvînt, Mary Ellen privi la Alex cu ochii mari.

– Un duce? murmură ea ignorîndu-l pe posesorul acestui titlu, care aştepta reverenţa ei. Alexandra dădu din cap, înţelegînd deja că faptul că a făcut-o pe Mary Ellen să vină aici a fost deosebit de nedrept pentru această fată simplă de la ţară.

– Un duce real, veritabil şi autentic? insistă Mary Ellen atît de intimidată, încît nu-şi putea ridica privirea spre faţa lui.

– Unul adevărat, zise Jordan sec. Un duce real, veritabil şi autentic. Acum, că am stabilit cu toţii cine sînt eu, de ce n-am afla cine eşti tu?

Îmbujorîndu-se pînă la rădăcina părului ei roşu, Mary Ellen făcu reverenţa, îşi drese vocea şi spuse:

– Mary Ellen O'Toole, sir... my lord, excelenţă. Şi făcu din nou o plecăciune. La dispoziţia dumneavoastră, sir. A... my lord...

– Excelenţă este suficient, o întrerupse Jordan.

– Poftim? întrebă Mary Ellen pierdută, îmbujorîndu-se şi mai tare.

– Am să-ţi explic sus, murmură Alexandra. Adunîndu-şi tot curajul, privi timidă la Jordan care se prefigura în cadrul uşii ca un zeu uriaş, întunecat, ameninţător. Şi

totuşi straniu de impunător. Dacă ne scuzaţi excelenţă, am să o duc pe Mary Ellen sus.

– Fireşte, zise Jordan tărăgănat, iar Alexandra avu sentimentul că le găseşte pe amîndouă absurd de amuzante, ca pe o pereche de căţeluşi corcitură caraghioşi, care se zbenguie în curtea animalelor. Cînd trecură pe lîngă salon vocea ducesei se rostogoli ca un tunet înăbuşit:

– Reverenţă!!!

Fetele se întoarseră şi făcură amîndouă odată o reverenţă în uşa salonului.

– Este nebună? izbucni Mary Ellen în momentul în care se aflau în siguranţă în camera Alexandrei. Cu ochii mari, plini de teamă, privi de jur-împrejurul camerei luxoase ca şi cum s-ar fi aşteptat ca ducesa să se materializeze într-un spirit rău. Întotdeauna le aruncă aşa cîte un singur cuvînt oamenilor – irlandeză, catolică, reverenţă? o imită Mary Ellen.

– Da, asta-i o casă de nebuni, fu de acord Alexandra, înăbuşindu-şi rîsul spontan, pentru că tot ce urma să spună îi solicita mintea. Iar eu mă mărit aici.

– Dar de ce? Mary Ellen îşi ţinu răsuflarea, trăsăturile ei deschise umplîndu-se de îngrijorare. Alex, ce s-a întîmplat cu tine? Nu mai departe decît acum patru zile ne-am jucat şi am rîs împreună, apoi ai dispărut şi acum întreg satul vorbeşte numai despre tine. Mama spune că nu trebuie să dau nici o importanţă la tot ce aud pînă cînd nu vorbim cu tine, dar soţia seniorului i-a spus lui Honor, care mi-a spus mie că nu trebuie să mai vorbim niciodată cu tine. Că dacă te vedem pe stradă să trecem pe partea cealaltă pentru că acum eşti dezonorată.

Alexandra nu credea că este posibil să se simtă mai singură şi mai distrusă ca pînă acum, dar această veste o făcu să protesteze mînioasă din adîncul sufletului. În definitiv, toată lumea credea ce-i mai rău despre ea.

Oamenii pe care îi cunoştea din copilărie voiau să facă din ea o paria, fără măcar să asculte şi versiunea ei. Numai Mary Ellen şi familia ei credeau suficient în ea, încît să aştepte explicaţii.

Aruncîndu-se pe cuvertura aurită, Alexandra îşi ridică cchii plini de durere spre singura ei prietenă.

– Am să-ţi spun ce s-a întîmplat...

Timp de cîteva minute bune după ce Alexandra termină de povestit totul, Mary Ellen nu putu face altceva decît să o privească într-o tăcere uluită. Totuşi, încet, expresia de îngrijcrare de pe faţa lui Mary Ellen dispăru şi deveni mai gînditoare; apoi se lumină brusc.

– Alex! zise dintr-o suflare Mary Ellen, zîmbind larg cînd în minte îi apăru într-o nouă viziune bărbatul înalt cu care urma să se căsătorească Alexandra. Viitorul tău soţ este nu numai duce, ci este şi superb! Este... să nu zici nu! Mi-am dat seama din momentul în care l-am zărit jos, numai că eram fcarte nefericită din cauza ta şi nu m- am gîndit la asta.

Foarte conştientă de fascinaţia lui Mary Ellen pentru sexul opus, Alexandra zise întrucîtva timidă:

– Înfăţişarea lui nu este chiar neplăcută.

– Neplăcută? zise Mary Ellen şi, nevenindu-i să creadă ce aude, îşi puse mîinile în şolduri şi-şi roti ochii în cap. Dumnezeule, pun pariu că arată mai bine chiar şi decît Henry Beechley, iar Henry este cel mai frumos băiat pe care îl cunosc. Ştii, cînd îl văd pe Henry chiar mi se taie răsuflarea.

– Acum şase luni spuneai că George Larson este cel mai bine băiat pe care îl cunoşti, sublinie Alexandra zîmbind. Şi George îţi tăia respiraţia.

– Asta numai pentru că nu îl văzusem cu adevărat pe Henry, replică Mary Ellen defensiv.

– Iar cu şase luni mai înainte de asta, credeai că Jack Sanders este cel mai frumos băiat din lume şi el, de

asemenea, îţi tăia respiraţia, continuă Alexandra, încruntîndu-se amuzată.

– Dar asta numai pentru că nu-i văzusem pe George şi pe Henry, ripostă Mary Ellen uimită cu adevărat de faptul că, evident, Alexandra se amuza.

– Eu cred, o tachină Alexandra, că dificultatea ta în ceea ce priveşte respiraţia se datorează faptului că-ţi petreci prea mult timp stînd şi citind povestiri romantice. Cred că or să-ţi distrugă vederea, iar fiecare bărbat pe care o să-l vezi o să-ţi apară ca un erou frumos, romantic.

Mary Ellen deschise gura să protesteze vehement împotriva acestei defăimări a dragostei ei statornice pentru scumpul Henry Beechley, apoi se răzgîndi şi zîmbi cu şiretenie spre Alexandra.

– Fără îndoială că ai mare dreptate, zise ea şi trecu de cealaltă parte a patului, aşezîndu-se. Şi continuă cu tristeţe prefăcută: ducele tău are o înfăţişare aproape acceptabilă.

– Aproape acceptabilă! exclamă Alexandra mînioasă. Cum aşa? Trăsăturile lui sînt nobile şi virile şi... şi foarte drăguţe.

– Zău? zise Mary Ellen încercînd să-şi ascundă zîmbetul şi prefăcîndu-se că-şi studiază vîrfurile degetelor. Nu găseşti că părul lui este prea negru, sau că faţa e prea măslinie, sau că ochii au o culoare foarte ciudată?

– Sînt cenuşii! O frumoasă şi rară nuanţă de cenuşiu.

Privind direct în ochii mînioşi ai Alexandrei, Mary Ellen zise cu nevinovăţie:

– Dar categoric că nici una dintre noi nu o să meargă atît de departe încît să pretindă că arată ca un zeu grec, nu-i aşa?

– Ei, n-aş spune, într-adevăr, că arată chiar ca un zeu grec, dădu înapoi Alexandra.

– Atunci cum l-ai descrie? zise înţepată Mary Ellen, incapabilă să mai ascundă că o amuza faptul evident că

prietena ei era foarte îndrăgostită. Umerii Alexandrei se lăsară brusc cînd fu nevoită să recunoască adevărul.

– Oh, Mary Ellen, spuse ea într-o şoaptă plină de nefericire, arată exact ca David al lui Michelangelo.

– Eşti îndrăgostită de el, să nu negi! Se vede clar pe faţa ta cînd vorbeşti despre el. Ia spune-mi acum, zise ea venind mai aproape de Alexandra, ce simţi, vreau să spun cînd iubeşti un bărbat?

– Ei bine, zise Alexandra aprinzîndu-se din cauza subiectului în pofida dorinţei ei de a fi înţeleaptă, este cel mai ciudat sentiment, dar şi palpitant în acelaşi timp. Cînd l-am văzut în hol, am avut acelaşi sentiment pe care-l aveam cînd vedeam trăsura lui papa trăgînd în faţa casei... ştii, mă simţeam fericită, dar şi îngrijorată, înspăimîntată şi tristă pentru că mă temeam că mă va părăsi dacă nu sînt amuzantă şi nu arăt bine, şi atunci am să-l pierd.

Mary Ellen era atît de dornică să afle mai mult despre cum este să fii îndrăgostită, încît vorbi fără să se gîndească.

– Nu fi prostuţă. Cum să te părăsească dacă eşti căsătorită cu el?

– Exact aşa cum a părăsit-o tata pe mama.

În ochii verzi ai lui Mary Ellen apăru o licărire de compasiune, dar se lumină aproape imediat.

– Să nu te mai gîndeşti niciodată la asta. În definitiv, totul ţine de trecut şi, în plus, peste patru zile vei avea optsprezece ani, ceea ce categoric te va face să fii femeie...

– Nu mă simt ca o femeie! zise Alexandra nefericită, exprimînd în sfîrşit în cuvinte tot ce o îngrijora de cînd îl întîlnise pe acest bărbat care-i furase inima în răstimp de numai o oră după ce îi aruncase prima privire. Mary Ellen, nu ştiu ce să-i spun. Nu am fost niciodată cîtuşi de puţin interesată de băieţi, iar acum, cînd este lîngă mine,

nu ştiu ce să spun sau să fac. Fie că spun primul lucru care-mi trece prin cap – ceea ce mă face să par o gîsculiţă, fie îmi pierd ccmplet curajul şi stau acolo ca o oaie proastă. Cum ar trebui să mă port? o întrebă cu implorare în glas.

Ochii lui Mary Ellen străluciră de mîndrie. Alexandra era cea mai învăţată fată din sat, dar nimeni nu o considera drăguţă. Mary Ellen, pe de altă aparte, era considerată cea mai drăguţă fată din sat, dar nimeni nu credea că are vreun pic de minte în cap.

– Ce discuţi tu cu băieţii cînd vin în vizită la voi? o întrebă cu sufletul la gură Alexandra.

Mary Ellen îşi încruntă sprîncenele, încercînd să-şi folosească mintea pe care în sfîrşit Alexandra credea că o are.

– Ei bine, zise ea încet, am constatat demult că băieţilor le place să vorbească despre ei şi despre lucruri care-i interesează pe ei. Şi se lumină la faţă ca şi cum problema s-ar rezolva de la sine. Tot ce trebuie să faci este să-i pui băiatului întrebarea care trebuie, iar el o să vorbească de o să te înnebunească. Poftim, e simplu.

Alexandra ridică mîinile cuprinsă de panică.

– Cum pot să ştiu ce-l interesează pe el şi, în plus, nu mai este cîtuşi de puţin un băiat, este un bărbat de douăzeci şi şapte de ani.

– Adevărat, recunoscu Mary Ellen, dar mama mea spune deseori că bărbaţii, chiar şi tatăl meu, în străfundul sufletului lor nu sînt toţi decît nişte băieţi. Deci schema mea rezistă. Ca să-l atragi într-o conversaţie nu trebuie decît să-l întrebi ceva ce-l interesează.

– Dar eu nu ştiu ce-l interesează, suspină Alexandra.

Mary Ellen tăcu, meditînd profund la problemă.

– Am găsit! O să fie interesat de lucrurile bărbăteşti despre care vorbeşte tatăl meu. Întreabă-l despre...

– Despre ce? o stimulă Alexandra, aplecîndu-se spre ea cînd văzu că Mary Ellen părea pierdută în gînduri. Brusc, Mary Ellen trosni din două degete şi se lumină la faţă.

– Despre gîndaci! Întreabă-l cum este recolta de pe pămînturile lui şi dacă are probleme cu gîndacii. Gîndacii, încercă să o lămurească ea, acaparează tot interesul celor care cultivă pămîntul.

Îndoiala o făcu pe Alexandra să se încrunte.

– Insectele nu par a fi un subiect prea plăcut.

– Oh, pe bărbaţi nu-i interesează subiecte plăcute sau cu adevărat interesante. Vreau să spun că dacă încerci să le vorbeşti despre o pălărie frumoasă pe care ai văzut-o în vitrina unui magazin, se dezumflă categoric. Şi dacă îndrăzneşti să abordezi, oricît de puţin, problema rochiei pe care vrei să ţi-o faci, este foarte probabil să adoarmă în timp ce tu le-o descrii cu lux de amănunte.

Alexandra depozită undeva, cît mai adînc, această informaţie vitală, împreună cu sfatul despre gîndaci.

– Şi în nici un caz, o avertiză sever Mary Ellen, să nu vorbeşti cu el despre mucegăitul ăla de Socrate şi despre plicticosul de Platon. Bărbaţii dispreţuiesc o femeie prea deşteaptă. Şi încă un lucru, Alex, zise Mary Ellen înfierbîntîndu-se tot mai mult de problemă. Va trebui să înveţi să flirtezi.

Alexandra tresări, dar ştia ea ce ştia. Băieţii de toate vîrstele se ţineau după fusta lui Mary Ellen şi veneau buluc la familia ei sperînd să vorbească măcar un moment cu ea; de aceea sfatul lui Mary Ellen în această problemă nu trebuia categoric primit cu uşurinţă.

– Foarte bine, zise ea reticentă, cum să flirtez?

– Ei bine, mai întîi foloseşte-ţi ochii. Tu ai nişte ochi extraordinari.

– Să-i folosesc cum?

– Să priveşti direct în ochii ducelui. Şi să fluturi genele ca să vadă cît sînt de lungi...

Alexandra îşi flutură de probă genele, apoi se trînti pe perne rîzînd.

– Aş arăta ca o proastă perfectă.

– Nu şi pentru un bărbat. Lor le plac asemenea lucruri.

Alexandra deveni serioasă şi-şi întoarse capul pe pernă pentru a o privi gînditoare pe Mary Ellen.

– Eşti sigură de asta?

– Absolut sigură. Şi mai e ceva, bărbaţilor le face plăcere să ştie că îi placi. Vreau să spun cînd le spui că, oh, sînt atît de puternici, sau de curajoşi, sau de deştepţi. Le place asta. Îi face să se simtă foarte bine. I-ai spus ducelui că îl iubeşti?

Tăcere.

– I-ai spus?

– Fireşte că nu.

– Trebuie s-o faci. Atunci o să-ţi spună şi el că te iubeşte.

– Eşti sigură?

– Categoric!

CAPITOLUL 7

– M-am săturat, zău! izbucni Alexandra, cu obrajii îmbujoraţi de furie. Se încruntă la croitoreasa care de trei zile şi trei nopţi măsura, prindea ace, cosea şi croia valurile colorate de ţesături împrăştiate în întreaga cameră, aflate în diferite stadii pentru a deveni rochii de zi, costume de călărie, de călătorie şi rochii de interior. Se simţea ca un manechin împăiat căruia nu i se permitea să aibă nici o părere şi nici un pic de odihnă, al cărui unic scop era de a sta nemişcat şi de a fi prins în ace, sucit şi răsucit, în timp ce ducesa supraveghea totul criticînd fiecare mişcare şi atitudine a Alexandrei.

De trei zile întregi a cerut în repetate rînduri să-i vorbească viitorului ei soţ, dar ducele era ocupat cu altceva sau cel puţin aşa spunea în permanenţă Ramsey, valetul cu faţa ca de piatră. Întîmplător l-a zărit în bibliotecă, unde a stat de vorbă cu nişte gentlemani pînă tîrziu după-amiază. Ea şi Mary Ellen luau masa în camera Alexandrei, în timp ce el prefera, după cît se părea, compania mai interesantă a bunicii lui. Ocupat cu altceva, înţelese ea acum, însemna evident că nu doreşte să fie plictisit de ea.

După trei asemenea zile, Alexandra era încordată, nervoasă şi, spre groaza ei, foarte înspăimîntată. Mama ei şi unchiul Monty nu existau pentru ea. Deşi se presupunea că stau la un han la numai cîteva mile

depărtare, nu li se permitea să vină la Rosemeade. Viaţa care o aştepta se deschidea ca un hău de însingurare unde nu i se permitea tovărăşia familiei ei, a lui Mary Ellen sau a bătrînilor servitori care-i fuseseră prieteni din copilărie.

– Asta-i curată farsă! zise Alexandra către Mary Ellen bătînd din picioare de mînie şi fulgerînd-o cu privirea pe croitoreasă care tocmai terminase de prins în ace tivul rochiei de muselină de un galben ca lămîia cu care era îmbrăcată.

– Stai nemişcată, domnişoară, şi încetează cu scenele, zise ducesa cu o voce de gheaţă umblînd de colo pînă colo prin cameră.

De trei zile ducesa nu-i adresase un singur cuvînt direct, cu excepţia criticilor, sfaturilor, instrucţiunilor şi ordinelor.

– Scene... izbucni Alexandra cuprinsă de furie şi înfierbîntată. Dacă credeţi că asta este o scenă, aşteptaţi pînă o să auziţi ce vreau să vă spun. Ducesa se întoarse ca şi cum ar fi vrut să iasă din cameră, iar pentru Alexandra asta a fost ultima picătură care a umplut paharul. Vă sugerez să mai rămîneţi un moment şi să-mi permiteţi să termin ce am de spus, doamnă.

Atunci ducesa se întoarse şi îşi înălţă sprîncenele ei aristocratice aşteptînd.

Aroganţa evidentă a atitudinii ei o înfurie atît de tare pe Alexandra, încît cînd vorbi vocea îi tremură:

– Fiţi amabilă şi spuneţi-i invizibilului dumneavoastră nepot că această căsătorie este anulată sau – dacă se hotărăşte să se materializeze – trimiteţi-l la mine şi am să i-o spun chiar eu. De frică să nu izbucnească în lacrimi, fapt pe care ştia că bătrîna l-ar fi detestat, ieşi în fugă din cameră, trecu prin balcon şi coborî scările.

– Ce să-i spun excelenţei sale dacă se interesează unde sînteţi? o întrebă valetul cînd îi deschise uşa de la

intrare. Oprindu-se din cursa ei, Alexandra îl privi pe Ramsey drept în ochi şi-l imită.

– Spune-i că sînt ocupată cu altceva.

O oră mai tîrziu, plimbîndu-se prin grădina de trandafiri, criza de isterie îi trecu, transformîndu-se într-o hotărîre fermă. Încă supărată, se aplecă, rupse un frumos trandafir rcz şi-l duse la nas inhalînd parfumul delicat, apoi începu să-i rupă absentă petalele, una cîte una, gîndurile învolburîndu-i-se. Petalele roz cădeau plutind în jurul ei, amestecîndu-se cu cele ale trandafirilor roşii, albi şi galbeni pe care îi rupsese fără să-şi dea seama.

– Avînd în vedere mesajul pe care l-ai lăsat pentru mine, lui Ramsey, auzi în spatele ei o voce profundă, fără nici o emoţie, presupun că te deranjează ceva.

Alexandra se răsuci surprinsă, uşurarea că în sfîrşit îi poate vorbi fiind eclipsată de panica tot mai mare pe care încerca să şi-o înăbuşe de trei zile.

– Mă deranjează totul.

Privirea lui amuzată se îndreptă spre petalele de trandafir din jurul ei.

– Inclusiv trandafirii, evident, remarcă el, simţindu-se uşor vinovat pentru că a ignorat-o în aceste cîteva zile.

Alexandra urmări direcţia privirii lui, se înroşi stînjenită şi spuse cu un amestec de disperare şi frustrare în voce.

– Trandafirii sînt frumoşi, dar...

– Dar te-ai plictisit de felul în care arătau cu petalele acolo unde le era locul, nu-i aşa?

Dîndu-şi seama că era atrasă într-o conversaţie despre flori cînd întreaga ei viaţă era un haos, Alexandra se adună şi spuse cu o fermitate calmă, implacabilă.

– Excelenţă, nu am de gînd să mă căsătoresc cu dumneavoastră.

El îşi băgă mîinile în buzunare şi o privi cu o uşoară curiozitate.

– Într-adevăr? De ce nu?

Încercînd să se gîndească la cea mai bună modalitate de a-i explica, Alexandra îşi trecu o mînă tremurîndă prin buclele negre, iar Jordan îşi ridică privirea urmărind graţia inconştientă a gestului ei, cercetînd-o cu adevărat pentru prima dată. Soarele strălucea în părul ei dîndu-i o frumoasă nuanţă aurie şi făcînd ca ochii ei magnifici să devină de un verde-turcoaz luminos. Galbenul rochiei îi punea în valoare tenul deosebit şi obrajii de culoarea piersicii.

– Vrei să încetezi, zise Alexandra cu o voce încărcată de suferinţă, să mă mai priveşti în acest fel special, ca şi cum m-ai evalua, ca şi cum ai încerca să-mi diseci trăsăturile şi să-mi descoperi toate defectele?

– Fac eu asta? întrebă absent Jordan remarcînd pentru prima dată pometii înalţi ai obrajilor ei şi plinătatea moale a buzelor. Privindu-i faţa fermecătoare, delicat conturată, cu sprîncene arcuite şi cu genele lungi şi întoarse nu-şi imagină cum de a putut să o ia drept băiat.

– Te joci ca Pygmalion cu viaţa mea şi nu-mi place asta.

– Ce fac? întrebă Jordan, atenţia fiindu-i brusc distrasă de la faţa ei fascinantă.

– În mitologie, Pygmalion era...

– Lasă, că ştiu cine era Pygmalion, sînt numai surprins că o femeie îi cunoaşte pe clasici.

– Trebuie că ai o experienţă foarte limitată în ceea ce priveşte sexul meu, constată ea surprinsă. Bunicul meu spunea că majoritatea femeilor sînt tot atît de inteligente ca bărbaţii.

Văzu că în ochi i se aprinde o strălucire bruscă de veselie reprimată şi presupuse, în mod greşit, că era amuzat de afirmaţia ei referitoare la inteligenţa femeilor mai degrabă decît de aceea în privinţa lipsei de experienţă cu femeile.

– Te rog, încetează să mă mai tratezi ca şi cum n-aş avea pic de minte! Toată lumea din casa asta face acest

lucru – chiar şi servitorii tăi sînt cu nasul pe sus şi se poartă ciudat cu mine.

– Am să-i dau instrucţiuni majordomului să-şi astupe urechile şi să se prefacă a fi surd, zise batjocoritor Jordan, şi am să le ordon valeţilor să poarte ochelari de cal. Asta o să te facă să te simţi mai în largul tău?

– Fii te rog bun şi tratează-mă cu seriozitate.

Jordan deveni pe loc serios cînd auzi tonul ei imperativ.

– Am de gînd să mă căsătoresc cu tine, zise el rece. Asta destul de serios.

Acum cînd hotărîse că nu se va căsători cu el şi i-o spusese, durerea puternică a acestei decizii mai slăbi puţin descoperind că nu se mai simte intimidată şi stînjenită de prezenţa lui.

– Îţi dai seama, spuse ea cu un zîmbet fermecător lăsînd capul într-o parte, cît de sinistru devii cînd rosteşti cuvîntul „căsătorie"? Văzînd că nu spune nimic, Alexandra îi puse mîna pe mîneca hainei, ca şi cum era prietenul ei, şi-l privi în ochii cenuşii văzînd cinismul care zăcea în adîncurile lor. Nu vreau să par curioasă, excelenţă, dar sînteţi fericit – fericit cu viaţa pe care o duceţi, vreau să spun?

Păru iritat de întrebarea ei, dar îi răspunse.

– Nu în mod special.

– Ei, vedeţi! Niciodată nu ne-am potrivi. Dumneavoastră sînteţi dezamăgit de viaţă, eu nu. Fericirea interioară calmă, curajul şi spiritul de neîmblînzit pe care le sesizase la ea în noaptea în care s-au întîlnit erau toate acum în vocea ei; ridicîndu-şi faţa spre cerul albastru, întreaga ei fiinţă radia optimism, inocenţă şi speranţă. Eu iubesc viaţa, chiar cînd mi se întîmplă lucruri rele. Nu pot să nu o iubesc.

Înţepenit, Jordan o privea nemişcat, aşa cum se profila pe fundalul de trandafiri unduitori şi dealuri verzi în

depărtare, o fată nevinovată adresîndu-se cerului cu o voce dulce, blîndă.

– Fiecare anotimp al anului vine cu promisiunea că într-o zi o să mi se întîmple ceva minunat. Am avut sentimentul ăsta încă de cînd a murit bunicul. Este ca şi cum el mi-ar spune să aştept asta. Iarna, promisiunea vine cu miros de zăpadă din cer. Vara, o aud în bubuitul tunetului şi în fulgerul care brăzdează cerul. Dar cel mai puternic o simt acum, primăvara, cînd totul este verde şi negru...

Vocea i se întrerupse, iar Jordan repetă îngîndurat:

– Negru?

– Da, negru – ştii, aşa cum sînt trunchiurile umede ale copacilor, şi cîmpurile proaspăt arate care miros a... Trase aer în piept încercînd să-şi reamintească exact mirosul respectiv.

– ...a noroi, zise lipsit de romantism Jordan.

Ea îşi coborî din înalturi privirea spre el.

– Mă crezi proastă, suspină. Îndreptîndu-şi spatele şi ignorînd dorinţa puternică ce o simţea pentru el, zise cu o demnitate calmă: nu ne putem căsători.

Sprîncenele negre ale lui Jordan se încruntară deasupra ochilor lui cenuşii, cărora parcă nu le venea să creadă.

– Ai hotărît asta pur şi simplu pentru că întîmplător eu nu cred că pămîntul umed miroase ca parfumul?

– Nu ai înţeles nici un cuvînt din ce am spus, vorbi Alexandra cu disperare. Problema este că dacă am să mă căsătoresc cu tine, ai să mă faci tot atît de nefericită pe cît eşti tu – iar dacă mă faci nefericită, fără îndoială că am să reacţionez la fel în ce te priveşte, apoi, în cîţiva ani, amîndoi o să fim la fel de acri precum bunica ta. Să nu îndrăzneşti să rîzi, îl avertiză ea cînd îi văzu zîmbetul de pe buze.

Luînd-o de braţ, Jordan porni împreună cu ea pe aleea dintre trandafiri care ducea spre un parc plin de copaci, toţi în floare.

– Tu nu ai luat în considerare un fapt vital: din momentul în care te-am dus pe braţe în han, nimic în viaţa ta nu mai poate fi la fel ca înainte. Chiar dacă mama ta nu face altceva decît să ne ameninţe că ne tîrăşte într-un proces public, reputaţia ta este deja distrusă. Oprindu-se la intrarea în părculeţ, se rezemă de trunchiul unui stejar şi continuă cu o voce impersonală, detaşată: mă tem că nu ai altă opţiune decît să-mi faci onoarea să devii soţia mea.

Alexandra chicoti, amuzată de formalismul lui curtenitor, chiar şi acum, cînd ea îl refuzase direct în privinţa căsătoriei.

– Să te căsătoreşti cu o fată comună din Morsham, cu greu poate fi o onoare pentru un duce, îi aminti ea cu candoare neprefăcută şi, în pofida a ceea ce ai spus cu volubilitate, cînd ne-am despărţit ultima oară, nu eşti „servitorul" meu. De ce-mi spui asemenea lucruri?

– Din obişnuinţă, recunoscu el zîmbind în faţa uimirii ei contagioase. Ea îşi înclină capul într-o parte, o fată încîntătoare, cu spirit şi curajul de a-l înfrunta.

– Nu spui niciodată ceea ce gîndeşti cu adevărat?

– Rareori.

– După cît se pare a spune ceea ce gîndeşti este un privilegu rezervat celor la care bunica ta se referă cu atîta dispreţ ca fiind clasele inferioare. De ce pari să fii întotdeauna pe punctul de a rîde de mine?

– Dintr-un motiv de neimaginat, replică el amuzat. Îmi place de tine.

– Asta-i drăguţ, dar nu suficient pentru a întemeia o căsnicie, insistă Alexandra, revenind la preocuparea ei iniţială. Există alte lucruri esenţiale cum ar fi... Vocea i se împotmoli într-o tăcere încărcată de groază. Cum ar fi

dragostea, se gîndi ea. Dragostea este singurul lucru care contează.

– Cum ar fi?

Incapabilă să mai scoată un cuvînt, Alexandra își îndreptă privirea în altă parte, dînd indiferentă din umeri.

Dragostea, își zise în tăcere Jordan cu un suspin de resemnare, dorind să se fi întors la întîlnirea întreruptă cu administratorul bunicii lui. Alexandra voia dragoste și romantism. Uitase că fetele inocente, de vîrsta ei fragedă, așteptau fără îndoială puțină pasiune din partea viitorilor lor soți. Nedorind să stea aici ca un prost și să încerce să o convingă să se căsătorească prin cuvinte tandre care nu-i veneau, hotărî că un sărut ar fi modalitatea cea mai rapidă, mai eficientă și mai expeditivă de a-și îndeplini datoria și de a-i spulbera incertitudinile, astfel încît să se poată întoarce la întîlnirea lui.

Alex tresări nervoasă cînd mîna lui îi cuprinse obrazul silind-o să renunțe la studierea stînjenitoare a părculețului.

– Uită-te la mine, zise el cu o voce joasă, catifelată, nefamiliară, care o făcu să simtă un val de fiori de plăcere pe șira spinării.

Alexandra își întoarse ochii spre fața lui bronzată. Deși nimeni nu încercase să o seducă sau să o sărute pînă acum, ea văzu expresia ușor încețoșată a ochilor lui cu pleoape grele și își dădu seama că punea ceva la cale. Cuprinsă imediat de îngrijorare, îl întrebă fără nici un menajament:

– La ce te gîndești?

Degetele îi mîngîiară cu senzualitate obrazul și el zîmbi, un zîmbet moale, leneș, care făcu să-i sară inima din piept.

– Mă gîndesc să te sărut.

Imaginația bogată a Alexandrei se dezlănțui imediat amintindu-și romanele pe care le citise. Cînd erau

sărutate de bărbaţii pe care îi iubeau în secret, eroinele leşinau invariabil sau îşi pierdeau virtutea sau vorbeau fără şir despre dragoste veşnică. Îngrozită că ar putea face vreunul dintre lucrurile astea, Alexandra scutură puternic din cap.

– Nu, zău, nu cred că ar trebui, zise ea. Nu acum. Este foarte drăguţ din partea ta să te oferi, dar nu acum. Poate altă dată, cînd eu...

Ignorîndu-i protestele şi străduindu-se să ascundă faptul că îl amuza, Jordan îi prinse bărbia cu vîrfurile degetelor şi-i ridică faţa în sus pentru a o săruta.

El închise ochii, iar Alexandra îi deschise larg. El îşi plecă fruntea. Ea se strădui să-l întîmpine cu ardoare. El îi atinse uşor buzele. Şi apoi gata.

Jordan deschise ochii şi o privi să vadă cum reacţionează. Nu văzu extazul naiv la care se aştepta. Ochii Alexandrei erau plini de uimire şi – ei, da – de dezamăgire.

Uşurată că nu s-a făcut de rîs ca eroinele din romane, Alexandra strîmbă din năsucul ei obraznic.

– Aşa este deci un sărut? îl întrebă pe nobilul ale cărui sărutări fierbinţi le făceau pe fecioare să-şi urască virginitatea, iar pe femeile măritate să-şi uite legămîntul.

O secundă, Jordan rămase nemişcat; o studie cu ochii lui cenuşii, cu pleoapele grele. Deodată Alexandra văzu ceva palpitant şi alarmant în ochii de culoarea oţelului.

– Nu, murmură el, este mai mult, şi o prinse de braţe trăgînd-o mai aproape de el, astfel încît sînii ei aproape că îi atingeau pieptul.

Conştiinţa lui, despre care Jordan credea că a murit demult, alesese tocmai acest moment nepotrivit pentru a-şi face brusc cunoscută prezenţa după ani de tăcere. Seduci un copil, Hawthorne! îl avertiză ea cu dezgust. Jordan ezită, mai mult datorită surprizei neaşteptate a

acestei voci interioare demult uitate mai degrabă decît din cauza vinovăţiei comportamentului lui. Seduci în mod deliberat un copil credul, făcînd ceea ce faci pentru că nu vrei să te osteneşti să pierzi timp ca să vorbeşti cu ea, astfel încît să o faci să înţeleagă.

– La ce te gîndeşti acum? întrebă Alexandra.

I-au trecut prin cap cîteva scuze, dar amintindu-şi că-i displac platitudinile politicoase, hotărî să fie sincer:

– Mă gîndeam că tocmai comit un act de neiertat, acela de a seduce un copil.

Alexandra care se simţi uşurată mai degrabă decît dezamăgită că sărutul lui nu a afectat-o, simţi că o cuprinde rîsul.

– Să mă seduci? repetă ea cu un simplu chicotit şi-şi scutură capul învolburîndu-şi buclele. Oh, nu, fii liniştit în privinţa asta. Cred că eu sînt făcută dintr-un alt aluat decît majoritatea femeilor care leşină dintr-un sărut şi renunţă la virtutea lor. Eu, încheie ea candidă, n-am fost deloc impresionată de sărutul nostru. Nu că... adăugă îngăduitoare ...nu că ar fi fost îngrozitor, pentru că nu a fost, te asigur de asta. A fost... chiar plăcut.

– Mulţumesc, spuse Jordan serios. Eşti foarte amabilă. Luînd-o strîns de braţ o trase cîţiva paşi în interiorul părculeţului.

– Unde mergem? îl întrebă ea.

– Undeva unde să nu mai putem fi văzuţi din casă, zise el sec, oprindu-se sub ramurile unui măr în floare. Ţocăielile caste în grădina de trandafiri sînt permise unui cuplu care urmează să se căsătorească; totuşi, pentru sărutările mai pasionale este nevoie de mai multă discreţie, aşa că mergem în părculeţ.

Alexandra, indusă în eroare de tonul indiferent al acestei predici, nu reuşi să înţeleagă imediat importanţa cuvintelor lui.

– Există reguli în legătură cu absolut totul cînd este vorba de nobilime. Există cărţi în care să fie scrise toate astea? Dar înainte ca el să poată răspunde, Alexandra întrebă: Să mă să... să mă săruţi cu pasiune? De ce?

Jordan privi spre intrarea în parc ca să fie sigur că sînt singuri, apoi întoarse întreaga forţă seducătoare a ochilor săi cenuşii şi a zîmbetului său lasciv către fata care stătea în picioare în faţa lui.

– Este vorba de vanitatea mea, o tachină el cu c voce joasă. S-a simţit jignită la ideea că aproape ai adormit în timp ce eu te sărutam. Hai acum să vedem dacă te pot trezi.

Pentru a doua oară în răstimp de cîteva minute, conştiinţa pînă acum mută a lui Jordan se revoltă, răcnind mînioasă la el. Ticălosule, ce vrei să faci?

Dar de data asta Jcrdan nu ezită nici măcar o secundă. Ştia deja exact ce face.

– Acum, zise el zîmbind liniştitor spre frumoşii ei ochi verzi-albaştri şi însoţindu-şi cuvintele cu gesturi semnificative, trebuie să ştii că un sărut este un lucru ce trebuie împărtăşit. Am să te prind aşa, în braţe, şi am să te trag mai aproape de mine.

Încurcată de atîta vorbărie în legătură cu un sărut, Alexandra privi în jos spre degetele lungi şi puternice care c apucaseră de braţe, apoi la pieptul cămăşii lui albe şi în sfîrşit ridică privirea stînjenită spre ochii lui.

– Şi eu unde să-mi ţin mîinile?

Jordan îşi înăbuşi rîsul care-l podidea, precum şi răspunsul sugestiv care-i venise automat pe buze; în schimb o întrebă:

– Unde ai vrea să le ţii?

– În buzunare? sugeră Alexandra cu speranţă.

Jordan, care simţi brusc că este mai curînd pe cale să izbucnească într-un acces de rîs decît într-o dispoziţie pentru a seduce, era totuşi hotărît să continue.

– Ce vreau să-ţi spun, îi explică el cu blîndeţe, este că poţi să mă atingi fără nici o problemă.

Nu vreau să o fac, se gîndi ea disperată.

O vei face, promise el în tăcere zîmbind, înţelegînd exact expresia ei de revoltă. Ridicîndu-i bărbia, o privi în ochii ei mari şi luminoşi şi-l cuprinse un simţămînt de tandreţe – care-i era tot atît de străin ca şi vocea conştiinţei pînă cînd a întîlnit-o pe această femeie-copil, simplă, imprevizibilă şi nevinovată. Se simţi un moment ca şi cum ar fi privit în ochii unui înger şi-i atinse obrazul catifelat cu un respect inconştient.

– Ai idee, murmură el, cît de încîntătoare eşti şi cît de rară?

Cuvintele, însoţite cu atingerea degetelor lui pe obraz şi de timbrul profund, irezistibil, al vocii, avură impactul seducător pe care Alexandra visa să-l aibă sărutul lui. Simţea ca şi cum începea să se topească şi să plutească pe dinăuntru. Nu-şi putea lua privirea de la ochii lui cenuşii, fascinanţi; şi nici nu voia să o facă. Fără să-şi dea seama, îşi ridică degetele tremurătoare spre maxilarul lui puternic, atingîndu-i obrazul în timp ce el i-l mîngîie pe al ei.

– Cred, şopti ea mişcător, că eşti frumos.

– Alexandra. Cuvîntul spus cu moliciune avea o tandreţe pe care nu o auzise în vocea lui pînă acum şi o determină să-i spună tot ce avea pe suflet. Inconştientă de efectul stimulator şi excitant al mîngîierii degetelor ei şi al ochilor ei turcoaz nevinovaţi, continuă cu aceeaşi voce impresionantă:

– Cred că eşti la fel de frumos ca David al lui Michelangelo...

– Nu... murmură el la fel de plin de dorinţă, iar buzele se lipiră de ale ei într-un sărut care nu semăna deloc cu primul. Gura lui o învălui pe a ei cu o infinită tandreţe, în timp ce mîna îi susţinea ceafa, degetele-i lungi mîngîindu-i pielea sensibilă, iar cu celălalt braţ îi cuprinse

mijlocul, trăgînd-o mai aproape de el. Pierdută într-o mare de simţăminte curate în timp ce buzele lui le gustau şi le mîngîiau pe ale ei, Alexandra îşi lăsă mîinile să-i lunece pe pieptul lui puternic, urcînd încet şi cuprinzîndu-i gîtul, agăţîndu- se de el în căutarea unui sprijin, modelîndu-şi inocentă şi inconştientă trupul după al lui. În momentul în care făcu asta, seducătorul deveni sedus: în trupul lui Jordan explodă dorinţa, iar fata din braţele lui deveni o femeie aţîţătoare. În mod automat sărutul lui deveni mai puternic, gura mai avidă, insistenţa mai convingătoare, în timp ce Alexandra se agăţă mai strîns de el, strecurîndu-şi degetele în părul care-i cădea peste guler, întregul ei trup tremurînd de plăcere. O sărută lung şi fără grabă, apoi îi atinse cu limba buzele tremurătoare încercînd să le despartă, insistînd, iar cînd reuşi, îşi strecură limba înăuntru, umplîndu-i gura. Îşi coborî mîna spre sînii ei. De teamă sau de dorinţă, Alexandra gemu moale, iar sunetul îi ajunse la simţurile stîrnite, înăbuşindu-i dorinţa şi readucîndu-l fără voie la realitate.

Jordan o prinse cu mîinile de talia subţire şi privi în jos spre încîntătoarea faţă tînără, incapabil să creadă în pasiunea pe care i-a trezit-o pe neaşteptate.

Ameţită de dragoste şi dorinţă, Alexandra simţea bătăile puternice ale inimii lui sub mîna pe care i-o ţinea pe piept. Ridicîndu-şi privirea spre gura senzuală care o sărutase la început delicat, apoi cu pasiune, Alexandra îi văzu ochii arzători.

Şi atunci a ştiut.

Ceva minunat s-a întîmplat. Acest bărbat superb, frumos, interiorizat, sofisticat, era darul promis ei de soartă. Era al ei ca să-l iubească.

Ignorînd cu curaj amintirile dureroase ale modului în care s-a purtat cu ea tatăl ei, tot atît de interiorizat, de frumos şi de sofisticat, Alexandra a acceptat darul sorţii cu toată recunoştinţa inimii ei înfierbîntate. Fără să-şi dea

seama oă Jordan a revenit la realitate şi că expresia din ochii lui s-a transformat din dorinţă în iritare, Alexandra îşi ridică ochii strălucitori spre el. Calmă, fără emfază sau ruşine, spuse încet:

– Te iubesc.

Jordan se aşteptase la aşa ceva din momentul în care a ridicat ochii spre el.

– Mulţumesc, spuse el, încercînd să ia declaraţia ca pe un compliment de circumstanţă mai curînd, decît ca pe o mărturie pe care nu dorea să o audă. Se miră în sinea lui cît de incredibil şi de dezarmant de romantică era. Şi cît de naivă. El ştia că tot ce a simţit ea a fost numai dorinţă. Nimic mai mult. Nu exista dragoste – existau doar grade diferite de dorinţă, pe care orice femeie romantică sau bărbat neghiob le numeau dragoste.

Ştia că trebuie să pună imediat capăt pasiunii ei pentru el spunîndu-i direct că sentimentele lui nu sînt pe măsura celor simţite de ea şi, mai mult, că el nu doreşte ca ea să simtă pentru el ceea ce simţea. Asta dorea să facă. Totuşi, conştiinţa lui, trezită brusc după o tăcere de decenii, nu-i permitea să o rănească. Chiar şi el, împietrit, cinic şi supărat pentru această prostie pe care o făcuse, nu era destul de nemilos sau destul de cinic pentru a răni în mod deliberat o copilă care-l privea cu adoraţia unui căţeluş.

Atît de mult îi amintea de un căţeluş, încît reacţionă automat şi, întinzînd mîna, îi ciufuli părul bogat, mătăsos. Zîmbind cu gravitate, zise:

– Ai să mă răsfeţi flatîndu-mă atît de mult. Apoi privi spre casă nerăbdător să se întoarcă la munca lui. După-amiază şi diseară trebuie să termin de studiat dosarele bunicii, spuse brusc. Am să te văd mîine dimineaţă.

Alexandra dădu din cap şi îl urmări cu privirea ieşind din parc. Mîine dimineaţă va fi soţia lui. Nu a reacţioant deloc aşa cum spera să o facă atunci cînd i-a spus că îl

iubeşte, dar nu conta. Nu acum. Acum avea suficientă dragoste în inima ei arzătoare pentru a o susţine.

– Alex? năvăli Mary Ellen în parc cu o expresie plină de curiozitate. Am privit de la fereastră. Aţi stat atît de mult aici. Te-a sărutat?

Alexandra se aşeză pe o bancă de fier albă sub un prun şi rîse cînd văzu faţa curioasă a prietenei ei.

– Da.

– Şi i-ai spus că-l iubeşti? o întrebă Mary Ellen aşezîndu-se lîngă ea.

– Da.

– Şi el ce a făcut? Ce a spus?

– Mi-a mulţumit, zise Alexandra zîmbindu-i trist.

Flăcările dansau vesele în cămin alungînd răcoarea unei nopţi de primăvară şi aruncînd umbre pe pereţi, ca fantome într-un spectacol. Aşezată pe un maldăr de perne în patul ei uriaş, Alexandra urmărea jocul umbrelor cu o expresie gînditoare. Mîine era ziua căsătoriei ei.

Trăgîndu-şi genunchii în sus, îi înconjură cu braţele, privind focul. În pofida descoperirii emoţionante că era îndrăgostită de viitorul ei soţ, nu era atît de proastă, încît să creadă că l-a înţeles, nici atît de naivă, încît să creadă că ştia cum să-l facă fericit.

Nu era sigură decît de două lucruri: dorea să-l facă fericit şi, într-un fel, o să descopere mijloacele prin care să facă asta; povara grea a acestei responsabilităţi o apăsa puternic şi îşi dorea din toată inima să fi ştiut mai bine ce înseamnă să fii soţia unui nobil.

Cunoştinţele ei despre căsătorie erau limitate şi nu-i erau foarte utile. Propriul ei tată fusese ca un străin plin de farmec, elegant, aşteptat cu nerăbdare, care, cînd catadicsea să le viziteze, era primit cu adoraţie de soţia şi fiica sa.

Proptindu-şi bărbia de genunchi, Alexandra îşi aminti cu o strîngere dureroasă cum ea şi mama ei se tot învîrteau în jurul lui cînd venea, agăţîndu-se de cuvintele lui şi urmîndu-l pretutindeni, atît de dornice să-i facă pe plac ca şi cum el era un zeu, iar ele adoratoarele lui. O cuprinse umilinţa cînd se gîndi cît de plicticoase, de provinciale şi de credule trebuie să-i fi părut lui ea şi mama ei. Cît trebuie să-şi fi bătut el joc de adoraţia lor.

Cu o hotărîre curajoasă Alexandra începu să se gîndească la căsătorie. Era foarte sigură că ducelui nu i-ar fi plăcut să fie tratat de soţia lui cu extrema deferenţă pe care i-o arăta mama tatălui ei. Excelenţa sa pare să se bucure cînd ea spune ce gîndeşte, chiar dacă spune ceva supărător. Uneori îl face să rîdă în hohote. Dar cum să se comporte ea cu el în următorii patruzeci de ani?

Singurele căsnicii pe care le cunoştea ea erau căsnicii de ţărani în care soţia gătea, făcea curăţenie şi cosea pentru soţul ei. Ideea de a face aceste lucruri pentru duce o umplu de dorinţă, deşi ştia că este vorba de un sentimentalism prostesc. Casa asta era plină de servitori care anticipau dorinţele stăpînilor şi aveau grijă ca acestea să fie îndeplinite chiar înainte de a fi exprimate.

Suspinînd, Alexandra se resemnă la gîndul că nu era nevoie să se ocupe de dorinţele şi necesităţile ducelui Hawthorne aşa cum se ocupau nevestele simple de la ţară de soţii lor. Şi totuşi nu putea să-şi alunge din minte imaginea minunată în care ea, aşezată într-un scaun vizavi de el în faţa focului, îi broda cu degete îndemînatice una dintre cămăşile lui albe ca zăpada. Cu o privire încărcată de dor, îşi imagina expresia plină de recunoştinţă şi plăcere de pe frumoasa lui faţă în timp ce o privea cum coase la cămaşa lui. Cît de recunoscător îi era.

Izbucni într-un rîs uşor gîndindu-se la lipsa ei de îndemînare cînd era vorba de ac. Dacă nu-şi înţeapă degetul şi nu pătează cămaşa de sînge, cu siguranţă că

ar prinde deschizătura mînecii sau ar face ceva tot atît de dezastruos. Tabloul unei căsnicii binecuvîntate păli, iar expresia îi deveni plină de hotărîre.

Instinctul ei îi spunea că ducele era un om deosebit de complicat, iar ea ura lipsa de experienţă a tinereţii. Pe de altă parte, nu era o naivă, în pofida faptului că excelenţa sa părea să o considere un copil amuzant. Cînd era nevoie, putea să dea dovadă de mult bun-simţ, multă înţelepciune şi mult simţ practic. Nu reuşise ea oare să ţină casa de la vîrsta de paisprezece ani?

Acum o aştepta o nouă provocare. Trebuia să devină aptă să fie soţia ducelui Hawthorne. În ultimele cîteva zile, bunica lui făcuse deja o sută de remarci critice în legătură cu manierele şi atitudinea Alexandrei şi, deşi Alex reuşise să pareze ceea ce i se părea a fi un accent excesiv asupra unor probleme superficiale de conduită şi maniere, în secret intenţiona să înveţe tot ce trebuia să ştie. Va face în aşa fel, încît să fie sigură că soţul ei nu va avea niciodată motive să-i fie ruşine cu ea.

Soţul meu, îşi zise Alexandra cuibărindu-se în perne. Acest aristocrat uriaş, chipeş, elegant, urma să fie soţul ei...

CAPITOLUL 8

Tolănit într-un fotoliu, în dimineaţa următoare, Anthony îl studia pe vărul său cu un amestec de admiraţie şi scepticism.

– Hawk, zise el, jur pe Dumnezeu că tot ce se spune despre tine este adevărat – nu ai nici un nerv în tine. Este ziua căsătoriei tale şi mai nervos sînt eu decît tine.

Îmbrăcat într-o cămaşă albă cu volane, în pantaloni negri şi o vestă de brocart gri-argintiu, Jordan avea o întîlnire de ultim moment cu administratorul proprietăţii bunicii şi în acelaşi timp umbla încet în sus şi în jos prin cameră studiind un raport referitor la una dintre afacerile lui. Ţinîndu-se după el, valetul îl urma ca un căţel îndreptîndu-i ici şi colo o cută a cămăşii impecabil croite şi înlăturînd scame microscopice de pe pantalonii negri.

– Opreşte-te odată, Jordan, zise Tony rîzînd cu simpatie spre valet. Bietul Mathison o să pice jos de epuizare.

– Poftim? Jordan se opri să privească întrebător spre Tony, iar valetul profită de moment pentru a-i întinde jacheta neagră splendid lucrată, astfel încît Jordan nu avea decît să-şi strecoare mîinile pe mîneci.

– Vrei să-mi spui şi mie cum poţi să fii atît de al naibii de nepăsător cînd este vorba de propria ta căsătorie? Eşti conştient că te însori în cincisprezece minute, nu-i aşa?

Concediindu-l pe administrator cu un semn, Jordan lăsă deoparte raportul pe care îl citea şi în sfîrşit îmbrăcă

jacheta pe care Mathison i-o ţinea întinsă, se întoarse apoi spre oglindă şi-şi trecu o mînă peste faţă ca să verifice dacă era bine bărbierit.

– Nu mă gîndesc la asta ca şi cum m-aş însura, zise el sec. Am impresia că adopt un copil. Anthony zîmbi la glumă şi Jordan continuă cu mai multă seriozitate: Alexandra nu-mi va schimba nicidecum viaţa, iar căsătoria nu-i va impune nici ei schimbări cu adevărat importante. După ce ne oprim la Londra ca să o văd pe Elise, o duc pe Alexandra la Portsmouth şi vom naviga de-a lungul coastei ca să-mi dau seama cum se comportă noua navă de pasageri, apoi o voi lăsa la proprietatea mea din Devon. O să-i placă la Devon. Casa de acolo nu este atît de mare ca să o copleşească. Fireşte, mă voi duce şi eu din cînd în cînd să o văd.

– Fireşte, spuse şi Anthony sec.

Fără să se obosească să răspundă, Jordan luă din nou raportul pe care-l citea şi continuă să-l cerceteze.

– Frumoasei tale balerine n-o să-i prea placă asta, Hawk, zise Tony după cîteva minute.

– O să fie rezonabilă, spuse Jordan absent.

– Aşa deci! zise ducesa înţepată intrînd în cameră îmbrăcată într-o elegantă rochie maronie de satin brodată cu dantelă crem. Ai de gînd într-adevăr să continui cu acest simulacru de căsătorie. De fapt, ce vrei, să impui societăţii această copilă de la ţară, ca pe o tînără doamnă de viţă nobilă şi cultivată?

– Dimpotrivă, răspunse Jordan amabil. Am de gînd să o instalez la Devon şi să las ultima parte po seama ta. Totuşi, nu este nici o grabă. Într-un an sau doi o înveţi tot ce trebuie să ştie ca să poată fi prezentată ca ducesa mea.

– N-aş putea s-o fac nici într-un deceniu, izbucni bunica lui.

Pînă în acel moment îi tolerase toate obiecţiile, fără să crîcnească, dar această remarcă păru să fie prea mult

pentru el şi vorbi cu acea duritate care-i intimida atît pe servitori, cît şi pe cei din înalta societate.

– Cît de greu poate fi să înveţi o fată inteligentă să se poarte ca o femeie înfumurată, anostă şi insipidă?

Bătrîna îşi păstră demnitatea împietrită, dar studie trăsăturile nepotului ei cu o expresie vecină cu surprinderea.

– Aşa deci vezi tu femeile din clasa ta? Insipide şi înfumurate?

– Nu, răspunse Jordan scurt. Aşa le văd cînd sînt de vîrsta Alexandrei. Mai tîrziu majoritatea devin şi mai puţin atrăgătoare.

Ca mama ta, gîndi ducesa.

Ca mama mea, gîndi şi el.

– Dar acest lucru nu este valabil pentru toate femeile.

– Nu, acceptă Jordan fără convingere sau interes. Probabil că nu.

Pregătirile şi îmbrăcatul în vederea ceremoniei căsătoriei i-au luat Alexandrei, ajutată de două cameriste, trei ore bune. Ceremonia urma să aibă loc în mai puţin de zece minute.

O oră mai tîrziu, ţinînd stingherită în mînă un pahar cu şampanie aurie, Alexandra era singură cu mirele în mijlocul uriaşului salon tapetat în albastru şi auriu. Jordan îşi mai turnă puţină şampanie.

În pofida hotărîrii ei de a o ignora, ceremonia avusese o aură clară de ceva nereal, plutise o atmosferă de încordare. Mama ei şi unchiul Monty au fost prezenţi şi de-abia băgaţi în seamă de duce şi de bunica lui, deşi unchiul Monty s-a comportat ca în zilele lui cele mai bune şi s-a abţinut cu scrupulozitate să tragă fie şi cea mai mică ocheadă spre femeile din încăpere, chiar şi spre ducesă. Au fost de asemenea şi lordul Anthony

Townsende şi Mary Ellen, dar acum fiecare plecase spre casa lui.

Înconjurată de eleganţa înăbuşitoare a salonului aurit, îmbrăcată în minunata rochie de nuntă a mamei lui Jordan din satin *ivoire* cusută cu perle, Alex se simţea, mai mult ca oricînd de cînd venise la Rosemeade, ca o intrusă. Sentimentul că este un contravenient care a intrat într-o lume în care nu este mai binevenită decît rudele ei, aproape că o sufoca.

Era straniu că se simţea atît de lipsită de siguranţă şi de stînjenită acum, se gîndea Alexandra, pentru că era îmbrăcată într-o rochie mai frumoasă decît şi-ar fi imaginat vreodată şi arăta mult mai drăguţă decît ar fi crezut că poate să arate. Craddock, coaforul ducesei, supraveghease personal toaleta Alexandrei în cursul acestei dimineţi. Sub mîinile lui pricepute, buclele rebele ale Alexandrei fuseseră pieptănate strălucind superb, apoi ridicate şi prinse în părţi cu o frumoasă pereche de piepteni cu perle care se asortau cu perlele din urechile ei mici.

Alexandra se privise în oglinda cît un perete întreg din camera ei şi se bucurase în mod deosebit în sinea ei. Chiar şi Craddock, care stătea în spatele ei privind-o, spusese că arată într-adevăr foarte bine, avînd în vedere că... Dar Jordan nu a spus nimic despre felul cum arăta. El i-a zîmbit liniştitor cînd unchiul Monty i-a pus mîna într-a lui, ceea ce a fost suficient ca să-i dea putere în acea oră cît a durat ceremonia. Acum totuşi erau pentru prima oară singuri ca soţ şi soţie, iar singurul sunet ce se auzea era cel făcut de servitorii care cărau cufere uriaşe pe care le încărcau în caleaşca cu care urmau să plece în călătoria de nuntă.

Neştiind ce să facă, totuşi, cu şampanla, Alexandra alese calea minimei rezistenţe şi bău din ea, apoi puse paharul pe o măsuţă aurită, elaborat sculptată.

Cînd se întoarse, Jordan o studia de parcă atunci ar fi văzut-o pentru prima dată. Toată dimineaţa el nu spusese nici măcar un cuvînt despre felul cum arăta, dar acum, în timp ce o examina, de la părul strălucitor pînă la tivul rochiei lucioase de satin, ea simţea că în sfîrşit o să spună ceva şi aştepta cu răsuflarea tăiată.

– Eşti mai înaltă decît am crezut iniţial.

Observaţia neaşteptată, împreună cu expresia lui plină de o reală încurcătură, o făcură pe Alexandra să rîdă.

– Nu cred să fi crescut prea mult de săptămîna trecută.

Îi zîmbi absent şi continuă gînditor:

– La început te-am luat drept un băiat, deşi erai prea mică pentru un băiat.

Hotărîtă să insufle veselie relaţiei lor de cîte ori va avea prilejul de azi înainte, Alexandra zise ironic:

– Totuşi, nu sînt băiat.

În pofida intenţiei lui de a o trata cu indiferenţă după sărutul de ieri, Jordan nu putu rezista zîmbetului ei luminos, fermecător. Ba chiar îi spulberă tristeţea pe care i-o provocase ceremonia căsătoriei.

– Nu eşti băiat, fu el de acord, zîmbindu-i. Dar nu eşti nici tocmai o tînără fată şi deci nu eşti nici femeie.

– Se pare că sînt la o vîrstă îngrozitoare, nu-i aşa? acceptă ea cu o uşoară lumină ironică în privire din cauza ideii lui fixe referitor la vîrsta ei.

– Evident. Cum ai descrie tu o tînără domnişoară care nu are nici optsprezece ani?

– Dar am deja optsprezece ani, spuse cu seriozitate Alexandra. Astăzi este ziua mea de naştere.

– N-am avut nici cea mai mică idee că astăzi este ziua ta de naştere, spuse el cu un ton de reală scuză. Am să-ţi cumpăr un cadou în călătoria noastră. Ce le place fetelor de vîrsta ta?

– Ne place să nu ni se reamintească în permanenţă cît de tinere sîntem, zise Alexandra cu o voce calmă, dar cu o privire semnificativă.

Rîsul puternic al lui Jordan răsună în întreg salonul.

– Dumnezeule, ai o minte iute. Este uimitor pentru cineva atît de tîn... atît de drăguţ, se corectă el imediat. Îmi cer din nou scuze pentru că te-am supărat în legătură cu vîrsta ta şi pentru că am uitat de cadou.

– Mă tem foarte tare că, îţi place sau nu, tu eşti cadoul pentru ziua mea de naştere.

– Ce mod de a o spune!

Alexandra privi la ceas; mai era mai puţin de o jumătate de oră pînă la plecare.

– Aş face mai bine să urc şi să-mi schimb rochia.

– Unde este bunica mea? o întrebă în timp ce ea o pornise spre ieşire.

– Cred că s-a dus în pat, zdrobită de durere din cauza căsătoriei tale nefericite, zise Alexandra cu o umbră de umor. Apoi, mai serioasă, adăugă: ce crezi, o să se facă bine?

– Ar fi nevoie de mai mult decît căsătoria noastră ca bunica să fie doborîtă la pat şi să-şi ceară sărurile, spuse Jordan cu o voce în care se simţea afecţiune şi admiraţie. Bunica l-ar putea înfrunta pe însuşi Napoleon şi să iasă victorioasă. După ce ar termina cu el, Napoleon i-ar aşeza pernele şi i-ar cere scuze pentru proasta lui inspiraţie de a porni război împotriva noastră. Un fleac cum a fost nefericita mea căsătorie nu o afectează cîtuşi de puţin, crede-mă. Iar acum, că-mi porţi numele, ar muştrului fără cruţare pe oricine ar îndrăzni să spună ceva rău de tine.

O jumătate de oră mai tîrziu, îmbrăcată într-un costum vişiniu de călătorie care fusese făcut special pentru ea, Alexandra urcă într-o caleaşcă lăcuită într-un negru

strălucitor, cu blazonul ducal al lui Jordan încrustat în argint pe uşi, şi se aşeză pe pernele din catifea gri incredibil de luxoase. Vizitiul ridică scara şi închise uşa şi, cu un legănat foarte uşor, caleaşca trasă de patru cai superbi o porni în lunga ei călătorie, escortată de şase călăreţi în livrele.

Alexandra privi în jurul ei, admirînd mînerele din argint masiv ale uşilor şi lămpile de cristal şi argint. Lăfăindu-se în confortul neaşteptat al spaţiosului vehicul, încerca să se convingă că este cu adevărat căsătorită şi că într-adevăr a pornit în călătoria ei de nuntă. Vizavi de ea, Jordan stătea picior peste picior şi privea pe fereastră, într-o tăcere confortabilă.

Se schimbase pentru călătorie şi Alex îi admira în tăcere pantalonii strîmţi care îi veneau atît de bine şi cizmele negre, strălucitoare, care-i puneau în evidenţă picioarele lui lungi, numai muşchi. Cămaşa crem era deschisă la gît, lăsînd să i se zărească pielea bronzată, iar jacheta de culoarea cafelei îi avantaja minunat umerii puternici. Înălţă ruga tăcută ca într-o zi să o privească şi el cu aceeaşi plăcere cu care îl privea ea acum, apoi decise că nu ar strica o uşoară conversaţie plăcută.

– Rochia de nuntă a mamei tale era foarte frumoasă, se aventură ea timid. Eram îngrijorată că s-ar putea să stric ceva la ea, dar nu s-a întîmplat nimic.

Jordan aruncă o privire în direcţia ei.

– Nu trebuia să-ţi faci probleme, zise el sec. Sînt sigur că ai fost mult mai demnă să porţi acest simbol al castităţii pure decît era mama mea în momentul în care a purtat-o.

– O! Alexandra îşi dădu seama că tocmai i se făcuse un compliment, deşi în contextul în care fusese spus, un „mulţumesc" părea foarte nepotrivit.

Văzînd că el nu mai încearcă să susţină o conversaţie cu ea, Alex se gîndi că este preocupat de vreo problemă

importantă şi nu tulbură tăcerea, mulţumită să privească pe fereastră locurile pe unde treceau.

La trei după-amiază s-au oprit în sfîrşit să ia prînzul la un han mare, îmbrăcat în exterior cu cărămidă roşie, şi cu un gard alb, curat, ce închidea o curte uriaşă.

Unul dintre călăreţi ajunsese evident înaintea lor, pentru că atît hangiul cît şi soţia lui îi salutară şi-i conduseră imediat într-un salonaş particular unde era aşezată deja o masă somptuoasă.

– Ţi-a fost foame, remarcă soţul ei mai tîrziu, cînd lăsă cuţitul şi furculiţa jos şi răsuflă uşurată.

– Eram moartă de foame, recunoscu Alexandra. Stomacul meu nu este obişnuit cu orele de masă pe care le respectaţi voi la Rosemeade. Cînd voi luaţi supeul la ora zece, în mod normal eu sînt în pat.

– Diseară ne vom opri la ora opt, ca să nu mai fii nevoită să aştepţi următoarea masă, spuse el politicos.

Văzînd că mai zăboveşte bîndu-şi vinul, Alexandra îl întrebă:

– Te-ar deranja dacă te-aş aştepta afară? Mi-ar face plăcere să mă plimb puţin înainte să ne urcăm din nou în trăsură.

– Foarte bine. Am să vin şi eu în cîteva minute.

Alexandra ieşi bucurîndu-se de strălucirea soarelui sub privirea grijulie a vizitiului lui Jordan. În curtea hanului se mai aflau două trăsuri, amîndouă frumoase şi strălucitoare, dar nici pe departe atît de minunate ca superbul faeton de călătorie al soţului ei, cu blazonul lui de argint şi cu hamurile cailor bătute în argint strălucitor. Rîndaşii ieşiseră să se ocupe de cai şi Alexandra privi, pur şi simplu, savurînd ceea ce vedea.

Caii lui Jordan erau deja înhămaţi cînd Alexandra zări într-un colţ al curţii un copil stînd pe vine şi vorbind după cît se părea cu pămîntul. Curioasă, se îndreptă spre el şi zîmbi cînd văzu că de fapt vorbea cu nişte căţeluşi cu

blana cu firul lung, care se zbenguiau şi se rostogoleau ca nişte ghemotoace pufoase.

– Cît sînt de drăguţi! exclamă ea. Capetele şi lăbuţele din faţă erau albe, iar restul corpului cafeniu.

– N-aţi vrea să cumpăraţi unul? o întrebă băiatul plin de speranţă. Puteţi să-l alegeţi pe oricare dintre ei la un preţ convenabil. Sînt de rasă.

– Ce rasă sînt? întrebă Alexandra rîzînd încîntată cînd ghemuleţul mai mic de blană albă şi cafenie se desprinse de ceilalţi, se rostogoli spre ea şi o apucă cu dinţişorii de tivul rochiei, trăgînd cu nădejde.

– Ciobăneşti englezeşti dintre cei mai frumoşi, zise băiatul în timp ce Alexandra se apleacă să desprindă căţeluşul de rochia ei. Sînt foarte deştepţi, continuă băiatul.

Cînd blăniţa pufoasă şi mătăsoasă o atinse fu încîntată. Cu multă vreme în urmă avusese un collie, dar după moartea tatălui ei hrana era prea preţioasă ca să o irosească pe vreun animal, aşa că a dat căţelul fratelui lui Mary Ellen. Luînd căţeluşul în braţe, îl ridică la nivelul ochilor, iar el bătea aerul cu lăbuţele lui micuţe şi-i lingea mîna cu o limbuţă mică, roz. Era cu căţeluşul în braţe şi discuta despre calităţile lui cu entuziastul proprietar. cînd soţul ei se apropie şi spuse:

– Este timpul să plecăm.

Alexandra nu se gîndise nici un moment să-i ceară proaspătului ei soţ să-i cumpere căţeluşul, dar, cînd se întoarse spre el, în ochii ei mari şi în zîmbetul moale era o rugăminte inconştientă.

– Am avut cîndva un collie, demult de tot.

– Zău? spuse el indiferent.

Alexandra dădu din cap, lăsă jos căţeluşul, îl mîngîie şi-i zîmbi băiatului.

– Îţi urez să găseşti cumpărători pentru ei, spuse ea.

Nu făcuse nici trei paşi cînd simţi că este prinsă şi trasă înapoi de tivul rochiei. Se întoarse, iar căţeluşul pe

care îl luase în braţe dădu drumul rochiei, se aşeză pe lăbuţe agitîndu-şi limbuţa lui roz, cu o expresie de adoraţie comică.

– Mă place, explică Alexandra rîzînd. Aplecîndu-se, întoarse căţelul cu faţa spre fraţiorii lui şi-i dădu o palmă la fund, trimiţîndu-l înapoi la băiat. Căţeluşul refuză cu încăpăţînare să se mişte. Nemaiavînd ce face, Alexandra aruncă un zîmbet plin de scuze şi afecţiune spre mingiuţa de blană, apoi îi întoarse spatele şi se lăsă condusă de Jordan la trăsură.

După ce se opri să dea instrucţiuni vizitiului, se urcă şi el şi se aşeză lîngă ea. Cîteva minute mai tîrziu porniră.

– Drumul ăsta nu este la fel de bun ca în nord, remarcă ea puţin nervoasă o oră mai tîrziu, cînd trăsura hurducăia, aruncînd-o cînd într-o parte, cînd în alta.

Stînd acum vizavi de ea cu braţele încrucişate peste piept şi cu picioarele întinse, Jordan spuse:

– Ba nu, este un drum bun.

– Atunci de ce ne zdruncină în halul ăsta trăsura? întrebă ea cîteva minute mai tîrziu cînd din nou începu să-i azvîrle într-o parte şi într-alta. Înainte ca Jordan să poată răspunde îl auzi pe vizitiu strigînd la cai şi oprind pe marginea drumului. Alexandra privi pe fereastră spre pădurea ce mărginea drumul. Un moment mai tîrziu uşa se deschise şi apăru vizitiul cu o faţă stingherită şi cu o expresie de scuză.

– Excelenţă, spuse încordat, nu pot să mîn caii şi să stăpînesc în acelaşi timp ghemotocul ăsta în continuă mişcare. Era cît pe ce să intru într-o groapă.

Ghemotocul în continuă mişcare pe care-l ţinea sub braţul drept era o mingiuţă de blană albă şi cafenie.

Jordan oftă şi dădu din cap.

– Foarte bine. Nu-i nimic, Grimm, pune animalul înăuntru. Nu, du-l mai întîi la o plimbare.

– Îl duc eu, se oferi Alexandra, iar Jordan coborî şi el din trăsură intrînd cu ea într-un mic luminiş de la marginea pădurii. Întorcîndu-se, Alexandra ridică privirea strălucitoare spre ochii cenuşii, amuzaţi, ai soţului său.

– Cred că trebuie să fii cel mai bun om, murmură ea.

– La mulţi ani! zise el cu un oftat resemnat.

– Mulţumesc, îţi mulţumesc mult, răspunse Alex, inima umplîndu-i-se de recunoştinţă pentru că era absolut evident că lui nu-i prea plăcea darul pe care ea şi-l dorise atît. Căţeluşul nu o să te deranjeze deloc, o să vezi. Jordan aruncă o privire îndoielnică spre căţel, care adulmeca fiecare centimetru de pămînt pe care îşi putea pune năsucul, dînd puternic din codiţă. Luă deodată o crenguţă şi începu să smucească de ea.

– Băiatul mi-a spus că este foarte deştept.

– Aşa sînt cel mai adesea corciturile.

– Oh, dar nu este o corcitură, zise Alexandra aplecîndu-se să culeagă nişte flori de cîmp roz, care se aflau la picioarele ei. Este un ciobănesc englezesc.

– Un ce? întrebă el parcă lovit de trăsnet.

– Un ciobănesc englezesc, explică Alexandra, crezînd că surprinderea lui se datorează faptului că nu era familiarizat cu rasele de cîini. Sînt foarte deştepţi şi nu cresc foarte mari. Cînd văzu că o priveşte ca şi cum ea şi-ar fi pierdut complet minţile, Alexandra adăugă: băiatul acela drăguţ mi-a spus toate astea despre ea.

– Băiatul acela drăguţ şi cinstit? întrebă Jordan exasperat. Acelaşi care ţi-a spus că este de rasă pură?

– Da, fireşte, zise Alexandra, plecîndu-şi capul şi mirîndu-se de tonul lui. Exact acelaşi lucru.

– Atunci să sperăm că a minţit şi în ceea ce priveşte pedigree-ul lui.

– M-a minţit...

– Cu propria lui gură, mormăi sumbru Jordan. Dacă cîinele ăsta este un ciobănesc englezesc, atunci va

crește cît un poney mare, iar labele cît niște farfurii. Să sperăm că tatăl lui este un terrier mic.

Privea atît de dezgustat, încît Alexandra întoarse iute capul ca să nu i se vadă zîmbetul și se aplecă să ia cățelul. Poalele rochiei ei vișinii formară o pată circulară de culoare pe fundalul ierbii de un verde puternic, așa cum ședea aplecată, cu cățelușul în brațe și în mîna liberă cu florile sălbatice pe care le culesese. Jordan privea spre copilul-femeie cu care se căsătorise, briza i se juca prin păr, lipindu-i buclele castanii de obrazul de alabastru, cînd îngenunche în luminiș cu cățelul într-o mînă și cu florile în cealaltă. Razele de soare care pătrundeau printre crengile copacilor de deasupra o înconjurau într-un halou de lumină.

– Arăți ca un portret de Gainsborough, zise el moale.

Vrăjită de sunetul răgușit al vocii lui și de intensitatea ciudată, aproape plină de respect, din privirea cenușie, Alexandra se ridică încet.

– Nu sînt foarte drăguță.

– Zău? În voce i se simțea o notă de veselie.

– Aș fi vrut să fiu, dar mă tem că am să fiu foarte comună.

– Nu ai nimic comun, Alexandra, replică el, cu un zîmbet leneș înflorindu-i pe buzele senzuale. Hotărîrea lui de a nu se apropia de ea pînă cînd nu vor mai trece cîțiva ani și va putea să joace rolul de îndrăgostită după regulile lui, fu brusc copleșită de dorința imperioasă de a simți acele buze moi sub gura lui. Doar o singură dată.

În timp ce porni încet, hotărît, spre ea, inima Alexandrei începu să bată ca un ciocan în așteptarea sărutului pe care simțea că i-l va da. Știa deja ce înseamnă cînd i se aprindeau ochii, iar vocea îi devenea joasă și răgușită.

Luîndu-i fața în mîini, Jordan își strecură degetele în buclele ei negre. Obrajii îi erau catifelați, iar părul îi aluneca

precum mătasea printre degete în timp ce ea îşi înălţă capul. Cu o tandreţe nesfîrşită îi atinse buzele, spunîndu-şi pentru a mia oară că este nebun de legat pentru ceea ce face; dar cînd buzele ei s-au destins şi a răspuns, a dat uitării avertismentul. Dorind să o sărute mai intens, vru să o înconjoare cu braţele, dar căţeluşul scoase un lătrat indignat de protest şi el se retrase imediat.

Cînd se urcă în trăsură, Alexandra încerca încă să-şi înăbuşe dezamăgirea pentru faptul că fusese nevoit să-şi scurteze sărutul.

Jordan era totuşi uşurat pentru că un sărut nu a atras altul după el, ceea ce ar fi dus fără îndoială la încă o declaraţie de dragoste din partea copilei romantice cu care se căsătcrise. Nu-şi închipuia că un simplu „mulţumesc" ar fi satisfăcut-o a doua oară ca răspuns şi nu voia să o rănească prin tăcere sau să o îndurereze cu o nouă tiradă. O să aştepte un an sau doi pînă o să se culce cu ea – hotărî ferm, o să aştepte pînă va fi prezentată în societate şi va fi mai realistă în ceea ce priveşte speranţele pe care şi le pusese în căsătorie şi aşteptările ei.

Odată luată hotărîrea, întărită de experienţa din pădure, starea lui de spirit se îmbunătăţi în med considerabil.

– Te-ai gîndit la un nume pentru el? întrebă în timp ce trăsura îi legăna din nou uşor. Se uită la căţeluş, ocupat să exploreze plin de încîntare locul, adulmecînd podeaua. Alexandra privi cu afecţiune spre micuţul ghemotoc de blană.

– Ce-ai zice să o cheme Buttercup? El dădu ochii peste cap cu dezgust masculin.

– Daisy?

– Probabil că glumeşti.

– Petunia?

– Nu va fi capabil să ţină capul sus printre ceilalţi cîini, zise el cu privirea plină de veselie.

– Băiatul mi-a spus că este o ea.

Nevenindu-i să creadă că a putut fi păcălită în asemenea hal de un copil, Alexandra ar fi vrut să ridice cățelușul ca să vadă cu ochii ei, dar nu avea destul curaj să o facă.

– Ești sigur?

– Absolut.

– Nu! zise ea brusc cînd cățelușul își înfipse dințișorii în tivul rochiei și începu să o smucească. Singurul răspuns a fost că începu să tragă și mai tare de rochie.

– Încetează! ordonă ducele cu o voce joasă, răsunătoare. Simțind pe loc „vocea autorității", cățelul își lăsă codița în jos și se încolăci imediat la picioarele lui Jordan, punîndu-și capul pe cizma lui frumos lustruită. Această manifestare de afecțiune nedorită îl determină să-i arunce o privire atît de încărcată de dezgust ucigător, încît Alexandra nu se putu opri să nu izbucnească în rîs.

– Nu vă plac animalele, my lord?

– Nu cele neinstruite, nedisciplinate, spuse el, dar nu putu să nu se contamineze de veselia rîsului ei melodios.

– Am să-i spun Henry, decretă brusc Alexandra.

– De ce?

– Pentru că dacă o să fie un animal cu blana lungă, o să semene cu Henry al VIII-lea.

– Adevărat, zîmbi Jordan, starea lui de spirit îmbunătățindu-se cu fiecare moment ce trecea petrecut în compania ei.

Restul călătoriei vorbiră despre tot și despre nimic. Alexandra descoperi cu mare plăcere că proaspătul ei soț era foarte citit, inteligent și profund implicat în administrarea proprietăților lui vaste, precum și în numeroase afaceri care erau mai presus de înțelegerea ei. De asta a dedus că era un om care își îndeplinea responsabilitățile fără prea mare efort și bine. De fapt, era pe cale de a simți o adorație exaltată față de erou.

În ceea ce-l priveşte, Jordan găsi confirmarea a ceea ce descoperise deja la Alexandra – era sensibilă, inteligentă şi spirituală. Descoperi de asemenea că era mult mai naivă cînd era vorba de a face dragoste decît credea el că ar fi posibil. Dovada acestui fapt veni mai tîrziu, cînd au terminat o masă copioasă la hanul unde urmau să-şi petreacă noaptea. Cu cît Jordan o lungea mai mult cu vinul său, cu atît mai nervoasă şi mai preocupată părea să devină Alexandra. În cele din urmă se sculă de pe scaun şi începu să-şi netezească frumos fusta, apoi se întoarse şi examină cu atenţie o masă de stejar absolut obişnuită.

– Excelentă lucrătură, nu-i aşa?

– Nu în med deosebit.

Aproape cu disperare, Alexandra continuă:

– Cînd privesc o mobilă mă gîndesc întotdeauna la meşterul care a făcut-o întrebîndu-mă cum arăta – ştii, dacă era scund sau înalt, plicticos sau plăcut... lucruri de genul ăsta.

– Zău? spuse el indiferent.

– Da, fireşte, tu nu?

– Nu.

Cu spatele spre el, Alexandra spuse cu mare prudenţă:

– Cred că am să-l iau pe Henry şi o să fac o plimbare cu el.

– Alexandra. Cuvîntul spus cu o voce calmă, o făcu să se oprească şi să se întoarcă.

– Da?

– Nu trebuie să fii îngrijorată. Nu am nici o intenţie să mă culc cu tine în noaptea asta.

Alexandra, a cărei singură preocupare fusese nevoia de a folosi facilităţile hanului, îl privi surprinsă şi liniştită.

– Nici nu mi-am închipuit că ai face-o. De ce să vrei să dormi în camera mea cînd hanul ăsta este atît de mare şi îţi poţi permite să ai camera ta?

De data asta fu rîndul lui Jordan s-o privească uluit.

– Poftim! exclamă el, incapabil să-şi creadă urechilor.

– Nu că nu ai fi binevenit să împarţi cu mine camera mea, continuă ea cordial, dar nu-mi pot imagina de ce ai dori să faoi asta. Sarah – menajera noastră – îmi spunea întotdeauna că noaptea mă zvîrcolesc ca un peşte pe uscat, ceea ce, sînt sigură, te-ar face să nu te simţi deloc confortabil. Te-ar deranja prea mult dacă acum m-aş duce sus?

Jordan o privea pur şi simplu cu ochii mari, cu paharul de vin rămas la jumătatea drumului spre gură, apoi dădu din cap ca şi cum ar fi încercat să se trezească.

– Fireşte că nu, zise cu o voce gîtuită. Du-te!

CAPITOLUL 9

Jordan îi ordonă vizitiului să oprească la următorul popas la marginea drumului, iar Alexandra oftă uşurată. Călătoriseră într-un ritm rapid de la prînz şi dorea să meargă puţin pe jos şi să se mai dezmorţească. Soţul ei părea totuşi că se simte foarte bine şi relaxat în spaţiul restrîns al caleştii – probabil, gîndi ea, pentru că îmbrăcămintea lui era mult mai adecvată decît a ei.

Îmbrăcat în pantaloni de culoare deschisă, în cizme negre, strălucitoare, şi într-o cămaşă în stil ţărănesc cu mîneci largi, descheiată la gît, Jordan era mult mai potrivit îmbrăcat pentru o călătorie mai lungă decît ea. Alexandra purta trei jupoane pe sub fusta largă a costumului ei galben-deschis de călătorie şi o bluză de mătase albă pe sub jacheta galbenă, strînsă pe corp şi brodată cu pasmanterie albastru-închis. La gît avea o eşarfă în dungi albe, galbene şi albastre, mănuşi galbene, iar peste buclele castanii o pălărie de pai decorată cu panglici galbene şi cu trandafiri de mătase. Îi era cald, se simţea încorsetată şi o cuprinse un puternic resentiment faţă de ce trebuiau să poarte tinerele doamne bine îmbrăcate, în timp ce gentlemanii, cum era soţul ei, după cît se părea, se puteau îmbrăca cum doreau.

Îndată ce trăsura se opri şi scara fu coborîtă, Alexandra îl luă pe Henry şi aproape că se ciocni de Jordan în graba ei de a evada. În loc să o ia el înainte,

aşa cum ar fi făcut în mod normal, Jordan îi aruncă o privire plină de înţelegere şi se relaxă pe perne. După ce lăsă să se scurgă un interval decent în care ea să se preocupe de necesităţile personale, care, presupusese el, erau motivul pentru care coborîse cu atîta grabă, Jordan coborî şi el şi porni printre tufişurile de pe marginea drumului spre un mic luminiş drăguţ.

– Nu este minunat, Henry? Era în mijlocul luminişului, întinzîndu-se, cu mîinile ridicate în sus, deasupra capului, cu căţelul aşezat la picioarele ei. Pentru a doua oară Jordan îşi dori un artist care să o imortalizeze pe pînză. În costumul ei galben deschis, înconjurată de dealurile line acoperite cu flori de cîmp galbene şi albe, era tinereţea, şi graţia, şi energia încătuşată – era o frumoasă nimfă a pădurii îmbrăcată după ultima modă.

Zîmbi şi dîndu-şi seama de înclinaţia poetică a gîndurilor sale, intră în luminiş.

– Oh, tu eşti! zise lăsînd în grabă mîinile în jos, dar arătînd uşurată.

– Pe cine altcineva aşteptai?

Trăgînd de timp pentru a nu se întoarce atît de curînd la caleaşcă, Alexandra se aplecă şi rupse o creangă lungă şi subţire.

– Pe nimeni, dar cînd călătoreşti cu doi vizitii, doi surugii şi şase însoţitori călare, este greu de ghicit cine poate să apară. O armată întreagă! rîse şi cu o mişcare uşoară şi rapidă execută cu creanga pe care o rupsese un salut ca pentru duel şi îl împunse cu ea în piept. *En garde!* zise veselă, apoi lăsă sabia în jos şi fandă cu îndemînare, arătînd ca un tînăr spadasin remarcabil de drăguţ.

Împunsătura cu sabia de lemn fusese executată cu o tehnică fără greş care i se păru lui Jordan că nu putea fi numai o simplă imitaţie a ceea ce văzuse ea cîndva. Pe de altă parte, nu-i venea să creadă că ştie într-adevăr să dueleze şi că are vreo aptitudine reală în această privinţă.

– Ştii să mînuieşti sabia? o întrebă înoruntîndu-şi sprîncenele a îndoială.

Ea dădu încet din cap, zîmbind.

– Nu vrei să mă pui la încercare?

Jordan ezită, conştient că ziua trece repede, dar înţelepciunea fusese învinsă cu repeziciune de fascinaţie. În plus, era şi el prea obosit de cît stătuse închis în trăsură.

– S-ar putea să o fac, replică el ademenind-o în mod deliberat. Eşti destul de bună?

– Nu există decît o singură modalitate de a afla.

Acceptînd provocarea uşor amuzat, se întoarse şi căută o creangă corespunzătoare. Pînă cînd găsi una potrivită ca lungime şi grosime, Alexandra îşi scoase pălăria şi jacheta. Uimit, o urmărea cum îşi desface eşarfa din jurul gîtului, o scoase şi apoi îşi descheie nasturii de sus ai bluzei de mătase. Auzindu-l că se apropie, se răsuci într-un vîrtej de fuste galbene, îmbujorată toată, ochii albaştri-verzui strălucind de anticipaţie.

– Aş vrea să-mi scot jupele şi pantofii, spuse ea. În timp ce vorbea îşi ridică fusta, dezvelindu-şi pulpele surprinzător de bine făcute şi-şi cercetă piciorul fin gîndindu-se dacă să-şi scoată pantofii. Cred că o să-mi distrug ciorapii dacă o să-mi scot pantofii, nu-i aşa?

Se uită la el aşteptîndu-i sfatul, dar mintea lui Jordan era pe moment prea preocupată văzînd cît de adorabilă arăta aşa, precum şi de altceva, mult mai puţin salutar, dorinţa. Fără nici un fel de semnal prealabil simţi pulsînd în el o dorinţă fierbinte – neaşteptată, nedorită, dar evidentă.

– My lord?

Privirea lui o întîlni pe a ei.

– De ce mă priveşti în felul ăsta atît de feroce?

Cu un efort, Jordan reveni la realitate, dar undeva, în străfundul minţii sale, ştia că o va avea înainte de sfîrşitul voiajului lor.

– Dacă eşti îngrijorată de ciorapi, scoate-i şi pe ei, îi spuse şi clătină apoi din cap de naivitatea ei cînd se întoarse nevinovată cu spatele spre el şi şi-i scoase, dîndu-i posibilitatea să-i zărească gambele şi încheieturile goale.

Odată pregătirile terminate, ridică simulacrul de sabie şi o duse la frunte într-un salut oficial elegant. Jordan răspunse la salut, deşi mintea lui era ocupată cu scînteierile fermecătoare ale ochilor ei verzi-albaştri care te vrăjeau şi cu rozul intens care-i colora pometii obrajilor delicati.

Ea înregistră două puncte avans înainte ca el în sfîrşit, să se concentreze asupra jocului, şi chiar şi după aceea s-a dovedit a fi un adversar de temut. Ce-i lipsea ca forţă, compensa prin mişcările iuţi ca fulgerul şi prin jocul picioarelor. Dar, în final, jocul picioarelor o făcu să piardă. L-a ţinut la distanţă pînă la jumătatea luminişului, avansînd rapid, păstrîndu-şi terenul fără să se retragă. Mai rămăsese un singur punct care urma să decidă soarta jocului. Brusc, Alexandra văzu o deschidere şi plonjă spre el. Din nefericire, dîndu-se înapoi ca să-şi ia avînt, călcă pe tivul rochiei, ceea ce o dezechilibră trimiţînd-o direct spre Jordan.

– Ai pierdut, zise el prinzînd-o în braţe.

– Da, dar rochia mea, nu îndemînarea ta, ţi-a dat meciul, replică ea rîzînd. Smulgîndu-se din braţele lui, se îndepărtă, încercînd să-şi recapete răsuflarea. Dar accentuarea culorii din obraji se datora mai mult atingerii lui decît efortului.

– Trebuia să-mi dai de la început cîteva puncte în avans, îi aminti ea. În definitiv eşti de două ori mai puternic decît mine.

– Este adevărat, zîmbi el fără să se căiască, dar n-am profitat de forţa mea. În plus, sînt mult mai mare ca ani decît tine.

Rîzînd, îşi puse mîinile pe talia-i de viespe.

– Sînteţi o adevărată antichitate, excelenţă. Anul viitor, sau peste doi ani, o să staţi într-un fotoliu, cu un şal în jurul umerilor şi cu Henry moţăind la picioarele voastre.

– Şi tu unde vei sta? o întrebă el cu o solemnitate ştrengărească, mîinile arzîndu-i de dorinţa de a o cuprinde în braţe.

– În camera copiilor, jucîndu-mă cu păpuşile – aşa cum se cuvine la anii mei fragezi, zise ea cu un zîmbet delicios.

Jordan izbucni într-un rîs puternic, întrebîndu-se ce ar zice înalta societate dacă l-ar vedea tratat cu o asemenea totală lipsă de respect, de o copilă de optsprezece ani, crescută la ţară.

– Unde aş putea fi în altă parte, zise ea, dacă nu în camera copiilor?

În braţele mele, se gîndi el. Sau în patul meu.

Veselia îi dispăru de pe faţă şi-şi prinse obrajii în mîini exclamînd, cu privirea aţintită peste umărul lui.

– Doamne Dumnezeule!

Jordan se întoarse brusc ca să vadă ce a supărat-o atît de tare: şase călăreţi în livrele, doi vizitii şi doi surugii stăteau umăr lîngă umăr, expresia de pe feţele lor fiind dovada faptului că fuseseră martori la duelul cu săbiile şi la jocul de cuvinte dintre duce şi ducesă.

Încleştarea maxilarelor şi privirea de gheaţă pe care le-o aruncă îi împrăştie mai eficient decît ar fi făcut-o orice cuvînt.

– Este foarte impresionant, îl tachină Alexandra, aplecîndu-se pentru a-şi culege îmbrăcămintea împrăştiată. Te-ai impus numai cu privirea, explică ea căutîndu-l pe sir Henry. Ucizi numai cu privirea. Nu ai nevoie de sabie. Este oare un talent natural cu care se nasc cei nobili sau este o abilitate pe care ai deprins-o mai tîrziu, prin poziţia ta socială? Îl găsi pe Henry care stătea după un tufiş şi-l ridică. Şi bunica ta poate face aşa ceva.

Aproape că mă scosese din minţi. Vrei să ţii astea puţin? Înainte ca Jordan să-şi dea seama ce face, ea îi puse în braţe pălăria, jacheta şi căţeluşul. Vrei să te întorci puţin cu spatele pînă cînd îmi pun ciorapii?

Supus, Jordan făcu aşa cum i s-a cerut, dar cu ochii minţii îşi imagina înalta societate privindu-l cuprinsă de un şoc colectiv pe Jordan Townsende – al doisprezecelea duce de Hawthorne, posesorul celor mai magnifice terenuri şi al celei mai mari averi din Europa – stînd în mijlocul unui luminiş cu braţele plin de boarfe şi cu un căţel nedorit hotărît să-i lingă faţa.

– Cine te-a învăţat să duelezi? o întrebă în timp ce se întorceau spre trăsură.

– Tatăl meu. Uneori, cînd venea acasă, exersam ceasuri întregi. Cînd pleca, exersam cu fraţii lui Mary Ellen sau cu oricine. Astfel încît, cînd tata venea din nou acasă, să-mi admire îndemînarea. Presupun că întrucît nu prea promiteam să devin o frumuseţe feminină, se gîndea că ar fi amuzant să mă transforme într-un fiu. Pe de altă parte, este posibil ca pur şi simplu să-i fi plăcut scrima şi să fi considerat duelurile noastre drept un mod de a trece timpul.

Nu avea nici cea mai mică idee cît de evidente îi erau în voce durerea şi părerea de rău pentru ea însăşi.

– Alexandra?

Alexandra îşi întoarse privirea de la peisajul care se desfăşura de la fereastra caleştii. De la simulacrul de duel care avusese loc cu două ore în urmă, ducele o urmărea cu privirea într-un mod straniu, contemplativ, făcînd-o să se simtă tot mai stingherită.

– Da?

– Ai spus că tatăl tău nu venea foarte des acasă. Unde îşi petrecea timpul?

O umbră îi întunecă strălucirea ochilor, apoi dispăru în spatele unui zîmbet în mod deliberat degajat.

– Venea de două sau trei ori pe an şi rămînea cam două sau trei săptămîni. Îşi petrecea restul timpului la Londra. Era mai degrabă un oaspete.

– Îmi pare rău, spuse Jordan scuzîndu-se pentru că o făcuse să vorbească despre cineva care, după cum îşi putea da clar seama, o făcuse să sufere.

– Nu trebuie să-ţi pară rău, dar dacă în străfundul sufletului tău ai putea fi mai bun cu mama, aş aprecia foarte mult acest lucru. Mama a fost încîntătoare şi veselă, dar, după moartea tatălui meu, pur şi simplu s-a prăbuşit.

– Şi a lăsat povara casei şi a servitorilor pe umerii unui copil de paisprezece ani, continuă înăbuşit Jordan. Am văzut locul ăla şi i-am cunoscut pe mama şi pe unchiul tău. Îmi pot imagina foarte bine ce a însemnat totul pentru tine.

Alex surprinse compasiunea plină de mînie din vocea lui şi dragostea ei faţă de el crescu pentru că ţinea la ea, dar dădu din cap refuzîndu-i mila.

– Nu a fost atît de rău pe cît crezi.

Era atît de bine, atît de liniştitor şi de sigur să existe cineva care să se îngrijoreze pentru ea, încît de-abia îşi mai putea stăpîni tandreţea şl recunoştinţa pe care le simţea faţă de el. Neputînd să-i spună ce simte, a făcut cel mai bun lucru care putea exprima asta, căută în poşeta galbenă care se asorta cu costumul de călătorie şi scoase cu multă dragoste un ceas mare cu lanţ. Pentru Alexandra, ceasul era sacru – cel mai valoros lucru al omului pe care-l adorase. I-l întinse lui Jordan şi cînd acesta-l luă cu o expresie întrebătoare, îi explică.

– A aparţinut bunicului meu. Îi fusese dăruit de un conte scoţian care i-a admirat cunoştinţele de filozofie. Simpla vedere a ceasului în palma mare a lui Jordan îi umezi ochii. Cu o voce încărcată de amintiri dureroase spuse: el ar fi dorit să ţi-l dau ţie. Te-ar fi aprobat.

– Mă îndoiesc de asta, zise Jordan cu certitudine.

– Oh, nu, te-ar fi acceptat! Spunea că trebuie să iubesc un om nobil.

– Ţi-a spus să iubeşti un nobil? repetă neîncrezător Jordan.

– Nu, nu. Un om nobil, aşa cum eşti tu.

Neavînd de unde să ştie că el mai avea cîteva ceasuri de aur mult mai frumoase, Alexandra spuse:

– Am trimis unul dintre valeţii tăi acasă, iar Penrose i-a dat ceasul. Bunica ta a zis că am procedat bine.

Mîna lui Jordan se închise peste ceas.

– Mulţumesc, a fost tot ce a spus.

Îi dăruise cele mai preţioase lucruri pe care le avea, îşi dădu seama Alexandra: dragostea ei şi ceasul de aur. Şi tot ce a avut el de spus de fiecare dată a fost un „mulţumesc" stînjenit. Evident, darurile ei îl făceau să nu se simtă în largul lui.

Se lăsă acea tăcere penibilă care intervine ori de cîte ori cineva îşi dă seama că a dezvăluit prea mult despre el însuşi.

În cele din urmă, din cauza legănatului uşor al cupeului şi a bogatei mese calde pe care o luaseră la popas, i se făcu somn. Totuşi, în pofida interiorului luxos al vehiculului, nu găsea nici o modalitate confortabilă de a dormi. A încercat să-şi sprijine capul de peretele lateral, dar, la fiecare zdruncinătură mai puternică, se lovea de perete şi se trezea. Îndreptîndu-şi spatele şi încrucişîndu-şi braţele pe piept, încercă să-şi sprijine capul de perna de la spate. Roata trecu peste o groapă şi se prăvăli într-o parte. Sprijinindu-şi mîna de canapea, Alexandra se îndreptă imediat.

Aşezat vizavi de ea, Jordan zîmbi şi bătu cu palma locul de lîngă el.

– Aş fi fericit să-ţi ofer umărul meu ca pernă, my lady.

Alexandra acceptă invitaţia cu gratitudine somnoroasă şi trecu lîngă el, dar, în loc să-i ofere pur şi simplu

umărul, Jordan ridică braţul şi-l trecu în jurul ei, astfel încît capul i se cuibări la piept. My lady, se gîndi somnoroasă Alex. Ce minunat sună cînd o spune el. Şi adormi aproape pe loc.

Începuse să se însereze cînd se trezi dîndu-şi îngrozită seama că era aproape complet întinsă peste el. În timp ce ea dormea, Jordan îşi schimbase poziţia, rezemîndu-se cu spatele de peretele lateral al trăsurii şi întinzîndu-şi picioarele în diagonală peste canapea. Alexandra era întinsă pe o parte, în braţele lui, cu picioarele peste ale lui şi ţinîndu-l cu o mînă de mijloc.

Îngrozită că s-ar putea trezi şi ar găsi-o întinsă peste el în acest mod nedemn, îşi ridică cu grijă obrazul de pe pieptul lui puternic. Încercînd să se gîndească la o modalitate de a se extrage din această poziţie fără să-l trezească, îl privi pe sub gene. Somnul îi îmblînzise trăsăturile dure ale feţei sale bronzate şi-i atenuase contururile maxilarului, se gîndi plină de afecţiune. Privit aşa, părea mult mai puţin ameninţător, avea o expresie aproape copilărească şi... S-a trezit!

A deschis ochii şi a lăsat bărbia în jos privind-o. Timp de o secundă pe faţa lui apăru o expresie de uimire, ca şi cum n-ar fi recunoscut-o, apoi zîmbi, un zîmbet încîntător de cald şi de moale.

– Ai dormit bine?

Alexandra, prea uluită ca să se mişte, dădu din cap şi încercă să se ridice. Strînsoarea braţelor lui deveni mai puternică, reţinînd-o.

– Nu pleca, murmură el, iar privirea, printre pleoapele grele, zăbovi o secundă pe gura ei, apoi se ridică încet spre ochii mari şi albaştri. Stai aici cu mine.

Dorea ca ea să-l sărute, îşi dădu seama Alexandra cu o bucurie amestecată cu îngrijorare – invitaţia era acolo, în acei ochi cenuşii plini de căldură, irezistibili. Timidă, Alexandra îşi lipi buzele de ale lui şi simţi cum mîna îi

alunecă încet în sus pe spate, liniştind-o şi încurajînd-o. Gura lui începu să o exploreze lent pe a ei, invitînd-o să facă acelaşi lucru, iar cînd îi urmă exemplul, cu mîna liberă, el îi cuprinse ceafa, degetele mîngîindu-i cu delicateţe pielea, în timp ce cealaltă îi aluneca cu senzualitate pe spate.

A sărutat-o îndelung, sărut după sărut, făcînd-o să dorească şi mai mult. Limba lui îi urmări linia dintre buze, cerîndu-le să se deschidă pentru el, apoi alunecă între ele, îi exploră cu delicateţe gura, plonjînd şi retrăgîndu-se, ameţind-o, pînă cînd Alexandra, dornică să-l facă să simtă ceea ce simţea ea, îi mîngîie şi ea buzele cu limba. În momentul în care o făcu, sărutul explodă. Apăsarea lui deveni mai puternică, încercînd să-i atragă limba în gură şi să i-o mîngîie cu a lui. Cu cealaltă mînă o ridică brusc, cuprinzîndu-i spatele, strîngînd-o tot mai tare de trupul lui pe care i se simţea bărbăţia, în timp ce limba plonja şi se retrăgea din gura ei într-un ritm tot mai excitant, irezistibil, care-i trezea Alexandrei în tot trupul puternice senzaţii de plăcere.

Numai cînd îi simţi mîna cuprinzîndu-i sînul, strecurîndu-se apoi pe sub bluza de mătase, se trezi din vîrtejul de plăcere în care ar fi dorit să se cufunde. Iar atunci surpriza şi un sentiment de vinovăţie, mai degrabă decît repulsia, o făcură să se retragă.

Sprijinindu-şi braţele de pieptul lui, încercă să-şi recapete răsuflarea; ridică apoi capul, privirea ei stingherită întîlnind-o pe a lui, în care văzu mocnind o dorinţă fierbinte.

– Te-am şocat, murmură el cu vocea răguşită.

Era adevărat, dar Alexandra văzu desfătarea în ochii lui arzători şi refuză cu încăpăţînare să recunoască. Acceptînd provocarea lui nerostită, îşi lipi din nou buzele de gura lui, iar de data asta, cînd limba lui alunecă printre ele, trupul i se lipi automat de al lui. Un sunet înfundat care era în parte rîs, în parte geamăt, îi scăpă lui Jordan,

dar cînd vru să se îndepărteze, brațele lui o strînseră și mai puternic, iar sărutul îi deveni și mai insistent. Alexandra capitulă mîinilor și gurii lui tot mai pline de dorință, sărutîndu-l la rîndul ei cu toată ardoarea care-i cuprinsese trupul.

Cînd, în sfîrșit, îi dădu drumul, răsuflarea lui era aproape tot atît de anevoioasă ca a ei. Ridicînd mîna, îi mîngîie obrajii încinși.

– Atît de catifelată, murmură el. Atît de incredibil de inocentă. Alexandra interpretă cuvîntul *inocentă* drept *naivă* și se îndepărtă de el rănită și mînioasă.

– Trebuie să fiu îngrozitor de plictisitoare pentru un bărbat cu experiența ta evidentă.

O prinse de brațe trăgînd-o înapoi spre el.

– A fost un compliment, îi spuse el cu fața la numai cîțiva milimetri de a ei, iar tonul lui sarcastic o făcu să se întrebe puțin speriată cum trebuia să arate cînd era cu adevărat furios. Zgîlțîind-o puțin, îi explică scurt:

– Neatinsă, neîntinată, fără artificii sau prefăcătorii, înțelegi?

– Perfect! replică Alexandra reacționînd la tonul lui și nu la cuvintele pe care le spusese, apoi absurditatea situației o făcu să izbucnească în rîs. Ne certăm oare în legătură cu cît de drăguță sînt eu?

Zîmbetul ei irezistibil îi spulberă exasperarea de moment și fără să vrea îi răspunse la fel din privire.

– Așa s-ar părea, replică el încet și, cu resemnare interioară, Jordan își dădu în sfîrșit seama că nu se mai putea preface că nu exista dorința insistentă care-i pulsa în trup. Își lăsă din nou obrazul pe pieptul lui, iar el privea fix pe deasupra capului ei, trecînd în revistă toate motivele logice pentru care ar face o greșeală dacă s-ar culca cu ea în noaptea asta.

Era tînără, și naivă, și idealistă.

El nu era nimic din toate astea!

Ea dorea să-i dea dragostea ei.

Tot ce dorea el, era trupul ei.

Ea dorea să fie iubită de el.

Singura „dragoste" în care credea el era dragostea în pat.

Ea era îndrăgostită nebuneşte de el.

El nu dorea să fie împovărat cu o copilă îndrăgostită.

Pe de altă parte, ea îl dorea; el o dorea.

Decizia fiind luată, lăsă bărbia în jos uitîndu-se la ea.

– Alexandra? Cînd îşi ridică faţa curioasă spre el, o întrebă cu o voce calmă, prozaică: tu ştii cum se fac copiii?

Întrebarea neaşteptată o făcu să izbucnească într-un rîs uimit, stînjenit, în timp ce obrajii i se îmbujorară puternic.

– Trebuie... trebuie să discutăm asta?

– Ieri aş fi spus că nu este nevoie. Acelaşi lucru l-aş fi spus şi acum o oră. Acum, însă, mă tem că trebuie.

– Ce te-a determinat să-ţi schimbi părerea?

Fu rîndul lui Jordan să se arate preocupat.

– Sărutul nostru, zise el direct, după o scurtă pauză.

– Ce legătură are asta cu copiii?

Jordan îşi lăsă capul pe spate, închise ochii şi oftă cu o încîntare exasperată.

– Într-un fel, ştiam că ai să spui asta.

După ce-i studie expresia ciudată, Alexandra se ridică şi-şi aranjă îmbrăcămintea. Mary Ellen încercase să o convingă cu doi ani în urmă că, sigur, copiii se fac precum căţeluşii, dar inteligenţa Alexandrei respingea nonsensul ăsta. Fiinţele umane nu s-ar fi comportat niciodată aşa, ea ştia asta, şi numai cineva atît de fără minte ca Mary Ellen putea să creadă un lucru atît de absurd. Dar Mary Ellen mai credea că dacă priveşti curcubeul ai ghinion şi că spiriduşii zburdau pe sub ciupercile din pădure. Fapt pentru care Mary Ellen mergea cu spatele ori de cîte ori ploua şi refuza să mănînce ciuperci.

Alexandra strecură o privire spre soţul ei şi hotărî să-i pună o întrebare simplă despre ceva în legătură cu care fetele tinere erau ţinute în totală necunoştinţă, dar despre care ea simţea că este îndreptăţită să ştie. Bunicul îi spunea adesea că ignoranţa este o boală al cărei singur leac îl constituie întrebările, aşa că întrebă cu un interes plin de seninătate şi candoare:

– Cum se fac copiii?

Vizibil uluit, Jordan se întoarse şi deschise gura ca şi cum ar fi vrut să spună ceva, dar, dintr-un motiv oarecare, cuvintele nu ieşeau. La început Alexandra fu încurcată de tăcerea lui, dar deodată înţelese.

– Nu ştii nici tu, nu-i aşa?

Hohotul puternic de rîs al lui Jordan explodă ca un foc de armă; îşi dădu capul pe spate continuînd să rîdă, fără să se poată stăpîni pînă cînd, în sfîrşit, reuşi să tragă suficient aer în plămîni ca să vorbească.

– Ba nu, Alexandra... eu ştiu. Jordan îşi dădu seama că în săptămîna de cînd o cunoscuse rîsese mai mult decît o făcuse într-un an întreg.

– Ei bine, atunci cum se fac? zise Alexandra, jignită întrucîtva de reacţia lui.

Veselia care-i mai strălucea în privire dispăru încet în timp ce-i duse mîna la obraz şi-i dădu părul atît de mătăsos într-o parte. În cele din urmă spuse cu o voce stranie, răguşită:

– Am să-ţi arăt la noapte cum se fac.

Nici nu termină bine cuvintele, că trăsura coti şi intră în curtea unui han cu lumini strălucitoare la toate ferestrele.

CAPITOLUL 10

Lumînări aprinse licăreau vesele pe polița căminului și pe măsuța joasă dintre ei, lăsată acolo de fata care strînsese masa. Cuibărită pe o canapea drăguță acoperită cu creton înflorat, cu picioarele doar în ciorapi strînse sub ea și cu brațul lui Jordan în jurul umerilor ținînd-o strîns lipită de pieptul lui, Alexandra nu se simțise niciodată atît de minunat, de sublim de bine.

Ducînd paharul la gură sorbi din vinul pe care Jordan părea hotărît să o facă să-l bea de o oră încoace, tot întrebîndu-se cînd are de gînd să se retragă în camera lui. Nici nu era măcar pe deplin sigură că pentru noaptea asta el își luase cameră separată. În timp ce se spăla în camera ei, pregătindu-se pentru cină, el se spălase într-o cămăruță alăturată, dar acolo nu era decît un pat îngust, evident pentru folosința unei cameriste sau a unui valet. Alexandra nu avea cameristă și era absolut capabilă să se descurce singură; Jordan spusese că preferă să-și lase valetul acasă cînd pleacă în călătorii scurte. Întrucît nici unul dintre ei nu avea servitori, ea se întreba dacă nu cumva hanul era plin și de aceea el va fi nevoit să doarmă în cămăruța alăturată.

Flăcările dansau în cămin, alungînd ușoara răcoare a nopții de primăvară, încălzind atmosfera și așa plăcută a camerei, iar gîndurile îi trecură alene de la modul în care se instalaseră, la copii. Jordan îi promisese că-i va arăta

în seara asta cum se fac copiii. Ea nu-şi putea imagina de ce oamenii căsătoriţi perseverează să păstreze atîta mister în jurul metodei. Indiferent cum se fac, nu poate fi ceva îngrozitor, întrucît cuplurile englezeşti o făceau destul de des pentru a menţine un ritm ridicat de creştere a populaţiei.

Poate că păstrau secretul pentru că societatea nu dorea ca fete cum era ea, căreia i-ar fi plăcut să aibă un copil, indiferent dacă avea sau nu soţ, să încerce să-i facă singure.

Evident, ăsta trebuie să fie motivul, deduse ea în mod logic. De la începutul timpurilor, bărbaţii au făcut regulile şi ei au fost categoric aceia care au stabilit că o fată este dezonorată dacă are un copil fără să fie mai întîi căsătorită cu unul dintre ei. Asta avea un sens. Totuşi... teoria avea unele fisuri...

Un copil, se gîndi ea plină de dorinţă. Un copil.

Ca unic copil, gîndul de a avea un băiat cu părul negru pe care să-l alinte, să-l îngrijească şi cu care să se joace, o umplea de încîntare. Mai mult, citise destulă istorie ca să ştie cît de important este un moştenitor de sex masculin pentru un bărbat cu titluri – în special cu titluri atît de ilustre ca ale lui Jordan. Gîndul brusc că ea va fi aceea care îi va da un moştenitor lui Jordan, o umplu de o mîndrie şi o bucurie aproape de nesuportat.

Îi aruncă o privire discretă printre gene, iar inima începu să-i bată mai repede. Era tolănit pe perne, cu cămaşa albă desfăcută pînă la jumătatea pieptului lui musculos, pielea bronzată căpătînd nuanţele bronzului în lumina flăcărilor. Cu părul negru uşor buclat, cu trăsăturile parcă dăltuite în piatră şi un fizic minunat, Alexandra se gîndi că pare un zeu.

Se întrebă o secundă dacă nu se poartă cu o lipsă şocantă de decenţă ,cuibărindu-se lîngă el în felul acesta, fiind mai mult decît receptivă la sărutările lui, dar

adevărul, îşi zise, era că Jordan era absolut irezistibil. În plus, era soţul ei în faţa lui Dumnezeu şi a oamenilor, aşa că nu vedea nici un motiv pentru care să se prefacă a nu-i plăcea atenţiile lui. Bunicul ei, evident îngrijorat de impresia despre viaţa celor căsătoriţi pe care şi-ar fi putut-o face din mariajul părinţilor ei, îi spusese cu delicateţe, dar destul de des, cum ar trebui să fie o căsnicie. „Cînd este vorba de căsnicie, oamenii fac două greşeli, îi spusese el în repetate rînduri. Prima greşeală este de a se căsători cu persoana care nu trebuie. Odată căsătorit cu persoana care nu trebuie, a doua greşeală este de a-i refuza fie şi cea mai mică părticică din tine sau din dragostea ta. Cînd îi oferi soţului dragostea ta necondiţionată, atunci trebuie să ţi-o dea şi el pe a lui în schimb."

Gîndurile lui Jordan erau mai puţin filozofice şi mult mai practice. În acel moment încerca să descopere cea mai uşoară cale de a o determina să se dezbrace fără să o înspăimînte de moarte.

Alexandra simţi buzele lui Jordan sărutîndu-i creştetul capului şi zîmbi încîntată în sinea ei, dar nu fu surprinsă, pentru că în cursul serii soţul ei o sărutase destul de des în felul ăsta. Fu totuşi puţin şocată un moment mai tîrziu, cînd îi luă paharul din mînă şi o trase brusc în braţe sărutînd-o îndelung şi cu pasiune. Şi fu absolut uluită cînd, după mai multe minute, se desprinse de gura ei şi, calm, dar ferm, îi sugeră să folosească paravanul din colţul camerei pentru a se schimba în cămaşa de noapte.

Scotocind mintal prin cuferele ei pentru a găsi cea mai puţin indecentă dintre cămăşile de noapte pe care croitoreasa franţuzoaică i le pregătise pentru voiajul de nuntă, se ridică şi întrebă stingherită:

– Tu unde ai de gînd să dormi?

– Cu tine, răspunse el prietenos.

Ochii Alexandrei se îngustară suspicioşi. Dintr-un motiv oarecare, simţea instinctiv că această decizie fără

precedent de a dormi alături de ea avea o oarecare legătură cu misterul metodei prin care se fac copiii şi, fără să ştie exact de ce, deodată nu a mai fost deloc atît de sigură că dorea, totuşi, să afle acest secret. Nu încă.

– N-ar fi mai bine să iei un pat confortabil numai pentru tine? îi sugeră ea plină de speranţă.

– Ca să faci copii este nevoie să foloseşti un singur pat, nu două, îi explică el cu răbdare şi calm.

– De ce? Ochii Alexandrei se îngustară plini de îngrijorare.

– Am să-ţi arăt de ce în cîteva minute.

– N-ai putea doar să-mi spui? îl imploră ea cu insistenţă.

Jordan scăpă un sunet ciudat, înfundat, dar îşi păstră o faţă serioasă.

– Mă tem că nu.

O urmări îndreptîndu-se fără prea mare tragere de inimă spre paravan, iar zîmbetul pe care se străduia să şi-l ascundă îi înflori pe toată faţa cînd îi admiră umerii drepţi şi mişcarea elegantă a şoldurilor. Intrase deja în panică, se gîndi el cu compasiune, şi nici măcar nu o atinsese. Era evident că femeia era născută cu un al şaselea simţ care o avertiza că un bărbat este periculos şi nu este demn de încredere în momentul în care este lipsită de bariera protectoare a îmbrăcăminţii incomode. Alexandra era plină de surprize, se amuză el, privind gînditor spre paravan. Avea mintea unui om învăţat, sufletul unui copil nevinovat şi spiritul unui înţelept. Într-un anumit minut fusese destul de curajoasă şi de îndrăzneaţă să apuce puşca şi să-l omoare pe omul care voia să-l împuşte pe el, ca în minutul următor să leşine şocată de ceea ce făcuse. Abordase subiectul sexului cu acea curiozitate obiectivă a omului de ştiinţă; acum, cînd se apropia momentul să treacă la practică, tremura toată şi trăgea de timp.

Teama ei îl deranjă pe Jordan, dar nu suficient ca să-l descurajeze să-şi satisfacă acea dorinţă trupească inexplicabilă, dar de necontestat, pentru ea. Deşi Alexandra era extrem de tînără în comparaţie cu femeile sofisticate cu care se culcase în trecut, era categoric destul de mare ca să se culce cu ea şi chiar să-i poarte copilul. Mai mult, plătise scump pentru privilegiul de a se bucura de trupul ei – plătise pentru asta dîndu-i numele şi mîna lui.

Indiferent de asta, cu fiecare moment ce trecea, entuziasmul lui la gîndul de a face dragoste cu ea în seara asta scădea din două motive: primul, Alexandra era complet inconştientă de ceea ce urma să-i facă, iar cînd o să descopere, Jordan se aştepta nu numai să fie foarte înspăimîntată, ci şi să opună o puternică rezistenţă. Al doilea, chiar dacă nu era înspăimîntată şi nu opunea rezistenţă, el nu era deosebit de încîntat de perspectiva de a se culca cu o fată lipsită de experienţă, total neiniţiată în arta fină care este aceea de a face dragoste.

Spre deosebire de alţi bărbaţi care se uitau la fete nevinovate, Jordan preferase întotdeauna ca femeile cu care se culcase să fie foarte pricepute în arta amorului – partenere senzuale, pline de dorinţă, care ştiau cum să-i facă pe plac şi care acceptau plăcerea pe care le-o dădea el fără pudoare sau rezerve.

Faptul că femeile care căutau să se bucure de atenţia lui o făceau adesea pentru că doreau ceva – fie titlul lui, fie să se reflecte asupra lor faima şi popularitatea lui – nu-l deranja în mod special pe Jordan. În definitiv, şi el dorea ceva de la ele, iar satisfacţia reciprocă era însuşi axul în jurul căruia se învîrtea toată această lume plină de strălucire. Dar, indiferent care erau motivele pentru care se bucurau de atenţiile lui, odată ce-şi potolea ardoarea, Jordan prefera întotdeauna să doarmă singur.

Zgomotele care veneau din spatele paravanului încetară şi Jordan ştiu că Alexandra a terminat cu îmbrăcatul pentru noapte, tot aşa cum a ştiut că a rămas acolo, în spatele paravanului, pentru că se temea să se arate în cămaşa de noapte.

Hotărînd că lucrul cel mai liniştitor pe care l-ar putea face pentru ea în momentul ăsta ar fi să trateze subiectul hainelor – sau al lipsei lor – cu calm şi indiferenţă, Jordan se ridică şi traversă camera, cu gîndul de a-şi mai turna un pahar de vin.

– Alexandra, zise el cu un ton ferm, ai nevoie de ajutor ca să te dezbraci?

– Nu, veni un răspuns îngrozit. Eu... tocmai am terminat.

– Atunci ieşi de după paravan.

– Nu pot! Crcitcreasa franţuzoaică a bunicii tale este complet nebună. Tot ce mi-a făcut are găuri.

– Găuri? Luînd sticla de vin, privi spre paravan. Ce fel de găuri?

Ieşi din spatele paravanului, iar Jordan văzu expresia plină de indignare de pe faţa ei îmbujorată, apoi ochii îi căzură pe decolteul oval, foarte îndrăzneţ al cămăşii de noapte din mătase unduitoare.

– Cămaşa asta de noapte, spuse îndreptînd un deget acuzator spre bustul ei expus, are o gaură în faţă pînă la piept. Cea albastră are un mare pătrat în spate. Iar cea galbenă, spuse cu înverşunare, este cea mai groaznică dintre toate. Are o gaură în spate, una în faţă, iar partea de jos este despicată pînă la genunchi. Femeii ăsteia, încheie ea sumbru, n-ar trebui să i se permită să ţină foarfeca în mînă.

Jordan izbucni în hohote, o prinse în braţe şi îşi îngropă faţa în părul ei înmiresmat, umerii zguduindu-se de rîs. Şi, în acel moment, tot cinismul lui începu să se sfarme în bucăţele.

– Oh, Alex, şopti el, nu pot să cred că eşti reală.

Întrucît nu ea era răspunzătoare de modelul absurd al acestor cămăşi de noapte, Alex nu se simţi personal jignită de hohotul lui de rîs, dar îl avertiză cu o voce implacabilă:

– N-ai să mai rîzi cînd ai să vezi restul hainelor pentru care ai plătit-c cu bani serioşi pe această femeie.

Cu un efort supraomenesc, Jordan reuşi să se ccntroleze suficient pentru a-şi înălţa capul şi a privi cu tandreţe spre faţa ei plină de indignare.

– De ce? o întrebă.

– Pentru că, îl informă sumbru, cămăşile care nu au găuri sînt atît de transparente, încît poţi privi prin ele ca prin fereastră.

– Fereastră... Pentru a doua oară Jordan îşi pierdu controlul. Cu umerii scuturîndu-i-se de rîs, o ridică în braţe, cucerit din nou de bucuria curată pe care i-o produceau candoarea şi spiritul ei uimitor.

O duse în pat, dar cînd îşi luă braţul de sub genunchii ei, iar picioarele îi alunecară în jos, de-a lungul coapselor, peste erecţia puternică, Alex se încordă pe loc. Şovăitoare, brusc înspăimîntată – ca şi cum ar fi înţeles semnificaţia bărbăţiei lui trezite la viaţă – îi cercetă faţa cu privirea:

– Ce ai de gînd să-mi faci? îl întrebă slab.

– Am de gînd să fac dragoste cu tine, răspunse el delicat, în mod deliberat vag.

– Cum? Întregul ei trup fu cuprins de un tremur.

Jordan îi zîmbi liniştitor, tot atît de afectat de teama ei ca şi de inocenţa imenşilor ochi parcă lichizi.

– Am să-ţi spun pe măsură ce înaintăm, îi promise, dar cînd deveni evident că răspunsul nu o satisfăcuse, adăugă: pentru a explica lucrurile cît mai simplu posibil, seminţele unui copil sînt în mine, şi în scurt timp, am să le plantez în tine. Dar nu există nici o modalitate de a şti dacă numai din asta o să rezulte un copil. Alexandra,

adăugă el cu fermitate blîndă, anticipînd că s-ar putea ca unele lucruri pe care urma să i le facă i-ar putea părea păcătoase, îţi dau cuvîntul meu că nimic din ceea ce vom face nu este greşit. Oamenii fac asta indiferent că doresc sau nu copii.

– O fac? întrebă ea cu o încredere ce te făcea să ţi se strîngă inima. De ce?

Jordan îi zîmbi, desfăcîndu-i funda de mătase de la piept.

– Pentru că este bine, răspunse el pur şi simplu.

Îşi puse mîinile pe umerii ei şi, înainte ca Alexandra să-şi dea seama ce se întîmplă, cămaşa de noapte îi alunecă în jos pe trupul gol, căzînd ca o pată de mătase strălucitoare la picioarele ei. Era zveltă, dar sînii îi erau surprinzători de plini, talia subţire, iar picioarele lungi şi frumos făcute.

Lăsă capul în jos, înţepenită de groază şi stînjenită de privirea soţului ei, uitîndu-se la cămaşa de noapte; se simţi uşurată peste măsură cînd Jordan o ridică în braţe şi o aşeză în pat. Fericită de adăpostul efemer oferit de cearceaf, şi-l trase pînă sub bărbie şi-şi îndreptă repede privirea în altă parte, cînd Jordan începu să se dezbrace lîngă pat.

Încruntată, încercă să-şi spună că oamenii fac copii de la începutul începuturilor şi deci nu poate fi nimic bizar sau urît în ceea ce avea de gînd să-i facă Jordan. Mai mult, era de datoria ei să-i dea un moştenitor, ştia asta şi refuza cu încăpăţînare să-şi înceapă căsnicia prin a se sustrage datoriei ce-i revenea. În pofida acestor concluzii înţelepte, cînd se strecură lîngă ea şi se apleca deasupra, sprijinindu-şi braţul de cealaltă parte a ei, inima începu să-i bată nebuneşte.

– Ce... ai de gînd să faci? îl întrebă plină de teamă, incapabilă să-şi ridice privirea mai sus de pieptul lui puternic şi bronzat de deasupra ei.

Jordan îi ridică delicat bărbia, forţînd-o să se uite în ochii lui.

– Am să te sărut şi am să te ţin în braţe, spuse cu o voce moale şi catifelată. Şi am să te mîngîi. Mai tîrziu am să-ţi fac ceva ce o să te doară puţin – dar numai puţin şi pentru foarte scurt timp, îi promise el. Am să-ţi spun cînd o să se întîmple, adăugă de teamă ca nu cumva ea să se gîndească la durere cu mult înainte ca aceasta să se producă.

Făcu ochii şi mai mari cînd auzi cuvîntul „durere", dar cînd vorbi, în voce se simţi o nesfîrşită îngrijorare mai degrabă pentru el decît pentru ea.

– O să te doară şi pe tine?

– Nu.

Fata de care Jordan se temuse că o să se zbată şi o să-i opună rezistenţă îi zîmbi sfios şi-i atinse timid obrazul cu degetele.

– Sînt fericită, zise ea. N-aş fi vrut să te doară.

Un nod de tandreţe şi de adoraţie îi strînse gîtul lui Jordan şi o sărută plin de pasiune şi dorinţă. Făcînd eforturi pentru a nu grăbi lucrurile, slăbi în mod deliberat presiunea gurii, de-abia atingîndu-i buzele şi, prinzîndu-i capul cu mîna, îi mîngîie senzual ceafa. Trasă cu limba o linie tremurătoare implorînd-o să deschidă gura, iar apoi se strecură înăuntru, explorînd cavitatea fierbinte, în timp ce îi ţinea posesiv ceafa.

Din instinct şi determinată de plăcerea pe care o simţea, Alexandra se răsuci în braţele lui şi se ridică spre el, iar în acel moment o strînse şi mai puternic, făcînd-o să se modeleze după contururile tari ale trupului său. Cînd o simţi rigidă, alarmată de presiunea puternică a bărbăţiei lui în plină erecţie, şi încercînd să se retragă, începu să o mîngîie liniştitor pe spate, ţinînd-o lipită de el cu delicateţe, dar ferm.

Se linişti în braţele lui, dar cînd mîna îi alunecă spre sîn, tresări retrăgîndu-se sub atingerea lui, iar de data asta Jordan fu nevoit, împotriva voinţei sale, să se desprindă de gura ei. Ridicîndu-şi capul, privi în ochii ei albaştri plini de îngrijorare, urmărindu-i delicat cu degetul conturul maxilarului.

– Nu-ţi fie teamă de mine, iubito!

Alexandra ezită, superbii ei ochi căutînd în adîncul ochilor lui, iar Jordan avu senzaţia stranie că îi cercetează străfundul sufletului său negru. Indiferent ce a văzut acolo, ea spuse cu voce moale:

– Ştiu că nu mi-ai face nici un rău. Deşi pe dinafară pari dur, în interior eşti frumos.

Cuvintele ei atinseră coarda stranie a unui sentiment intens pe care Jordan îl simţea în străfunduri. Cu un geamăt mut se aplecă, iar gura lui deschisă o căută pe a ei cu o aviditate nesăţioasă. De data asta răspunse pasiunii lui cu pasiune, buzele i se depărtară fără ca el să i-o mai ceară, primindu-i plină de dorinţă limba şi oferindu-i-o pe a ei, încleştîndu-şi mîinile de el.

Continuînd să o sărute, Jordan începu să o mîngîie, îi cuprinse sînul, îi frecă uşor sfîrcul pînă simţi cum se ridică mîndru în palma lui. Îi sărută fruntea, ochii şi obrajii, coborî apoi spre gît, stîrnindu-i gemete de dorinţă şi plăcere cînd îi atinse urechea şi simţind-o cum se lipeşte mai strîns de el. Începu să se joace cu urechea ei, iar Alexandra simţi că explodează de dorinţă, înfigîndu-şi mai puternic degetele în braţele lui.

Continuînd mîngîierile de-a lungul curbei gîtului, Jordan coborî, iubindu-i sînii cu gura şi cu limba. Îşi strecură mîinile în părul lui, apăsîndu-i mai tare capul peste sîni, iar cînd gura lui îi învălui sfîrcul, gemu de plăcere, încolăcindu-se în jurul trupului lui. Coborî cu sărutările pe pîntecul ei plat, mîinile mîngîindu-i neobosite sînii şi şoldurile şi coapsele, şi, în cele din urmă, se ridică.

Ameţită de plăcere şi dorinţă, Alexandra privi în ochii lui arzători, simţind instinctiv grija pentru ea, inconştientă de arta pe care o folosise pentru a-i aprinde trupul sub gura şi mîinile lui.

Nu ştia decît că explodează de dragoste şi că dorea – trebuia – să-l facă şi pe el să simtă plăcerea minunată pe care el i-o dăruise. Iar cînd Jordan îşi apropie buzele senzuale de ale ei şoptindu-i „Sărută-mă, iubito", era tocmai invitaţia pe care Alexandra o aştepta.

Din instinct şi din convingerea că tot ce a fost minunat pentru ea o să fie cu siguranţă minunat şi pentru el, Alexandra îşi concentră asupra lui, fără să-şi dea seama, toată forţa abilităţii ei de seducătoare. Îl sărută cu o pasiune neînfrînată, prinzîndu-i capul în mîini, sărutîndu-l exact aşa cum o sărutase el, limba ei alunecîndu-i peste buze şi cerîndu-i să le depărteze pentru ea, plonjînd apoi înăuntru într-un sărut care-l făcu să-şi piardă răsuflarea.

Apăsarea gurii ei l-a făcut să-şi lase capul pe pernă; Alexandra se sprijini într-un cot şi se aplecă deasupra lui, înfiorîndu-i cu sărutări dulci şi pasionate tîmplele, ochii, obrajii, în timp ce mîna îi aluneca peste pieptul acoperit de păr. Şi-a răsfirat larg degetele mîngîindu-l uşor, frecîndu-i sfîrcurile, în timp ce, cu îndrăzneală, limba se juca uşor cu urechea lui. Sub palma mîinii simţea cum bătăile inimii lui se accelerează; încurajată, începu să urmărească uşor cu gura calea pe care o străbătuse mai devreme cu mîna, sărutîndu-i muşchii pieptului puternic, pînă cînd, în sfîrşit, ajunse la sfîrc, iar cînd i-l învălui cu gura, îl auzi cum geme de plăcere şi simţi încordarea reflexă a muşchilor.

Pielea lui era ca o mătase brună, iar Alexandra se delectă cu gustul şi textura ei, plăcîndu-i felul în care mîna lui i se plimba prin păr în timp ce ea îl mîngîia şi-l săruta. Dar cînd începu să coboare şi mai mult, buzele ei alunecînd în cercuri uşoare peste pîntec, Jordan scoase

un sunet pe jumătate rîs, pe jumătate geamăt de plăcere şi brusc o ridică, o întoarse pe spate şi se apleca deasupra ei.

Simţind cum îi ţîşneşte pasiunea prin fiecare por al trupului, Jordan nu avu nici cea mai mică idee cum s-a întîmplat ca din seducător să devină cel sedus. Tot ce ştia era că încîntătoarea fată pe care o aşezase în pat devenise brusc o femeie extraordinar de provocatoare, care aproape că îl înnebunise de dorinţă.

Avid, se aruncă asupra gurii ei, în timp ce mîna i se plimba pe pîntec, apoi îi acoperi triunghiul buclat dintre coapse. La această atingere intimă, ea înţepeni şi strînse automat picioarele, dînd puternic din cap.

Cu un efort aproape supraomenesc, Jordan se opri şi îşi ridică încet capul privind-o.

– Nu-ţi fie frică de mine, iubito, zise el într-o şoaptă convulsivă, în timp ce mîna continuă să mîngîie cu delicateţe, dar insistent, locul ei cel mai sensibil, sondînd cu degetele căldura umedă, căutînd intrarea. Ai încredere în mine, îi mai spuse el.

După un moment de ezitare, rigiditatea care-i cuprinsese membrele dispăru şi coapsele Alexandrei se desfăcură încet. Din primul moment, Jordan se aştepta, ştia, că o să se zbată şi o să se opună cînd mîngîierile lui vor deveni atît de intime. În schimb, ea i se oferea fără rezerve, fără nici o reţinere, nerefuzîndu-i nimic, învingîndu-şi temerile şi avînd încredere că el nu o să-i facă nici un rău.

Valul de tandreţe pe care l-a simţit în acel moment pentru seducătoarea inocentă cu ochi încîntători a fost mai mult decît putea suporta. O privea simţindu-se umilit de modul dulce, lipsit de egoism, în care i se dăruia; ea închise ochii, îngropîndu-şi faţa îmbujorată la pieptul lui, în timp ce degetele lui se jucau cu ea, sondînd cu

delicateţe terenul ca să o pregătească pentru el. Alex îşi încleştase mîinile de umerii lui.

Cu un amestec de dorinţă arzătoare şi de teamă reală ştiind că o să-i provoace durere, Jordan îşi schimbă poziţia trecînd deasupra. Sprijinindu-şi trupul pe coate, îi prinse faţa cu palmele, bărbăţia lui pulsînd la intrarea trupului ei.

– Alex, spuse el cu o voce care i se păru straniu de emoţionată. Genele ei lungi se deschiseră într-o fluturare şi îşi dădu seama că ea ştia deja.

Răsuflarea îi era uşor sacadată şi plină de teamă, dar, în loc să închidă ochii, îşi aţinti privirea într-a lui ca şi cum căuta asigurare şi confort tocmai din partea celui care urma să-i provoace durerea. Mişcîndu-şi încet coapsele, Jordan o pătrunse uşor, înaintînd delicat, tot mai adînc, în îngustimea ei fierbinte, pînă cînd ajunse la bariera ce-i bloca înaintarea, dar pe care nici o presiune delicată şi normală nu ar fi putut să o învingă.

Ultima lui speranţă că lucrul ăsta va putea fi făcut fără durere şi uşor se spulberă. Ridicîndu-i coapsele pentru a-l primi, el se retrase aproape complet şi-i sărută gura tremurătoare.

– Iartă-mă, iubito, şopti răguşit pe buzele ei. Ţinînd-o strîns, o pătrunse iute şi puternic. Trupul ei se arcui, strigătul moale de durere îi sfîşie inima, dar Alex nu încercă nici măcar o singură dată să-l respingă. În schimb îl lăsă să o ţină în braţe, şoptindu-i cuvinte dulci de alinare.

Respirînd convulsiv, Alexandra deschise ochii care-i străluceau de lacrimi, uimită şi uşurată de faptul că scurta durere începuse să dispară. Frumoasa faţă a soţului ei era plină de pasiune şi regret, iar ea-l înconjură cu braţele.

– Nu a fost chiar atît de rău, îi şopti la ureche.

Faptul că ea era cea care încerca să-l consoleze era mai mult decît putea îndura Jordan. Cinismul şi rezerva

rece pe care le ridicase în jurul său ca un zid impenetrabil în cea mai mare parte a celor douăzeci şi şapte de ani, începură să se dezintegreze complet, măturate de un val uriaş de pasiune lipsită de egoism care ţîşnea din fiecare por al trupului său. Cu o încetineală chinuitoare, Jordan începu să se mişte, avansînd încet, apoi retrăgîndu-se pentru a plonja din nou, urmărindu-i frumoasa faţă îmbujorată în timp ce instinctiv începu să se mişte şi ea odată cu el.

Cu unghiile înfipte în muşchii puternici ai spatelui, Alexandra se strînse în el tremurînd de dorinţă, răspunzînd spontan ritmului tot mai accelerat al trupului său, simţind în acelaşi timp cum creşte în ea o excitaţie interioară de nestăpînit, umplînd-o de dorinţă.

– Nu te încorda, iubito, îi şopti Jordan, plin de tensiunea ce i- o provoca faptul că încerca să se reţină. Lasă să se întîmple, adăugă începînd să-şi accelereze mişcarea ritmică.

Plăcerea explodă în Alexandra, răspîndindu-se în tot trupul, spasmele orgasmului smulgîndu-i un strigăt. În acel moment, Jordan o strînse mai tare în braţe şi plonjă puternic în ea. Trupul i-a erupt ca un vulcan plantîndu-şi sămînţa în căldura ei primitoare cu o forţă ce o făcu să reverbereze toată. Încă mai simţea spasmele plăcerii cînd se ridică uşor şi se aşeză pe o parte, luînd-o pe Alexandra cu el, trupurile lor continuînd să fie unul singur.

Alexandra îşi reveni încet din uitarea dulce, fierbinte, în care o făcuse să se scufunde, dîndu-şi în sfîrşit seama unde se afla. Aşa cum şedea în îmbrăţişarea lui protectoare, cu capul cuibărit sub bărbia lui, nu credea că este posibil să se simtă atît de iubită. Încă mai simţea căldura mîngîierilor lui intime şi a sărutărilor lui care o umpleau de o dorinţă de nestăpînit.

Aproape din momentul în care se urcase în pat lîngă ea, Alexandra îşi dăduse seama instinctiv că soţul ei o

dorea şi o voia, dar nu prea înţelesese cam ce urmărea să obţină de la ea. Acum ştia. Dorea acea explozie de plăcere sublimă şi dorea ca şi ea să o simtă. O cuprinse mîndria şi fericirea la gîndul că a putut să-i ofere ce i-a oferit. A făcut ca puternicul lui trup să tremure de plăcere, aşa cum şi el i-a creat momentele de extaz, făcînd-o să geamă de satisfacţie.

Nici un moment nu s-a simţit stînjenită de faptul că i-a întors fără nici o reţinere pasiunea. Dragostea însemna să dai totul şi să nu refuzi nimic, aşa cum spunea bunicul ei. Însemna să-ţi laşi fericirea pe seama partenerului şi, în schimb, să-ţi asumi întreaga responsabilitate pentru fericirea lui. În seara asta, ea făcuse ambele lucruri.

Gîndurile îi zburară spre copii. Nu înţelesese niciodată de ce uneori cuplurile au copii pe care par să nu-i dorească. Fără îndoială că-i fac pentru că nu se pot abţine de la acest lucru minunat.

Jordan se mişcă uşor, aplecîndu-şi capul ca să o privească cu infinită tandreţe pe soţia lui. În strălucirea lumînării, puritatea feţei ei era uimitoare. Cu genele ei incredibil de lungi odihnindu-se pe pometţii înalţi ai obrajilor catifelaţi, părea fragilă şi nevinovată şi incredibil de drăguţă. Avusese de gînd să o înveţe ce este pasiunea; în schimb îl învăţase ea pe el ce înseamnă să te dăruieşti cu uitare de sine, fără nici o reţinere. Era inocenţa şi pasiunea; lipsită de orice prefăcătorie; plină de încredere, şi nevinovată, şi dulce. O seducătoare înnăscută.

Pe buze îi înflori un zîmbet cînd în cele din urmă recunoscu faptul că ea folosise cu abilitate propria lui tehnică pentru a face dragoste cu el, dar îi adăugase ceva – ceva insesizabil şi profund emoţionant. Ceva care l-a făcut să se simtă în acelaşi timp mîndru şi ciudat de umilit; posesiv şi nedemn. Şi deodată foarte stingherit.

Crezînd că a adormit deja, îşi lipi buzele de fruntea ei şi-i şopti numele; apoi ridică mîna vrînd să-i îndepărteze buclele ciufulite de pe frunte.

Ea deschise ochii, iar ceea ce văzu în adîncurile albastre, strălucitoare, îl făcu să-şi oprească mîna la jumătatea drumului şi să tremure – văzu acelaşi lucru care l-a făcut să simtă fiorii plăcerii cînd l-a sărutat şi l-a mîngîiat. Toată dragostea din univers strălucea în ochii ei.

– Oh, Dumnezeule! şopti el răguşit.

Cîteva ore mai tîrziu, după ce au făcut dragoste pentru a doua oară, Jordan o ţinea cuibărită în braţe, privind fix lumînările pe terminate de pe cămin, incapabil să-şi reprime gelozia posesivă pe care o simţea că se trezeşte în el.

– Alexandra, spuse cu mai multă asprime în glas decît ar fi dorit, niciodată să nu crezi un bărbat care spune „ai încredere în mine", mai ales dacă se întîmplă ca în mcmentul respectiv să nu ai nimic pe tine.

Deschise ochii, iar zîmbetul ei era plin de încîntare.

– Cîţi bărbaţi crezi că or să vorbească cu mine într-un moment în care să nu am nici o haină pe mine.

– Nici unul, zise el încruntat. Pur şi simplu glumeam în legătură cu asta. Neputînd să-i spună direct să nu aibă încredere în el şi în nici un bărbat, Jordan zise evaziv: este o prostie să ai prea multă încredere în oameni. Poţi să ai de suferit dacă faci asta.

– Aş suferi eu singură dacă nu aş face-o. Tu nu ai încredere în oameni?

– Nu în foarte mulţi şi nu încredere absolută. Alexandra ridică mîna şi-i urmări cu degetul conturul buzelor fierbinţi, senzuale.

– Dacă nu ai încredere, îi spuse cu un amestec de înţelepciune şi naivitate pe care Jordan îl găsea atît de dezarmant, nu vei fi niciedată dezamăgit de cineva. Dar,

în acelaşi timp, te privezi singur de şansa de a fi vreodată pe deplin fericit. Neputîndu-se opri să nu-l atingă, Alexandra îi urmări linia maxilarului, inconştientă de dorinţa care strălucea în ochii lui şi care prindea viaţă în ea. Eşti frumos, delicat, înţelept şi puternic, şopti ea, văzînd cum i se întunecă ochii în timp ce mîna îi cobora în jos, spre piept. Dar trebuie să înveţi să ai încredere în oameni, în special în mine. Fără încredere deplină, dragostea nu poate supravieţui, şi eu te iubesc...

Jordan îi înlănţui gura într-un sărut devorator care o reduse la tăcere şi o ameţi făcînd-o să se învîrtească într-o lume dulce şi caldă, unde nu exista nimic altceva decît frumuseţea sălbatică a felului în care făcea el dragoste.

CAPITOLUL 11

În seara următoare, devreme, au făcut o scurtă oprire la Londra, iar în timp ce Jordan s-a dus la o întîlnire de afaceri, vizitiul a plimbat-o timp de două ore prin orașul de care era convinsă că este cel mai frumos din lume.

La orizont soarele se scufunda în mare cînd au ajuns în ziua următoare la nava lor. Alexandra se delectă cu o încîntare avidă cu imaginile și zgomotele portului, privind forfota hamalilor care duceau fără efort greutăți imense, în timp ce macarale uriașe ridicau încărcăturile din docuri și le lăsau pe punțile vaselor. Impunătoare vase de luptă cu catarge uriașe erau încărcate cu provizii și pregătite să se alăture surorilor lor în blocada coloniilor americane, sau să continue bătălia pe mare cu francezii. Marinari solizi se plimbau printre docuri cu femei rujate, ale căror rochii făceau ca neglijeurile Alexandrei să pară sobre.

Căpitanul navei, *Fair Winds* i-a întîmpinat personal cînd au urcat pe punte și i-a invitat în cabina lui la „un supeu ușor". Masa ușoară a constat în paisprezece feluri de mîncare, fiecare servit cu un alt vin, și o conversație foarte animată despre războaiele pe care le ducea Anglia cu francezii și americanii. La Morsham, cînd Alexandra citea despre bătăliile terestre sîngeroase cu forțele lui Napoleon și despre ciocnirile care aveau loc pe mare, totul părea atît de îndepărtat și ireal. Acum, cu vasele de

luptă ancorate pretutindeni în jurul ei, războiul devenea un lucru concret, înspăimîntător.

Cînd Jordan o conduse jos în cabina lor, băuse atîta vin la insistenţa căpitanului, încît se simţea puţin ameţită şi extrem de somnoroasă. Cuferele lui Jordan fuseseră puse în cabina lor, iar Alexandra zîmbi îmbujorîndu-se, întrebîndu-se dacă avea de gînd să facă dragoste cu ea în noaptea asta. Seara trecută, după ce se întorsese de la întîlnirea avută la Londra, a părut ceva mai distant şi nu au făcut dragoste cînd, în sfîrşit, au tras la un han în sudul oraşului. Totuşi o sărutase urîndu-i noapte bună şi a ţinut-o în braţe pînă cînd a adormit.

– Pot să îndeplinesc rolul de cameristă a doamnei? întrebă Jordan. Fără să mai aştepte răspunsul, o răsuci şi începu să-i descheie lungul şir de nasturi îmbrăcaţi în mătase roz în care se prindea rochia la spate.

– Barca asta se leagănă? întrebă Alexandra, prinzîndu-se de măsuţa din apropierea ei. Jordan izbucni într-un rîs puternic.

– Aceasta este o navă, nu o barcă, şi tu eşti cea care te legeni, scumpa mea – rezultat, mă tem, al faptului şocant că ai băut prea mult vin la masă.

– Căpitanul a insistat atît de mult să le încerc pe toate, protestă ea. Este foarte drăguţ, adăugă, încîntată mai curînd de lume în general.

– N-ai să mai spui aşa cînd o să te trezeşti mîine dimineaţă, zise ironic Jordan.

Îşi întoarse îndatoritor capul, în timp ce ea se schimbă, apoi o duse în pat trăgîndu-i cearceafurile pînă la bărbie.

– My lord, îl întrebă, nu vii în pat? Alexandra dorea din toată inima să nu fie nevoită să i se adreseze întotdeauna cu „excelenţă" sau „my lord", dar ducesa îi dăduse instrucţiuni foarte severe că trebuie să i se adreseze astfel dacă soţul ei nu-i dă permisiunea să-i spună altfel. Ceea ce el nu făcuse.

– Urc pe punte ca să iau puţin aer, zise el oprindu-se să scoată pistolul din cealaltă jachetă şi să-l îndese în cingătoarea pantalonilor albastru-închis.

Alexandra adormise înainte ca Jordan să străbată culoarul îngust spre treptele care duceau pe puntea de sus.

Ajuns la balustradă, Jordan îşi vîrî mîna în buzunar şi luă unul din trabucele lui subţiri pe care le savura de obicei după masă. Îl aprinse, apoi rămase cu privirea pierdută peste Canal, gîndindu-se la problema deosebit de complicată a Alexandrei. După ce ani de zile avusese legături cu femei sofisticate, materialiste şi superficiale – şi din cauza acestor femei condamnase întregul lor sex – s-a căsătorit cu o fată lipsită de orice prefăcătorie, nevinovată, inteligentă şi generoasă.

Şi nu ştia cum să procedeze.

Alexandra avea ideea ridicolă, falsă, că el este nobil şi gentil şi frumos. Cînd, aşa cum ştia el prea bine, era un ticălos, fără nici o iluzie, şi corupt moral. În scurta lui viaţă omorîse deja prea mulţi oameni ca să le mai ţină socoteala şi se culcase cu mai multe femei decît îşi putea aminti.

Alexandra credea în sinceritate, încredere şi dragoste şi era hotărîtă să încerce să-l facă şi pe el să-i împărtăşească aceste convingeri. El nu dorea să aibă nimic de-a face cu sinceritatea, încrederea sau dragostea.

Ea era o visătoare mărinimoasă; el era un realist dur.

Era o visătoare în asemenea măsură, încît credea practic că o să i se întîmple ceva minunat, ceea ce nu era surprinzător dacă credea că primăvara pămîntul reavăn miroase a parfum...

Alexandra dorea să-l facă să vadă lumea aşa cum o vedea ea, proaspătă şi plină de viaţă şi nealterată, dar era prea tîrziu pentru asta. Tot ce putea să facă el era să încerce ca pentru ea să menţină lumea cît mai mult posibil aşa cum era convinsă că este. Dar n-o să împartă

cu ea lumea ei imaginară. Nu dorea să o facă. El nu aparţinea acelei lumi. La Devon va fi ferită de efectele corozive ale societăţii înalte, ferită de descompunerea şi sofisticarea superficială a acestei lumi – lumea în care el se simţea în largul său, unde nimeni nu se aştepta ca el să aibă sentimente cum este dragostea, unde nimeni nu se aştepta să manifeste încredere sau să-şi dezvăluie gîndurile sau sentimentele lui intime...

Se temea de durerea pe care o va vedea pe faţa ei cînd o să-şi dea seama că nu va sta cu ea la Devon, dar nu va sta. Nu putea să stea.

În faţa lui, cît vedea cu ochii, era Canalul, întinderea lui întunecată fiind străbătută de o cărare tremurîndă de lumină care se pierdea în zare, lăsată în urmă de o rază roz-gălbuie a lunii. Iritat, Jordan aruncă trabucul, apoi îşi aminti că era singur. Lăsase tabachera plată de aur cu celelalte trabucuri la Elise acasă, la Londra, cu două seri în urmă, cînd fusese la ea.

Agitat din cauza zilelor pe care fusese nevoit să le petreacă închis în caleaşcă şi a încercării fără succes de a găsi o soluţie mai bună pentru problema Alexandrei, se întoarse şi privi spre ţărm, unde licăreau luminile tavernelor şi marinari beţi forfoteau de colo pînă colo, lipiţi de tîrfele care-i însoţeau.

La mai puţin de cinci metri depărtare, doi bărbaţi se furişară în grabă în umbra navei şi se lăsară la pămînt ascunzîndu-se printre colacii de frînghie, ferindu-se să nu fie văzuţi de el.

Sperînd să cumpere cîteva ţigarete în taverna de pe chei, Jordan traversă puntea şi se îndreptă spre schela de debarcare. Cele două umbre se ridicară dintre frînghii urmărindu-l îndeaproape.

Jordan ştia că noaptea cheiul era un loc periculos, mai ales avînd în vedere bandele care recurgeau la înrolarea silită, aruncîndu-se asupra celor neprevăzători

şi încăroîndu-şi victimele inconştiente pe vasele de luptă ale Majestăţii Sale, unde se trezeau pentru a descoperi că au avut onoarea să devină marinari pentru luni sau ani de zile, pînă cînd vasul se întorcea în port. Pe de altă parte, Jordan era înarmat şi nu văzuse pe chei decît marinari beţi; iar, după ce supravieţuise anilor de bătălii sîngeroase în întreaga Spanie, nu i se păru că avea de ce să se teamă pe distanţa de numai cîţiva yarzi care-l separa de tavernă.

– Rămîi în urmă, tîmpitule, lasă-l să ajungă pe chei, şopti una dintre cele două umbre care se mişcau fără zgomot venind în urma lui Jordan pe schelă.

– Ce dracu' să mai aşteptăm? îl întrebă cel de-al doilea pe tovarăşul lui în timp ce se ascundeau în umbra tavernei, unde dispăruse prada lor. Trebuia să-i dăm una în cap şi să-l aruncăm în apă, ceea ce am fi putut face mai bine cînd era încă pe vas.

Cel care vorbise primul zîmbi diabolic.

– Am o idee mai bună, nu trebuie să muncim mai mult şi o să căpătăm şi o groază de parale.

Jordan ieşi din tavernă cu trei ţigări de foi groase şi neapetisante, pe care le băgă în buzunarul jachetei. Acum, că le avea, se îndoia că ar mai fi avut chef să le fumeze. În spatele lui, umbrele se mişcară iute, se auzi o scîndură scîrţîind, iar Jordan se încordă. Fără să-şi schimbe ritmul pasului, băgă mîna sub haină să scoată pistolul, dar, înainte să-l fi atins măcar, capul îi explodă în mii de fărîme într-o durere agonizantă, făcîndu-l să alunece într-un tunel întunecat al uitării de sine. Apoi pluti în derivă, îndreptîndu-se spre o lumină binecuvîntată care părea să-l cheme la capătul tunelului.

Alexandra se trezi în zori în strigătele marinarilor care se agitau pe puntea de deasupra, pregătind vasul pentru a ieşi în larg. În pofida faptului că parcă avea cîlţi în cap,

dorea totuşi să fie pe punte ca să vadă cum dispare ţărmul cînd porneşte vasul în larg. Soţul ei probabil că se gîndise la acelaşi lucru, îşi zise ea în timp ce-şi puse o rochie nouă şi se înfăşură într-o mantie asortată de lînă moale de culoarea levănţicăi. El se sculase deja şi părăsise cabina.

Orizontul era o linie unde se întîlneau albastrul-cenuşiu al mării cu rozul purpuriu al aurorei cînd ajunse Alexandra pe punte. Marinarii îşi vedeau grăbiţi de treburile lor, ocolind-o în timp ce întindeau frînghii şi manevrau velatura. În faţa ei, secundul stătea cu picioarele depărtate, ou spatele spre ea, dîndu-le ordine oamenilor care pregăteau catargul. Îl oăută cu privirea pe soţul ei, dar părea să fie singurul pasager pe punte. Seara trecută, la masă, îl auzise pe Jordan spunîndu-i căpitanului Farraday că îi place să fie întotdeauna pe punte cînd ţărmul înoepe să se estompeze lăsat în urmă de nava pornită în larg. Strîngîndu-şi în jur fustele, Alexandra se îndreptă spre căpitan cînd acesta apăru pe punte.

– Căpitane Farraday, nu l-aţi văzut cumva din întîmplare pe soţul meu? Văzîndu-i nerăbdarea de pe faţă, îi explică rapid motivul pentru care îl reţinea. Nu este nici în cabină şi nici pe punte. Există vreun alt loc pe vasul ăsta unde ar putea să fie?

– Puţin probabil, excelenţă, spuse absent căpitanul cu ochii spre cerul care devenea tot mai luminos, apreciind cît mai era pînă să se facă ziuă de-a binelea. Acum, vă rog să mă scuzaţi...

Încurcată, încercînd să ignore semnalele de alarmă pe care le simţea pe şira spinării, Alexandra coborî în cabină şi rămase în mijlocul ei, cercetînd nesigură cu privirea de jur-împrejur. Gîndindu-se că Jordan s-a dus să facă o mică plimbare prin docuri, se îndreptă spre scaun şi luă haina cafenie pe care el o aşezase pe spătar după ce se urcaseră pe navă, seara trecută. Mergînd spre dulap să o

pună înăuntru, își trecu obrazul peste țesătura de lînă foarte fină inhalînd mirosul delicat al coloniei bărbătești pe care o folosea Jordan, apoi o puse în dulap. Jordan era obișnuit ca valetul să strîngă după el, își zise cu un zîmbet plin de afecțiune, în timp ce se întinse și luă și pantalonii cafenii, așezîndu-i alături de jachetă. Întorcîndu-se, căută din ochi jacheta albastru-închis pe care o purta cînd urcase seara trecută pe punte. Jacheta albastră nu era nicăieri în cabină; și nici restul hainelor cu care era îmbrăcat cînd îl văzuse ultima oară.

Căpitanul Farraday își exprimă înțelegerea pentru preocuparea ei, dar nu intenționa să scape refluxul pentru a ieși odată cu el în larg și îi spuse clar lucrul ăsta. O premoniție groaznică îi trecu prin minte Alexandrei, făcînd-o să tremure, dar știa din instinct că rugămințile nu ar fi avut nici un efect asupra omului din fața ei.

– Căpitane Farraday, zise ea adunîndu-se și vorbind pe un ton care spera că este o imitație destul de bună a vocii imperative a bunicii lui Jordan. Dacă soțul meu zace rănit pe undeva pe acest vas, dumneata vei fi cel vinovat, nu numai pentru că a fost rănit, ci și pentru că ai ieșit în larg în loc să-l duci pe țărm și să-l lași pe mîinile unui doctor corespunzător. Mai mult, zise ea străduindu-se să-și păstreze vocea fermă, dacă am înțeles bine ce mi-a spus soțul meu ieri, el deține o parte din compania a cărei proprietate este acest vas.

CAPITOLUL 12

Îmbrăcat în uniformă, căpitanul Farraday şi secundul său stăteau în poziţie de drepţi pe puntea goală a vasului *Fair Winds*, căruia i se interzisese să iasă în larg, privind cum opreşte în faţa schelei o caleaşcă neagră.

– Asta este? întrebă secundul fără să-i vină să creadă, privind silueta subţire, dreaptă ca o scîndură, care urca încet schela, la braţul lui sir George Bradburn, unul dintre cei mai influenţi oameni din amiralitate. Vrei să spui că bătrîna asta cu părul alb are atîta influenţă, încît să-l determine pe ministru să ne confişte nava, iar pe noi să ne consemneze la bord? Doar ca să vină aici şi să audă ce avem noi de spus?

Alexandra tresări cînd auzi bătaia din uşa cabinei, inima zvîcnindu-i puternic de teamă şi speranţă, aşa cum făcuse în ultimele cinci zile de cîte ori auzea un zgomot; dar nu ducele era cel care stătea în cadrul uşii; era bunica lui, pe care nu o mai văzuse din ziua căsătoriei.

– Aveţi vreo veste? şopti Alexandra disperată, prea preocupată ca să o mai salute pe bătrînă.

– Căpitanul şi secundul nu ştiu nimic, spuse scurt excelenţa sa. Vino cu mine.

– Nu! Fiind pe punctul de a avea un acces de isterie, situaţie în care se afla de peste două zile şi două nopţi, Alexandra scutură puternic din cap şi se dădu înapoi. El ar fi vrut să rămîn...

Ducesa se îndreptă şi-i privi faţa palidă, îndurerată, de la înălţimea nasului ei aristocratic.

– Nepotul meu, spuse cu cea mai rece voce posibilă, ar fi vrut să te comporţi cu demnitatea şi autocontrolul cuvenite soţiei sale, ducesa de Hawthorne.

Cuvintele fură pentru Alexandra ca o palmă şi avură acelaşi efect, făcînd-o să-şi vină în fire. Asta ar fi aşteptat soţul ei de la ea. Străduindu-se să-şi ţină în frîu panica ce o cuprinsese, Alexandra îşi îndreptă spatele de copil şi merse ţeapănă alături de ducesă şi de sir George Bradburn spre caleaşcă; dar cînd vizitiul o apucă de cot pentru a o ajuta să urce, Alexandra se retrase brusc, aruncînd o ultimă privire frenetică peste faţadele tavernelor şi ale depozitelor aflate de-a lungul cheiului. Soţul ei probabil că este pe acolo, pe undeva. Bolnav sau rănit. Trebuie să fie... Mintea ei refuza orice altă posibilitate.

După cîteva ore, cînd trăsura încetini, croindu-şi drum pe străzile Londrei, Alexandra îşi îndreptă privirea abătută de la fereastră spre ducesă, care stătea vizavi de ea, cu spatele drept, cu faţa atît de rece, pe care nu puteai citi nici o emoţie, încît se întrebă dacă femeia asta era capabilă să simtă ceva. În tăcerea ca de mormînt din caleaşcă, şoapta răguşită a Alexandrei păru ca un strigăt:

– Unde mergem?

După o pauză prelungită în mod deliberat pentru a demonstra absolut clar că ducesei nu-i făcea plăcere să-şi dezvăluie intenţiile, spuse cu răceală:

– La reşedinţa mea din oraş. Ramsey trebuie să fi ajuns deja acolo cu un personal restrîns care va ţine draperiile trase şi va informa pe orice vizitator că sîntem la Rosemeade. Ştirea despre dispariţia nepotului meu este în toate ziarele şi nu doresc cîtuşi de puţin să fiu asaltată de vizitatori şi de amatorii de curiozităţi.

Tonul aspru al ducesei îi trezi evident o umbră de simpatie ministrului Bradburn faţă de Alexandra, pentru

că pentru prima dată renunţă la tăcerea sa şi încercă să o liniştească.

– Scotocim cerul şi pămîntul pentru a descoperi ce s-a întîmplat cu Hawthorne, spuse el amabil. O sută de oameni cercetează cheiurile, făcînd anchete oficiale, iar avocaţii familiei Hawthorne au angajat încă o sută de anchetatori cu instrucţiuni clare de a folosi orice mijloace pentru a obţine informaţii. Nu s-a primit nici o cerere de răscumpărare, aşa că nu credem că a fost răpit în acest scop.

Încercînd să-şi înăbuşe lacrimile pe care ştia că ducesa le-ar fi dispreţuit, Alexandra se hotărî să pună o întrebare de al cărei răspuns se temea.

– Care sînt şansele de a mai fi găsit? Nu putu continua. Nu putea rosti cuvîntul „în viaţă".

– Nu... ministrul ezită ...nu ştiu.

Tonul său lăsa să se înţeleagă că şansele nu erau foarte mari, iar ochii Alexandrei se împăienjeniră de lacrimi fierbinţi pe care şi le ascunse lipindu-şi obrazul de blăniţa moale a lui Henry, înghiţindu-şi în acelaşi timp nodul dureros ce-i strangula gîtul.

Timp de patru zile nesfîrşite, Alexandra a convieţuit în aceeaşi casă cu ducesa, care a tratat-o în permanenţă ca şi cum ar fi fost invizibilă, fără să-i vorbească sau să-i arunce vreo privire. În cea de-a cincea zi, pe cînd Alexandra stătea la fereastra camerei ei, îl văzu pe sir George părăsind casa. Prea agitată ca să mai aştepte să fie chemată, coborî în fugă în salon şi dădu buzna peste ducesă.

– L-am văzut pe ministru plecînd. Ce a spus?

În privirea ducesei se vedea clar nemulţumirea faţă de modul condamnabil în care năvălise în salon.

– Vizitele lui sir George nu te privesc nicidecum, spuse rece şi întoarse capul concediind-o în mod grosolan.

Aceste cuvinte rupseră firul subţire al controlului prin care Alexandra reuşise să-şi ţină în frîu emoţiile.

Strîngîndu-şi pumnii, spuse cu o voce încărcată de frustrare şi de furie:

– În pofida a ceea ce gîndiţi, nu sînt un copil fără minte, doamnă, iar soţul meu este persoana cea mai importantă din lume pentru mine. Nu puteţi, nu trebuie, să-mi ascundeţi informaţiile de care dispuneţi.

Cînd văzu că ducesa continuă pur şi simplu să o privească într-o tăcere de gheaţă, Alexandra schimbă tactica, implorînd-o:

– Ar fi mult mai bine să-mi spuneţi adevărul, decît să mi-l ascundeţi. Nu mai pot suporta să nu ştiu nimic – vă rog, nu-mi faceţi asta. N-am să vă deranjez cu istericale... Cînd tatăl meu a murit, iar mama nu şi-a mai putut relua viaţa normală, eu am preluat conducerea casei la vîrsta de paisprezece ani. Iar cînd bunicul meu a murit, eu...

– Nu există nici un fel de veşti! rosti răstit şi scurt excelenţa sa. Cînd o să fie veşti, voi avea grijă să le auzi şi tu.

– Dar a trecut atîta vreme! izbucni Alexandra.

Privirea ducesei se îndreptă spre ea, plină de dispreţ.

– Eşti o mică actriţă, nu-i aşa? Totuşi, poţi să fii liniştită în ceea ce priveşte bunăstarea ta materială. A fost făcut un aranjament între mama aceea a ta şi nepotul meu care îi asigură suficienţi bani, încît să trăiască fără nici o grijă tot restul vieţii ei. Are mai mult decît destul ca să împartă şi cu tine.

Alexandra rămase cu gura căscată cînd îşi dădu seama că de fapt ducesa credea că ea este îngrijorată de propriul ei viitor şi nu de soţul ei, care s-ar fi putut ca în momentul ăsta să zacă în fundul Canalului Mînecii. Fără să poată scoate un cuvînt de furie, Alexandra ascultă în timp ce ducesa încheie tăios:

– Dispari din faţa mea. Nu mai pot suporta nici un minut îngrijorarea ta prefăcută pentru soarta nepotului meu. De-abia îl cunoşti, nu reprezintă nimic pentru tine.

– Cum îndrăzniţi? strigă Alexandra. Cum îndrăzniţi să staţi acolo şi să-mi spuneţi toate lucrurile astea? Dumneavoastră nu puteţi să înţelegeţi ce simt eu faţă de el, pentru că nu aveţi nici un fel de sentiment. Chiar dacă aţi avea, sînteţi... sînteţi prea bătrînă ca să vă mai amintiţi ce este dragostea.

Ducesa se ridică încet, părînd să o strivească pe Alexandra, care era însă prea agitată, prea înfuriată pentru a-şi opri tirada nechibzuită.

– Nu vă puteţi imagina ce a însemnat pentru mine să-l văd că mă priveşte sau să-l fac să rîdem împreună. Nu ştiţi ce înseamnă să priveşti în ochii lui. Un suspin se ridică în gîtul Alexandrei şi pe obrajii ei palizi începură să şiroiască lacrimi. Nu vreau banii lui, nu vreau decît să-l pot privi în ochi şi să-l văd zîmbind. Spre groaza ei, genunchii îi cedară şi căzu la picioarele ducesei. Nu vreau decît să-i văd ochii frumoşi, spuse printre hohote de plîns care-ţi frîngeau inima.

Ducesa păru să ezite, apoi se întoarse şi părăsi camera, lăsînd-o pe Alexandra să-şi plîngă durerea şi nefericirea singură. Zece minute mai tîrziu, Ramsey a intrat în cameră aducînd o tavă pe care se afla un superb serviciu de ceai din argint.

– Excelenţa sa a spus că sînteţi slăbită din cauză că nu aţi mîncat şi că aveţi nevoie de ceva care să vă refacă forţele, spuse el.

Aflată încă jos pe podea, cu mîinile sprijinite de canapea şi cu faţa îngropată în ele, Alexandra ridică încet capul şi îşi şterse stingherită lacrimile.

– Te rog, ia asta de aici, nu pot suporta să văd mîncare.

Respectînd ordinele ducesei şi ignorînd rugămintea Alexandrei, Ramsey aşeză tava nedorită pe masă, apoi se îndreptă şi, pentru prima dată de cînd îl întîlnise, servitorul păru că ezită şi că nu se simte în largul lui.

– Nu stă în firea mea să vorbesc ceea ce nu trebuie, începu el cu o voce sugrumată, dar am fost informat de Craddock, coaforul excelenţei sale, că nici excelenţa sa nu a mîncat aproape nimic de cinci zile. Tocmai i-a fost dusă şi domniei sale o tavă în salonaş. Poate că dacă vă oferiţi să luaţi masa cu ea, aţi putea-o convinge să mănînce.

– Femeia asta nu are nevoie de mîncare, zise Alexandra, ridicîndu-se. Ea nu este ca toţi muritorii.

Purtarea rece a lui Ramsey deveni evident glacială cînd auzi criticile indirecte la adresa stăpînei sale.

– Sînt cu ducesa de Hawthorne de patruzeci de ani. Ataşamentul meu profund faţă de ea m-a făcut să presupun în mod greşit că s-ar putea să vă îngrijoreze oarecum şi pe dumneavoastră, întrucît acum faceţi parte din familie. Vă cer scuze pentru eroarea mea de judecată.

Ieşi ţeapăn din cameră, lăsînd-o pe Alexandra cu un sentiment absolut neplăcut şi total uluită. După cît se părea, Ramsey îi era devotat ducesei şi totuşi Alexandra cunoştea foarte bine atitudinea acesteia faţă de servitori. La Rosemeade o mustrase sever în două rînduri pe Alexandra pentru că bîrfeşte cu servitorii, cînd tot ce făcuse fusese să-l întrebe pe Ramsey dacă este căsătorit, iar pe o fată în casă dacă are copii. Din punctul de vedere al ducesei, de la înălţimea ei, a vorbi cu un servitor înseamnă a bîrfi cu el, ceea ce, la rîndul său, însemna a-l trata ca egal – iar asta, Alexandra îşi amintea din remarcile tăioase ale ducesei, nu se făcea. În pofida tuturor acestor lucruri, Ramsey îi era, după cît se părea, devotat. Ceea ce însemna că trebuie să mai existe şi altceva la bătrîna femeie în afară de mîndrie şi înfumurare, decise Alexandra.

Această posibilitate o conduse la o alta, iar Alexandra privi derutată spre tavă, întrebîndu-se dacă nu cumva ea a înţeles-o ca pe o ofertă de pace. Pînă acum cinci

minute ducesa nu manifestase nici cel mai mic interes față de faptul că Alexandra a mîncat sau nu. Pe de altă parte, s-ar fi putut tot atît de bine ca trimiterea acestei tăvi să nu însemne altceva pentru ducesă decît să-i amintească într-un mod serios Alexandrei că trebuie să-și țină nervii sub control.

Alexandra își mușcă buza de jos în timp ce cuvintele lui Ramsey îi sunau în minte: cinci zile... Ducesa nu a mîncat de cinci zile. Nici Alexandra nu a mîncat, dar ea era tînără și sănătoasă și puternică. Atitudinea Alexandrei se îmblînzi și mai mult cînd îi trecu prin cap că, dacă ducesa nu a putut să mănînce, trebuie să fie mult mai afectată de dispariția nepotului ei decît lasă să se vadă. Cu un oftat hotărît, Alexandra își îndepărtă părul de pe frunte și decise că tava i-a fost trimisă ca o ofertă de pace.

Prin ușa întredeschisă a salonului albastru Alexandra o văzu pe ducesă stînd în scaunul cu spatele înalt și privind spre flăcările din cămin. Chiar și în momentele de repaos, bătrîna avea o figură amenințătoare, totuși era ceva în trăsăturile ei rigide, închise în sine, care-i aminteau în mod dureros Alexandrei de mama ei în primele zile după moartea tatălui, înainte ca sosirea celeilalte soții să transforme durerea doamnei Lawrence în ură.

Păși încet în cameră, aruncînd o umbră peste cîmpul vizual al ducesei, iar capul bătrînei se ridică brusc. Tot atît de brusc își îndreptă privirea în altă parte, dar nu înainte ca Alexandra să zărească urme de lacrimi în ochii deschiși la culoare ai ducesei.

– Excelență? zise Alexandra făcînd încet un pas înainte.

– Nu te-am lăsat singură ca să vii să mă deranjezi aici, zise răstit femeia, dar de data asta Alexandra nu se mai lăsă păcălită de vorba aspră. Cu același ton liniștitor pe care îl folosea față de mama ei, fata spuse:

– Nu, doamnă, așa este.

– Pleacă!

Descurajată, dar hotărîtă, Alexandra spuse:

– Nu am să vă reţin mult, dar trebuie să-mi cer scuze pentru lucrurile pe care vi le-am spus mai devreme. Sînt de neiertat.

– Îţi accept scuzele. Acum pleacă.

Ignorînd privirea tăioasă a ducesei, Alexandra înaintă şi mai mult.

– M-am gîndit, că, întrucît amîndouă trebuie să mîncăm, poate că ar fi mai uşor dacă am lua masa împreună. Am putea... ne-am putea suporta reciproc compania.

Femeia ale cărei dorinţe erau ignorate fu cuprinsă de mînie.

– Dacă doreşti companie, ar fi mai bine să te duci acasă la mama ta, aşa cum ţi-am sugerat acum cincisprezece minute.

– Nu pot.

– De ce? se răsti bătrîna.

– Pentru că – zise Alexandra într-o şoaptă înăbuşită – am nevoie să fiu lîngă cineva care îl iubeşte.

O durere nemărginită scăpată de sub control cuprinse trăsăturile bătrînei ducese înainte de a se aduna, dar în acel moment Alexandra a văzut tumultul care zăcea sub masca demnităţii ei rigide.

Cuprinsă de milă, dar avînd grijă să nu o arate, Alexandra se aşeză repede pe scaunul de vizavi de ducesă şi descoperi una dintre tăvi. Stomacul i se strînse cînd văzu mîncarea, dar zîmbi plăcut.

– Doriţi o felie din puiul ăsta frumos rumenit sau aţi prefera carne de vită?

Ducesa ezita încă, privind-o pe Alexandra cu ochii îngustaţi.

– Nepotul meu este încă în viaţă, declară ea cu o expresie care-i spunea Alexandrei ca nu cumva să îndrăznească să o contrazică.

– Fireşte că este, zise Alexandra cu convingere, conştientă că a fost avertizată că ar face mai bine să nu se îndoiască. Cred din tot sufletul meu.

Ducesa cercetă faţa Alexandrei pentru a-şi da seama cît de sinceră este, apoi făcu un semn uşor, ezitant, din cap şi spuse morocănos:

– Cred că aş lua puţin pui.

Au mîncat într-o tăcere deplină, întreruptă numai din cînd în cînd de trosnetul buştenilor din cămin. Cînd s-a ridicat să-i ureze noapte bună, ducesa vorbi prima dată şi i se adresă pe numele mic.

– Alexandra... şopti ea răguşit.

– Da, doamnă, se întoarse Alexandra.

– Tu te... Ducesa de-abia respira, înecată de durere. Tu te rogi?

Ochii Alexandrei se umplură de lacrimi pentru că-şi dădu imediat seama că nu obiceiurile ei religioase o interesau pe mîndra femeie. Ea îi cerea Alexandrei să se roage.

– Foarte, foarte mult, răspunse în şoaptă înghiţindu-şi lacrimile de durere.

În următoarele trei zile, Alexandra şi ducesa au stat de veghe în tăcere în salonul albastru, scoţînd numai rareori cîte un cuvînt şi atunci într-o şoaptă nefirească; două străine care nu aveau altceva în comun decît groaza de nedescris ce le unea.

În după-amiaza celei de-a treia zile, Alexandra o întrebă pe ducesă dacă a trimis după Anthony, lordul Townsende.

– I-am trimis vorbă să vină aici să stea cu noi, dar el era... Se întrerupse pentru că în uşă apăru Ramsey. Da, Ramsey.

– A sosit sir George Bradburn, excelenţă.

Alexandra sări în pioioare nerăbdătoare, împrăştiind pe jos dantela la care o pusese ducesa să luoreze, dar cînd intră bărbatul distins, cu părul alb, îi văzu expresia plină de îngrijorare de pe faţă şi fu cuprinsă de groază.

Lîngă ea ducesa ajunsese evident la aceeaşi concluzie văzîndu-i trăsăturile lui Bradburn, pentru că faţa îi deveni de o paloare cadaverică şi se ridică încet sprijinindu-se de bastonul pe care-l folosea de cînd se instalaseră în Grosvenor Square.

– Ai veşti, George? Ce s-a întîmplat?

– Investigatorii au constatat cu certitudine că un bărbat cu trăsăturile lui Hawthorne a fost văzut în taverna de pe chei în jur de ora unsprezece în seara în care a dispărut. După ce i s-a plătit o sumă considerabilă, proprietarul tavernei şi-a amintit că persoana respectivă era deosebit de înaltă – cu mult peste şase picioare – şi că era îmbrăcată ca un gentleman. Gentlemanul a cumpărat cîteva trabucuri şi a ieşit. Taverna se află aproape chiar vizavi de locul unde era ancorată *Fair Winds* şi sîntem siguri că omul era Hawthorne. Bradburn se opri o clipă şi oftă cu durere. N-aţi dori să luaţi loc în timp ce veţi auzi ce am să vă spun?

Insinuarea clară o făcu pe Alexandra să se prindă cu mîinile de speteaza scaunului ca de un punct de sprijin, dar scutură puternic din cap că nu.

– Continuă, ordonă ducesa cu voce răguşită.

– Doi marinari de pe *Falccn*, care era ancorată lîngă *Fair Winds*, au văzut un bărbat înalt, bine îmbrăcat, părăsind taverna urmărit de doi oameni care păreau a fi doi borfaşi ordinari. Marinarii de pe *Falcon* n-au acordat o atenţie deosebită acestui lucru şi erau şi ei bine afumaţi; unul dintre ei crede însă că a văzut cum gentlemanul cel înalt este lovit în cap de unul dintre borfaşi. Celălalt marinar nu pare să fi observat cînd s-a întîmplat asta, dar a văzut cum gentlemanul despre care a crezut că a fost

doborît de prea multă băutură este ridicat pe umeri de unul dintre borfaşi şi dus pe chei în jos.

– Şi nu au încercat să facă nimic pentru a-l ajuta? strigă Alexandra.

– Nici unul dintre marinari nu era în condiţia să ofere ajutor şi nici nu aveau de gînd să se amestece într-o scenă care, din nefericire, este de asemenea prea obişnuită în docuri.

– Mai există ceva, nu-i aşa? zise ducesa scrutîndu-i faţa sumbră.

Sir George trase adînc aer în piept şi-l expiră încet.

– Ştim cu toţii că bandele care caută recruţi au fost foarte active în noaptea în cauză şi după alte investigaţii am descoperit că una dintre aceste bande a cumpărat un om a cărui descriere corespunde perfect cu cea a lui Hawthorne. Crezînd că este inconştient din cauza băuturii şi negăsind nici un act de identificare asupra lui, au plătit borfaşului pentru el şi apoi l-au îmbarcat pe una dintre navele majestăţii sale – *Lancaster*.

– Slavă Domnului! strigă Alexandra, inima explodîndu-i de bucurie. Fără să se gîndească, luă mîna ca de gheaţă a ducesei şi o strînse puternic. Dar cuvintele următoare pe care le rosti Bradburn o făcură să se prăbuşească în străfundurile iadului.

– Cu patru zile în urmă, spuse el trist, *Lancaster* s-a angajat într-o bătălie cu o navă franceză, *Versailles*. O altă navă a noastră, *Carlisle*, se întorcea în port prin ceaţă, avariată după o luptă cu americanii. Incapabil să vină în ajutorul navei noastre, căpitanul de pe *Carlisle* a urmărit prin binoclu întreaga luptă. Cînd totul s-a terminat, *Versailles* de-abia se mai putea menţine la suprafaţă.

– Şi *Lancaster*? izbucni Alexandra.

– Îmi revine trista datorie, spuse sir George dregîndu-şi vocea, să vă informez că *Lancaster* s-a scufundat

împreună cu toţi cei de la bord, inclusiv cu excelenţa sa, ducele de Hawthorne.

Camera începu să se învîrtească în faţa ochilor Alexandrei; din piept îi porni un strigăt şi-şi duse mîna la gură, privirea îngrozită îndreptîndu-i-se spre faţa devastată a ducesei. Văzu că ducesa se clatină şi automat Alexandra o cuprinse în braţe pe bătrîna care plîngea şi o legănă liniştind-o ca pe un copil, bătînd-o uşor pe spatele cuprins de spasme, şoptindu-i cuvinte de alinare, în timp ce şi ei lacrimile îi şiroiau nestingherite pe obraji.

Ca parcă de foarte departe îl auzi pe sir George spunînd că a adus un doctor cu el şi simţi că cineva i-o ia din braţe uşor, dar ferm pe bunica lui Jordan care plîngea fără nici o reţinere, în timp ce Ramsey o apucă pe ea de braţ şi o conduse sus.

CAPITOLUL 13

Alexandra fu cuprinsă de coşmaruri, zvîrcolindu-se şi răsucindu-se, încercînd să scape de un vis în care ea se afla în curtea unei biserici, înconjurată de sute de pietre funerare, fiecare purtînd numele tatălui ei, al bunicului sau al soţului ei.

Pleoapele îi căzură la loc de parcă ar fi fost de plumb cînd făcu un efort să deschidă ochii, iar cînd în sfîrşit reuşi, îşi dori să nu o fi făcut. Îşi simţea capul de parcă cineva îi înfipsese o bardă în creştet, iar lumina soarelui care pătrundea prin ferestre o făcea să strîngă ochii de durere. Clipind, întoarse ochii de la sursa de lumină, iar privirea îi căzu pe o femeie subţire îmbrăcată într-o uniformă neagră, cu un şorţ alb şi bonetă, care dormea într-un scaun lîngă pat. Camerista, îşi dădu cu greu seama Alexandra.

– De ce eşti aici? şopti ea cu o voce slabă, de parcă nu ar fi fost a ei.

Camerista dormea, sforăind uşor, iar Alexandra îşi întoarse pe pernă capul care îi pulsa. Privirea îi căzu îngrijorată pe masa de lîngă pat, pe care se afla o sticlă, o lingură şi un pahar cu apă.

– Ce este asta? zise ea, de data asta ceva mai tare.

Servitoarea epuizată se îndreptă, văzu că Alexandra a deschis ochii şi sări în picioare.

– Laudanum, my lady, iar doctorul a spus că imediat ce vă treziţi trebuie să mîncaţi. Vă pregătesc ceva bun şi mă întorc într-un minut.

Prea somnoroasă ca să se mai gîndească, Alexandra lăsă din nou pleoapele grele să-i acopere ochii. Cînd îi deschise din nou, lîngă pat era o tavă, iar soarele coborîse mult pe cer. Era după-amiază, îşi dădu seama Alexandra, simţindu-se dezorientată şi confuză, dar odihnită. De data asta camerista era trează, uitîndu-se îngrijorată la ea.

– Dumnezeule, aţi dormit de parcă eraţi moartă! izbucni ea, apoi îşi duse mîna la gură, privirea umplîndu-i-se de groază. Alexandra o privi curioasă şi făcu un efort teribil să se ridice ca servitoarea să-i poată aşeza tava în poală. Pe tava cu micul dejun, aşa cum era obiceiul, se afla un trandafir roşu şi ziarul *Times*.

– De ce mi s-a dat laudanum? întrebă Alexandra îngrijorată de faptul că nu putea să vorbească prea bine şi că nu se putea concentra.

– Pentru că aşa a spus doctorul.

Alexandra se încruntă confuză, apoi în mod automat puse aceeaşi întrebare pe care o pusese în fiecare dimineaţă de cînd veniseră în casa asta. A venit sir George? Simţi o durere puternică în tot trupul şi scoase un geamăt de groază cînd îşi veni complet în fire şi îşi aminti ultima vizită a lui Bradburn, de marţi dimineaţa. Clătină capul încercînd să-şi alunge din minte imaginile care o năpădiseră şi vocile care spuneau: „trista datorie de a vă informa că toţi oamenii de la bord au pierit... Repede, să vină doctorul... Autorităţile vă anunţă cu durere... Ramsey, du-o în pat..."

– Nu! strigă Alexandra şi-şi luă privirea de pe faţa cameristei, dar *Times*-ul era în poala ei. Privea titlurile mari de pe prima pagină.

– Ce s-a întîmplat, my lady? Ce scrie? întrebă îngrozită camerista, fără să înţeleagă cuvintele pe care nu învăţase niciodată să le citească. Alexandra înţelesese cu o durere sfîşietoare fiecare cuvînt. Scria că Jordan Addison Matthew Townsende, al doisprezecelea duce de Hawthrone, marchiz de Landsdowne, duce de Marlow, baron de Richfield, era mort.

Capul îi căzu înapoi pe perne şi închise ochii, indiferentă la tot, în afară de suferinţa care-i tortura mintea.

– Oh, excelenţă, n-am vrut să vă tulbur, şopti camerista, frîngîndu-şi mîinile. Mă duc să chem doctorul. Excelenţa sa ducesa a fost dusă în pat şi este atît de bolnavă, încît doctorul a spus că nu îndrăzneşte să o lase singură... Ultimele cuvinte pătrunseră încet în durerea Alexandrei.

– Am să mă duc în scurtă vreme la ea, îi spuse cameristei uluite.

– Oh, nu, excelenţă, şi dumneavoastră aţi fost bolnavă şi oricum nu are nici un rost. Craddock i-a spus lui Ramsey că excelenţa sa nu vorbeşte. Nu poate să vorbească. Nu recunoaşte pe nimeni... pur şi simplu stă cu ochii deschişi...

Îngrijorarea învinse durerea Alexandrei şi, ignorînd protestele cameristei, îşi dădu picioarele jos din pat, se prinse de stîlpul patului pentru a-şi potoli ameţeala pe care o simţea şi-şi puse halatul pe ea.

La bătaia Alexandrei, doctorul deschise uşa dormitorului ducesei şi ieşi în hol.

– Cum se simte? îl întrebă îngrijorată Alexandra. Doctorul dădu din cap.

– Nu este bine, nu este bine deloc. Nu mai este o femeie tînără şi a suferit un şoc groaznic. Nu mănîncă şi nici nu vorbeşte. Zace pur şi simplu întinsă privind parcă undeva, departe.

Alexandra clătină din cap amintindu-şi de purtarea mamei ei cînd, la scurtă vreme după moartea tatălui, a venit în vizită amanta lui. Şi mama ei se retrăsese în pat, nu mînca şi nu vorbea şi nu lăsa pe nimeni să intre ca să o consoleze. Cînd în cele din urmă a ieşit din izolarea pe care şi-o autoimpusese, mama ei nu a mai fost niciodată aceeaşi. Ca şi cum toată durerea şi amărăciunea continuau să fie acumulate în interiorul ei, măcinîndu-i încet minţile.

– A plîns? întrebă Alexandra, ştiind că este periculos şă ţii durerea înăbuşită în tine.

– Fireşte că nu! Femeile cu poziţia ei socială şi cu caracterul ei puternic nu-şi permit să plîngă. Aşa cum i-am spus şi eu şi Craddock în repetate rînduri, trebuie să fie puternică şi să ia partea bună a lucrurilor. În definitiv mai are un nepot, aşa încît titlul familiei nu se pierde.

Opinia Alexandrei despre doctori nu fusese niciodată prea bună, dar nicicînd mai proastă ca în momentul în care-l privi pe bărbatul insensibil şi înfumurat din faţa ei.

– Aş vrea să o văd, dacă se poate.

– Încercaţi să o înveseliţi puţin, zise el indiferent la privirea dură şi cercetătoare a Alexandrei. Să nu-i vorbiţi de Hawthorne.

Alexandra păşi în camera întunecoasă şi inima începu să-i bată mai puternic de milă şi de îngrijorare cînd văzu femeia cîndva impunătoare şi robustă proptită între perne şi arătînd ca stafia a ceea ce fusese. Sub cununa părului ei alb, faţa ducesei era ca varul, iar ochii deschişi la culoare erau plini de durere şi înconjuraţi în cearcăne adînci, negre. Nu văzu nici un semn de recunoaştere în privirea ei cînd veni lîngă pat şi se aşeză pe margine, lîngă ea. Temătoare, Alexandra se întinse şi luă mîna cu vene albastre, proeminente, a ducesei, care zăcea moale pe cuvertura aurie.

– Oh, doamnă, nu trebuie să faceţi asta, zise ea într-o şoaptă tremurîndă, plină de compasiune, implorînd-o din ochi pe ducesă să o asculte. Nu trebuie. Lui Jordan nu i-ar fi plăcut să vă vadă aşa. Cînd observă că nu reacţionează deloc, disperarea Alexandrei crescu şi strînse mai tare mîna fragilă. Aveţi oare idee cît de mîndru era de forţa şi de stăpînirea dumneavoastră? Nu ştiţi, nu? Eu ştiu că era mîndru, pentru că se lăuda cu lucrurile astea faţă de mine.

Ochii de un albastru-pal ai ducesei nici măcar nu clipiră. Nefiind sigură dacă ducesa a auzit-o, dacă a crezut-o sau pur şi simplu dacă nu-i păsa de nimic, Alexandra îşi intensifică eforturile de a o convinge.

– Este adevărat. Îmi amintesc foarte bine cînd s-a întîmplat. După ceremonia căsătoriei noastre, urma să plecăm de la Rosemeade, iar el a întrebat unde sînteţi. I-am spus că aţi urcat şi că mă tem că nu vă veţi mai reveni după căsătoria noastră. Cînd am spus asta, a zîmbit, ştiţi dumneavoastră cum, unul din zîmbetele alea deosebite ale lui, căruia nimeni nu-i putea rezista. Apoi ştiţi ce a spus?

Ducesa nu făcu nici o mişcare.

– A spus, continuă imediat Alexandra, că este nevoie de mult mai mult decît căsătoria noastră ca să o doboare pe bunica. Ştii bunica mea, l-ar putea înfrunta pe însuşi Napoleon şi după ce l-ar da gata el i-ar cere iertare pentru proasta inspiraţie de a duce război împotriva noastră. Este exact ceea ce el...

Ducesa închise ochii, iar o secundă inima Alexandrei se opri; dar în momentul următor două lacrimi se rostogoleau pe obrajii ei palizi. Lacrimile erau un semn bun, Alexandra ştia asta, şi continuă cu şi mai multă putere de convingere.

– El ştia că sînteţi curajoasă şi puternică şi... şi, de asemenea, loială. Din ce mi-a spus mie sînt convinsă că

el credea că femeile nu sînt capabile de loialitate, cu excepţia dumneavoastră.

Ducesa deschise ochii şi o privi pe Alexandra cu implorare plină de îngrijorare şi cu îndoială. Punînd mîna pe obrazul femeii a cărei inimă era zdrobită, Alexandra încercă din răsputeri să o convingă că spune adevărul, dar simţea că ea însăşi îşi pierde controlul şi că de-abia mai poate vorbi.

– Este adevărat. Era atît de sigur de loialitatea dumneavoastră faţă de el, încît mi-a spus că deşi detestaţi căsătoria noastră, veţi jupui de viu pe oricine ar încerca să mă critice, pur şi simplu pentru că îi port numele.

Ochii albastru-pal se umplură de lacrimi care începură să curgă pe obrajii ducesei şi pe degetele Alexandrei. După cîteva minute de tăcere ducesa înghiţi sacadat şi ridică ochii spre faţa Alexandrei. Cu o voce sfîşiată o imploră.

– A spus într-adevăr Hawthorne asta, despre Napoleon?

Alexandra dădu din cap şi încercă să zîmbească, dar cuvintele pe care le spuse ducesa îi smulseră şiroaie de lacrimi.

– L-am iubit mai mult decît pe fiii mei, să ştii, plîngea ea. Întinzîndu-se, ducesa înconjură cu braţele ei slabe copila care nu se mai putea abţine, încercînd să o aline, strîngînd-o la pieptul ei. Alexandra, zise ea printre suspine. Nu, nu i-am spus niciodată că îl iubesc. Iar acum este prea tîrziu.

În ziua respectivă şi toată ziua următoare Alexandra a rămas cu ducesa, care părea că simte nevoia să vorbească aproape tot timpul despre Jordan, acum cînd bariera durerii fusese înfrîntă.

În seara următoare, la ora opt, Alex a lăsat-o pe bătrînă să se odihnească în linişte şi a preferat să coboare în salonul albastru mai degrabă decît să meargă

în izolarea deprimantă a camerei. Încercînd să-şi menţină sub control sentimentul dureros al pierderii, luă o carte. În uşă, Ramsey tuşi uşor pentru a anunţa sosirea unui vizitator.

– Excelenţa sa, ducele de Hawthorne...

Un strigăt de bucurie ţîşni de pe buzele Alexandrei, care sări în picioare şi fugi în întîmpinarea lui. Ramsey se dădu în lături, ducele Hawthorne apăru în uşă, iar Alexandra rămase împietrită.

O furie iraţională şi de necontrolat o cuprinse din cauză că acest om a îndrăznit să-i ia titlul lui Jordan într-un timp atît de indecent de scurt. Anthony Townsende a beneficiat de această tragedie, îşi dădu ea seama, şi probabil este fericit...

Anthony se opri brusc şi privi cu ochi mari mînia arzătoare de pe faţa palidă a Alexandrei.

– Greşeşti, Alexandra, spuse el calm. Aş da orice să-l văd intrînd chiar acum în camera asta. Dacă aş fi ştiut că Ramsey o să mă anunţe aşa, i-aş fi cerut să nu o facă.

Mînia Alexandrei fu spulberată de sinceritatea absolută pe care o simţi în vocea lui calmă şi de tristeţea pe care i-o zări în ochi. Prea cinstită ca să nege faptul că s-a gîndit la asta, zise plină de remuşcări:

– Vă rog să mă iertaţi, excelenţă.

– Tony, o corectă el ţinîndu-i mîna într-a lui într-un gest de salut şi prietenie. Cum se simte bunica?

– Doarme acum, dar se simte tot mai bine cu fiecare zi care trece.

– Ramsey mi-a spus că ai fost o sursă uriaşă de alinare şi sprijin pentru ea. Îţi mulţumesc pentru asta.

– A fost foarte curajoasă şi a depus eforturi pentru a-şi reveni.

– Şi tu? o întrebă îndreptîndu-se spre o măsuţă pentru a-şi turna nişte brandy într-un pahar. Tu ai grijă de tine? Arăţi îngrozitor.

O umbră de umor îi străluci o secundă în privire.

– Aveţi memorie scurtă, excelenţă. N-am arătat niciodată mai mult decît acceptabilă.

– Tony, insistă el, aşezîndu-se vizavi de ea şi privind spre flăcările din cămin.

– Bunica voastră nu doreşte să rămînă la Londra şi să fie nevoită să facă faţă sutelor de vizitatori care să-şi exprime condoleanţele, zise Alexandra după cîteva minute. Preferă să aibă loc o mică slujbă de pomenire, după care să plece imediat la Rosemeade.

Anthony dădu din cap cînd auzi de Rosemeade.

– Nu cred că ar trebui să se închidă singură la Rosemeade, iar eu nu pot rămîne acolo cu ea mai mult de o săptămînă. Hawthorne – proprietatea lui Jordan – este uriaşă, cu o mie de servitori şi angajaţi care or să ceară toţi dispoziţii şi asigurări cînd or să afle că el este mort. Va trebui să-mi întrerup activitatea mea pentru a încerca să învăţ să-i administrez investiţiile şi să mă familiarizez cu sarcina de a-i conduce toate proprietăţile. Aş prefera ca bunica să mă însoţească la Hawthorne şi să rămînă acolo.

– Ar fi mult mai bine pentru ea, fu de aceeaşi părere Alexandra.

Pentru a-l linişti în ceea ce privea propriile ei planuri, Alexandra îi spuse că după serviciul funerar intenţionează să plece acasă la ea.

– Mama mea a început să călătorească şi să se bucure din nou de viaţă imediat după căsătoria mea, îi explică ea. Mi-a promis că-mi scrie şi că-mi spune unde se află, aşa că dacă o să primeşti scrisorile ei am să te rog să mi le trimiţi acasă. Am să-i scriu oriunde s-ar afla ca să-i spun că soţul meu a... Voia să spună „a murit", dar nu putu. Nu putea să creadă că bărbatul bine făcut, plin de viaţă, cu care se căsătorise nu mai era în viaţă.

Cu o faţă încruntată şi hotărîtă şi cu Ramsey plin de solicitudine pe urmele ei, a doua zi de dimineaţă ducesa se îndrepta încet spre salonul galben, unde Anthony citea ziarul, iar Alexandra stătea la birou privind gînditoare în gol.

Cînd privirea ducesei se opri asupra copilei palide, curajoase, cu obrajii supţi, care reuşise să o facă să iasă din durerea ei, expresia i se îmblînzi, apoi suferi o schimbare imediată, radicală, cînd îl văzu pe Henry, care dădea din coadă şi trăgea de tivul rochiei de doliu a Alexandrei.

– Stai cuminte! îi comandă ea animalului nedisciplinat.

Alexandra tresări, Anthony sări, dar Henry nu făcu decît să continue să dea din coadă în semn de salut şi-şi reluă joaca veselă nedescurajat. Surprinsă de acest caz fără precedent de sfidare flagrantă, încercă să-l determine cu privirea pe căţeluşul rebel să se supună, iar cînd văzu că nici asta nu are nici un efect, se întoarse spre majordom.

– Ramsey, comandă ea, ai grijă ca această creatură deplorabilă să facă o lungă şi istovitoare plimbare.

– Da, excelenţă, imediat, spuse impunătorul majordom făcînd o plecăciune cu faţa lui imobilă. Aplecîndu-se, apucă de ceafă căţelul cu mîna dreaptă, puse mîna stîngă sub burta lui şi ţinînd cît mai departe de el animalul care se zvîrcolea, se îndreptă spre ieşire.

– Ei bine, zise energic ducesa, iar Alexandrei îi pieri zîmbetul ce-i flutura pe faţă, Anthony m-a informat că ai de gînd să pleci acasă.

– Da, aş vrea să plec mîine, după serviciul funerar.

– Ba nu ai să faci aşa ceva. Ne vei însoţi pe Anthony şi pe mine la Hawthorne.

Alexandra se temea de faptul că va fi nevoită să se întoarcă la vechiul ei mod de viaţă şi să încerce să se

poarte ca şi cum Jordan n-ar fi existat niciodată, dar nu se gîndise să meargă la Hawthorne.

– De ce aş face asta?

– Pentru că eşti ducesa de Hawthorne, iar locul tău este lîngă familia soţului tău. Alexandra ezită, apoi dădu din cap.

– Locul meu este acasă.

– Prostii, declară încăpăţînată ducesa, iar Alexandra nu se putu abţine să nu zîmbească la faptul că bătrîna îşi recăpătase modul aristocratic, familiar, de a se comporta; era de preferat să fie aşa, decît să zacă doborîtă de durere. În dimineaţa în care te-ai căsătorit cu Hawthorne, continuă ducesa cu hotărîre, mi-a încredinţat în mod anume sarcina de a te transforma în ceea ce ar trebui să fii, astfel încît în cele din urmă să-ţi poţi ocupa locul ce ţi se cuvine în societate. Deşi nepotul meu nu mai există, cred că am destulă loialitate, zise ea cu emfază, ca să-i îndeplinesc dorinţele.

Accentul pus de ducesă pe cuvîntul „loialitate" o făcu pe Alexandra să-şi amintească – exact aşa cum dorise ducesa – că ea însăşi îi spusese că nepotul ei îi admira această trăsătură. Alexandra ezită, prinsă între vinovăţie, responsabilitate şi preocuparea faţă de propria ei situaţie dacă încerca să trăiască la Howthorne, ruptă de tot şi de toţi cei pe care îi cunoştea şi îi îndrăgea. Ducesa se lupta cu curaj să facă faţă propriei ei dureri. Nu o putea ajuta pe Alexandra să o depăşească pe a ei. Pe de altă parte, Alexandra nu era sigură că va putea purta teribila povară singură, aşa cum a făcut cînd au murit bunicul şi tatăl ei.

– Este foarte amabil din partea dumneavoastră, doamnă, că-mi sugeraţi să locuiesc cu dumneavoastră, dar mă tem că nu pot să o fac, refuză Alexandra după un moment de gîndire. Întrucît mama este plecată, am responsabilităţi faţă de alţii, la care trebuie să mă gîndesc mai întîi.

– Ce responsabilităţi? întrebă scurt ducesa.

– Penrose şi Filbert. Mama fiind plecată, nu mai este nimeni care să aibă grijă de ei. Intenţionam să-i cer soţului meu să le găsească un loc aici, dar...

– Cine sînt Penrose şi Filbert? o întrerupse autoritar ducesa.

– Penrose este majordomul nostru, iar Filbert, valetul.

– De multă vreme trăiesc cu impresia, spuse cu asprime ducesa, că servitorii există ca să aibă ei grijă de stăpînii lor, şi nu invers. Totuşi, se relaxă ea suficient pentru a continua, îţi admir simţul responsabilităţii. Poţi să-i aduci la Hawthorne, decretă ea cu mărinimie. Îndrăznesc să spun că ne putem permite să mai angajăm un servitor sau doi.

– Dar sînt foarte bătrîni! exclamă în grabă Alexandra. Nu mai pot să muncească, dar amîndoi sînt foarte mîndri şi trebuie să fie convinşi că sînt deosebit de utili. Ei bine, eu le-am creat iluzia asta.

– Şi eu am simţit întotdeauna că este datoria mea creştinească de a permite servitorilor mai bătrîni să muncească atît timp cît doresc şi cît sînt capabili să o facă, minţi fără înconjur ducesa, aruncîndu-i o privire ucigătoare nepotului ei căruia nu-i venea să creadă ce aude. Era hotărîtă să-şi pună în practică proiectul de a o transforma pe Alexandra într-o tînără strălucitoare din înalta societate. Era o provocare – o datorie – un obiectiv. Nu voia să recunoască faptul că această copilă curajoasă cu părul buclat de ţigăncuşă, care a ajutat-o să treacă peste şocul şi durerea provocate de dispariţia nepotului ei, s-ar fi putut să-şi fi cîştigat un loc permanent în inima ei sau că ura să se despartă de ea.

– Nu cred... începu Alexandra.

Dîndu-şi seama că Alexandra este pe cale să refuze din nou, ducesa recurse la toate mijloacele.

– Alexandra, acum eşti o Townsende şi locul tău este cu noi. Mai mult, este de datoria ta să onorezi dorinţele soţului tău, iar el dorea anume să te ridici la înălţimea ilustrului său nume.

Opoziţia Alexandrei se topi cînd ultimele cuvinte ale ducesei atinseră coarda care trebuia. Numele ei era acum Townsende, nu Lawrence, realiză ea cu o zvîcnire de mîndrie şi plăcere. Nu a pierdut totul cînd l-a pierdut pe el; el îi dăduse numele lui. În schimb, şi-a amintit Alexandra cu o umbră de nostalgie, ea îşi dăduse solemn cuvîntul în faţa lui Jordan să-l respecte şi să se supună dorinţelor lui. După cît se părea, el dorea ca ea să devină o adevărată lady, demnă de numele lui şi să-şi ocupe locul în societate – indiferent ce o fi însemnînd asta. Inima îi fu cuprinsă de tandreţe cînd ridică ochii spre ducesă şi promise încet.

– Am să fac aşa cum a dorit el.

– Excelent, zise ducesa cu asprime. Cînd Alexandra ieşi ca să-şi împacheteze lucrurile, Anthony se lăsă pe spătarul scaunului şi îşi ridică privirea amuzată spre bunica lui, care reacţionă devenind şi mai rigidă în scaunul ei, încercînd să pară cu sînge rece. Planul ei dădu greş.

– Spune-mi, zise el cu o voce în care se simţea veselia, cînd ţi s-a dezvoltat această puternică dorinţă de a-i ţine în slujbă pe servitori pînă la adînci bătrîneţi?

– Cînd mi-am dat seama că era singurul mod de a o împiedica pe Alexandra să plece, răspunse ea direct. Nu voi permite ca această copilă să se izoleze în vreun sat uitat de Dumnezeu şi să poarte veşmintele văduviei pentru tot restul vieţii ei. Nu are decît optsprezece ani.

CAPITOLUL 14

Hawthorne, proprietatea ancestrală de douăsprezece generaţii a familiei Townsende, cuprindea cincizeci de mii de acri de păduri, pajişti, dealuri şi cîmpuri fertile. Impunătoare porţi negre din fier, purtînd blazonul familiei, blocau accesul şi un portar în livrea a ieşit dintr-o căsuţă de piatră pentru a deschide larg porţile ca să intre eleganta caleaşcă.

Stînd alături de ducesă, Alexandra privea pe fereastră în timp ce trăsura parcurgea aleea netedă, sinuoasă, care străbătea acri întregi de pajişti verzi. De-o parte şi de alta a aleii copaci uriaşi îşi uneau crengile deasupra, de parcă treceau printr-un tunel de verdeaţă. Deşi Hawthorne aparţinea acum lui Anthony, în sufletul ei Alexandra se gîndea la proprietate ca şi cum era a lui Jordan. Aici a fost casa lui, locul unde s-a născut şi unde a crescut. Aici va afla o serie de lucruri despre el şi va ajunge să-l cunoască aşa cum nu a avut posibilitatea să o facă în viaţă. Prin simplul fapt că se afla aici, se simţea deja mai aproape de el.

– Hawthorne este mai frumos decît orice mi-am imaginat vreodată, spuse ea cu răsuflarea tăiată.

– Aşteaptă pînă ai să vezi şi casa, zise Anthony zîmbind la entuziasmul mărturisit, iar din tonul lui, Alex şi-a dat seama că într-adevăr o să vadă o casă splendidă. Deşi fusese avertizată dinainte, cînd trăsura coti i

se tăie pur şi simplu respiraţia. La o jumătate de milă, se desfăşura în faţa ochilor în toată splendoarea ei maiestuoasă o casă cu trei etaje din piatră şi sticlă, cu peste două sute de camere, pe un fundal de dealuri verzi, line, de izvoare limpezi, albastre ca de cristal şi de grădini în terase. În faţa casei, dincolo de alee, lebede pluteau pe suprafaţa lină a unui imens lac, iar în dreapta, un frumos pavilion alb de vară, cu coloane graţioase în stil grecesc, domina lacul şi pajiştea.

– Este mai mult decît frumos, şopti Alexandra, depăşeşte orice imaginaţie. O jumătate de duzină de valeţi şedeau aliniaţi pe treptele elegante care duceau de la alee la uşa de la intrare. Înăbuşindu-şi sentimentul că este nepoliticoasă, Alexandra urmă exemplul ducesei cînd coborî din trăsură şi trecu pe lîngă servitori de parcă ar fi fost invizibili.

Uşa de la intrare fu larg deschisă de un servitor a cărui uniformă elegantă dovedea clar că este majordomul şef şi mai marele peste personalul casei. Ducesa îl prezentă ca Higgins, apoi intră în hol cu Alexandra alături.

O scară largă de marmură, în formă de spirală, ducea din hol la etajul al doilea, apoi spre un balcon şi de acolo la etajul al treilea. Alexandra şi ducesa au urcat scara împreună şi au intrat într-un splendid apartament ale cărui camere erau decorate în nuanţe de roz. După ce ieşi camerista, ducesa se întoarse spre Alexandra.

– N-ai vrea să te odihneşti? Ieri a fost un calvar pentru amîndouă.

Amintirea slujbei care avusese loc pentru Jordan ţîşni dureros şi nereal – ceva întunecat, populat de sute de feţe sumbre privind curioase la ea, care stătea calmă alături de ducesă în uriaşa biserică. Mama văduvă a lui Anthony şi fratele său mai tînăr, care era şchiop, se aflau de cealaltă parte a ducesei, cu feţele palide şi încordate.

Sosiseră cu o jumătate de oră în urmă la fosta casă a lui Anthony, iar Alexandra i-a plăcut pe amîndoi şi a fost bucuroasă că sînt în preajmă.

– În loc să mă odihnesc, nu s-ar putea, doamnă, să-i văd apartamentul? Ştiţi, am fost căsătorită cu Jordan, dar nu am avut timp suficient să-l cunosc cu adevărat. El a crescut în această casă şi aici a trăit pînă cu o săptămînă înainte de a ne întîlni. Nodul dureros, deja familiar, i se urcă în gît şi termină cu o voce tremurîndă: vreau să-l descopăr, să aflu tot ce pot despre el şi nu pot face asta decît aici. Acesta este unul din motivele pentru care am venit aici cu dumneavoastră.

Tandreţea o copleşi în asemenea măsură pe ducesă, încît era pe cale să ridice mîna şi să mîngîie obrazul palid al Alexandrei, dar îşi recăpătă controlul şi spuse destul de aspru:

– Ţi-l trimit pe Gibbons, mai marele peste valeţi.

Cîteva momente mai tîrziu, apăru Gibbons, un bătrînel sprinten, şi o conduse pe Alexandra în ceea ce el a numit „apartamentele stăpînului", o suită impresionantă de camere la etajul al doilea, cu un întreg perete din sticlă din podea şi pînă în tavan, care dădea spre parc.

Din momentul în care păşi înăuntru, Alexandra simţi mirosul uşor înţepător, dureros de familiar, al coloniei lui Jordan, acelaşi miros care persista pe obrazul lui bine bărbierit şi pe bărbie cînd adormea noaptea tîrziu în braţele lui. Simţi durerea morţii lui pînă în măduva oaselor şi totuşi era straniu de liniştită pentru că se afla aici, însuşi faptul ăsta spulberîndu-i sentimentul că mariajul ei de patru zile cu un frumos străin a fost parcă o închipuire.

Răsucindu-se în jur îşi lăsă privirea să zăbovească plină de afecţiune pe fiecare centimetru al camerei, de la stucatura elaborată a plafonului pînă la superbele covoare persane de un albastru-intens şi auriu pe care călca. Două cămine uriaşe din marmură crem se aflau la cele două

capete opuse ale imensei camere, cu deschideri atît de mari, încît ar fi putut cu uşurinţă să intre în ele. În stînga ei, pe un fel de podium mai ridicat, se afla un pat imens acoperit cu o cuvertură albastră, bogat brodată cu auriu, sub un baldachin uriaş albastru şi auriu, atîrnat de plafon. În dreapta ei, văzu două canapele identice acoperite cu mătase aurie plasate simetric în faţa căminului.

– Aş vrea să mă uit puţin prin jur,îi explică ea valetului cu o voce ca o şoaptă plină de respect, ca şi cum s-ar fi aflat într-un loc sfînt, sanctificat, lucru pe care de altfel aşa îl şi simţea. Îndreptîndu-se spre masa de toaletă din lemn de trandafir, atinse cu dragoste periile cu mînere din onix, rămase acolo ca şi cum aşteptau ca mîna lui să se întindă pentru a le lua; apoi se ridică pe vîrfuri pentru a-şi vedea imaginea în oglinda de deasupra mesei de toaletă a lui Jordan. Oglinda era aşezată la înălţimea fostului ei proprietar şi, chiar ridicată pe vîrfuri, Alexandra nu-şi putea vedea decît fruntea şi ochii. Cît de înalt era, se gîndi, zîmbind fermecător.

Din dormitor se deschideau alte trei camere – una pentru îmbrăcat, un birou cu pereţii acoperiţi de cărţi şi o alta care îi tăie respiraţia. Era o uriaşă cameră semicirculară cu pereţii şi podeaua din marmură neagră cu striaţiuni aurii, iar în mijloc cu un bazin rotund din marmură.

– Ce este asta? întrebă Alex.

– Camera de baie, excelenţă, răspunse valetul şi se înclină din nou.

– O cameră de baie? repetă Alexandra privind cu uimire robinetele aurite şi coloanele graţioase de marmură de la marginea bazinului, care se ridicau pînă la plafonul în care se deschidea un luminator.

– Stăpînul Jordan credea în binefacerile modernizării, excelenţă, spuse valetul, iar Alexandra se întoarse cînd simţi mîndria şi afecţiunea din vocea lui.

– Mi-ar plăcea mai degrabă să-mi spui pur şi simplu „domnişoară Alexandra", îi explică ea cu un zîmbet cald. Arăta atît de uluit, încît ea reveni: „Lady Alexandra" atunci. L-ai cunoscut bine pe soţul meu?

– Mai bine decît oricine din rîndul personalului, cu excepţia lui Smarth, mai marele peste grajduri. Simţind că are un ascultător avid în lady Alexandra, Gibbons se oferi imediat să-i arate casa şi împrejurimile, ceea ce a durat trei ore şi a inclus vizitarea locurilor preferate ale lui Jordan cînd era copil, precum şi prezentarea lui Smarth, mai marele peste grajduri, care s-a oferit să-i spună totul despre stăpînul Jordan ori de cîte ori o să vină să-l viziteze.

Tîrziu, după-amiază, Gibbons a încheiat turul ducînd-o pe Alexandra în două locuri, dintre care unul deveni imediat favoritul ei. Era o galerie lungă cu două şiruri de portrete în mărime naturală ale celor unsprezece duci de Hawthorne de pînă acum, toate expuse în rame aurite identice de-a lungul pereţilor, împreună cu alte portrete înfăţişîndu-le soţiile şi copiii.

– Soţul meu a fost cel mai frumos dintre toţi, declară ea după ce le studie pe toate.

– Eu şi domnul Higgins am spus exact acelaşi lucru.

– Dar portretul lui nu este aici, alături de cele ale celorlalţi duci.

– L-am auzit spunîndu-i stăpînului Antony că are altceva mai bun de făcut decît să stea să pozeze important şi plin de demnitate. Gibbons făcu semn cu capul spre două portrete aşezate pe rîndul de sus. Aici este el – cînd era copil, şi acolo – cînd avea şaisprezece ani. Tatăl său a insistat să pozeze pentru acest ultim portret, iar domnul Jordan a fost din cale afară de furios.

Un zîmbet înflori pe trăsăturile palide ale Alexandrei cînd privi spre copilul cu bucle negre care stătea solemn alături de o frumoasă doamnă blondă cu ochi cenuşii

arzători. În picioare, de partea cealaltă a scaunului ei ca un tron îmbrăcat în catifea roşie, se afla un bărbat frumos, cu o faţă serioasă, cu umeri largi şi cele mai mîndre trăsături pe care le văzuse Alexandra vreodată.

Ultimul loc în care a dus-o Gibbons a fost mai degrabă o cămăruţă la etajul al treilea în care plutea un aer închis de parcă nu s-ar mai fi intrat de multă vreme acolo. Trei birouri mici erau aşezate vizavi de unul mult mai mare şi un vechi glob pămîntesc se afla pe o etajeră.

– Aceasta a fost camera de lecţii, spuse Gibbons. Tînărul stăpîn Jordan a petrecut mai mult timp gîndindu-se cum să scape de ea, decît cum să stea aici şi să înveţe. Atunci stăpînul a simţit de nenumărate ori nuiaua domnului Rigly pentru că-şi neglija studiile. Totuşi a învăţat tot ceea ce avea nevoie să ştie. Era foarte inteligent.

Privirea Alexandrei cercetă cămăruţa austeră, apoi se opri brusc chiar asupra pupitrului de lîngă ea. Pe suprafaţa lui erau gravate iniţialele J.A.M.T. Iniţialele lui Jordan. Le atinse cu multă tandreţe privind în jur cu un amestec de încîntare şi stînjeneală. Cît de diferit era felul în care a studiat ea, într-o atmosferă destinsă şi fără nici o constrîngere, în biroul vesel şi dezordonat al bunicului ei, unde îşi învăţa cu plăcere lecţiile, de acest loc sumbru, auster. Este de neimaginat să fii lovit cu nuiaua de profesor; trebuie să fii fascinat de el.

Cînd valetul se înclină în sfîrşit retrăgîndu-se, Alexandra se mai opri o dată în galerie, în faţa portretului soţului ei cînd avea şaisprezece ani. Ridicînd privirea spre el, murmură solemn:

– Ai să fii mîndru de mine, dragostea mea, îţi promit.

În zilele care au urmat, Alexandra s-a dedicat acestei sarcini cu toată hotărîrea şi inteligenţa ei, memorînd pagini întregi din *Peerage* a lui Debrett şi devorînd volume despre modul de comportare, convenţionalitate şi

protocol pe care i le dăduse ducesa. Sîrguinţa ei cîştigă rapid aprecierea ducesei, aşa cum se întîmpla cu tot ceea ce făcea Alexandra – cu două excepţii semnificative care au determinat-o pe ducesă să-l convoace în salonul ei pe Anthony la o săptămînă după ce familia sosise la Hawthorne.

– Alexandra stă de vorbă cu Gibbons şi Smarth, declară ea cu o voce tulburată şi plină de o gravă îngrijorare. A conversat deja cu ei mai mult decît am făcut-o eu în ultimii patruzeci de ani.

Anthony îşi înălţă sprîncenele şi spuse liniştitor:

– Ea îi consideră pe servitori ca făcînd parte din familie. Acest lucru a fost evident cînd ne-a întrebat dacă valetul şi majordomul ei pot veni aici. Nu este nimic periculos în atitudinea asta.

– N-ai să mai vorbeşti aşa cînd o să-i vezi pe Penrose şi Filbert, replică sumbru ducesa. Au sosit în dimineaţa asta.

Anthony îşi aminti că Alexandra spusese că servitorii ei sînt bătrîni.

– Ei sînt...

– Unul este surd şi unul orb! exclamă ducesa indignată. Majordomul nu aude nici măcar un singur cuvînt dacă nu-i este răcnit direct în ureche, iar valetul intră prin uşile închise şi dă peste majordom! Indiferent care sînt sentimentele Alexandrei, nu trebuie să fie văzuţi cînd avem vizitatori. Nu ne putem permite ca oaspeţii noştri să-i vadă cum dau unul peste altul în holul de la intrare şi cum răcnesc de parcă ar vrea să dărîme zidurile.

Cînd văzu că Anthony pare mai degrabă amuzat decît alarmat, ducesa îi aruncă o privire piezişă.

– Dacă în această privinţă văd că nu ai nici o obiecţie, atunci nu-mi mai fac prea mari speranţe că am să te conving să încetezi să mai faci scrimă în fiecare dimineaţă cu Alexandra. Este o comportare absolut

inacceptabilă pentru o tînără doamnă, ca să nu mai vorbesc de faptul că poartă pantaloni.

Anthony nu fu mai înclinat să fie de acord cu bunica lui în această problemă decît fusese în legătură cu prima – cea a fraternizării cu servitorii.

– Spre binele meu şi al Alexandrei sper că nu ai să-i interzici să dueleze cu mine. Nu văd nici un rău în asta şi ei îi face multă plăcere. Spune că o menţine în formă.

– Şi spre binele tău?

– Este un adversar formidabil, zîmbi Anthony, ceea ce mă face şi pe mine să dau tot ce am mai bun. Jordan şi cu mine eram consideraţi cei mai buni spadasini din Anglia, dar trebuie să exersez ca să fiu la înălţimea Alexandrei şi totuşi aproape că este mai bună ca mine.

După ce plecă Tony, ducesa privi neajutorată spre scaunul de vizavi de ea ştiind foarte bine de ce nu a vrut să-i vorbească Alexandrei despre problemele pe care tocmai le discutase cu nepotul ei. Pur şi simplu nu putea să facă ceva care să o întristeze, nu acum, cînd ştia cîte eforturi face fata pentru a încerca să fie veselă. De aproape o săptămînă zîmbetul cald al Alexandrei şi rîsul ei melodios însufleţiseră întreaga atmosferă de la Hawthorne. Şi, cum bine ştia ducesa, Alexandra zîmbea nu pentru că aşa simţea ea, ci pentru că încerca cu disperare să menţină moralul tuturor – inclusiv pe al ei. Era, se gîndi ducesa, o combinaţie unică de candoare, bunătate, hotărîre şi curaj.

Fără să-şi dea seama că făcuse ceva care să o nemulţumească pe ducesă, Alexandra se adaptase la rutina rigidă a modului formal de trai dintr-o casă ducală. Pe măsură ce primăvara lăsa locul verii, ea continuă să studieze şi să-şi petreacă timpul liber hoinărind prin frumoasele împrejurimi sau vizitînd grajdurile de la Hawthorne, unde Smarth îi spunea istorii minunate despre copilăria şi tinereţea lui Jordan. La fel ca Gibbons, Smarth fusese un

mare admirator al lui Jordan şi în decurs de cîteva săptămîni Smarth fu complet cucerit de încîntătoarea fată cu care se căsătorise stăpînul Jordan.

Pentru Alexandra, zilele erau foarte încărcate, dar Jordan era permanent în mintea ei. La o lună de la moartea lui, la cererea ei, o mică placă de marmură cu numele lui Jordan şi cu data naşterii şi a morţii fu pusă nu în cimitirul familiei, cum se obişnuia, ci în partea cealaltă a lacului, la marginea pădurii, lîngă pavilionul de vară.

Alexandra găsea că vecinătatea pavilionului era mai nimerită, în special în contrast cu cimitirul singuratic aflat dincolo de creasta unui deal, în spatele casei. Totuşi nici după aşezarea plăcii, nu se simţi pe deplin satisfăcută. L-a vizitat pe grădinarul şef care i-a dat cîţiva bulbi pe care i-a plantat chiar ea; în fiecare zi venea să ceară tot mai multe flori. Dar numai după ce termină, Alexandra îşi dădu seama că, inconştient, crease o replică a luminişului în care Jordan îi spusese cîndva că arată ca un portret al lui Gainsborough.

Iubea acest loc mai mult decît îşi dădea seama şi a petrecut sute de ore fericite stînd în pavilion, privind luminişul în miniatură şi amintindu-şi fiecare moment cu el.

Singură în pavilion, îşi amintea cu tandreţe de fiecare gest de bunătate pe care îl făcuse Jordan pentru ea, de la a-i cumpăra căţelul pe care era evident că el nu-l plăcea, pînă la a se căsători cu ea pentru a o cruţa de dezonoare. Dar cel mai intens retrăia dulceaţa ameţitoare şi avida insistenţă a sărutărilor lui Jordan, plăcerea chinuitoare a mîngîierilor mîinilor lui neostoite. Cînd obosea de amintirea sărutărilor lor adevărate, îşi imagina altele, în diferite situaţii, sărutări minunate, care se terminau cu Jordan căzînd în genunchi în faţa ei, ducîndu-şi mîna la inimă şi declarîndu-şi dragostea nesfîrşită pentru ea. Cu cît se gîndea mai mult la vremea

petrecută împreună, cu atît devenea mai sigură de faptul că începuse să o iubească înainte de a muri.

Ajutată şi încurajată de versiunile exagerate prezentate de Gibbons şi Smarth despre faptele curajoase ale copilăriei lui Jordan şi despre calităţile lui cînd deja era un adevărat tînăr, Alexandra îl păstra cu sfinţenie în inima ei, înzestrîndu-l cu virtuţile unui sfînt, cu curajul unui războinic şi cu frumuseţea unui arhanghel. În lumina trandafirie în care îl vedea mintea ei, era imortalizat fiecare cuvînt bun pe care i-l spusese, fiecare zîmbet plin de căldură, fiecare sărut pasionat şi apoi totul era ridicat la rangul perfecţiunii.

Nu i-a trecut nici un moment prin minte că s-ar fi putut ca Smarth şi Gibbons să fi fost orbi la defectele lui sau că, printr-un consens reciproc, ei să fi cenzurat cu grijă din povestirile lor orice acţiune sau faptă care l-ar fi putut pune într-o lumină mai puţin frumoasă în ochii soţiei lui legale. Nici măcar o singură dată nici unul dintre ei nu a menţionat nimic despre o frumoasă balerină sau despre numeroasele ei predecesoare sau guvernante cu care a împărţit patul chiar în această casă.

Pornind de la povestirile minunate pe care i le spuseseră Gibbons şi Smarth, Alexandra a presupus, fireşte, că soţul ei era faimos pentru curajul, îndrăzneala şi onoarea sa. Ea nu avea cum să ştie că era de asemenea foarte bine cunoscut pentru flirturile lui, pentru cuceririle amoroase şi pentru legăturile scandaloase cu femei care aveau în comun un singur atu social important: frumuseţea.

Şi aşa, cu ardoarea celor optsprezece ani ai ei, Alexandra petrecea fiecare zi exersînd la pian, memorînd tomuri de protocoale sociale, repetînd conversaţii politicoase cu preceptorul ei şi inspirîndu-se din manierele singurei ducese pe care o putea folosi ca exemplu – bunica lui Jordan. Făcea toate astea pentru ca atunci

cînd avea să meargă la Londra, înalta societate să o poată privi şi să o găsească demnă de numele şi reputaţia lui Jordan Townsende.

Şi în timp ce Alexandra se consacra cu multă sîrguinţă stăpînirii tuturor manierelor care l-ar fi plictisit de moarte pe Jordan, Natura, ca şi cum s-ar fi amuzat de eforturile inutile pe care le făcea revărsă asupra ei cu mărinimie singurul atu social necesar care să garanteze că înalta societate o va găsi cu adevărat demnă de Jordan Townsende: frumuseţea.

Stînd la fereastră şi urmărind-o pe Alexandra călărind în galop pe aleea din faţa casei, îmbrăcată într-un costum albastru-deschis, Anthony privi spre bunica sa, care stătea alături.

– Este uimitor, spuse el sec. Într-un singur an a înflorit, devenind o tînără femeie frumoasă.

– Nu este cîtuşi de puţin uluitor, zise ducesa cu devotament sever. Întotdeauna a avut o conformaţie frumoasă şi trăsături excelente; era pur şi simplu prea subţire şi prea tînără. Nu se împlinise încă, de altfel şi eu am înflorit mai tîrziu.

– Adevărat? zise Anthony zîmbind.

– Adevărat, replică ea afectată, după care deveni sobră. Mai duce încă în fiecare zi flori la placa memorială a lui Jordan. Astă iarnă aproape că m-a podidit plînsul cînd am văzut-o cum înota prin zăpadă cu braţele pline de flori din seră.

– Ştiu, spuse Tony trist. Privi din nou pe fereastră, de unde Alexandra le făcea semn cu mîna şi-l preda pe Satan unui rîndaş. Părul ei bogat, ciufulit de vînt, era acum lung, buclele căzîndu-i în valuri pînă la mijlocul spatelui; tenul îi era roz, iar ochii, cu genele lungi şi întoarse, străluceau ca două imense pietre de acvamarin.

Jordan o luase cîndva din greşeală drept băiat, dar acum costumul ei de călărie albastru-deschis punea în valoare forme feminine ademenitoare, cu toate rotunjimile la locul lor. Anthony îi urmări cu privirea unduirea delicată a şoldurilor cînd urcă treptele de la intrare, admirîndu-i graţia şi uşurinţa cu care îşi mişca picioarele lungi. Totul la ea atrăgea privirea unui bărbat şi o făcea să nu se mai dezlipească.

– În cîteva săptămîni, cînd îşi va face intrarea în societate, gîndi cu voce tare Tony, va trebui să-i alungăm cu bîta pe curtezanii care or să roiască în jurul ei.

CAPITOLUL 15

– Anthony, zise ducesa, străbătînd nervoasă în lung şi în lat salonul, îmbrăcată în rochia de satin argintiu. Crezi că am făcut o greşeală că nu am angajat o femeie mai tînără ca să o înveţe pe Alexandra cum să se poarte în societate?

Întorcîndu-se de la oglindă, unde îşi aşeza fără să fie nevoie eşarfa albă legată în jurul gîtului, Tony zîmbi cu simpatie de panica de ultim minut care o cuprinsese pe bunica lui din cauza debutului Alexandrei în seara asta, în înalta societate.

– Acum este prea tîrziu ca să mai schimbi ceva.

– Ei bine, cine ar fi putut să o înveţe mai bine decît mine să se poarte cum se cuvine? Sînt considerată un model de comportare de către societate, nu-i aşa? îi reaminti ducesa, schimbîndu-şi opinia anterioară.

– Într-adevăr, eşti, zise Tony, abţinîndu-se să-i reamintească faptul că încă de la început el i-a spus că Alexandra nu ar trebui învăţată să urmeze exemplul unei femei de şaptezeci şi unu de ani.

– Nu mai rezist, spuse ducesa brusc, prăbuşindu-se pe un scaun cu o expresie foarte preocupată.

Tony rîse de modul fără precedent în care-şi manifesta îndoiala şi incertitudinea, iar ea îi aruncă o privire cruntă.

– N-ai să mai rîzi peste cîteva ore, prezise ea sumbru. În seara asta voi încerca să conving crema înaltei societăţi să accepte o femeie fără avere, fără legături de familie sau strămoşi care să o recomande. Posibilitatea unui dezastru mă scoate din minţi. Am să fiu demascată şi condamnată ca o escroacă.

Anthony se apropie de femeia îngrijorată, a cărei privire tăioasă, limbă ascuţită şi atitudine glacială intimidau înalta societate şi întreaga familie, cu excepţia lui Jordan, de cinci decenii. Pentru prima dată în viaţa lui o sărută spontan pe frunte.

– Nimeni nu va îndrăzni să ţi se opună ostracizînd-o pe Alexandra, chiar dacă ar bănui originile ei. O să vezi că o să fie un succes. O femeie cu un alt statut decît al tău poate că ar da greş, dar nu tu, bunico, nu o femeie cu considerabila ta poziţie socială.

Ducesa se gîndi un moment şi apoi înclină încet capul ei cu păr alb într-un gest regal.

– Ai absolută dreptate, fireşte.

– Fireşte, zise Anthony, ascunzîndu-şi un zîmbet. Şi nu trebuie să-ţi faci probleme că Alexandra îşi va trăda originea.

– Sînt la fel de îngrijorată de faptul că şi-ar putea trăda inteligenţa, pe cît sînt de îngrijorată că şi-ar putea trăda originea. Nu pot să-mi imaginez la ce s-o fi gîndit bunicul ei cînd i-a împuiat capul cu atîtea prostii din cărţi. Ştii, recunoscu ea preocupată, îmi doresc tare mult să aibă un sezon minunat, să fie admirată pentru ea însăşi şi apoi să facă o partidă splendidă. Mi-aş fi dorit ca Galverston să nu o fi cerut în căsătorie pe copila lui Waverly, săptămîna trecută. Galverston era singurul marchiz necăsătorit din Anglia, ceea ce înseamnă că Alexandra va trebui să se mulţumească cu un conte sau chiar cu mai puţin.

– Dacă tu îţi faci asemenea speranţe, bunico, ai să fii dezamăgită, zise Tony cu un oftat. Alexandra nu este absolut deloc interesată de distracţiile sezonului sau să fie admirată de vreunul dintre curtezani.

– Nu fi absurd, munceşte, învaţă şi aşteaptă asta de luni de zile.

– Dar nu din motivele la care te gîndeşti tu, spuse trist Tony. Este aici pentru că tu ai convins-o că Jordan dorea să-şi ocupe locul ce i se cuvine ca soţia sa în societate. Toate lunile astea a făcut atîtea eforturi dintr-un singur motiv – ca să fie demnă de această onoare. Nu are nici un fel de intenţie de a se recăsători. Mi-a spus asta aseară. Cred că s-a convins singură că Jordan o iubea şi intenţionează categoric să se sacrifice pentru memoria lui.

– Doamne Dumnezeule! exclamă ducesa ca lovită de trăsnet. Nu are decît nouăsprezece ani. Fireşte că trebuie să se căsătorească. Tu ce i-ai spus?

– Nimic, replică Anthony sarcastic. Cum aş fi putut să-i spun că, pentru a fi la fel cu femeile care roiau în jurul lui Jordan, ar fi trebuit să înveţe cum să flirteze şi cum să facă amor mai degrabă decît conversaţia de salon şi *Peerage* a lui Debrett?

– Pleacă, Anthony! oftă ducesa. Mă indispui. Du-te şi vezi ce o reţine pe Alexandra, este timpul să plecăm.

În holul din faţa dormitorului ei Alexandra privea un mic portret al lui Jordan pe care îl descoperise într-o cameră nefolosită cînd veniseră prima dată la Londra. Ea ceruse să fie pus în acest loc pentru a-l putea vedea de fiecare dată cînd trecea pe acolo. Tabloul fusese făcut cu un an în urmă: Jordan rezemat cu spatele de un copac, cu un picior îndoit şi cu o mînă sprijinindu-se pe genunchi, privind spre pictor. Alexandra iubea faptul că Jordan părea real; că nu poza, dar mai presus de orice expresia lui o atrăgea ca un magnet şi-i accelera pulsul – pentru că privirea lui Jordan semăna foarte mult cu cea

pe care o văzuse la el cînd era pe punctul de a o săruta. Ochii lui cenuşii erau uşor înceţoşaţi, privind cu subînţelesuri; iar pe buzele lui mobile plutea un zîmbet leneş, contemplativ. Înălţîndu-se, Alexandra îi atinse buzele cu degete tremurînde.

– Seara asta este seara noastră, dragostea mea, şopti ea. Nu o să-ţi fie ruşine cu mine, îţi promit.

Cu coada ochiului îl văzu pe Anthony venind spre ea şi-şi retrase iute mîna. Fără să-şi ia privirea de la trăsăturile irezistibile ale lui Jordan, spuse:

– Artistul care a făcut tabloul ăsta are un talent minunat, dar nu-i pot descifra numele. Cine este?

– Allison Whitmore, spuse scurt Anthony.

Surprinsă de noţiunea de pictor-femeie şi de tonul abrupt al lui Anthony, Alexandra ezită, apoi lăsă problema deoparte şi, făcînd o piruetă, se întoarse încet cu faţa spre Anthony.

– Uită-te la mine, Anthony. Crezi că ar fi satisfăcut de mine dacă m-ar putea vedea acum?

Înăbuşindu-şi dorinţa de a o trezi la realitate, spunîndu-i că lady Allison Whitmore a pictat acest tablou cînd Jordan avea o legătură puternică şi plină de pasiune cu ea, Anthony îşi luă privirea de la portret şi făcu ce-i spusese Alexandra. Ceea ce văzu îi tăie răsuflarea.

În faţa lui stătea senină o adevărată frumuseţe, îmbrăcată într-o rochie ispititoare, cu un decolteu adînc, dintr-o mătase tremurătoare albastră-verzuie, exact nuanţa ochilor ei superbi. Era drapată în diagonală peste sînii plini şi urma talia subţire şi şoldurile uşor rotunjite. Părul ei castaniu închis, strălucitor, era pieptănat pe spate, căzîndu-i în valuri peste umeri, pînă în talie. Din faldurile rochiei se iveau diamante, licărind ca nişte stele; purta diamante la gîtul ei delicat şi la încheietura mîinii. Dar ceea ce-i tăiase respiraţia lui Anthony era mai ales faţa ei.

Deşi Alexandra Lawrence Townsende nu era frumoasă în tradiţia clasică a femeii cu părul blond şi pielea albă, era una dintre cele mai ispititoare şi mai provocatoare fiinţe pe care o văzuse vreodată. De sub genele lungi, ochii, care ar fi putut fermeca, sau dezarma pe oricine, priveau candid într-ai lui, complet inconştientă de efectul fascinant pe care îl aveau. Gura ei roşie, generoasă, invita să fie sărutată; totuşi, zîmbetul plin de siguranţă avertiza pe oricine că nu trebuie să se apropie prea mult. Alexandra reuşise să rămînă în acelaşi timp seducătoare, dar, intangibilă, virginală, dar senzuală, şi tocmai acest contrast o făcea atît de ademenitoare – acest contrast şi faptul că era inconştientă de cît de ispititoare era.

Începuse să-i piară culoarea din pomeţii înalţi şi delicaţi ai obrajilor aşteptînd ca omul tăcut din faţa ei să-i spună că Jordan ar fi fost încîntat de felul cum arăta astă-seară.

– Este chiar atît de rău? întrebă ea, glumind pentru a-şi ascunde dezamăgirea.

Zîmbind, Anthony îi apucă amîndouă mîinile înmănuşate şi spuse cu sinceritate:

– Jordan ar fi tot atît de uluit de felul în care arăţi astăseară cum o să fie întreaga lume bună cînd o să te vadă. O să-mi acorzi un dans în seara asta? Un vals? adăugă, privind-o în imenşii ei ochi.

În trăsură, în drum spre bal, ducesa îi dădea Alexandrei instrucţiunile de ultim minut.

– Nu trebuie să-ţi faci probleme despre felul în care ai să valsezi, draga mea, şi nici în legătură cu celelalte îndatoriri sociale pe care urmează să le îndeplineşti în seara asta. Totuşi, o avertiză ea pe un ton sumbru, trebuie să-ţi reamintesc din nou să nu permiţi ca aprecierea de către Anthony – se opri şi-i aruncă acestuia o privire severă de dezaprobare – a intelectului

tău să te fure şi să spui astă-seară ceva ce ar putea să arate că eşti o fată citită şi inteligentă. Dacă ai să o faci, n-ai să profiţi deloc de pe urma acestui fapt, te asigur. Aşa cum ţi-am spus de nenumărate ori, gentlemanilor nu le plac femeile prea educate.

Tony strînse încurajator mîna Alexandrei cînd coborîră din trăsură.

– Nu uita să-mi acorzi un dans astă-seară, spuse el zîmbind spre ochii ei strălucitori.

– Le poţi avea pe toate, dacă vrei. Rîse şi îl luă de braţ tot atît de inconştientă de frumuseţea ei pe cît de inconştientă era de efectul pe care îl avea asupra lui.

– Voi fi nevoit să stau la rînd, rîse Anthony. Chiar şi în acest caz, va fi cea mai frumoasă seară pe care am avut-o de ani de zile.

În prima jumătate de oră a balului dat de lordul şi lady Wilmer previziunea lui Tony păru să se adeverească. Tony intră în mod deliberat înaintea lor în sala de bal, astfel încît să poată urmări cum îşi fac intrarea bunica lui şi Alexandra. Lucru care a meritat să fie văzut. Ducesa de Hawthorne păşi în sala de bal ca o cloşcă protectoare care îşi apără puiul – cu pieptul împins în faţă, cu spatele drept şi cu bărbia înainte, într-o poziţie agresivă care descuraja categoric pe oricine să pună la îndoială judecata ei, hotărîrea de a-i oferi Alexandrei considerabila el poziţie socială şi protecţia sa.

Intrarea lor literalmente a întrerupt spectacolul. Timp de un minut, cinci sute dintre cele mai ilustre, mai apatice şi mai sofisticate personaje ale înaltei societăţi au încetat să mai vorbească, privind cu respiraţia tăiată la cea mai respectată, cea mai neînduplecată şi cea mai influentă femeie din nobilimea Angliei, care părea să protejeze cu multă solicitudine o tînără doamnă pe care nimeni nu o cunoştea. Au început şuşotelile şi monoclurile s-au ridicat, în timp ce atenţia trecea de la bătrîna ducesă

spre tînăra frumuseţe răpitoare ce se afla lîngă ea, care nu mai semăna nici pe departe cu copila palidă, timidă, ce apăruse pentru scurtă vreme la slujba ţinută în memoria lui Jordan.

Alături de Anthony, sir Roderick Carstairs îşi înălţă sprîncenele arogante şi rosti tărăgănat:

– Hawthorne, sper că o să ne luminezi în privinţa identităţii frumuseţii cu părul ăla superb care se află lîngă bunica ta?

– Este văduva vărului meu, actuala ducesă de Hawthorne, spuse Anthony privindu-l pe Carstairs cu ochi prietenoşi.

– Glumeşti! replică Roddy, afişînd expresia cea mai apropiată de surpriză pe care Anthony a văzut-o vreodată pe faţa lui permanent plictisită. Doar nu vrei să spui că această fermecătoare femeie este aceeaşi cu vrăbiuţa ştearsă, patetică, zgribulită pe care am văzut-o la slujba ţinută în memoria lui Hawthorne.

– Era încă sub stare de şoc şi foarte tînără cînd ai văzut-o atunci, răspunse Tony încercînd să-şi reprime iritarea.

– S-a făcut frumoasă cu trecerea timpului, constată sec Roddy punîndu-şi monoclul la ochi şi cercetînd-o pe Alexandra, la fel ca vinul. Vărul tău a fost întotdeauna un cunoscător cînd era vorba de vin şi de femei. Este la înălţimea reputaţiei lui. Ştii, continuă el cu aceeaşi voce tărăgănată şi plictisită şi cu monoclul aţintit în continuare asupra Alexandrei, ştii că frumoasa balerină a lui Hawk nu a mai acceptat nici un alt bărbat în patul ei în tot acest timp? Te uluieşte, nu-i aşa, gîndul că a venit timpul cînd amanta îi este mai credincioasă unui bărbat decît propria-i soţie.

– Ce vrei să insinuezi? întrebă Anthony.

– Să insinuez? spuse Roddy întorcîndu-şi privirea sarcastică spre Anthony. Eu nu insinuez nimic. Dar dacă

nu vrei ca societatea să tragă aceeaşi concluzie la care am ajuns eu, îţi sugerez să încetezi să te mai uiţi la văduva lui Jordan cu privirea asta posesivă. Locuieşte cu tine, nu-i aşa?

– Încetează! zise răstit Anthony.

Într-una din tipicele sale schimbări ale stării de dispoziţie, Roderick Carstairs zîmbi fără ranchiună şi spuse:

– Trebuie să înceapă dansul. Vino să mă prezinţi acestei fete. Am pretenţia să-mi acorde primul dans.

Anthony ezită strîngînd din dinţi. Nu avea nici o justificare pentru a refuza să facă prezentările; mai mult, dacă ar şovăi, ştia perfect de bine că Roddy Carstairs ar fi putut să răspundă ignorînd-o complet pe Alexandra sau – mai rău – repetînd prostia pe care tocmai o spusese. Iar Roddy era cel mai influent membru al cercului lui Tony.

Tony moştenise titlul lui Jordan, dar era foarte conştient de faptul că nu poseda aroganţa afabilă şi siguranţa de sine imperturbabilă ale lui Jordan, care făcuseră din el cel mai influent membru al înaltei societăţi. Ducesa, Anthony ştia asta, putea impune înaltei societăţi să nu o izoleze pe Alexandra şi putea asigura acceptarea Alexandrei de către propriul ei grup de vîrstă, dar nu putea impune generaţiei lui Tony să o accepte total. Şi nici Tony nu putea face asta. Cei mai tineri erau terorizaţi de limba ascuţită a lui Roddy şi nici măcar cei mai apropiaţi de Tony n-ar fi dorit nicidecum să devină obiectul zeflemelei acide a lui Carstairs.

– Desigur, acceptă în sfîrşit Tony.

Cu un presentiment puternic, îl prezentă pe Carstairs Alexandrei, apoi rămase în spate şi privi în timp ce Roddy îi făcu o plecăciune galantă şi-i ceru onoarea unui dans.

Aproape că se termina valsul cînd Alexandra începu în sfîrşit să se relaxeze şi să înceteze să mai numere în gînd paşii. De fapt, tocmai îşi spusese că este puţin

probabil să piardă măsura şi să-l calce pe picior pe elegantul ei partener de dans cu înfăţişarea atît de plictisită, cînd el spuse ceva, iar ea fu cît pe ce să facă tocmai lucrul la care se gîndise.

– Spune-mi, draga mea, vorbi cu o tărăgănare sarcastică în glas, cum de ai reuşit să înfloreşti aşa în compania frigidă a ducesei Hawthorne?

Muzica era în crescendo, întrucît valsul se apropia de sfîrşit, iar Alexandra era sigură că trebuie să-l fi înţeles greşit.

– Poftim?

– Îmi exprimam admiraţia pentru curajul de a fi supravieţuit un an întreg lîngă cel mai stimat gheţar al nostru – ducesa Hawthorne. Aş îndrăzni să-mi exprim chiar simpatia pentru ceea ce ai fost nevoită să înduri în decursul acestui an.

Alexandra, care nu avea nici un fel de experienţă cu acest gen de schimburi spirituale, moderne, de cuvinte, reacţionă cu devotament faţă de bătrîna pe care ajunsese să o iubească.

– Evident, nu o cunoaşteţi foarte bine pe excelenţa sa.

– Oh, tocmai că o cunosc. Şi de aceea îmi exprim simpatia cea mai profundă, pentru dumneavoastră.

– Nu am nevoie de simpatia dumneavoastră my lord şi, deşi nu o puteţi cunoaşte bine, totuşi vorbiţi în felul acesta despre ea.

Roddy Carstairs o privi cu o iritare rece.

– Îndrăznesc să spun că o cunosc destul de bine, încît să-i fi simţit pe propria-mi piele înţepăturile în mai multe ocazii. Bătrîna este un adevărat dragon.

– Este generoasă şi bună.

– Ori ţi-e teamă să spui adevărul, spuse el cu un zîmbet ironic, ori eşti cea mai naivă tînără în viaţă.

– Iar voi, replică Alexandra cu o privire glacială care i-ar fi făcut cinste ducesei înseşi, ori sînteţi prea orb ca să

vedeţi adevărul, ori sînteţi extrem de răutăcios. În acel mcment valsul se termină, iar Alexandra făcu gestul insultător, de neiertat, de a-i întoarce spatele şi de a se îndepărta.

Fără să-şi dea seama că toată lumea îi urmărea, se întcarse la ducesă şi la Tony, dar gesturile ei fuseseră remarcate de mulţi dintre oaspeţi, dintre care cîţiva nu pierdură timpul tachinîndu-l pe mîndrul cavaler pentru lipsa lui de succes pe lîngă tînăra ducesă. În schimb, sir Roderick răspunse devenind chiar în acea seară cel mai vehement critic al ei şi informîndu-şi cunoştinţele că, în timpul scurtului lor dans, a descoperit că ducesa de Hawthorne era o tînără înfumurată, proastă şi plină de sine, plictisitcare de moarte pentru că nu avea conversaţie, maniere sau minte.

În răstimp de o oră, Alexandra le-a confirmat cu inocenţă celor de faţă că este teribil de neroadă. Se afla în mijlocul unui mare grup de tineri eleganţi între douăzeci şi treizeci de ani. Mulţi dintre ei discutau cu entuziasm despre baletul la care fuseseră cu o seară în urmă şi despre performanţa uluitoare a unei balerine pe nume Elise Grandeaux. Întorcîndu-se spre Anthony, Alexandra ridică uşor vocea ca să fie auzită peste mulţime şi întrebă cu nevinovăţie dacă lui Jcrdan îi plăcea baletul. Două duzini de oameni încetară să mai vorbească privind-c cu expresii mergînd de la stînjeneală pînă la batjocură.

Cel de-al doilea incident se petrecu la scurtă vreme după aceea. Anthony o lăsase cu un grup, între care doi tineri care nu se hotărau care este cea mai modernă lungime a mînecilor la cămăşi, cînd privirea Alexandrei fu atrasă de două dintre cele mai frumoase femei pe care le văzuse vreodată. Erau foarte aproape, dar cu spatele una la alta, şi amîndouă o examinau peste umăr cu multă atenţie pe Alexandra. Una era o blondă de o

frumuseţe rece, care se apropia de treizeci de ani, iar cealaltă o brunetă delicioasă cu cîţiva ani mai tînără.

Jordan spusese cîndva că Alexandra îi sugerează un tablou de Gainsborough, îşi aduse ea aminte cu afecţiune, dar aceste două femei erau demne de Rembrandt. Dîndu-şi seama că domnul Warren îi vorbeşte, Alexandra îşi ceru scuze pentru lipsa ei de atenţie şi făcu un semn uşor cu capul spre cele două femei care o preocupau.

– Nu sînt oare cele mai frumoase femei pe care le-ai văzut vreodată? spuse ea cu un zîmbet de sinceră admiraţie şi fără nici cea mai mică urmă de gelozie.

Cei din jurul ei priviră mai întîi spre cele două femei, apoi la ea. Se ridicară sprîncene, se căscară ochi de uimire, iar evantaie intrară în funcţiune pentru a ascunde zîmbete amuzate. Pînă la sfîrşitul balului, patru sute de oameni aflaseră că văduva lui Hawk le admirase pe cele două foste amante ale lui, lady Allison Whitmore şi lady Elizabeth Grangerfield. Atît de repede s-a răspîndit această noutate picantă, încît au auzit-o chiar şi lady Grangerfield şi lady Whitmore, a căror prietenie fusese demult distrusă de dorinţa lor pentru acelaşi bărbat. Şi pentru prima dată de ani de zile au fost văzute făcînd haz împreună, precum cele mai bune prietene.

Din fericire, Alexandra nu-şi dădu seama de ultima gafă, dar deveni foarte conştientă că, pe măsură ce se scurgea timpul, oamenii rîdeau pe ascuns de ea.

În drum spre casă, în trăsură, îl rugă pe Anthony să-i spună dacă nu a fost în regulă ceva, dar el o bătu uşor pe umăr şi-i spuse liniştitor că a fost un mare succes, şi ducesa a remarcat că s-a purtat excelent.

Şi, totuşi, instinctiv, Alexandra ştia că fusese ceva în neregulă. În cursul săptămînii următoare, la baluri, întîlniri, mic-dejunuri veneţiene şi spectacole muzicale, privirile ironice şi piezişe îndreptate asupra ei au devenit aproape de nesuportat. Rănită şi uimită, căuta refugiu

printre cuncştinţele ducesei, care, deşi cu decenii mai în vîrstă decît ea, nu păreau să o vadă ca pe o creatură amuzantă, ciudată şi demnă de compătimit. Mai mult, în prezenţa lor ea putea repeta unele dintre poveştile minunate despre măiestria şi curajul lui Jordan pe care le auzise de la mai marele peste valeţii lui Hawthorne şi de la şeful grajdurilor lui, cum era, de exemplu, aceea cînd l-a salvat pe mai marele grajdurilor de la înec.

Nu i-a trecut prin cap că oamenii mai în vîrstă, politicoşi, care ascultau istorioarele ei înflăcărate, ajunseseră la concluzia că fusese păcălită în mod grotesc şi trist de Hawthorne, sau că aceiaşi oameni ar putea repeta această observaţie rudelor lor mai tinere, care la rîndul lor să o împărtăşească tuturor prietenilor.

Alexandra era rareori invitată la dans şi numai de bărbaţi interesaţi de uriaşa dotă pe care i-o stabiliseră ducesa şi Anthony – sau de bărbaţi interesaţi de trupul tinerei femei care fusese căsătorită cu unul dintre cei mai notorii libertini din Anglia. Alexandra simţise, fără să ştie de ce, că nici unul dintre aceşti gentlemani nu o plăcea cu adevărat şi recurgea la singurul lucru la care se putea gîndi pentru a-şi ascunde confuzia şi nefericirea; îşi arunca bărbia în faţă şi cu o politeţe rece lăsa să se înţeleagă foarte clar că prefera să rămînă cu cei din anturajul ducesei.

Drept rezultat, Alexandra fusese poreclită „ducesa de gheaţă",iar porecla lipsită de orice amabilitate prinsese. În lumea bună circulau glume care insinuau că Jordan Townsende a preferat să se înece decît să moară îngheţat în patul soţiei sale. Se relata cu multă savoare că Jordan fusese văzut ieşind din locuinţa frumoasei balerine chiar în după-amiaza cînd apăruse în *Times* anunţul căsătoriei lor.

Mai mult, se făceau diferite afirmaţii detaliate şi ironice despre faptul că amanta lui Jordan spusese rîzînd chiar

în aceeaşi seară unei prietene că mariajul lui Jordan era un inconvenient pentru el şi că nu avea nici o intenţie să rupă relaţiile cu ea.

În răstimp de două săptămîni, Alexandra fu dureros de conştientă că era o paria fără speranţă din punct de vedere social, dar întrucît nu auzise nimic din ceea ce se vorbea, nu avea cum să descopere cauza. Tot ce ştia era că lumea bună o trata fie cu indulgenţă şi amuzament, fie, uneori, cu dispreţ făţiş – şi că ea l-a făcut în mod ruşinos de rîs pe Jordan. Acest ultim lucru o durea cel mai tare. Petrecuse ore întregi în hol în faţa tabloului lui, încercînd să nu plîngă, scuzîndu-se în tăcere pentru eşecul ei şi cerîndu-i iertare.

– Mă auzi, Hawthorne? Trezeşte-te, omule.

Cu un efort care-i consumă aproape întreaga forţă, Jordan reacţionă la ordinul şoptit şi se strădui cu greu să deschidă ochii. Orbit de lumina care se strecura prin micile deschizături din tavanul înalt, strînse tare din ochi, în timp ce durerea puternică îl aruncă din nou în hăul negru al leşinului.

Cînd şi-a revenit, era iarăşi noapte şi văzu faţa murdară a lui George Morton, un alt prizonier de pe *Lancaster* pe care nu-l mai văzuse de cînd fuseseră urcaţi la bordul navei, cu trei luni în urmă.

– Unde mă aflu? întrebă şi simţi gustul sîngelui care-i curgea din buzele uscate şi crăpate.

– În iad, spuse americanul sumbru. Într-o închisoare franceză, ca să fiu mai exact.

Jordan încercă să-şi ridice mîna şi constată că era legat în lanţuri grele. Privirea urmări lanţul, care era prins de un inel de fier înfipt în zidul de piatră, şi-l studie confuz şi înceţoşat, încercînd să se gîndească de ce el a fost pus în lanţuri, iar George Morton nu. Înţelegîndu-i uimirea, tovarăşul lui îi spuse:

– Nu-ţi aminteşti? Te-au pus în lanţuri drept recompensă pentru că te-ai aruncat asupra unui paznic şi i-ai zdrobit nasul, ca să nu mai vorbim de faptul că aproape i-ai tăiat gîtul cu propriul lui cuţit cînd te-au adus aici azi-dimineaţă.

Jordan închise ochii, dar nu-şi aminti să fi atacat vreun paznic.

– Şi ce am mai primit în schimb? întrebă cu o voce răguşită, groasă, nefamiliară nici măcar propriilor lui urechi.

– Trei sau patru coaste rupte, faţa făcută pilaf şi un spate care arată ca o masă de carne crudă.

– Încîntător, mormăi Jordan printre dinţi. Cunoşti vreun motiv oarecare pentru care nu m-au omorît mai degrabă decît să mă schilodească?

Tonul rece şi fără nici o emoţie îi smulse un rîs de admiraţie lui George.

– La dracu', voi englezii cu sînge albastru nici măcar nu clipiţi, indiferent ce se întîmplă, nu-i aşa? Rămîneţi reci la orice, aşa cum spune toată lumea despre voi. Întorcîndu-se, George cufundă o cană de tinichea într-o găleată cu apă noroioasă, îndepărtă cît putu noroiul care era la suprafaţă, apoi duse cana la gura însîngerată a lui Jordan. Jordan înghiţi, apoi scuipă cu o repulsie plină de furie. Ignorîndu-i reacţia, George apăsă din nou cana de buzele omului neajutorat şi spuse:

– Ei bine, ştiu că nu are buchetul delicat al vinului de Madeira pe care îl preferaţi voi şi nici cupa nu este de cristal, dar dacă nu o bei îi vei lipsi pe paznicii noştri de privilegiul de a te ucide cu mîinile lor şi-şi vor vărsa dezamăgirea asupra mea.

Jordan se încruntă, dar văzu că omul glumea şi sorbi de cîteva ori din lichidul murdar cu gust sălciu.

– Aşa-i mai bine. Dar ştiu că nu te mai saturi de pedepse, omule, continuă el încet, înfăşurîndu-i cu grijă pieptul în fîşii din propria-i cămaşă. Te-ai fi putut cruţa de

bătaia asta dacă maică-ta te-ar fi învăţat să fii politicos cînd ţi se adresează doi bărbaţi care au puşti şi cuţite şi sînt într-o dispoziţie proastă.

– Ce faci?

– Încerc să-ţi pun coastele la loc. Acum, ca să-ţi răspund la întrebarea pe care mi-ai pus-o mai devreme şi anume de ce nu te-au omorît: francezii încearcă să te ţină în viaţă în cazul în care englezii îl iau prizonier pe vreunul dintre ei – l-am auzit pe un ofiţer spunînd că eşti o carte de schimb în cazul în care ar vrea să facă vreun tîrg. Dar, categoric, nu ştii să-ţi îndeplineşti rolul ce-ţi revine şi anume să rămîi în viaţă – nu dacă insulţi un paznic şi apoi încerci în mod nedelicat să-i furi arma. După halul în care arăţi, nu ţi-am făcut nici un serviciu cînd te-am pescuit din ocean şi ne-am urcat amîndoi pe fregata aia franceză care ne-a adus aici.

– Cît de rău arăt? întrebă Jordan fără emoţie.

– Aş spune că încă o bătaie ca asta şi cînd ai să te întorci acasă n-ai să le mai găseşti pe cele două doamne la fel de îndrăgostite pe cît le-ai lăsat.

Simţea că este pe cale să-şi piardă din nou cunoştinţa, să fie tras din nou în hăul întunecat, familiar, şi Jordan luptă din răsputeri preferînd durerea inconştienţei.

– Despre ce doamne vorbeşti?

– Bănuiesc că trebuie să le cunoşti mai bine decît mine. Pe una o cheamă Elise. Este soţia ta?

– Amanta.

– Şi Alexandra?

Jordan clipi încercînd să-şi limpezească simţurile înceţoşate. Alexandra, Alexandra.

– un copil, spuse el jucîndu-i vag în faţa ochilor imaginea unei fete cu părul întunecat agitînd o aşa-zisă floretă. Nu, murmură el cu regret plin de durere, ca şi cum viaţa i s-ar fi desfăşurat rapid prin faţa ochilor – o viaţă irosită de flirturi şi amoruri goale, o viaţă fără sens,

culminînd cu căsătoria făcută dintr-o pornire impulsivă, dintr-o toană, cu o fată fermecătoare cu care a împărțit cu adevărat patul o singură dată. Soția mea.

– Adevărat? zise George, impresionat. Ai soție, amantă și copil?

– Nu, se corectă vag Jordan. Nu copil. O soție. Mai multe amante. George zîmbi și-și trecu mîna peste barba lui murdară.

– Nu vreau să crezi că-ți fac morală. Admir un bărbat care știe să trăiască. Dar, continuă el ca lovit de trăsnet și asta în pofida voinței lui, mai multe amante?

– Nu, se corectă Jordan scrîșnind din dinți de durere, nu în același timp.

– Unde te-au ținut în tot timpul ăsta? Nu te-am mai văzut de cînd ne-au luat francezii pe nava lor, cu trei luni în urmă.

– Am avut apartament particular și servicii personale, replică sarcastic Jordan, referindu-se la gaura întunecoasă de sub închisoare unde stătea între ședințe periodice de tortură care aproape că-l scoseseră din minți de durere.

Tovarășul său de celulă îi privi trupul zdrobit cu o încruntare plină de îngrijorare, dar încercă să-și păstreze o voce veselă.

– Ce le-ai spus francezilor, încît te antipatizează atît de mult în comparație cu mine?

Jordan tuși și strînse din dinți din cauza durerii pe care o simți în piept.

– Le-am spus numele meu.

– Și?

– Și ei și l-au amintit – trase aer în piept luptîndu-se să rămînă conștient – din Spania.

George se încruntă a mirare.

– Ți-au făcut asta răzbunîndu-se pentru ce le-ai făcut tu în Spania?

Bărbatul pe jumătate inconştient dădu uşor din cap aprobator, iar ochii i se închiseră.

– Şi pentru că... ei cred că mai am încă... informaţii. Militare.

– Ascultă-mă, Hawthorne, spuse George cu disperare. Mormăiai ceva despre un plan de evadare cînd ţi-ai revenit cu cîtva timp în urmă. Ai într-adevăr un plan?

Încă un semn slab aprobator.

– Vreau să merg cu tine. Dar, Hawthorne, n-ai să mai rezişti la încă o bătaie ca asta. Să ştii că nu, omule. Nu mai înfuria pe nici unul dintre paznici.

Capul lui Jordan căzu într-o parte cînd în sfîrşit pierdu bătălia împotriva leşinului.

Stînd pe vine, George clătină din cap cu disperare. *Versailles* pierduse atît de mulţi oameni în sîngeroasa luptă cu *Lancaster*, încît căpitanul francez pescuise trei din apă şi-i folosise pentru a-i completa echipajul atît de redus. Unul dintre ei murise după o zi din cauza rănilor. George se întreba dacă nu cumva tovarăşul său de celulă era pe cale să devină a doua victimă.

CAPITOLUL 16

Cînd sosi seara în care urma să aibă loc balul oferit de lady Donleigh, în cea de-a treia săptămînă de la debutul ei în societate, Alexandra era atît de nefericită şi de încordată, încît se simţea complet paralizată pe dinăuntru. Părea că nu va mai rîde niciodată din nou cu veselie şi nu va mai găsi alinare în lacrimi. Şi, totuşi, în acea seară fatidică avu parte de amîndouă; şi de rîs, şi de plîns.

La insistenţa şoptită a bătrînei ducese, Alexandra a acceptat politicos, dar împotriva voinţei ei, să danseze cu lordul Ponsonby, un filfizon solid şi vorbăreţ, de vîrstă mijlocie, care afecta o uşoară bîlbîială, îmbrăcat ca un păun şi care i-a spus plin de importanţă în timp ce dansau că este considerat un bărbat cu o inteligenţă superioară. Era îmbrăcat în pantaloni de satin oranj pînă la genunchi, bine întinşi peste burta lui proeminentă, cu o vestă de satin de culoarea prunei şi cu o jachetă lungă, galbenă, din brocart – combinaţie care, cînd îl privi, o făcu să se gîndească la un coş plin cu fructe prea coapte.

Cînd se termină dansul, în loc să o conducă la ducesă, lordul Ponsonby – despre care Alexandra auzise că este în căutarea unei soţii bogate pentru a-şi putea acoperi uriaşele datorii făcute la joc – o trase exact în direcţie opusă.

– Vă rog să mă însoţiţi în acel încîntător separeu care se vede, excelenţă. Ducesa mi-a spus seara trecută că

sînteţi interesată de lucruri ce ţin de filozofie şi de aceea mă voi strădui să vă spun cîte ceva despre unul dintre cei mai mari filozofi ai timpurilor străvechi – Horaţiu.

Alexandra îşi dădu imediat seama că ducesa trebuise să fie disperată de lipsa ei de parteneri, încît să-i vorbească de fapt lui Ponsonby de pregătirea ei intelectuală.

– Vă rog să nu vă faceţi nici cea mai mică grijă, spuse repede sir Ponsonby, înţelegînd greşit cauza preocupării Alexandrei. N-am să uit nici un moment că sînteţi femeie şi deci nu puteţi înţelege complexităţile şi subtilităţile logicii. Contaţi pe mine că voi menţine discuţia la un nivel foarte, foarte simplu.

Alexandra era prea descurajată ca să se supere de aprecierea lui insultătoare despre inteligenţa femeii şi prea abătută ca să simtă altceva decît o uşoară deprimare pentru faptul că era tratată în acest fel de un om care nu avea atîta minte, încît să nu se îmbrace ca o tavă încărcată cu fructe.

Cu o expresie de interes politicos îi permise să o conducă în separeul care era despărţit de sala de bal printr-o pereche de draperii grena de pluş, trase într-o parte şi prinse în şnururi asortate la culoare. Odată intraţi, Alexandra îşi dădu seama că acolo se mai afla o persoană, o tînără îmbrăcată într-o minunată rochie, cu un profil patrician şi cu un păr de culoarea aurului. Stătea în uşa deschisă, cu spatele pe jumătate spre ei – încercînd evident să se bucure de momentul de singurătate şi să ia puţin aer proaspăt.

Tînăra femeie se întoarse uşor cînd cei doi intrară, iar Alexandra o recunoscu imediat. Era lady Melanie Camden, tînăra şi frumoasa soţie a contelui Camden care se întorsese la începutul săptămînii de la ţară, unde îşi vizitase sora. Alexandra fusese prezentă la balul la care lady Camden îşi făcuse debutul în acest sezon şi urmărise de departe cum o grămadă de oaspeţi iluştri se

grăbiseră spre lady Camden salutîndu-i întoarcerea cu zîmbete de încîntare şi cu îmbrăţişări afectuoase. Era una dintre ai lor, îşi spusese atunci ea cu melancolie.

Dîndu-şi seama că i-au încălcat singurătatea lui lady Camden, Alexandra zîmbi timid, cerîndu-şi scuze în tăcere pentru intrusiunea lor. Contesa luă notă de zîmbet cu o înclinare politicoasă a capului şi se întoarse calmă cu faţa spre uşă.

Lordul Ponsonby fie că nu a remarcat-o pe contesă, fie că a refuzat să se lase conturbat de prezenţa ei. După ce luă un pahar cu punci de pe tava aşezată pe măsuţa de lîngă el, se propti lîngă una dintre coloanele de marmură aflate în faţa draperiilor şi se lansă într-o dizertaţie pompoasă, cu inexactităţi grosolane referitoare la ideile filozofice ale lui Horaţiu despre ambiţie, dar tot timpul cu privirea aţintită asupra sînilor Alexandrei.

Alexandra fu atît de derutată de faptul că era pentru prima dată în viaţa ei mîngîiată din priviri de un bărbat ca acesta, iar asta în timp ce îi atribuia lui Horaţiu o afirmaţie a lui Socrate, încît nu a remarcat nici eroarea făcută, nici faptul că frumoasa contesă Camden aruncase o privire rapidă peste umăr spre el, ca şi cum ar fi fost uimită.

Un minut mai tîrziu, lordul Ponsonby declara cu emfază:

– Sînt de acord cu Horaţiu care a spus că ambiţia este o pasiune atît de puternică la rasa umană, încît oricît de sus am ajunge, nu am fi niciodată satisfăcuţi.

Extrem de enervată de privirea lui insistentă şi fără să-şi dea seama că lady Camden se întorsese şi-l asculta pe lordul Ponsonby cu un amestec de uimire, fascinaţie şi ironie prost ascunsă, Alexandra se bîlbîi timid:

– M... Machiavelli.

– Horaţiu, decretă lordul Ponsonby şi, spre groaza Alexandrei, creatura absurd îmbrăcată îşi duse monoclul la ochi, îl fixă pe decolteul ei şi o cercetă cu neruşinare

căutînd în acelaşi timp să aibă o atitudine cît mai nonşalantă şi să se sprijine de coloana de lîngă el. Din nefericire, obsesia pentru sînii Alexandrei l-a împiedicat să privească peste umăr pentru a-şi da seama exact unde se afla coloana de marmură.

– Acum poate că ai să începi să înţelegi, proclamă el lăsîndu-se pe spate şi deschizînd larg braţele într-un gest atotcuprinzător, de ce afirmaţiile lui Horaţiu l-au făcut să... au! Cu braţele larg deschise căzu pe spate, răsturnînd masa pe care se afla punciul şi trăgînd draperia după el, aterizînd pe spate la picioarele a trei bărbaţi, ca un coş de fructe sub un jet de punci.

Neputîndu-şi stăpîni dorinţa nebună de a rîde Alexandra îşi astupă gura cu mîna, se răsuci şi se trezi privind-o pe contesa Camden, care îşi dusese şi ea mîna la gură şi urmărea scena cu ochii ei mari şi verzi plini de veselie, umerii zguduindu-i-se de rîs. Tinerele femei se repeziră amîndouă deodată spre uşă, ciocnindu-se una de alta în graba lor de a ieşi pe balcon. Odată afară, s-au rezemat de zidul casei şi au izbucnit în hohote de rîs. De-abia mai puteau respira, ştergîndu-şi lacrimile care le curgeau pe obraji.

Cînd se mai potoliră puţin, contesa Camden întoarse faţa către Alexandra şi spuse sacadat:

– Cum zăcea acolo pe spate, părea ca un papagal uriaş căzut din pom.

De-abia putînd să vorbească, Alexandra replică:

– Eu... eu m-am gîndit la un coş cu fructe; la un punci de fructe. Începură să rîdă amîndouă din nou cu poftă.

– S... sărmanul Ponsonby, se bîlbîi uşor lady Camden, a fost pedepsit de stafia lui Machiavelli pentru că i-a atribuit cuvintele sale lui Horaţiu.

– A fost o răzbunare machiavelică! exclamă Alexandra.

Şi sub un cer negru, catifelat, presărat cu stele, cele două femei elegante, sprijinite de piatra rece a zidului,

rîdeau cu încîntarea nevinovată şi fericită a copiilor care aleargă în picioarele goale prin iarba umedă de rouă.

Cînd în sfîrşit s-au potolit, Melanie Camden a întors capul spre Alexandra, privind-o cu un zîmbet plin de curiozitate.

– Cum de ai ştiut că odiosul lord Ponsonby l-a confundat pe Machiavelli cu Horaţiu?

– I-am citit pe amîndoi, recunoscu Alexandra după o scurtă pauză încărcată de vinovăţie.

– Uimitor! spuse contesa simulînd o privire de oroare. Şi eu!

Ochii Alexandrei deveniră mai mari.

– Am avut impresia că dacă o femeie îi citeşte pe clasici este etichetată drept savantă.

– Aşa este de obicei, recunoscu Melanie degajată, dar în cazul meu societatea a decis să treacă peste – cum să spun – interesul meu nefeminin faţă de lucruri care depăşesc brodatul şi moda.

Lăsîndu-şi capul într-o parte, Alexandra o privea plină de fascinaţie.

– De ce au făcut asta?

Vocea lui Melanie Camden se umplu de afecţiune.

– Pentru că soţul meu l-ar jupui de viu pe oricine ar îndrăzni să insinueze că nu sînt o doamnă perfectă. Brusc, o privi cu suspiciune pe Alex şi o întrebă: cînţi la vreun instrument muzical? Pentru că, dacă o faci, te avertizez – prietene sau nu – n-am să vin să te ascult cum cînţi. Simpla menţionare a lui Bach sau Beethoven mă face să alerg după săruri, iar vederea unei harpe îmi provoacă ameţeli puternice.

Alexandra îşi petrecuse un an întreg învăţînd să cînte la pian pentru că ducesa îi spusese că este absolut obligatoriu pentru tinerele doamne de calitate să cînte la cel puţin un instrument muzical. Nici nu-i venea să

creadă ce auzea acum de la o doamnă recunoscută ca un adevărat model de urmat în elita înaltei societăţi.

– Am luat lecţii de pian, dar nu cînt destul de bine pentru a mă prezenta în public, recunoscu ea şovăind.

– Excelent, zise Melanie foarte satisfăcută. Cît de mult te interesează cumpărăturile sau moda?

– De fapt, le găsesc plicticoase.

– Perfect, declară ea, apoi o întrebă din nou cu suspiciune: sper că nu cînţi din gură, nu-i aşa?

Dacă a avut o oarecare jenă să-şi recunoască nepriceperea de a cînta la un instrument muzical, acum, dimpotrivă, nu-i venea să recunoască faptul că, de fapt, cînta destul de bine din gură.

– Ba da, mă tem că da.

– Ei bine, nimeni nu-i perfect, declară veselă şi mărinimoasă contesa Camden, iertînd-o pe Alexandra. În afară de asta, aştept de o viaţă să întîlnesc o femeie care i-a citit pe Machiavelli şi pe Horaţiu şi n-o să mă descurajeze să mă împrietenesc cu tine simplul fapt că poţi cînta din gură. Numai dacă, fireşte, nu o faci foarte bine?

Umerii Alexandrei începură să se zguduie de rîs pentru că într- adevăr cînta foarte bine. Melanie văzu răspunsul în veselia ochilor ei şi făcu o grimasă comică de oroare.

– Nu cînţi prea des, nu-i aşa?

– Nu, iar dacă asta poate să-mi sporească stima în ochii tăi pot să-ţi promit că în general nu suport o conversaţie politicoasă mai mult de cinci minute. Debarasîndu-se astfel cu multă veselie de unele dintre cele mai sacre convenţii, ambele izbucniră din nou în rîs.

În casa de pe Regent Street, numărul 45, dansatorii continuau să danseze, iar oaspeţii care rîdeau continuau să rîdă, inconştienţi de evenimentul memorabil care se petrecea pe balcon.

– În acest caz, decretă solemn Melanie cînd încetară să mai rîdă, te voi considera cea mai potrivită şi mai plăcută companie. Lăsînd deoparte orice formalitate, lady Camden spuse calm: prietenii apropiaţi îmi spun Melanie.

Timp de o secundă, fericirea radie din întreaga fiinţă a Alexandrei, apoi realitatea dură i-o spulberă complet cînd îşi dădu seama că prietenii lui Melanie Camden nu vor dori să o includă în cercul lor. Întreaga lume bună, inclusiv prietenii lui Melanie o considerau deja pe Alexandra ca total necorespunzătoare. Fusese judecată de toţi şi găsită jalnic de nedotată. Evident, Melanie Camden de-abia se întorsese la Londra şi nu avea de unde să ştie asta. Alexandra simţi un nod în stomac gîndindu-se la privirile dispreţuitoare care s-ar aţinti asupra lui Melanie dacă ar intra în sala de bal împreună cu ea.

– Cum îţi spun prietenii? o întrebă Melanie, studiind-o cu privirea. Nu mai am demult prieteni, gîndi Alexandra şi se aplecă brusc să-şi aranjeze fusta pentru a-şi ascunde lacrimile care-i ardeau ochii.

– Îmi spuneau... îmi spun Alex. Hotărîtă că mai bine este să pună capăt acestei prietenii acum, ea însăşi, mai degrabă decît să suporte umilinţa ignorării de către Melanie Camden cînd se vor întîlni data viitoare, Alexandra trase adînc aer în piept şi spuse repede şi cu o voce încărcată de durere: apreciez oferta de prietenie pe care mi-aţi făcut-o, lady Camden, dar vedeţi, zilele astea sînt foarte ocupată cu balurile şi cu prînzurile... şi cu tot felul de distracţii... Şi mă îndoiesc foarte tare că dumneavoastră, că noi vom putea găsi timp... şi sînt deja sigură că aveţi zeci şi zeci de prieteni care...

– ... care cred că eşti cea mai plicticoasă femeie care a apărut vreodată la un bal din Londra? completă prietenoasă Melanie.

Înainte ca Alexandra să poată reacţiona, apăru pe balcon Anthony şi alergă spre el cu uşurare, vorbind repede, astfel încît el să nu o poată contrazice.

– Mă căutaţi, excelenţă? Probabil că este timpul să plecăm. La revedere, lady Camden.

– De ce ai refuzat oferta de prietenie făcută de Melanie Camden? o întrebă Tony supărat, imediat ce s-au urcat în trăsură şi au pornit spre casă.

– Eu... N-ar fi mers, spuse încet Alex. Nu ne mişcăm în aceleaşi cercuri, cum spuneţi voi aici.

– Ştiu asta şi ştiu şi de ce, zise Tony aspru. Roddy Carstairs este unul din motive.

Alexandra fu uluită cînd îşi dădu seama că Tony este conştient de lipsa ei de popularitate; ea credea, spera, că el nu a observat lucrul ăsta.

– I-am cerut lui Carstairs să mă viziteze mîine dimineaţă, continuă Tony tăios. Trebuie să facem ceva ca să-i schimbăm părerea despre tine şi să-l împăcăm pentru ofensa pe care i-ai adus-o cînd l-ai părăsit în sala de bal atunci, în prima seară...

– Să-l împăcăm! exclamă Alexandra. Anthony, mi-a spus lucruri groaznice, răutăcioase, despre bunica ta.

– Carstairs le spune oamenilor lucruri detestabile tot timpul. Zîmbetul liniştitor al lui Tony era plin de preocupare. Se bucură în mod deosebit cînd încearcă să şocheze, să înfierbînte sau să intimideze femeile, iar dacă reuşeşte îşi dispreţuieşte victima pentru laşitate şi stupiditate. Carstairs este ca o pasăre care zboară din pom în pom aruncînd seminţele discordiei oriunde se duce. O mare parte din ceea ce spune este foarte amuzant – atîta vreme cît nu se referă la cineva anume. În orice caz ar fi trebuit să-l priveşti în aşa fel, încît să-l scoţi din sărite sau să-i spui ceva tot atît de şocant pentru el.

– Îmi pare rău, n-am ştiut asta.

– Sînt multe lucruri pe care nu le ştii, spuse Tony printre dinţi cînd trăsura trăgea în faţa casei sale de pe Upper Brook Street. Dar odată intraţi în casă o să am eu grijă să remediez şi asta.

Alexandra avu presimţirea groaznică, inexplicabilă, a unui dezastru în timp ce intrară în salon. Tony o invită să se aşeze pe canapeaua tapiţată în brocart verde-deschis, iar el îşi turnă whisky într-un pahar. Cînd se întoarse spre ea, arăta supărat şi nefericit.

– Alex, spuse el brutal, ar fi trebuit să ai un succes uriaş în sezonul ăsta. Dumnezeu ştie că ai toate atributele necesare pentru asta, ba chiar din abundenţă. În schimb ai devenit eşecul cel mai notoriu al deceniului.

Ruşinea aproape că o copleşi, dar Tony ridică în grabă mîna explicîndu-i stingherit:

– Este vina mea, nu a ta. Ţi-am ascuns lucruri, lucruri pe care ar fi trebuit să ţi le spun demult, dar bunica mi-a interzis – n-ar fi putut suporta să te vadă deziluzionată. Acum, totuşi, am convenit amîndoi că trebuie să ţi se spună, înainte de a-ţi distruge şi ultimele şanse de a-ţi găsi fericirea – dacă nu este deja chiar prea tîrziu. Ridicînd paharul, Tony dădu peste cap whisky-ul, ca şi cum avea nevoie de el ca să capete curaj, apoi spuse: de cînd ai venit la Londra ai auzit mulţi prieteni şi cunoştinţe spunîndu-i Hawk lui Jordan cînd vorbeau despre el, nu-i aşa? Cînd ea dădu aprobator din cap, continuă. De ce crezi tu că-i spun aşa?

– Presupun că este un fel de diminutiv – o poreclă – care vine de la Hawthorne.

– Unii chiar aşa o şi iau, dar mai ales printre bărbaţi are o cu totul altă semnificaţie. Un uliu este o pasăre de pradă cu privirea ageră şi cu capacitatea de a-şi prinde în cursă prada încă înainte ca aceasta să ştie că se află în pericol.

Alexandra îl privea cu un interes politicos neînţelegînd absolut nimic, iar Anthony îşi trecu mîna prin păr simţindu-se stingherit.

– Lui Jordan i s-a dat numele ăsta cu ani în urmă, cînd a cucerit o tînără frumoasă şi deosebit de mîndră după care umblau de mai multe luni jumătate dintre holteii Londrei. Hawk a reuşit să o cucerească într-o singură seară, invitînd-o la dans. Prinzîndu-se cu mîinile de braţele scaunului şi aplecîndu-se în faţă, Tony continuă cu asprime: Alex, erai convinsă că iubeşti şi eşti iubită de un om care a fost practic... un sfînt. Adevărul este că, în ce priveşte femeile, Hawk era mai curînd un diavol decît un sfînt şi toată lumea ştie asta. Mă înţelegi? o întrebă cu amărăciune, cu faţa la cîţiva centimetri de a ei. Toată lumea din Londra care te-a auzit vorbind despre el ca şi cum ar fi fost un cavaler în armură strălucitoare ştie că tu nu eşti decît încă una dintre victimele sale... doar încă una dintre nenumăratele femei care au căzut pradă farmecului fatal al lui Hawk! Nu încerca să le seducă – de cele mai multe ori era mai degrabă iritat decît încîntat cînd femeile se îndrăgosteau de el, dar o făceau oricum, aşa cum ai făcut-o şi tu. Spre deosebire de celelalte victime, tu eşti încă prea sinceră ca să ascunzi lucrul ăsta.

Alexandra se îmbujoră simţindu-se stingherită, dar nu se gîndi că Jordan trebuie condamnat că femeile se îndrăgosteau de el.

– L-am iubit ca pe un frate, dar asta nu schimbă faptul că era un desfrînat notoriu, cu o reputaţie binemeritată pentru destrăbălarea sa. Blestemînd în gînd credinţa şi fidelitatea şi nevinovăţia ei, Tony se îndreptă în scaun. Nu mă crezi, nu? Foarte bine, atunci să-ţi mai spun şi restul: în seara primului tău bal ai vorbit public despre frumuseţea a două femei – lady Allison Whitmore şi lady

Elizabeth Grangerfield. Amîndouă au fost amantele lui. Înţelegi ce înseamnă asta? Spune, înţelegi?

Faţa Alexandrei devenea tot mai palidă. O amantă se culca cu un bărbat care-i făcea acele lucruri intime pe care i le-a făcut ei Jordan.

Anthony văzu cum dispare orice culoare din obrajii Alexandrei şi continuă, hotărît să-i spună totul.

– La acelaşi bal ai întrebat dacă lui Jordan îi plăcea baletul şi aproape toată lumea a rîs pe furiş pentru că toţi ştiau că Elise Grandeaux a fost amanta lui pînă în ziua în care a murit. Alex, s-a oprit la Londra şi a fost cu ea aici în timp ce vă aflaţi în drum spre navă – după ce v-aţi căsătorit. Oamenii l-au văzut părăsind casa ei. Iar ea le-a spus tuturor că mariajul vostru este un inconvenient pentru el.

Alexandra sări în picioare şi scutură cu putere din cap, încercînd să nege asta.

– Greşeşti, nu te cred. Mi-a spus că are o întîlnire de afaceri cu cineva. Niciodată n-ar fi...

– Ba da şi a făcut-o, ce dracu'! Mai mult, intenţiona să te ducă la Devon şi să te lase acolo, apoi să se întoarcă la Londra şi să o ia de unde rămăsese cu amantele lui. Mi-a spus asta cu gura lui! Jordan s-a căsătorit cu tine pentru că s-a simţit obligat să o facă, dar nu avea nici dorinţa, nici intenţia să trăiască împreună cu tine ca soţie. Tot ce simţea pentru tine era milă.

Alexandra avu o tresărire ca şi cum ar fi primit o palmă.

– Îi era milă de mine? strigă ea distrusă, simţindu-se umilită. Credea că sînt de compătimit? Un alt gînd îi trecu prin minte şi-şi acoperi gura cu mîna simţind că i se face rău. Jordan avea de gînd să-i facă ceea ce papa îi făcuse mamei sale – să se căsătorească cu ea, să-şi părăsească soţia într-un loc obscur, cît mai departe, şi să se întoarcă apoi la femeile lui stricate.

Întinzîndu-se, Anthony încercă să o cuprindă în braţe, dar ea îl respinse, se dădu înapoi şi-l privi ca şi cum ar fi fost tot atît de rău ca Hawk.

– Cum ai putut să-mi faci asta? izbucni ea, vocea tremurîndu-i de amărăciune şi durere. Cum ai putut să mă laşi să sufăr pentru el şi să mă fac de rîs din cauza lui? Cum ai putut fi atît de neînchipuit de crud, încît să mă laşi să cred că ţinea la mine?

– Am crezut că-ţi facem un bine în momentul ăla, zise ducesa cu asprime din spatele ei, intrînd în cameră şchiopătînd uşor, ceea ce se întîmpla ori de cîte ori era profund tulburată.

Alexandra era prea zdrobită ca să-i mai pese de bătrîna femeie.

– Plec acasă, zise ea luptîndu-se să-şi controleze durerea care simţea că-i cuprinde pieptul.

– Nu, n-ai să te duci, spuse răstit Tony. Mama ta este plecată timp de un an să viziteze insulele. Nu poţi să locuieşti singură.

– Nu-ţi cer ţie permisiunea să mă duc acasă. Şi nici sprijin financiar. După cum mi-a spus bunica ta, am banii mei pe care mi i-a lăsat Hawk, spuse ea cu amărăciune.

– Pe care îi controlez eu, ca tutore al tău, îi reaminti Tony.

– Nu doresc şi nu am nevoie de un tutore. M-am descurcat singură de la paisprezece ani.

– Alexandra, ascultă-mă, spuse el aspru, apucînd-o de umeri şi scuturînd-o uşor, plin de mînie. Ştiu că eşti deziluzionată şi supărată, dar nu poţi să fugi de noi sau să dispari din Londra. Dacă faci asta, ce ţi s-a întîmplat aici o să te obsedeze pentru tot restul vieţii tale. Tu nu l-ai iubit pe Jordan.

– Oh, nu? îl întrerupse furioasă Alexandra. Atunci spune-mi de ce mi-am petrecut un an întreg încercînd să fac astfel încît să fiu demnă de el?

– Ai iubit o iluzie, nu pe Jordan – o iluzie creată de tine pentru că ai fost nevinovată şi idealistă...

– Şi credulă, şi oarbă, şi stupidă! şuieră Alexandra. Umilinţa şi durerea o făceau să respingă consolarea pe care Anthony încerca să i-o ofere şi, cu voce plină de disperare, se scuză şi fugi în camera ei.

Numai după ce ajunse în singurătatea dormitorului ei izbucni în lacrimi. A plîns pentru stupiditatea ei, pentru credulitatea ei şi pentru anul în care s-a străduit din răsputeri să devină demnă de un bărbat care nu merita să fie numit gentlemen. A plîns pînă cînd, auzindu-şi hohotele, se dispreţui singură pentru lacrimile pe care le vărsa pentru el.

În cele din urmă, făcînd eforturi să se ridice, îşi şterse ochii în timp ce mintea continua să-i fie răvăşită de imagini ale propriei ei prostii. Se văzu în grădină în ziua dinaintea căsătoriei lor: „Ai de gînd să mă săruţi?" îl întrebase, iar cînd el a făcut-o, aproape că s-a topit în braţele lui şi i-a declarat imediat că îl iubeşte.

Mary Ellen îi spusese că bărbaţilor le place să ştie că sînt admiraţi şi luase drept bun sfatul prietenei ei! „Cred că eşti la fel de frumos ca David al lui Michelangelo", îi spusese lui Jordan după ce o sărutase.

Simţi cum o năpădeşte ruşinea şi gemu tare, apăsîndu-şi cu putere mîinile pe stomac, dar amintirile dureroase nu încetau. Dumnezeule, îi dăduse ceasul bunicului ei. I l-a dat şi i-a spus că bunicul ei l-ar fi plăcut pentru că era un bărbat plin de nobleţe. Să- l placă. Ei bine, bunicul ei nu i-ar fi permis acestui aristocrat ticălos şi arogant nici măcar să-i treacă pragul.

În trăsură îl lăsase pe Jordan să o sărute la nesfîrşit – şi se lungise deasupra lui ca o destrăbălată stupidă, căreia-i luase Dumnezeu minţile. În pat l-a lăsat să-i facă tot ce a vrut şi apoi chiar în noaptea următoare a făcut aceleaşi lucruri cu amanta lui.

În loc să-l fi împuşcat pe banditul care l-a atacat în noaptea în care l-a întîlnit ar fi trebuit să-l împuşte pe Jordan Townsende! Cît de plictisitoare trebuie să-i fi părut lipsa ei de experienţă şi nu este de mirare că n-avea nici un chef să-i asculte declaraţiile ei naive de dragoste!

– Cît mai durează? îl întrebă în şoaptă George Morton pe Jordan în întuneric.

– O oră şi apoi putem să o luăm la sănătoasa, răspunse încordat, în timp ce-şi exersa muşchii pentru a-i iriga, ca să fie gata pentru apropiata evadare.

– Eşti sigur că i-ai auzit spunînd că trupele voastre luptă la cinci mile sud de aici? N-aş vrea deloc să mergem cinci mile într-o direcţie greşită, eu şchiopătînd, iar tu cu o gaură în picior.

– Nu este decît un fleac, răspunse Jordan referindu-se la rana pe care i-o făcuse paznicul cînd se aruncaseră asupra lui cu o zi înainte.. Groapa în care se ascundeau de atunci, în timp ce francezii răscoleau pădurea ca să-i găsească, era atît de mică, încît aproape că stăteau îndoiţi de la mijloc. Jordan simţi din nou durerea în picior şi încetă să se mai mişte, respiraţia devenindu-i tot mai profundă şi accelerîndu-se pe măsură ce în mod automat rechemă imaginea Alexandrei în minte şi se concentră asupra ei cu fiecare fibră a fiinţei lui. Încerca să-şi imagineze cum arată ea acum, dar astăzi, tot ce văzu fu o copilă într- un luminiş înconjurat de pădure uitîndu-se în sus spre el cu un căţeluş în braţe, în privire strălucindu-i toată dragostea din lume. Strîngînd cît putu din ochi, îi urmări în minte fiecare linie a feţei. Durerea din picior se retrase pînă deveni o durere la periferia minţii lui, încă prezentă, dar acum suportabilă. Era o tehnică pe care o folosise de sute de ori în trecut, şi avusese succes şi acum, ca şi înainte.

La început, cînd fusese închis, cînd săptămîni întregi de tortură şi privaţiuni îl aduseseră în pragul nebuniei, Alexandra a fost cea asupra căreia s-a concentrat pentru a scăpa de durerea care-i devasta trupul şi încerca să-i devoreze mintea. Retrăia lent, în imaginaţie, fiecare secundă pe care o petrecuse cu ea, concentrîndu-se puternic pe cel mai mic detaliu al împrejurimilor, reamintindu-şi fiecare cuvînt, fiecare inflexiune a vocii ei. În minte făcuse dragoste cu ea la han de nenumărate ori, dezbrăcînd-o şi ţinînd-o în braţe, agăţîndu-se de amintirea prospeţimii ei incredibile şi de felul în care se simţea ea în braţele lui.

Dar pe măsură ce săptămînile deveneau luni, amintirile scurtului timp petrecut împreună nu mai erau suficiente pentru a contracara suferinţa; avea nevoie de o altă armă pentru a reduce la tăcere vocea insidioasă care-i cerea încet să renunţe la lupta pentru a trăi, să se lase pradă anesteziei plăcute a morţii. Şi astfel, Jordan începu să inventeze scene şi să le ridice în jurul ei, folosindu-le pentru a-şi întări voinţa de a supravieţui care începea să cedeze, pentru că ştia din propria lui experienţă cu răniţii din Spania că, odată disperarea instalată, urma curînd moartea.

În mintea sa inventă tot felul de scene, unele plăcute, în care Alexandra alerga în faţa lui auzindu-i rîsul melodios, apoi se întorcea, întindea braţele spre el – aşteptîndu-l să o ajungă; scene înspăimîntătoare, în care o vedea aruncată în stradă de Tony şi trăind într-un cartier sărăcăcios al Londrei – aşteptînd ca Jordan să se întoarcă şi să o salveze; scene pline de tandreţe, în care ea era întinsă goală şi superbă pe cearceafurile de mătase – aşteptîndu-l să facă dragoste.

A inventat zeci de scene şi singura trăsătură pe care o aveau în comun era că Alexandra întotdeauna îl aştepta. Avea nevoie de el. Ştia că nu erau decît închipuiri, dar

oricum el se concentra asupra lor pentru că erau singura lui armă împotriva demonilor din creierul său care-l îndemnau să renunţe la luptă, să slăbească brusc controlul asupra sănătăţii mintale – şi apoi asupra vieţii lui.

Şi aşa, în mizeria celulei infestate de paraziţi, închidea ochii şi punea la cale evadarea pentru a se întoarce acasă la ea. Acum, după ce timp de un an privise înapoi, la pustietatea lumii lui, era gata să o lase pe Alexandra să-i arate lumea ei, unde totul era proaspăt şi plin de viaţă şi nealterat – unde la colţ aştepta ceva minunat. Dorea să se piardă în dulceaţa şi prospeţimea ei şi să se înconjoare de rîsul şi de bucuria ei de a trăi. Dorea să se cureţe de murdăria acestei închisori şi apoi să se debaraseze de mizeria vieţii lui irosite.

În afară de asta nu mai avea decît un alt singur ţel – dorea să descopere identitatea celui care a încercat să-i ia de două ori viaţa, indiferent cine ar fi fost el. Şi apoi dorea răzbunare. Tony avea cel mai mult de cîştigat de pe urma morţii lui, Jordan ştia asta, dar nu putea suporta încă gîndul. Nu aici. Nu fără nici o dovadă. Tony fusese ca un frate pentru el.

CAPITOLUL 17

Alexandra se trezi simţindu-se ciudat de refăcută după noaptea groaznică de reproşuri, însoţite de lacrimi, pe care şi le făcuse. Descoperirea trădării lui Jordan îi distrusese iluziile, dar trecînd prin rutina dimineţii, făcînd baie şi îmbrăcîndu-se, începu să-şi dea seama că tot ceea ce aflase ea seara trecută o elibera de lanţurile fidelităţii şi devotamentului care o ţinuseră legată de amintirea lui mai mult de un an.

Acum se eliberase de Jordan Townsende. Un zîmbet uşor, crispat, îi apăru pe buze cînd se aşeză în faţa mesei de toaletă şi începu să-şi pieptene părul lung şi bogat. Cît de ciudat era că, încercînd să devină demnă de a fi soţia lui Jordan, se transformase într-o femeie rigidă, exagerat de convenţională, care s-ar fi putut căsători chiar cu un cleric; niciodată, niciodată însă n-ar fi putut să devină soţia unui destrăbălat notoriu, lipsit de orice principii. Ceea ce era mai degrabă ciudat, se gîndi ea sec, pentru că adevărata ei natură era orice, numai rigidă şi convenţională nu.

Întotdeauna făcuse asta, îşi dădu brusc seama Alexandra; încercase întotdeauna să fie ceea ce le plăcea celor pe care-i iubea să fie: pentru tatăl ei a fost mai mult un fiu decît o fiică; pentru mama ei devenise părinte mai curînd decît copil; pentru Jordan... devenise un an... un antidot desăvîrşit.

Dar, începînd de astăzi, totul se va schimba. Orice s-ar întîmpla, Alexandra Lawrence Townsende avea de gînd să fie ea însăşi.

Pentru asta, totuşi, avea nevoie în primul rînd să scape de reputaţia de gîsculiţă, pe care inconştient şi-o crease în rîndul înaltei societăţi. Întrucît sir Roderick Carstairs era cel mai influent şi mai feroce critic al ei, era evident că de aici era cel mai indicat să înceapă. Anthony avea de gînd să-i vorbească în dimineaţa asta, dar ar fi fost bine ca, în timp ce se afla Roddy aici, ea personal să spună sau să facă în aşa fel, încît să-i schimbe părerea despre ea.

Gîndindu-se bine, îşi aminti brusc ultima parte a conversaţiei ei cu Melanie Camden, din seara trecută. Lady Camden spusese că prietenii ei cred că Alexandra este cea mai necoaptă tînără care a apărut vreodată la un bal la Londra, aşa că era evident că ştia că Alexandra este *persona non grata* pentru înalta societate şi totuşi şi-a exprimat dorinţa să fie prietene. De fapt, ea făcuse aluzie la acelaşi lucru pe care i-l spusese Tony mai tîrziu. Mîna în care ţinea peria îi rămase în aer şi un zîmbet neaşteptat îi lumină faţa. Poate că va avea totuşi o prietenă adevărată la Londra.

Simţindu-şi inima mai uşoară ca oricînd în decursul ultimului an, îşi prinse părul în creştetul capului, îşi trase în grabă pe ea o pereche de pantaloni strîmţi şi-şi puse una dintre cămăşile pe care le îmbrăca în fiecare dimineaţă cînd făcea scrimă cu Tony. Luîndu-şi floreta şi masca din dulap, ieşi din cameră, fredonînd o melodie veselă, mergînd cu paşi uşori şi eliberaţi de orice povară.

Tony era singur în mijlocul sălii de bal goale, unde exersau în fiecare dimineaţă, încercînd leneş vîrful floretei de botul cizmei. Se întoarse la sunetul paşilor ei sprinteni pe podeaua lustruită a sălii, citindu-i-se pe faţă uşurarea cînd o văzu.

– Nu eram sigur că mai ai chef de scrimă după seara trecută...

Zîmbetul luminos al Alexandrei îi arătă că nu-i poartă nici un fel de pică pentru că a păstrat tăcerea referitor la perfidia lui Jordan, dar ea nu spuse nimic despre seara trecută. Dorea să o uite şi să-l uite pe Jordan Townsende. Îşi puse platoşa peste piept şi apoi masca pe faţă, şi-o aranjă mai bine, şi duse floreta la frunte salutîndu-l cu eleganţă pe redutabilul ei adversar.

– *En garde,* zise ea veselă.

– Ce Dumnezeu, Hawthorne, îi întrerupse tărăgănat Roddy Carstairs în mijlocul unei parări hotărîte. Nu este cam devreme să ţopăi cu atîta energie? Mutîndu-şi privirea leneşă spre partenerul necunoscut al lui Anthony, spuse cu admiraţie: oricine ai fi, eşti un spadasin al naibii de bun.

Aşteptînd să-şi recapete răsuflarea, Alexandra stătea cu mîinile în şolduri chibzuind iute cum ar fi mai bine – să se dezvăluie lui Carstairs aşa cum era în momentul ăsta, sau să aştepte să-l vadă mai tîrziu, în salon, cum intenţionase. Reamintindu-şi ce îi spusese Anthony seara trecută despre el, hotărî să fie îndrăzneaţă mai curînd decît laşă.

Ducîndu-şi mîna la ceafă, Alexandra îşi desfăcu masca şi în acelaşi timp trase acele care-i ţineau strîns părul bogat. Cu o mişcare scurtă îşi trase masca de pe faţă şi scutură puternic din cap, părul bogat căzîndu-i pe umeri ca o cascadă castanie strălucitoare.

– Nu pot să cred! exclamă sir Roderick, cel pe care nimic nu-l impresiona, privind-o cu ochi mari pe tînăra femeie care rîdea în faţa lui; avea o expresie aproape comică încercînd să înţeleagă că gîsculiţa ultraconvenţională cu care se căsătorise Hawk era una şi aceeaşi cu superba femeie din faţa ochilor săi, îmbrăcată în pantaloni strîmţi care erau mai provocatori, fizic, decît orice decolteu, oricît de adînc ar fi fost el, al vreunei

rochii de bal văzute vreodată. Mai mult, în ochii verzi-albaştri îi strălucea o lumină jucăuşă văzîndu-i uimirea.

– Al naibii să fiu... începu el, dar rîsul gutural al Alexandrei, pe care nu-l auzise niciodată pînă acum, îi întrerupse exclamaţia.

– Fără îndoială că vei fi, zise timidă îndreptîndu-se spre el cu graţia naturală a unei tinere atlete. Iar dacă nu, va trebui să fii, adăugă şi-i întinse graţios mîna ca şi cum nu i-ar fi dorit pînă ieri tot ceea ce putea fi mai rău.

Simţindu-se de parcă i s-ar fi jucat o farsă – două poate – Roddy îi luă automat mîna.

– De ce ar trebui să fiu? o întrebă furios pe el însuşi că nu-şi putea controla expresia feţei.

– Pentru că m-aţi făcut să devin obiectul bătăii de joc a înaltei societăţi, ceea ce, în parte, am meritat. Totuşi, poate că o să aveţi în vedere unele amendamente, aşa încît să pot trăi într-un climat mai confortabil? O sprînceană i se arcui delicat, ca şi cum i-ar fi aşteptat răspunsul şi, fără să vrea, Roddy aproape că zîmbi.

Anthony rămăsese în umbră într-o tăcere plină de încîntare; îl urmărea pe Carstairs reacţionînd în faţa ei exact aşa cum se aşteptase cînd îi dăduse instrucţiuni lui Higgins, ca, de îndată ce soseşte, să-l trimită direct în sala de bal.

– Cred că mă învinuiţi pentru lipsa voastră de... să zicem, de popularitate? spuse Roddy, începînd să-şi recapete calmul.

– Mă învinuiesc pe mine însămi, replică tînăra frumoasă, cu un zîmbet dulce, dar inconştient de seducător. Vă cer să mă ajutaţi să îndrept lucrurile.

– De ce ar trebui să o fac? întrebă el tăios.

– Ei, cum de ce, pentru a dovedi că puteţi, fireşte, spuse Alexandra ridicînd din sprîncene, iar zîmbetul îi înflori şi mai mult.

Provocarea fusese aruncată tot atît de uşor ca o mănuşă, iar Roddy ezită înainte să o accepte. Din simplă

perversitate şi din plictiseală extremă stricase fără scrupule reputaţia a zeci de femei deosebit de mîndre, dar niciodată nu încercase să refacă vreuna dintre reputaţiile demolate. Încercarea l-ar determina să-şi supună unui test deosebit de dur influenţa asupra elitei înaltei societăţi. Ah, dar dacă dădea greş... Totuşi, provocarea era interesantă. Ducesa bătrînă avea destulă influenţă pentru a le forţa pe cotoroanţele bătrîne să o accepte pe Alexandra, dar numai Roddy ar putea-o impune tinerilor care îi urmau exemplul.

Privind în jos spre ea, constată că îl urmărea cu coada ochiului, un zîmbet uşor, irezistibil, jucîndu-i pe buzele pline. Cu o tresărire de surprindere, observă cît de incredibil de lungi şi de întoarse îi erau genele, ca nişte evantaie întunecate, aruncînd umbre pe pometii delicaţi şi înalţi ai obrajilor. Aproape fără să-şi dea seama – şi împotriva judecăţii sale sănătoase – Roddy Carstairs îi oferi braţul.

– Putem să discutăm strategia noastră mai tîrziu, să zicem diseară, cînd voi veni să vă conduc la balul de la familia Tinsley?

– Deci mă veţi ajuta?

Sir Roderick afectă un zîmbet amabil şi răspunse cu un citat filozofic:

– „Nimic nu este prea mult pentru muritorii plini de curaj, în nebunia noastră sîntem în stare să răsturnăm şi raiul." Este un citat din Homer, cred, adăugă el aşa, spre informare.

Şireata de nouăsprezece ani de la braţul lui scutură puternic din cap şi-i adresă un zîmbet impertinent.

– Horaţiu.

Carstairs o privi pierdut pe moment în gînduri.

– Ai dreptate, zise el încet, iar în ochii lui perverşi începu să strălucească admiraţia.

Cît de uşor a fost, se gîndea Alexandra zîmbind în sinea ei patru săptămîni mai tîrziu, cînd stătea înconjurată de o mulţime de prieteni şi admiratori. La sfatul lui Melanie şi-a comandat o garderobă complet nouă în pasteluri luminoase şi culori primare bogate – rochii care îi puneau în valoare trupul şi îi scoteau în evidenţă culorile ei vii. În plus, nu a trebuit decît să ignore multe dintre recomandările ducesei privind comportamentul corespunzător şi să spună în schimb practic ce-i trecea ei prin minte.

Roddy a făcut restul, apărînd în public cu ea, punîndu-şi astfel pecetea acceptării şi dîndu-i categoric unele sfaturi bune, printre care cel de a fi în relaţii bune cu fostele amante ale lui Jordan, lady Whitmore şi Elizabeth Grangerfield.

– Avînd în vedere afirmaţiile tale rizibile despre virtuţile imaginare ale soţului tău, îi spusese el în timp ce o însoţea la primul bal, şi complimentele absurde făcute frumuseţii fostelor lui amante, nu există altceva mai bun de făcut decît să fii văzută în relaţii prieteneşti cu aceste doamne. Societatea va presupune atunci că nu eşti o prostănacă fără seamăn – ceea ce într-adevăr nu eşti, ci mai degrabă o tînără doamnă cu un simţ foarte dezvoltat al umorului, neapreciat pînă acum.

Alexandra a urmat acest sfat şi toate celelalte şi în decurs de patru scurte săptămîni a devenit un succes.

Printre tinerele fete la primul lor sezon, temperamentul firesc şi inteligenţa înnăscută ale Alexandrei au făcut-o să fie cea mai rafinată şi mai căutată; înconjurată de femei căsătorite, cu adevărat pline de rafinament, candoarea ei neafectată şi zîmbetul prietenos o făceau să pară mai blîndă, mai feminină, mai puţin fragilă. În marea de blonde cu tenurile de un alb-lăptos, Alexandra, cu culorile ei vii şi cu bogatul ei păr castaniu-închis, strălucea ca o bijuterie pe o mătase de culoare deschisă.

Era impulsivă, deşteaptă şi veselă, dar popularitatea Alexandrei nu se datora în primul rînd frumuseţii şi inteligenţei ei, sau dotei uriaşe pe care Anthony i-o stabilise, nici măcar legăturii preţioase cu familia Townsende pe care ar fi adus-o viitorului ei soţ.

Ea devenise o enigmă pasionantă, un mister; fusese căsătorită cu cel mai dorit şi cel mai notoriu crai din Anglia – de aceea se presupunea în mod firesc că fusese iniţiată într-un mod calificat în arta de a face dragoste. Chiar şi în momentele ei de cea mai mare veselie, radia o prospeţime şi o inocenţă care îi făceau pe bărbaţi să ezite să-şi permită libertăţi faţă de ea; avea o aură de mîndrie calmă, liniştită, care avertiza orice bărbat să nu se apropie prea mult.

Lordul Merriweather vorbea despre ea ca un june fermecat.

– Mă face să doresc să ştiu totul despre ea şi în acelaşi timp să simt că niciodată n-aş putea-o cunoaşte cu adevărat. Îndrăznesc să spun că nimeni nu o cunoaşte cu adevărat pe ea cea reală. Tînăra văduvă a lui Hawthorne este un mister, vă spun eu. Toată lumea crede lucrul ăsta. Este al naibii de palpitant.

Cînd Roddy i-a relatat cele afirmate de lordul Merriweather, buzele pline ale Alexandrei tremurară uşor, ca şi cum se străduia să-şi înăbuşe rîsul pe cale de a izbucni. Ştia precis de ce gentlemenii eleganţi ai înaltei societăţi o găseau misterioasă şi greu de înţeles – pentru că sub masca ei de rafinament, compusă cu multă grijă, Alexandra Lawrence Townsende era o prefăcută desăvîrşită.

În aparenţă adoptase parţial atitudinea de nonşalanţă plictisită de rigoare în rîndul celor din societatea selectă şi mai ales printre prietenii aroganţi ai lui Jordan – dar nici rigorile societăţii, nici Alexandra însăşi nu puteau să reprime complet exuberanţa bunului ei simţ interior. Ea nu-şi putea reprima rîsul ce-i juca în priviri cînd cineva îi

făcea complimente deosebit de măgulitoare şi nici nu-şi putea opri strălucirea plină de animaţie care-i apărea în obraji cînd era provocată la o cursă în Hyde Park; nu-şi putea ascunde nici fascinaţia faţă de poveştile pe care un cunoscut explorator i le spunea despre o recentă călătorie prin junglele sălbatice ale unui continent îndepărtat, unde, afirma el, băştinaşii foloseau săgeţi al căror vîrf era înmuiat în nu ştiu ce otravă care ucidea pe loc.

Lumea şi oamenii care o populau deveniseră din nou pentru ea tot atît de pasionanţi şi interesanţi cum fuseseră pe vremea cînd, copil fiind, stătea pe genunchii bunicului ei.

Din spate, unul dintre curtezanii Alexandrei îi dădu un pahar cu şampanie spumoasă, iar ea îl acceptă cu un zîmbet moale, ducînd paharul la gură în timp ce-i urmărea pe dansatori în piruetele valsului. Din partea cealaltă a sălii, Roddy ridică paharul spre ea într-un toast mut şi ea îi răspunse. În multe privinţe Roddy Carstairs era încă o enigmă pentru ea, dar în mod ciudat simţea o afecţiune pentru el şi îi era extrem de recunoscătoare.

O singură dată în toate aceste săptămîni Roddy îi dăduse Alexandrei un motiv de nemulţumire faţă de el şi asta a fost cînd a răspîndit povestea primei ei întîlniri cu Jordan, pe care i-o spusese ca o confidenţă după ce obţinuse cuvîntul lui de onoare că nu o să sufle nici o vorbă nimănui.

În decurs de douăzeci şi patru de ore toată Londra ştia că Alexandra Townsende, pe cînd era o fetiţă de şaptesprezece ani, i-a salvat viaţa lui Hawk.

După alte patruzeci şi opt de ore misterul care o înconjura pe Alexandra sporise de zece ori. La fel şi popularitatea ei, precum şi numărul curtezanilor.

Cînd Alexandra îi ceru socoteală lui Roddy pentru această perfidie, el o privi ca şi cum era complet nebună.

– Draga mea copilă, vorbi el tărăgănat, mi-am dat cuvîntul că nu voi spune nimănui că ai omorît un om pentru a-i salva viaţa lui Jordan, ceea ce nu am spus. Nu ţi-am promis totuşi că nu voi destăinui nimănui că i-ai salvat viaţa – această bucăţică gustoasă era prea delicioasă ca să c ţin numai pentru mine. Ştii, soţul tău decedat, îi explică el cu un zîmbet ironic, era cunoscut a fi mai degrabă un om periculos cînd îl întîlneai. Era un ţintaş de elită şi un spadasin de înaltă clasă, fapt resimţit pe pielea lor de mai mulţi soţi, printre care cei ai doamnelor Withmore şi Grangerfield.

În sinea ei Alexandra era dezgustată de atitudinile ipocrite ale soţilor, dar încerca să nu-i judece prea aspru. Încerca să nu judece pe nimeni prea aspru, pentru că îşi amintea încă, dureros de clar, ce înseamnă să fii ostracizat.

Drept rezultat, tinerii timizi roiau în jurul ei, pentru că ştiau că tînăra şi frumoasa ducesă de Hawthorne nu-i va umili niciodată cu o privire plină de dispreţ sau cu o glumă pe seama lor. Bărbaţi mai în vîrstă, inteligenţi, se întreceau care să o însoţească la dineuri sau la dans, pentru că ea nu le cerea să spună platitudinile absurde care erau de rigcare. Puteau vorbi în schimb cu ea despre nenumărate subiecte interesante.

Lumea bună îi admira nu numai frumuseţea deosebită, ci şi faimoasa îndemînare la scrimă şi se înghesuiau în casa de pe Upper Brook Street în speranţa de a o vedea duelîndu-se, lucru ce le era rar permis, sau, chiar mai grozav, să facă un meci cu Hawthorne, impresionînd-o cu abilitatea lor astfel încît să se facă remarcaţi de ea.

În această ultimă privinţă, tînărul lord Sevely, care era prea neîndemînatic ca să dueleze şi prea timid ca să danseze cu ea, i-a depăşit pe toţi. După ce a remarcat că lady Melanie Camden şi bătrînul majordom adjunct al casei din Brook Street – care părea să fie total surd – i se

adresau Alexandrei cu un nume special, el i-a închinat un pcem şi l-a publicat. L-a intitulat *Odă pentru Alex.*

Ca să nu i-o ia înainte un pui cu caş la gură ca Sevely, mai coptul sir Dilbeck, al cărui hobby era botanica, a denumit ultima varietate de trandafir, obţinut în onoarea Alexandrei, *Alex Magnifica*.

Restul curtezanilor, incitaţi de libertăţile pe care şi le luaseră cei doi, le-au urmat exemplul. Au început să-i spună şi ei Alex.

CAPITOLUL 18

Anthony intră în salon la convocarea bunicii sale şi o găsi stînd la fereastră şi privind trăsurile moderne care se întorceau în Upper Brook Street dintr-o promenadă de după-amiază în parc, promenadă care devenise un ritual.

– Vino încoace un moment, Anthony, spuse cu cea mai regală voce a ei. Priveşte în stradă şi spune-mi ce vezi. Anthony se uită pe fereastră.

– Trăsuri care se întorc din parc – aceleaşi pe care le văd în fiecare zi.

– Şi ce altceva mai vezi?

– O văd pe Alexandra sosind într-una dintre ele cu John Holliday. Faetonul din spatele lor este al lui Peter Weslyn, iar Gordon Bradford este cu el. Trăsura din faţa lui Holliday aparţinea lordului Tinsdale, care este deja în salon, încercînd să se mai răcorească puţin cu Jimmy Montfort. Sărmanul Holliday, chicoti Anthony. M-a anunţat că vrea să-mi vorbească în particular în după-amiaza asta. La fel şi Weslyn, Bradford şi Tinsdale. Toţi vor să o ceară în căsătorie, fireşte.

– Fireşte, repetă sumbru ducesa şi tocmai despre asta vreau să vorbim. Ziua de astăzi este la fel ca toate celelalte de aproape o lună – curtezanii vin cîte doi sau trei, încurcă circulaţia pe străzi şi se înghesuie în saloanele de jos, dar Alexandra nu are nici cea mai mică dorinţă să se căsătorească şi celor mai mulţi le-a arătat clar acest lucru. Şi, totuşi, ei continuă să intre în această

casă cu buchete de flori în mînă şi să o părăsească privind-o ucigător.

– Ei haide, bunico, încercă să o liniştească Anthony.

– Nu-mi spune asta mie, zise ţintuindu-l cu vehemenţă pe Anthony. Sînt eu bătrînă, dar nu sînt proastă! Pot să înţeleg că exact sub ochii mei se petrece ceva foarte neplăcut, foarte periculos, şi Alexandra a ajuns să reprezinte un fel de provocare pentru sexul vostru nesăbuit. Imediat ce a descoperit cum s-a purtat Jordan cu ea şi îndată ce Carstairs a luat-o sub aripa lui protectoare a început să se schimbe şi să strălucească aproape peste noapte. Acum, legăturile ei cu familia noastră, împreună cu uriaşa dotă pe care am decis împreună că trebuie să i-o dăm, au făcut-o să devină unica şi cea mai dorită pentru orice holtei care are nevoie sau îşi doreşte o soţie.

Ducesa se opri aşteptînd o replică din partea nepotului ei, dar Anthony continuă să o privească pur şi simplu într-o tăcere care nu presupunea nici un fel de implicare.

– Dacă Alexandra ar fi arătat cea mai mică preferinţă pentru un singur bărbat sau pentru un tip de bărbat în acest moment, continuă ducesa, s-ar fi putut ca toţi ceilalţi să renunţe şi să se retragă, dar ea nu a făcut-o. Şi uite aşa am ajuns în această situaţie insuportabilă, pentru care condamn întregul vostru sex.

– Sexul meu? întrebă el preocupat. Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că atunci cînd un bărbat vede ceva ce pare să fie inaccesibil altor bărbaţi, atunci fireşte că el trebuie să încerce să ajungă la acel ceva ca să dovedească faptul că el este cel care-l poate avea. Se opri privind acuzator la Anthony, care era uluit. Este o trăsătură dezagreabilă pe care bărbaţii o au din naştere. Intră într-o cameră de copii şi urmăreşte comportarea unui prunc de sex bărbătesc. Indiferent că toţi ceilalţi sînt mai mari sau mai mici decît el, un băiat va încerca să smulgă orice jucărie pe care şi-o dispută ceilalţi. Nu pentru că ar

dori jucăria respectivă – ci pur şi simplu să dovedească faptul că o poate lua...

– Mulţumesc, bunico, spuse Anthony sec, pentru condamnarea zdrobitoare a jumătate din populaţia lumii.

– Nu este decît realitatea. Nu vezi persoane de sexul meu făcînd coadă ca să se înscrie pe liste ori de cîte ori se anunţă vreo întrecere stupidă.

– Adevărat!

– Şi tocmai asta s-a întîmplat şi în cazul ei. Tot mai mulţi concurenţi, atraşi de provocare, au intrat în cursă pentru a o cîştiga pe Alexandra. Era destul de rău şi cînd nu era decît atît, o provocare, dar acum lucrurile s-au înrăutăţit serios.

– Adică? întrebă Anthony, dar se încruntă din cauza aprecierii exacte de către bunica sa a ceea ce devenise deja o situaţie foarte complicată.

– Alexandra a devenit un premiu, zise ea sumbru. Un premiu de cîştigat – sau de luat – de către primul bărbat destul de îndrăzneţ sau destul de deştept să o facă. Anthony deschise gura să spună ceva, dar ea ridică mîna plină de bijuterii şi făcu un gest ca şi cum ar fi dat deoparte protestul lui. Nu te mai obosi să-mi spui că nu se va întîmpla asta, pentru că ştiu deja că aşa este; după cîte am înţeles, acum trei zile, Marbly a propus o scurtă plimbare la Cadbury, iar Alexandra a acceptat să-l însoţească. Unul dintre curtezanii ei respinşi a auzit că Marbly s-a lăudat cu intenţia de a o duce de fapt la proprietatea lui de la ţară şi de a o ţine acolo peste noapte. Şi ţi-a spus ţie. Tu, după cîte am auzit, ai pornit după ei cu o oră înainte de a merge la Wilton şi ai adus-o pe Alexandra înapoi spunîndu-i lui Marbly că eu am cerut să mă însoţească – ceea ce a fost foarte înţelept din partea ta. Dacă ai fi cerut satisfacţie scandalul unui duel ar fi întinat reputaţia Alexandrei şi ne-ar fi creat şi mai multe probleme.

– În orice caz, spuse Tony, Alexandra nu ştia nimic în acea zi despre intenţiile lui Marbly, aşa cum nu ştie nici acum. Am oonsiderat că nu este cazul să o supăr. I-am cerut să nu-l mai vadă şi ea a acceptat.

– Iar Ridgely? Ce a urmărit ducînd-o la un tîrg? Toată Londra vorbeşte despre asta.

– Cînd era copil, Alexandra mergea la tîrguri. Nu avea de unde să ştie că nu trebuie să se ducă.

– Dar Ridgely este un gentleman, se răsti ducesa. El ştia mai bine. Ce l-a apucat să ducă o tînără doamnă neştiutoare într-un asemenea loc?

– Ei, acum am ajuns la celălalt aspect al problemei noastre, spuse preocupat Anthony, frecîndu-şi uşor ceafa. Alexandra este văduvă, nu domnişoară. Cele cîteva scrupule pe care le au gentlemenii se aplică rareori comportamentului lor faţă de femeile cu experienţă, mai ales dacă se întîmplă ca femeia să-i ameţească în mod nesocotit, aşa cum face Alexandra.

– Cu greu aş putea să spun despre Alexandra că este o femeie cu experienţă. De-abia poţi spune că este femeie.

În pofida dificultăţilcr problemei, Anthony zîmbi la descrierea clar necorespunzătoare de către bunica sa a frumuseţii uluitoare cu zîmbet ameţitor şi trup care-ţi tăia răsuflarea. Totuşi, îi dispăru zîmbetul pe măsură ce se dovedea că problema era cu adevărat dificilă.

– Toate astea sînt atît de al naibii de complicate pentru că este foarte tînără şi a fost deja măritată. Dacă ar avea un soţ aşa cum are contesa de Camden, nimeni nici măcar nu ar clipi la micile ei ştrengării. Dacă ar fi mai în vîrstă, societatea nu ar aştepta de la ea să se comporte după aceleaşi reguli oare guvernează comportamentul fetelor mai tinere. Dacă ar fi ştearsă, atunci toţi curtezanii ăia pe care ea îi respinge fără să şovăie nu ar mai fi atît de înclinaţi să încerce să-i întineze reputaţia de ciudă şi din gelozie.

– Asta fac?

– Numai dci sau trei dintre ei, dar sînt foarte ocupaţi să o şoptească în urechile potrivite. Ştii la fel de bine ca şi mine cum cel mai nevinovat cuvînt alimentează bîrfa, iar cînd ia foc se împrăştie în toate direcţiile. În cele din urmă toată lumea aude destul, încît să creadă că trebuie să existe ceva adevăr în asta.

– Cît de prost stau lucrurile?

– Nu prost, nu încă. În acest moment curtezanii respinşi nu au reuşit decît să arunce o uşoară lumină neplăcută asupra unora din purtările ei nevinovate.

– Ca de exemplu?

– Alexandra şi-a petrecut ultimul weekend la Southeby, la un party care a avut loc acolo. Ea şi un anumit gentleman au stabilit să facă o plimbare călare dimineaţa şi au părăsit grajdurile la ora opt. Nu s-au întors decît după apusul soarelui, iar cînd au ajuns s-a constatat că hainele Alexandrei erau sfîşiate şi în dezordine.

– Dumnezeule! exclamă ducesa, ducîndu-şi mîna la inimă, care începuse să o ia razna.

– Gentlemanul avea şaptezeci şi cinci de ani şi era vicarul de Southeby. A vrut să-i arate Alexandrei unde se află un vechi cimitir peste care dăduse din întîmplare cu o săptămînă în urmă, ca ea să admire unele dintre fascinantele inscripţii descoperite de el pe pietrele funerare. Din neferioire, nu şi-a putut aminti locul exact, iar cînd l-au găsit trecuseră deja cîteva ore; Alexandra era complet pierdută, iar bătrînul gentleman atît de epuizat de orele petrecute în şa, încît s-a temut să mai călărească. Fireşte că Alexandra nu se putea întoarce fără el chiar dacă ar fi vrut.

– Bine, dar ce s-a întîmplat cu hainele ei?

– Tivul costumului ei de călărie era sfîşiat.

– Atunci întregul episod este prea minor ca să fie măcar menţionat.

– Exact, dar istoria a fost repetată şi exagerată de atîtea ori încît acum a devenit o problemă de purtare îndoielnică. Pentru noi, soluţia clară este să angajăm un fel de dragon, care să fie paznicul Alexandrei oriunde s-ar duce, dar dacă facem asta – mai ales avînd în vedere ultimele bîrfe – toată lumea va crede că nu avem încredere în ea. În plus, am lipsi-o de orice plăcere a primului ei sezon.

– Prostii! zise fermă ducesa. Alexandra nu se distrează deloc şi tocmai de aceea ţi-am cerut să vorbim. Hoinăreşte încoace şi încolo, flirtează, zîmbeşte şi-i învîrteşte pe bărbaţi pe degetul cel mic dintr-un singur motiv şi anume să-i dovedească lui Jordan că poate să o facă; să-i demonstreze postum că-l poate învinge la propriul lui joc. Dacă toţi curtezanii ei ar dispărea de pe suprafaţa pămîntului nici măcar nu ar remarca, iar dacă ar remarca, nu i-ar păsa nici cît negru sub unghie.

Anthony înţepeni.

– N-aş numi o plimbare nevinovată la un tîrg, sau o cursă de călărie în Hyde Park sau oricare alta dintre micile ei escapade nevinovate drept o înfrîngere a lui Jordan la propriul lui joc.

– Cu toate acestea, replică ducesa refuzînd să fie contrazisă, acesta este motivul pentru care face toate astea, deşi mă îndoiesc că îşi dă seama. Nu eşti de acord cu mine?

– Ba da, presupun că ai perfectă dreptate, zise Tony după o scurtă ezitare.

– Fireşte că am, spuse ea hotărîtă. Eşti de asemenea de acord că actuala situaţie a Alexandrei îi pune serios în pericol reputaţia şi întregul ei viitor şi că, mai mult, lucrurile or să se înrăutăţească?

– Sînt de acord, zise Tony confruntat cu privirea pătrunzătoare a bunicii lui şi cu evaluarea plină de perspicacitate a tuturor faptelor, băgîndu-şi mîinile în buzunare şi oftînd.

– Excelent, spuse ea cu o privire surprinzător de satisfăcută. Atunci ştiu că vei înţelege cînd îţi voi spune că nu doresc să-mi petrec restul zilelor într-o casă din Londra aflată sub asediul curtezanilor Alexandrei, aşteptînd oa pe ghimpi ca unul dintre ei să obţină ceea ce a încercat să facă Marbly, sau să-i facă ceva şi mai îngrozitor ei – nouă, ca familie. Vreau să-mi petrec anii care mi-au mai rămas la Rosemeade. Dar nu pot să fac asta pentru că Alexandra ar trebui să mă însoţească acolo, ceea ce ar face ca viitorul ei să fie tot atît de sumbru ca şi aici, dar din motive exact opuse. Singura soluţie ar fi să rămînă aici cu tine, ceea ce nici nu poate fi luat măcar în considerare. Asta ar provoca un scandal de neimaginat. Se opri, urmărindu-l foarte îndeaproape, aşteptîndu-i răspunsul ca şi cum ar fi fost de o importanţă crucială.

– Nici una dintre soluţii nu este grozavă, fu de acord Tony.

Ducesa se legă de acest răspuns cu o bucurie prost ascunsă.

– Ştiam eu că ai să vezi situaţia exact ca mine. Eşti un bărbat cu o înţelegere şi cu o simţire superioare, Anthony.

– A... mulţumesc, bunico, răspunse Tony, vizibil luat prin surprindere de asemenea complimente pline de efuziune din partea bunicii lui, de obicei taciturne.

– Iar acum, că am constatat că sîntem în deplin acord, continuă ea, am să-ţi cer un serviciu.

– Orice.

– Căsătoreşte-te cu Alexandra.

– Orice în afară de asta, puse imediat lucrurile la punct Anthony încruntîndu-se sumbru la ea.

Ca răspuns, ridică supărată sprîncenele şi-l privi dispreţuitoare, ca şi cum tocmai ar fi dezamăgit-o prin aprecierea făcută. Era o privire pe care o folosea cu eficienţă de cincizeci de ani şi cu succes sigur, pentru a-i intimida pe egalii ei, a-i îngrozi pe servitori, a-i reduce la tăcere pe

copii şi a spulbera pretenţiile oricui ar fi îndrăznit să i se opună, inclusiv soţul şi fiii ei. Numai Jordan fusese imun la efectul acestei priviri. Jordan şi mama lui.

Anthony, totuşi, nu era mai imun acum decît fusese la doisprezece ani, cînd aceeaşi privire îi înăbuşea orice protest cînd era vorba să înveţe latina şi-l trimitea sus să se consacre ruşinat studiului. Acum oftă, privind cu disperare în jurul camerei ca şi cum căuta o cale de scăpare. Ceea ce şi făcea de fapt.

Ducesa aştepta în tăcere. Tăcerea era următoarea armă în arsenalul ei, Tony ştia asta. În momente ca acestea, ea aştepta întotdeauna în tăcere. Era mult mai drăguţ – cu mult mai demn şi mai rafinat – să aştepţi într-o tăcere politicoasă ca prada să renunţe la luptă, mai degrabă decît să te năpusteşti să ucizi cu un veritabil baraj de tiruri verbale inutile.

– Se pare că nu-ţi dai seama ce-mi ceri, zise el supărat.

Refuzul lui de a ceda elegant şi imediat, o făcu să se încrunte şi mai tare, ca şi cum nu numai că era dezamăgită de el, dar şi iritată pentru că acum era constrînsă să lanseze focul de avertisment. Dar l-a lansat fără să ezite, lovind drept la ţintă, aşa cum se aştepta de altfel Tony să facă. În lupta verbală, bunica lui ţintea fără greş.

– Sper din tot sufletul, spuse ea rar, cu o nuanţă de dispreţ exact atît cît trebuia, că nu ai de gînd să-mi spui că nu eşti atras de Alexandra.

– Şi dacă aş spune asta?

Sprîncenele ei albe ajunseră acum aproape să-i atingă părul, avertizîndu-l că este pregătită să deschidă focul în cazul în care continua să se încăpăţîneze.

– Nu este nevoie să recurgi la artileria grea, o avertiză criptic Anthony, ridicînd mîna într-un gest de armistiţiu precar. Deşi îi displăcea faptul că în orice ciocnire, ea îl putea reduce încă la nivelul unui copil, era de asemenea destul de matur şi suficient de înţelept să ştie că era

într-adevăr o copilărie să te cerţi cu ea atunci cînd avea dreptate. Nu este nevoie să neg lucrul ăsta. Mai mult, ideea mi-a trecut şi mie prin cap de mai multe ori.

Sprîncenele îi reveniră în poziţie normală şi îi făcu onoarea să- şi încline uşor capul ei regal, albit, gest a cărui semnificaţie era că poate mai are o slabă şansă de a-i reintra în graţii.

– Eşti foarte înţelept. Se purta întotdeauna frumos cu cei pe care îi învingea.

– Nu sînt de acord cu ceea ce propui tu, dar voi accepta să discutăm problema cu Alex şi să o lăsăm pe ea să decidă.

– Alexandra nu are mai mult spaţiu de manevră în această problemă decît tine, dragul meu, spuse ea atît de satisfăcută şi de încîntată, încît folosi o alintare, fără să mai aştepte intervalul obişnuit de săptămîni, sau chiar luni de zile, ca să-l ierte pentru faptul că nu a capitulat imediat în faţa voinţei ei. Şi nu trebuie să ne mai gîndim cînd şi unde să discutăm această problemă cu ea, întrucît mi-am luat libertatea de a-i da instrucţiuni lui Higgins să o aducă aici – se opri la zgomotul făcut de o bătaie în uşă – acum.

– Acum! explodă el. Nu pot să stau de vorbă acum. Jos sînt trei bărbaţi care au venit să-mi ceară mîna ei.

Rezolvă această problemă cu o mişcare regală din degete.

– Am să-i dau instrucţiuni lui Higgins să le spună să plece. Înainte ca Tony să scoată vreun cuvînt de protest, ea deschise larg uşa pentru a intra Alexandra şi privi cu uimire cum personalitatea bunicii lui suferi încă o schimbare notabilă.

– Alexandra, i se adresă ea rigidă, dar nu fără o nuanţă de afecţiune, purtarea ta ne-a dat numeroase motive de îngrijorare. Ştiu că nu vrei să mă superi pentru că nu mai sînt o femeie tînără...

– Să vă supăr, doamnă? repetă Alexandra alarmată. Purtarea mea? Dar ce am făcut?

– Am să-ţi spun, zise ducesa şi se lansă nemiloasă într-o tiradă menită în mod deliberat să o alarmeze, să o intimideze şi să o constrîngă pe Alexandra să cadă în braţele lui Anthony exact în momentul în care ea va închide uşa pe dinafară. Această situaţie groaznică în care ne aflăm cu toţii nu este în întregime din vina ta, începu ea, cuvintele succedîndu-se ca o răpăială de mitralieră. Dar este o realitate că dacă Anthony n-ar fi aflat la timp despre călătoria ta la Cadbury, cu sir Marbly ca să te salveze, te-ai fi trezit la Wilton, compromisă definitiv şi forţată să te căsătoreşti cu ticălosul ăla. Această hoinăreală de colo-colo, trecere de la un curtezan la altul trebuie să înceteze imediat. Toată lumea crede că tu te distrezi minunat, dar ştiu eu mai bine! Te porţi în această manieră nediscriminatorie, nesăbuită, numai pentru a-i face în ciudă lui Jordan – pentru a-i demonstra că poţi să-i plăteşti la fel, dinte pentru dinte. Ei bine, nu poţi, draga mea! Micile tale păcate sînt nimic în comparaţie cu genul de lucruri pe care le fac gentlemenii, în special cei ca Jordan. Mai mult, anunţă ea cu un ton ridicat, care semnala că este pe cale să dezvăluie lucruri de o importanţă uriaşă, Jordan este mort.

Alexandra o privi într-o confuzie plină de îngrijorare.

– Ştiu asta.

– Excelent, atunci nu ai nici un motiv de a continua să te comporţi ca pînă acum. Într-un rar gest de afecţiune, puse mîna pe obrazul Alexandrei. Renunţă înainte să-ţi afectezi în mod ireparabil mîndria şi reputaţia, ale tale, precum şi ale familiei. Trebuie să te măriţi cu cineva, draga mea, iar eu, care ţin cu adevărat la tine, doresc ca acest cineva să fie Anthony, aşa cum doreşte şi el însuşi.

Luîndu-şi mîna de pe faţa Alexandrei, lansă şi restul muniţiei.

– Ai nevoie de ceva oare să-ţi ocupe mintea în afară de distracţii, Alexandra. Un soţ şi copii ar face foarte bine lucrul ăsta. Ai dansat după muzică, draga mea. Iar acum mă tem că este timpul să plăteşti lăutarul. Rochiile pentru un sezon la Londra costă o avere, iar noi nu sîntem făcuţi din bani. Am să te las cu Anthony ca să discutaţi detaliile. Cu un zîmbet benign adresat Alexandrei şi unul înţepat lui Tony, se îndreptă cu măreţie spre uşă. Întorcîndu-se, se adresă amîndurora: de data asta puneţi la cale o nuntă mare şi frumoasă la biserică, dar imediat, desigur.

– Desigur, spuse Anthony sec. Alexandra tăcu şi rămase nemişcată de parcă pur şi simplu prinsese rădăcini. Bunica se încruntă spre Tony şi-i adresă ultimul cuvînt Alexandrei.

– Nu am recunoscut asta niciodată pînă acum, dar sînt superstiţioasă. Am impresia că lucrurile care nu încep bine, rareori sfîrşesc bine, iar căsătoria ta cu Jordan, ei bine, a fost ceva atît de trist, insignifiant şi de rău augur. O ceremonie fastuoasă la biserică este exact ce trebuie acum. Înalta societate o va aştepta cu mare curiozitate; asta le va oferi ceva mai frumos la care să se gîndească, decît zvonurile despre tine care au precedat-o. De azi în trei săptămîni va fi foarte bine, într-adevăr. Fără să mai aştepte un răspuns, închise uşa, tăindu-le efectiv Alexandrei şi lui Tony orice posibilitate de a încerca să i se mai opună.

După ce ieşi, Alexandra se sprijini cu mîinile de spătarul unui scaun şi se întoarse încet spre Tony, care făcea o grimasă spre uşa închisă.

– Este mai nemiloasă decît am crezut vreodată, constată el cu un amestec de afecţiune şi exasperare cînd se întoarse să privească spre Alexandra. Hawk era singurul pe care nu putea să-l înfrîngă cu vreuna dintre privirile ei. Tatăl meu era îngrozit de ea şi la fel şi tatăl lui Jordan. Şi bunicul...

– Tony, îl întrerupse nefericită Alexandra, ezitînd între vinovăţie şi confuzie. Ce am făcut? N-am avut nici oea mai mică idee că atrag dizgraţia asupra noastră. De ce nu mi-ai spus că cheltuiesc prea mult pentru rochii? Se simţi cuprinsă de ruşine cînd se văzu brusc şi clar ducînd o viaţă frivolă, costisitoare şi fără nici un ţel.

– Alexandra! Se întoarse şi-l privi îngrijorată în timp ce el îi spunea: tocmai ai fost subiectul celei mai mari doze de învinovăţire, constrîngere şi şantaj emoţional pe care am văzut-o vreodată administrată de cineva. Bunicii mele nu i-a scăpat nici un şiretlic. Întinse palma zîmbindu-i liniştitor, iar Alexandra îşi puse mîna într-a lui simţindu-i strînsoarea plină de siguranţă. Nu se întîmplă nimic rău cu sănătatea ei, tu nu ne-ai împins pe calea spre ruină financiară şi în mod categoric nu periclitezi numele Townsende.

Alexandra nu se liniştise prea mult. O mare parte din ceea ce spusese ducesa îi trecuse adesea şi ei prin cap. De peste un an trăia cu oameni care o tratau ca făcînd parte din familia lor şi care o ţineau în condiţii potrivite pentru o ducesă regală, cînd ea nu era nimic. La început, şi-a redus la tăcere conştiinţa cu ideea că ducesa are într-adevăr nevoie de compania ei în lunile care au urmat morţii lui Jordan. Dar în ultimul timp, Alexandra nu prea mai era o companie pentru bătrînă; se părea că niciodată nu mai era timp decît pentru fluturări din mînă cînd trăsurile lor se încrucişau pe stradă sau cînd se întîlneau pe scări, fiecare plecînd la petrecerea ei.

– Ceea ce a spus despre Marbly este totuşi adevărat, nu-i aşa?

– Da.

– Marbly nu-şi închipuie că este îndrăgostit de mine, aşa cum cred unii dintre cavalerii tineri. Nu pot să-mi imaginez de ce a încercat să mă răpească.

– Bunica are o teorie interesantă în această problemă. Este ceva în legătură cu băieţeii mici şi cu jucăriile. Întreab-o cîndva despre asta.

– Te rog, nu-mi vorbi în parabole, îl imploră ea. Spune-mi numai de ce se întîmplă toate astea.

Tony îi relată pe scurt întreaga discuţie pe care tocmai o avusese cu bunica lui.

– Adevărul este, încheie el, că eşti pur şi simplu prea rîvnită pentru binele tău şi liniştea noastră.

– Ce nesuferit eşti. În toate astea trebuie să fie mai mult decît atît.

– Spune-mi exact cît de mult te distrezi în acest sezon?

– Este tot ce ai spus tu că va fi – palpitant, şi elegant, şi oamenii sînt atît de... eleganţi, de interesanţi, şi niciodată nu am văzut asemenea, asemenea trăsuri elegante, şi faetoane, sau asemenea...

Umerii lui Tony se zguduiră de rîs.

– Eşti imposibil de slabă cînd este vorba să minţi.

– Ştiu, recunoscu ea cu mîhnire.

– Atunci hai să spunem adevărul, şi tu şi eu.

Alexandra dădu din cap, dar încă ezita.

– Cum mi-a plăcut sezonul londonez? repetă ea gîndindu-se cu seriozitate la întrebare. La fel ca toate tinerele femei de condiţie bună din Londra în timpul sezonului dormise pînă spre prînz, luase micul dejun în pat, îşi schimbase rochiile de cel puţin cinci ori pe zi pentru vizitele de dimineaţă, pentru plimbări în parc, pentru petreceri, supeuri şi baluri. Niciodată nu fusese atît de ocupată. Totuşi, dacă era să se gîndească la ocupaţia care se presupunea că-i consumă fiecare oră de veghe – aceea care să-i facă ei plăcere – atunci prin minte îi trecea fără încetare o întrebare. Asta este tot? Nu mai este nimic altceva?

Neputînd să-l înfrunte direct, Alexandra se duse la fereastră şi apoi spuse:

– Sezonul a fost foarte amuzant şi pretutindeni altceva, dar uneori pare ca şi cum toată lumea s-ar strădui foarte tare să se prefacă. Îmi va lipsi Londra cînd o s-o părăsesc şi ştiu că o să aştept cu nerăbdare să mă întorc, dar îmi lipseşte ceva. Cred că ar trebui să am ceva de făcut. Mă simt neliniştită aici, chiar dacă niciodată nu am fost atît de ocupată. Are vreun sens ceea ce spun?

– Tot ce spui tu are întotdeauna sens, Alexandra.

Liniştită de tonul lui prietenesc, Alexandra se întoarse şi-l înfruntă direct.

– Alexander Pope spune că distracţia este fericirea celor care nu pot să gîndească. Nu sînt pe deplin de acord cu asta, dar ca obiectiv în sine găsesc preocuparea numai pentru distracţii, ei bine, întrucîtva nesatisfăcătoare. Tony, tu nu eşti niciodată obosit de aceste distracţii care nu-ţi dau prea multe satisfacţii?

– Anul acesta de-abia am avut timp să ies. Dînd din cap, făcu un gest larg cu mîna şi spuse sec: ştii, de obicei îl invidiam pe Jordan pentru toate astea – case, proprietăţi şi toate investiţiile. Acum, cînd sînt ale mele, sînt ca nişte bijuterii care cîntăresc o tonă; sînt prea preţioase ca să le neglijezi, prea uriaşe ca să le ignori şi prea grele ca să le porţi. Nici nu-ţi vine să crezi cît de diverse sînt investiţiile sau cît timp îmi ia pentru a-mi da seama cînd şi ce să fac cu fiecare dintre ele. Cînd Jordan a moştenit titlul la douăzeci de ani, acţiunile familiei Townsende erau respectabile, dar nici pe departe atît de vaste ca acum. În şapte ani, el le-a sporit de zece ori. Jordan lucra ca un diavol, dar avea şi timp pentru distracţii. Se pare că eu nu reuşesc să găsesc echilibrul corespunzător.

– De aceea le-ai neglijat pe doamne, care m-au plictisit de moarte tot încercînd să afle care este următoarea ta mişcare, astfel încît să fie şi ele acolo?

– Nu, rîse Tony. Le-am neglijat din acelaşi motiv pentru care i-ai neglijat tu pe curtezanii tăi. Sînt flatat, dar nu interesat.

– Nu a existat nici o tînără doamnă care să vrea să se căsătorească neapărat cu tine în toţi aceşti ani?

– Una, recunoscu el zîmbind.

– Cine este? întrebă imediat Alexandra.

– Era fiica unui conte, spuse el întristîndu-se.

– Ce s-a întîmplat cu ea? Sau este o problemă prea personală ca să o discutăm?

– Nu, deloc, nici măcar nu este o poveste originală. Părea că mă vrea tot atît de mult pe cît o doream şi eu. Am cerut-o în căsătorie, dar părinţii şi-au exprimat dorinţa să aştepte sfîrşitul sezonului, în loc să accepte o partidă puţin promiţătoare cum eram eu – un bărbat respectabil prin naştere, de familie bună, dar fără nici un titlu şi fără avere. Şi aşa am convenit să ţinem secrete sentimentele noastre reciproce pînă la sfîrşitul sezonului.

– Şi atunci ce s-a întîmplat? întrebă Alexandra, simţind instinctiv că el vrea să vorbească despre asta.

– Şi atunci cineva cu titlu şi avere şi cu vorbire foarte aleasă a început s-o curteze. A însoţit-o la cîteva baluri, a vizitat-o o dată sau de două ori, iar Sally s-a îndrăgostit lulea de el.

– Şi s-a căsătorit deci cu el şi nu cu tine? spuse Alexandra şoptit, cu multă simpatie.

– Pentru aristocratul în cauză, interludiul cu Sally nu a fost altceva decît un flirt stupid, lipsit de substanţă, fără nici o importanţă, zise Tony dînd din cap.

– Nu... nu a fost Jordan, nu-i aşa? întrebă Alex simţind că i se face rău.

– Sînt fericit să spun că nu el a fost acela.

– În orice caz, mai bine că nu eşti cu ea, zise Alexandra cu devotament în glas. Evident, a fost ori foarte materialistă, ori foarte uşuratică. Îi înflori pe buze unul dintre zîmbetele ei calde, încîntătoare, şi apoi rîse cu bruscă încîntare. Acum, cînd eşti cel mai important duce din Anglia, pun pariu că regretă că te-a refuzat.

– S-ar putea.

– Zău, sper din toată inima să o facă! exclamă ea şi privi apoi cu un aer vinovat. Este o răutate din partea mea să spun asta.

– Amîndoi sîntem răi, rîse Tony. Pentru că şi eu sper că-i pare rău.

Se priviră în tăcere şi cu o înţelegere prietenească de care s-au bucurat întotdeauna. În cele din urmă, Tony trase lung aer în piept şi spuse:

– Problema pe care încercam să o subliniez mai devreme este că nici prea multă muncă nu-ţi dă satisfacţii prea mari, la fel cum se întîmplă şi cu prea multe distracţii.

– Ai dreptate, fireşte. Nu m-am gîndit la asta.

– Mai există şi altceva la care trebuie să te gîndeşti, zise Tony blînd.

– Ce anume?

– Ar trebui să te gîndeşti la posibilitatea ca lucrul acela de nedefinit care simţi că lipseşte din viaţa ta să fie dragostea.

Reacţia plină de veselie, neaşteptată, a Alexandrei la această sugestie, făcu să-i înţepenească mîna în aer în timp ce se întindea să ia o priză de tutun.

– Doamne Dumnezeule, am nădăjduit să lipsească!

Şi rîsul ei melodios umplu încăperea fără nici cea mai mică urmă de mînie care să-l liniştească pe Tony că reacţia ei este pur şi simplu o amărăciune temporară din cauza modului în care a tratat-o Jordan.

– Am fost îndrăgostită, excelenţă, şi nu am avut nici cea mai mică bucurie, chicoti ea. Aş prefera mai degrabă o durere de stomac, mulţumesc foarte mult.

Şi era convinsă de fiecare cuvînt pe care îl rostea, îşi dădu Tony seama privindu-i faţa frumoasă, plină de însufleţire. Era hotărîtă în această privinţă – iar acest gînd îl umplu de o furie aproape de nestăpînit împotriva lui Jordan.

– Nu ai gustat decît foarte puţin din ea.

– Suficient ca să-mi dau seama că nu-mi place.

– Data viitoare s-ar putea să-ţi placă mai mult.

– Îmi dă o senzaţie îngrozitoare pe dinăuntru. Ca şi cum... ca şi cum aş fi mîncat ceva ce mi-a picat foarte greu, rîse ea. Eu...

Înjurătura care-i scăpă lui Tony o opri scurt.

– Dracu' să te ia, Jordan! Dacă ar fi în viaţă, l-aş strînge de gît cu propriile mele mîini.

– Nu, nu, m-ai înţeles greşit, zise Alexandra îndreptîndu-se spre el, ochii ei luminoşi căutîndu-i pe ai lui, încercînd să-l facă să înţeleagă. Chiar şi atunci cînd în mod stupid credeam că ţine la mine, mă simţeam îngrozitor de prost pe dinăuntru. Îmi făceam tot timpul probleme despre cel mai mic lucru pe care îl spunea. Voiam să-i fiu pe plac şi făceam tot posibilul în această privinţă. Cred că trebuie să fie un defect ereditar. În familia mea femeile s-au îndrăgostit de bărbaţi care nu meritau acest lucru şi apoi i-au adorat cu un devotament orb, făcînd imposibilul ca să le fie pe plac. Zîmbi. De fapt, ţi se face pur şi simplu rău de la stomac.

Tony izbucni în rîs înainte de a o lua în braţe şi de a o bate uşor pe spate, continuînd să rîdă în părul ei înmiresmat. Cînd se opri, Tony o privi în ochi şi o întrebă serios:

– Alexandra, ce-ţi doreşti tu de la viaţă?

Privirea lui îi ţintuia ochii, făcînd-o să rămînă imobilă.

– Nu ştiu, şopti ea, continuînd să rămînă ţeapănă în timp ce bărbatul pe care-l considera ca un frate mai mare îi luă faţa în mîinile lui mari.

– Spune-mi, ce simţi pe dinăuntru acum, cînd eşti una dintre reginele incontestabile ale înaltei societăţi?

Alexandra nu s-ar fi putut mişca nici dacă cineva ar fi strigat că arde casa.

– Un gol, recunoscu ea într-o şoaptă răguşită. Şi frig.

– Căsătoreşte-te cu mine, Alexandra.

– Eu... nu pot!

– Fireşte că poţi, zise el zîmbind în faţa rezistenţei ei, ca şi cum s-ar fi aşteptat la asta şi o înţelegea. Am să-ţi

dau lucrurile de care ai cu adevărat nevoie ca să fii fericită. Eu ştiu care sînt aceste lucruri, chiar dacă tu nu ştii.

– Ce lucruri? murmură Alexandra, plimbîndu-şi privirea pe faţa lui ca şi cum l-ar fi văzut pentru prima dată.

– Aceleaşi lucruri de care am şi eu nevoie – copii, o familie, cineva la care să ţii, spuse Tony cu voce joasă.

– Nu, strigă Alexandra simţind că rezistenţa ei cedează şi începe să se facă fărîmiţe. Nu ştii ce vorbeşti. Tony, eu nu te iubesc şi nici tu nu mă iubeşti.

– Dar nu iubeşti pe nimeni altcineva, nu-i aşa?

Alexandra scutură cu putere capul, iar Tony zîmbi.

– Asta, vezi tu, face ca decizia să fie mult mai uşoară. Nici eu nu iubesc pe nimeni altcineva. În decursul acestui sezon, ai întîlnit deja crema bărbaţilor candidaţi la căsătorie. Cei care lipsesc nu sînt nici ei mult mai buni. Poţi să mă crezi pe cuvînt.

Văzînd că Alexandra îşi muşcă buza şi continuă să ezite, Tony încercă să o aducă uşor la realitate.

– Alexandra, încetează să mai visezi. Asta este viaţa aşa cum este ea în realitate. Ai cunoscut-o. Tot ce a mai rămas este în mare măsură la fel dacă nu ai o familie.

O familie. O familie adevărată? Alexandra nu avusese niciodată parte de una, nu o familie în care să existe tata, mama şi copiii; cu veri, şi mătuşi, şi unchi. Fireşte, copiii lor nu-l vor avea ca unchi decît pe fratele mai tînăr al lui Tony, dar totuşi...

Ce şi-ar fi putut dori o femeie mai mult decît îi oferea ei Tony? Pentru prima dată îi trecu Alexandrei prin cap că, deşi a tachinat-o întotdeauna pe Mary Ellen pentru ideile ei romantice, ea însăşi se purta ca o şcolăriţă plină de romantism. Tony ţinea la ea. Şi stătea în puterea ei să-l facă fericit. Gîndul o umplu de căldură şi o făcu să se simtă bine pe dinăuntru, atît de bine, cum nu se mai simţise de foarte multă vreme. O să-l facă fericit, o să-i facă şi copii.

Copii. Gîndul de a ţine la piept copilul ei, era o motivaţie puternică pentru a se căsători cu acest bărbat frumos, blînd şi gentil. Dintre toţi bărbaţii pe care îi întîlnise la Londra, Tony părea să fie singurul care percepea viaţa aşa cum o percepea ea.

Cu un efort uriaş, Jordan îl ajută pe prietenul său slăbit să se ridice şi-i trecu braţul peste umerii săi, proptindu-l de el, cînd susţinîndu-l, cînd tîrîndu-l prin apa mică a rîuleţului. Strîngînd din dinţi şi epuizat, îşi ridică privirea în sus încercînd să ghicească după soare cam ce oră este; soarele era spre asfinţit, neputîndu-l vedea din cauza dealurilor şi a copacilor. Dorea să ştie cît este ceasul, era foarte important pentru el. Cinci după-amiază, hotărî.

La cinci după-amiază văzu pentru prima dată soldaţi în uniformă mişcîndu-se fără zgomot printre copacii din faţa lui. Soldaţi englezi. Libertate. Acasă.

Dacă avea noroc, putea să fie acasă în trei sau patru săptămîni.

CAPITOLUL 19

Toată lumea era cu ochii aţintiţi asupra ei cînd Alexandra coborî scările într-un vîrtej de mătase albastră-argintie cu o bordură lată de perle, diamante şi zirconiu pe poale, la decolteul pătrat şi pe marginea mînecilor largi.

Penrose îi deschise uşa, aşa cum făcuse de mii de ori în viaţa ei, dar astăzi, cînd se pregătea să meargă la uriaşa biserică gotică, unde urma să se căsătorească cu Tony, bătrîna lui faţă blîndă strălucea de zîmbet şi-i făcu o reverenţă adîncă.

Ochii miopi ai lui Filbert înotau în lacrimi cînd Alexandra i se aruncă de gît şi-l îmbrăţişă.

– Ai grijă, îi şopti el, şi fii atentă să nu-ţi murdăreşti rochia. O admonesta astfel dintotdeauna, iar Alexandra simţi lacrimi de afecţiune în ochi.

Aceşti doi bătrîni şi unchiul Monty erau singura ei familie pe care o avea în întreaga Anglie. Mama ei vînduse casa din Morsham şi plecase într-o lungă călătorie prin insule, astfel încît nu putea să participe la căsătoria Alexandrei; Mary Ellen şi soţul ei aşteptau din oră în oră primul lor copil, aşa încît nici ei nu au putut veni la Londra. Dar bine că măcar era aici unchiul Monty ca s-o conducă la altar. Şi deşi Melanie tocmai descoperise că era însărcinată, nu se vedea încă nimic, aşa încît putea fi doamna de onoare a Alexandrei.

– Eşti gata, draga mea? Unchiul Monty se înclină, oferindu-i braţul.

– Vezi să nu care cumva să calci pe trena rochiei Alexandrei, îl admonestă aspru ducesa bătrînă, aruncîndu-i o privire critică din cap şi pînă în călcîie. De trei zile îi ţinea predici lui sir Montague despre cum trebuia să se comporte în general, care sînt îndatoririle lui la ceremonie şi demnitatea de a fi treaz şi o făcuse atît de nemilos încît îl supusese. Bruso, ochii ei se îngustară văzînd două pete îndoielnice pe obrajii lui rotunzi. Sir Montague, îl întrebă ea cu o privire din care ţîşneau flăcări, aţi băut cumva vin azi- dimineaţă?

– Fireşte că nu! exclamă înspăimîntat unchiul Monty. Nu pot să suport vinul. Nu are buchet, nu are consistenţă, continuă el cotcodăcind ca un cocoş ofensat, deşi toată dimineaţa băuse în voie *Madeira*.

– Lasă asta, îl întrerupse ducesa plină de nerăbdare. Aminteşte-ţi doar ce ţi-am spus: după ce o conduci pe Alexandra la altar, o laşi acolo şi te întorci la banca noastră. Îţi vei ocupa locul lîngă mine şi nu vei mişca nici măcar un muşchi pînă cînd nu mă ridic eu, după ce se termină ceremonia. Ai înţeles? Am să-ţi fac eu semn cînd este timpul să ne ridicăm şi să ieşim pe culoar. Toată lumea trebuie să rămînă aşezată în timp ce facem noi asta. Este clar?

– Nu sînt un imbecil, doamnă, sînt un cavaler adevărat.

– Ai să fii unul mort şi dezonorat dacă faci o singură greşeală, promise serioasă ducesa în timp ce-şi trăgea mănuşile gri-argintii pe care i le dăduse Penrose. N-am să mai accept încă o manifestare odioasă de lipsă de respect cum a fost cea de duminica trecută. Discuţia continuă în felul ăsta tot drumul pînă la trăsură. Nu mi-am putut crede ochilor şi urechilor cînd te-am văzut că dormi în mijlocul slujbei şi sforăi în modul ăla îngrozitor.

Unchiul Monty urcă în trăsură şi-i aruncă nepoatei sale o privire încărcată de suferinţă, privire ce spunea limpede: nu ştiu cum ai reuşit să locuieşti cu scorpia asta bătrînă, copila mea!

Alexandra zîmbi. Ea ştia, aşa cum ştia şi el, că nuanţa aprinsă din pometii obrajilor lui dovedea că a consumat o bună parte dintr-o sticlă de *Madeira*.

Stînd dreaptă pe pernele luxoase ale trăsurii cu blazon care o ducea spre viitorul ei soţ, urmărea pe fereastră imaginile şi sunetele străzilor Londrei. Melanie se afla în trăsura din faţă, împreună cu Roderick Carstairs, care era cavaler de onoare al lui Anthony.

În spatele şi în faţa celor două vehicule care se îndreptau spre ceremonia de căsătorie, se afla o adevărată mare de echipaje elegante, toate îndreptîndu-se spre aceeaşi biserică. Ele, îşi dădu seama Alex cu un zîmbet sec, stînjeneau circulaţia pe o lungime de cîteva mile.

Cît de ciudat, se gîndi ea, că s-a simţit atît de nervoasă, atît de agitată şi de emoţionată la căsătoria ei cu Jordan! Cu cincisprezece luni în urmă, cînd păşise în salonul acela tăcut pentru a-şi uni viaţa cu a lui Jordan, picioarele îi tremurau, iar inima îi stătea să explodeze la fiecare bătaie, care i se părea a fi un bubuit de tunet.

Şi acum, cînd urma să se căsătorească cu Tony în mai puţin de o oră în faţa a trei mii de persoane din înalta societate, se simţea extrem de calmă. Liniştită. Fără nici o teamă. Fără nici o emoţie.

Alexandra lăsă în grabă gîndurile neplăcute deoparte.

– De ce înaintăm atît de încet? îl întrebă Jordan pe vizitiul trăsurii pe care căpitanul navei *Falcon* i-o pusese la dispoziţie şi care mergea cu o încetineală exasperantă spre casa sa de pe Uppen Brook Street.

– Nu ştiu, excelenţă. Pare să fie un eveniment la biserica de colo.

Jordan privi din nou spre soare, încercînd să-şi dea seama cît este ora. De peste un an nu s-a mai bucurat de luxul de a purta un ceas, deşi avea cel puţin şase ceasuri din aur masiv pe care nu le apreciase niciodată aşa cum trebuie. Tot ce avea considera că i se cuvine. După un an şi trei luni de privaţiuni, se îndoia totuşi că de acum înainte o să mai facă la fel.

Imaginile şi sunetele Londrei, care îl încîntaseră atît de mult încă de la intrarea în oraş cu o oră în urmă, începură să pălească din conştiinţa lui, pe măsură ce se gîndea la şocurile pe care urma să le provoace celor care l-au iubit.

Bunica lui era încă în viaţă, atît putuse să afle Jordan de la căpitanul navei *Falcon*, care-şi amintise că citise cu cîteva luni în urmă în *Gazette* că ea intenţiona să se stabilească la Londra pentru sezon. De ce naiba şedea în casa ei din oraş şi nu la el, se gîndi Jordan; ar fi putut să o anunţe mai întîi, şi nu să dea aşa, buzna, fără nici un cuvînt prealabil. Tony, dacă era la Londra, locuia în mod firesc în casa lui Jordan de pe Upper Brook Street, crezînd că urmează să fie a lui.

De mai multe ori i-a trecut prin cap lui Jordan că s-ar putea ca lui Tony să nu-i facă plăcere revenirea lui şi faptul că o să-l deposedeze de titlul ducal şi de proprietăţi, dar această posibilitate îi displăcea aproape tot atît de mult ca şi ideea că Tony ar fi implicat într-un complot urmărind uciderea lui. Jordan refuza să creadă aşa ceva, pînă cînd nu va mai avea o dovadă evidentă.

Refuza să creadă – dar, din nefericire, nu-şi putea alunga suspiciunea persistentă din minte, aşa cum nu putea uita vocea răguşită a banditului de pe chei din noaptea cînd a fost lovit, căzînd inconştient la pămînt: „Tipul ne-a plătit ca să-l ucidem, Jammie, nu ca să-l trimitem pe vreo navă..."

Jordan încercă să nu se mai gîndească la asta. Era foarte posibil ca vreun soţ înfuriat – ca bătrînul

Grangerfield – să fie răspunzător de punerea la cale a uciderii sale. Existau căi pentru a descoperi cine a fost duşmanul său. Astăzi, totuşi, dorea să trăiască bucuria întoarcerii acasă.

Se gîndea la apropiata sosire în casa de pe Upper Brook Street şi dorea să facă totul deodată – să intre în casă şi să-i strîngă mîna lui Higgins, să o cuprindă pe bunica lui în braţe şi să aline lacrimile de uşurare şi recunoştinţă pe care ştia că ea şi bătrînul majordom le vor vărsa cînd îşi vor da seama că trăieşte. Îl va bate pe umăr pe Tony şi-i va mulţumi că a făcut tot posibilul ca să administreze afacerile Hawthorne. Indiferent cît de rău i-a încurcat Tony afacerile lui complexe, iar Jordan era sigur că aşa a făcut, îi va fi totuşi recunoscător.

Şi după asta, Jordan dorea să facă o baie şi să-şi pună hainele. Şi apoi – apoi o dorea pe Alexandra.

Dintre toate lucrurile care îl aşteptau, întîlnirea cu tînăra văduvă era singurul lucru de care Jordan era cu adevărat preocupat. Fără îndoială că devotamentul ei copilăresc faţă de el a făcut-o să sufere mult după moartea sa. Era subţire ca o trestie cînd o văzuse ultima dată; dar acum probabil că s-o fi uscat de tot. Dumnezeule, ce viaţă nefericită a dus din ziua în care l-a întîlnit!

Îşi dădea seama că trebuie să se fi schimbat cît a lipsit el, dar spera ca schimbările să nu fi fost prea multe sau prea drastice. Trebuie să se fi maturizat acum, suficient cît să-şi asume responsabilităţile unui soţ şi ale copiilor. O va aduce la Londra şi o va prezenta singur înaltei societăţi.

Nu vor rămîne totuşi multă vreme la Londra. A pierdut mai mult de un an din viaţa lui, dar avea destul timp ca să hotărască cum doreşte să-şi petreacă restul vieţii. Acum ştia ce contează şi ce nu, ştia ce vrea – ceea ce probabil a vrut întotdeauna. Voia o viaţă care să aibă un sens şi o căsătorie reală, nu un aranjament gol, formal, care trecea drept mariaj în lumea lui. Voia dragostea pe

care Alexandra încercase să i-o dea, dragostea care îi dăduse raţiunea de a lupta pentru a supravieţui. În schimb, dorea să o răsfeţe şi să-i facă toate plăcerile, să o ţină lîngă el, departe de efectele distructive ale lumii înconjurătoare. Poate că dragostea este imună la lumea din afară. Sau poate că aici trebuia să intervină încrederea? Oare putea bărbatul să aibă încredere în soţia sa, că nu se va schimba şi că îi va rămîne credincioasă indiferent unde se afla ea şi cu cine? Evident că aşa trebuie să stea lucrurile, hotărî Jordan. El nu ştia prea multe despre încredere, despre dragoste ştia şi mai puţin, dar Alexandra era întruchiparea amîndurora şi se oferise să-l înveţe şi pe el. Acum dorea să o lase să încerce.

Încercă să şi-o imagineze cum arată, dar tot ce putu să vadă fu o faţă strălucind de rîs, dominată de o pereche de ochi magnifici verzi-albaştri. O faţă care era destul de drăguţă, dar nu foarte drăguţă. „Faţa nostimă" a lui.

Un an o fi fost în doliu, îşi zise el, apoi timp de şase luni o fi descurcat iţele înaltei societăţi cu bunica lui. Probabil că acum se pregăteşte să-şi facă intrarea în înalta societate, în cursul sezonului mic de toamnă, presupunînd că bunica lui i-a îndeplinit postum dorinţele de a o cizela.

Era mult mai probabil şi mult mai alarmant, se gîndi sumbru Jordan, ca Alexandra să fi fost afectată în asemenea măsură de durere şi să fi fost atît de dezolată, încît să se fi întors la casa de la Morsham sau să se fi izolat complet de oameni, sau, Dumnezeule!, să-şi fi pierdut minţile, avînd în vedere prin cîte a trecut.

Trăsura opri în faţa casei cu numărul 3 de pe Upper Brook Street şi Jordan coborî, se opri pe treptele de la intrare să privească eleganta casă de piatră cu trei etaje, cu lucrătura graţioasă din fier şi cu ferestrele îngropate în ziduri. I se părea atît de familiară şi totuşi atît de ciudată.

Ridică ciocănelul şi-l lăsă să cadă pregătindu-se să-l vadă pe Higgins deschizînd uşa şi aruncîndu-se asupra lui în frenezia bucuriei. Uşa se deschise larg.

– Da? îi răspunse o faţă necunoscută care-l privea printr-o pereche de ochelari cu rame de sîrmă.

– Cine eşti? îl întrebă Jordan perplex.

– Aş putea să vă pun aceeaşi întrebare, sir, replică cu voce ridicată Filbert, căutîndu-l pe Penrose care nu auzise nimic.

– Sînt Jordan Townsende, răspunse Jordan brusc, ştiind că nu ar face decît să-şi irosească timpul dacă ar încerca să-l convingă pe acest servitor necunoscut că el, şi nu Tony, este ducele de Hawthorne. Trecînd pe lîngă fecior, Jordan intră în holul de marmură. Trimite-l la mine pe Higgins.

– Domnul Higgins este plecat.

Jordan se încruntă, dorind ca Higgins sau Ramsey să fi fost aici, ca să o pregătească pe bunica lui pentru apariţia sa neaşteptată. Pornind repede înainte, se uită în marele salon din dreapta holului, şi în cel, mai mic, din stînga. Erau pline de flori, dar nu era nimeni. Tot parterul părea să fie plin cu coşuri cu trandafiri albi şi cu verdeaţă.

– Dăm o petrecere mai tîrziu?

– Da, domnule.

– O să fie o petrecere de bun venit acasă, prezise Jordan cu un zîmbet, apoi întrebă energic: unde este stăpîna ta?

– La biserică, răspunse Filbert, scrutîndu-l pe gentlemanul înalt şi foarte bronzat.

– Iar stăpînul tău? întrebă Jordan gîndindu-se la Tony.

– Tot la biserică, fireşte.Se roagă pentru nemurirea sufletului, fără îndoială, glumi Jordan. Sigur că Tony l-a păstrat pe Mathison, principalul său valet. Jordan întrebă.

– Mathison este pe aici?

– El este, recunoscu Filbert, urmărindu-l uimit pe acest necunoscut membru al familiei Townsende, începînd să

urce scările şi dînd ordine peste umăr ca şi cum ar fi fost casa lui.

– Trimite-l imediat pe Mathison la mine. Sînt în apartamentul auriu. Spune-i că doresc să fac o baie şi să mă bărbierească imediat. Şi doresc un rînd de haine. Ale mele de preferat, dacă mai sînt pe aici. Dacă nu, am să îmbrac ceva de la Tony, sau orice de care poate face rost de undeva.

Jordan trecu iute pe lîngă apartamentul stăpînului, pe care fără îndoială că îl ocupa acum Tony şi deschise uşa apartamentului auriu pentru oaspeţi. Nu era fcarte mare, dar în acel moment i s-a părut a fi cea mai frumoasă cameră văzută vreodată în viaţa lui. Scoţîndu-şi jacheta care nu-i venea deloc şi care-i fusese împrumutată de căpitanul de pe *Falcon*, o aruncă pe un scaun şi începu să-şi descheie cămaşa.

O scoase şi o aruncă peste jachetă şi era pe cale să-şi descheie pantalonii cînd Mathison năvăli în cameră ca un pinguin furios, fluturîndu-şi în urmă aripile negre ale hainei.

– Pare să fie o neînţelegere în ceea ce priveşte numele dumneavoastră, sir. Dumnezeule mare! Valetul se opri încercînd să tragă aer în piept. Dumnezeule mare, excelenţa voastră, Doamne Dumnezeule!

Jordan zîmbi. Era ceva mai mult decît primirea pe care o prevăzuse.

– Sînt sigur că eşti foarte recunoscător Atotputernicului pentru întoarcerea mea, Mathison. Totuşi, în acest moment, ţi-aş fi aproape tot atît de recunoscător pentru o baie şi un rînd decent de haine.

– Fireşte, excelenţa voastră. Imediat. Şi pot să vă spun cît sînt de fericit, cît de încîntat că... Dumnezeule Mare! explodă Mathison, de data asta cu groază.

Jordan, care nu-l văzuse niciodată pe sobrul valet manifestînd nici cea mai mică emoţie, nici măcar în cele mai grele circumstanţe, îl privi cu oarecare uimire în timp ce traversă holul, dispăru în dormitorul stăpînului, din

oare ieşi cu una dintre cămăşile lui Tony, cu o pereohe de pantaloni şi una de cizme, care erau ale lui Jordan.

– Le-am descoperit săptămîna trecută în fundul dulapului, spuse Mathison. Repede! Trebuie să vă grăbiţi! Biserica! exclamă el îngrozit. Căsătoria!...

– O căsătorie? Atunci de asta este toată lumea la biserică, zise Jordan, cît pe-aci să arunce pantalonii pe care-i adusese Mathison şi să insiste să facă mai întîi o baie. Cine se căsătoreşte?

– Lordul Anthony, şopti Mathison cu vocea strangulată, întinzîndu-i cămaşa şi încercînd să-i bage cu forţa mîneca pe unul din braţe. Jordan zîmbi, ignorînd cămaşa care-i era fluturată ca un steag.

– Cu cine se căsătoreşte?

– Cu soţia dumneavoastră!

Timp de o secundă, Jordan nu fu capabil să înţeleagă despre ce era vorba. Mintea lui era preocupată de faptul că, dacă Tony se căsătorea, semnase deja un angajament de căsătorie ca duce de Hawthorne şi îi făcuse promisiuni logodnicei şi familiei ei, promisiuni pe care nu le va putea respecta.

– Bigamie! răcni Mathison.

Jordan zvîcni din cap ca şi cum de-abia acum înţelegea întreaga semnificaţie a celor auzite.

– Ieşi în stradă şi opreşte orice se mişcă, ordonă el scurt, smulgînd cămaşa şi punînd-o pe el. La ce oră o fac şi unde?

– În douăzeci de minute, la Catedrala St. Paul.

Jordan se aruncă într-o birjă închiriată, pe care o luă de sub nasul unui bărbat impunător înfuriat în mijlocul străzii Upper Brook.

– La St. Paul,îi ordonă el scurt vizitiului. Şi de acum înainte poţi să trăieşti tot restul vieţii cu ce am să-ţi dau dacă mă duci acolo în cincisprezece minute.

– Nu sînt sigur, domnule, că am să o pot face, spuse vizitiul. Acolo are loc o căsătorie care a încurcat circulaţia în tot cursul dimineţii.

În minutele care au urmat, zeci de gînduri şi de emoţii contradictorii se învălmăşeau ca într-un vîrtej în mintea haotică a lui Jordan, cel mai pregnant fiind cel al necesităţii de a se grăbi cît mai tare. Neavînd nici un mijloc de a controla traficul, nu avea altă posibilitate decît să stea pe locul lui şi să se gîndească la acest dezastru uriaş.

Uneori, în timpul absenţei lui, s-a gîndit şi la posibilitatea, puţin probabilă, ca, după trecerea perioadei de doliu de un an, aşa cum prevedea eticheta, Tony să întîlnească pe cineva şi să se hotărască să se căsătorească, dar într-un fel nu se aşteptase nicidecum la asta. Tony nu fusese mai dornic decît Jordan să se lege de o femeie, nici măcar avînd în vedere legăturile slabe ale căsătoriei moderne care-i lăsau pe ambii soţi liberi să facă tot ceea ce doresc.

Jordan se gîndise şi la posibilitatea ca Alexandra să întîlnească într-o zi pe cineva şi să dorească să se căsătorească, dar nu aşa de al naibii de repede. Nu cînd se presupunea că era îndrăgostită la nebunie de Jordan...

Dar singurul lucru pe care nu şi l-a imaginat vreodată – nici măcar în cele mai rele coşmaruri despre posibile complicaţii legate de întoarcerea lui – a fost acela ca un simţ prost înţeles al onoarei să- l determine pe Tony să se vadă obligat să se căsătorească cu sărmana văduvă a lui Jordan. La dracu'! Cînd, în sfîrşit, au apărut clopotniţele de la St. Paul, Jordan se întreba ce l-a putut determina pe Tony să facă o asemenea idioţenie.

Răspunsul îi veni aproape instantaneu. Mila l-a determinat să o facă. Aceeaşi milă pe care a simţit-o şi el pentru copila prietenoasă care i-a salvat viaţa şi îl privea cu ochi imenşi, plini de adoraţie.

Mila a provocat această aproape catastrofă, iar Jordan nu avea altă alternativă decît să oprească această

căsătorie, indiferent în ce stadiu s-ar afla cînd va intra în biserică, altminteri Tony şi Alexandra ar comite o bigamie publică. Îi trecu prin cap că sărmana Alexanda era pe cale să-şi piardă mirele pentru a doua oară şi simţi o umbră de regret pentru faptul că-i distruge din nou liniştea.

Nici nu oprise bine birja în faţa catedralei, că Jordan o şi pornise cu paşi mari pe treptele ce duceau spre intrare, rugîndu-se să poată ajunge înainte să înceapă această afurisită de căsătorie. Speranţa i se spulberă în momentul în care deschise uşile grele de stejar ale biserlcii, luminată de lumina lumînărilor şi-i văzu pe mire şi pe mireasă stînd cu spatele spre mulţimea prezentă.

Jordan se opri o secundă, trecîndu-i prin minte tot felul de înjurături, care de care mai colorată, apoi începu să înainteze pe culoarul dintre bănci, cizmele lui făcînd un zgomot ce răsuna ca un bubuit de tun în biserica plină de lume.

Apropiindu-se de partea din faţă a bisericii se opri, aşteptînd momentul cînd va trebui să vorbească. Atunci şi numai atunci, în timp ce stătea în picioare pe culoarul ce despărţea şirurile de bănci unde se aflau invitaţii bogat îmbrăcaţi care erau familia, şi prietenii, şi cunoştinţele sale, îi trecu în sfîrşit prin cap că totuşi lumea nu a suferit foarte mult din cauza morţii lui şi că dacă dispariţia lui i-ar fi durut cu adevărat, nu ar fi fost forţat să joace acest rol absurd într-o comedie dramatică ce se desfăşura în faţa ochilor lui în această afurisită de biserică. Gîndul îi stîrni o furie rece, dar trăsăturile îi rămaseră impasibile, stînd acolo, pe culoar, în dreptul celui de-al doilea rînd de bănci, cu mîinile încrucişate la piept, şi aşteptînd momentul care se apropia.

De ambele părţi, oaspeţii începură să-l recunoască şi vuietul şoaptelor mulţimii se întindea ca focul. Alexandra auzi un zgomot crescînd în spatele ei şi-l privi nesigură

pe Anthony, care părea concentrat la cuvintele arhiepiscopului care tocmai spunea:

– Dacă există cineva aici, de faţă, care cunoaşte vreun motiv pentru care acest bărbat şi această femeie nu pot fi uniţi în legătura sfîntă a căsătoriei, să o spună acum sau...

Timp de o fracţiune de secundă se făcu o linişte mormîntală – liniştea încordată care urmează întotdeauna acestei străvechi provocări – dar, de data aceasta provocării i se răspunse şi tăcerea fu spartă de o voce baritonală profundă şi ironică.

– Există un motiv...

Tony se întoarse, arhiepiscopul înghiţi în sec, Alexandra îngheţă, iar trei mii de invitaţi se ridicară de pe locurile lor. Se auzi un murmur de voci agitate care începu să crească ca un val. În faţa altarului, buchetul de trandafiri îi alunecă lui Melanie Camden printre degetele înţepenite, Roddy Carstairs zîmbea cu toată gura, iar Alexandra stătea pur şi simpu acolo convinsă că lucrul ăsta nu i se întîmplă cu adevărat, că este un vis, sau că pur şi simplu a înnebunit.

– Care sînt motivele pentru care vă opuneţi acestei căsătorii? reuşi în cele din urmă să îngaime arhiepiscopul.

– Motivul este că mireasa este deja căsătorită, replică Jordan aproape amuzat. Cu mine.

De data aceasta nu mai avea cum să respingă realitatea acestei voci profunde, dureros de familiare, şi fu cuprinsă de un tremur. Bucuria îi explodă în inimă, ştergîndu-i toate amintirile legate de trădarea şi modul în care a înşelat-o. Se întoarse încet, ferindu-se să privească de teamă să nu fie un crud şiretlic al sorţii; apoi îşi ridică privirea spre ochii lui. Era Jordan. Trăia! Cînd văzu frumoasa faţă, cioplită parcă în piatră, i se înmuiară genunchii. Era acolo, privind-o, cu un zîmbet uşor tremurînd pe buzele lui pline.

Profund emoţionată, în gînd, Alexandra se întinse ca să-i atingă faţa iubită şi să se asigure că este real. Zîmbetul lui se umplu de căldură, ca şi cum i-ar fi simţit atingerea; îşi plimbă privirea peste faţa ei, înregistrînd schimbările, apoi, fără nici un motiv justificat, Jordan privi cu o expresie îngheţată, acuzatoare, spre Tony.

În prima bancă, ducesa bătrînă rămăsese nemişcată, privindu-l pe Jordan, cu mîna dreaptă dusă la gît. În tăcerea ca de după un cataclism ce a urmat, numai unchiul Monty păru capabil să vorbească sau să acţioneze, dar fără îndoială din cauza sticlei de *Madeira* pe care o îngurgitase pe furiş, nu putu să recunoască profilul lui Jordan. Totuşi îşi aminti instrucţiunile date cu asprime de ducesa bătrînă despre necesitatea etichetei la această căsătorie, aşa încît consideră că este de datoria sa să-l pună la punct pe acest nou-venit. Aplecîndu-se spre intrusul care era în picioare pe culoar, sir Montague îl avertiză cu o voce tunătoare:

– Stai jos, omule! Şi să nu mişti nici măcar un muşchi pînă cînd nu termină arhiepiscopul – altminteri o să ai de-a face cu ducesa!

Vocea lui rupse vraja sub care părea că se află toată lumea. Arhiepiscopul anunţă brusc că, din păcate, ceremonia nu mai poate continua şi se retrase, Tony luă mîna tremurîndă a Alexandrei într-a lui şi porni pe culoar; Jordan se dădu într-o parte pentru a-i lăsa să treacă; ducesa încremenită se ridică încet cu privirea aţintită la Jordan. În starea lui euforică, unchiul Monty presupuse că, ceremonia a luat sfîrşit în mod fericit şi, urmînd instrucţiunile anterioare ale ducesei, îi oferi braţul şi o conduse mîndru în urma mirelui şi a miresei, privind cu candoare la oaspeţii cu răsuflarea tăiată care se ridicaseră în picioare şi rămăseseră înţepeniţi.

Odată ieşiţi din biserică, unchiul Monty o sărută cu zgomot pe Alexandra, îi luă mîna lui Tony şi i-o strîngea cu putere cînd vocea aspră a lui Jordan îl făcu să îngheţe.

– Ascultă, nătărăule, căsătoria a fost anulată. Fă ceva util şi du-mi soţia acasă. Luînd braţul bunicii sale, Jordan se îndreptă spre trăsurile care aşteptau. Peste umăr, îi spuse scurt lui Tony: îţi sugerez să plecăm imediat, înainte să năvălească asupra noastră toată mulţimea aia. Presa de dimineaţă va publica explicaţia miraculoasei mele reîntoarceri. Or să afle asta din ziare. Ne întîlnim la casa mea – la casa de pe Upper Brook Street.

– N-ai nici o şansă să găseşti brişcă, Hawthorne, îi spuse unchiul Monty lui Tony preluînd comanda cînd văzu că nici Tony, nici Alexandra nu par în stare să se mişte. Nu se vede nimic. Ai să mergi cu noi. Agăţîndu-se bine cu un braţ de Tony şi cu celălalt de Alexandra, îi duse spre trăsura lui Tony.

Jordan o conduse pe bunica lui la trăsura ei impunătoare, dădu ordine scurte vizitiului care parcă era vrăjit şi se urcă lîngă ea.

– Jordan... şopti ea în sfîrşit privindu-l cu ochi strălucitori de lacrimi de bucurie în timp ce trăsura porni. Eşti chiar tu?

Un zîmbet plin de simpatie îi îmblînzi trăsăturile sumbre. Punîndu-şi braţul pe după umerii ei, o sărută cu tandreţe pe frunte.

– Da, scumpo.

Într-o rară manifestare de afecţiune, îi atinse obrazul cu mîna, apoi şi-o retrase brusc şi întrebă imperios.

– Hawthorne, unde ai fost? Am crezut că ai murit! Săraca Alexandra aproape să-şi dea duhul de durere, iar Anthony...

– Scuteşte-mă de minciuni, o întrerupse Jordan rece. Tony părea orice, numai nu încîntat să mă vadă apărînd exact acum, iar nevasta mea îndurerată era o mireasă radioasă.

În minte, Jordan revăzu frumuseţea încîntătoare care se întorsese spre el de la altar. Timp de o secundă minunată, înăbuşitoare, crezuse că a nimerit la o altă

căsătorie sau că Mathison a greşit în ceea ce privea identitatea miresei lui Tony, pentru că Jordan nu a recunoscut-o – nu pînă cînd nu şi-a ridicat acei ochi de neuitat ai ei verzi-albaştri. Atunci şi numai atunci a fost sigur că era ea; tot atît de sigur cum a ştiut chiar în acelaşi moment că Tony nu se căsătorea cu ea din milă sau din caritate. Frumuseţea răpitoare din faţa acelui altar ar fi stîrnit dorinţă în orice bărbat, dar milă, în nici un caz.

– Aveam impresia, remarcă el cu un sarcasm muşcător, că perioada de doliu de un an este un obicei care se respectă în familia celui dispărut.

– Fireşte că aşa este şi noi am respectat-o! spuse ducesa defensiv. Nici unul dintre noi nu a ieşit în lume pînă în aprilie, cînd Alexandra şi-a făcut debutul şi eu nu am...

– Şi unde a locuit în toată această perioadă tristă soţia mea îndurerată? întrebă el aspru.

– La Hawthorne, cu Anthony şi cu mine, fireşte.

– Fireşte, repetă caustic Jordan. Găsesc uimitor faptul că Tony nu s-a mulţumit să moştenească titlurile, pămînturile şi banii mei; trebuia să o aibă şi pe soţia mea.

Ducesa păli, înţelegînd brusc cum vedea el totul în acest moment şi dîndu-şi în acelaşi timp seama că în actuala lui stare de spirit ar fi fost o gravă greşeală să-i explice că popularitatea Alexandrei a impus necesitatea acestei căsătorii.

– Greşeşti, Hawthorne. Alexandra...

– Alexandrei, o întrerupse el, i-a plăcut după cît se pare să fie ducesă de Hawthorne şi a făcut singurul lucru pe care-l putea face ca să-şi asigure permanent poziţia. A hotărît să se căsătorească cu actualul duce de Hawthorne.

– Ea este...

– O oportunistă care-şi face planuri? sugeră el muşcător, în timp ce mînia şi dezgustul îl rodeau ca un acid. În vreme ce el putrezea în închisoare, stînd treaz

nopţi întregi şi făcîndu-şi probleme că Alexandra se vestejeşte izolată, chinuită de durere şi de disperare, Tony şi Alexandra se bucurau de toate bunurile lui.

Ducesa îi văzu duritatea din trăsăturile încordate şi suspină cu o înţelegere neputincioasă.

– Ştiu cît de îngrozitoare trebuie să-ţi pară toate astea, Jordan, spuse ea cu o urmă de vinovăţie în voce şi îmi dau seama că nu eşti dispus sau nu eşti capabil să asculţi de raţiune. Totuşi, aş dori foarte mult să-mi explici cel puţin unde ai fost în tot timpul ăsta.

Jordan îi povesti pe scurt, dar cu detalii, ce i s-a întîmplat cît timp a lipsit, sărind peste întîmplările cele mai rele, dar numai faptul că vorbea despre asta l-a înfuriat şi mai tare, fiind înfiorător de conştient de ironia întregii situaţii. În timp ce el era în lanţuri, Tony îi uzurpa fericit titlurile, proprietăţile, banii şi în cele din urmă a hotărît să-i ia şi soţia.

În spatele lor, într-o trăsură cu pajura de aur a ducelui de Hawthorne – emblemă pe care Anthony nu mai avea dreptul să o folosească – Alexandra şedea absolut nemişcată lîngă unchiul Monty şi vizavi de Anthony, care privea pe fereastră. Mintea i se învîrtea ameţitor, gîndurile învălmăşindu-i-se. Jordan era în viaţă şi bine, exceptînd faptul că era mult mai slab decît şi-l amintea. Dispăruse oare în mod deliberat pentru că dorise să scape de copila demnă de milă cu care se căsătorise, întorcîndu-se numai cînd a descoperit că vărul său este pe cale să se facă vinovat de bigamie? Bucuria că era în viaţă şi sănătos cedă locul nedumeririi. Cu siguranţă nu putea să fie atît de supărat pe ea din cauza asta.

Nici nu o linişti bine acest gînd, că altele şi mai rele o năpădiră într-o succesiune rapidă, continuă. Omul de a cărui reîntoarcere tocmai se bucurase era acelaşi cu cel care o compătimise şi o dispreţuise. Îşi bătuse joc de ea în faţa amantei sale. Jordan Townsende, aşa cum ştia acum şi nu trebuia să uite niciodată, era un om fără

principii, neloial, fără inimă şi corupt moral. Iar ea era căsătorită cu el.

În mintea ei, Alexandra îl categorisi cu cele mai groaznice cuvinte la care se putea gîndi, dar pe măsură ce trăsura se apropia de Upper Brook Street, mînia ei deja se potolea. Furia reclama energie mentală şi concentrare, iar în acel moment mintea ei ameţită era aproape paralizată de şoc.

Vizavi de ea Tony se mişcă pe locul lui, ceea ce-i reaminti brusc că nu era singura al cărei viitor tocmai fusese drastic schimbat de reapariţia lui Jordan.

– Tony, spuse ea cu compasiune, îmi pare... rău. Bine că mama ta a considerat că trebuie să rămînă acasă cu fratele tău. Şocul întoarcerii lui Jordan i-ar fi provocat în mod sigur o criză.

Spre uimirea ei, Tony începu să vorbească zîmbind.

– Să fii duce de Hawthorne nu este atît de minunat pe cît credeam eu cîndva. Aşa cum ţi-am spus acum cîteva săptămîni, nu este o fericire prea mare să ai o avere fabuloasă dacă nu poţi găsi timpul necesar să te bucuri de ea. Totuşi, tocmai mă gîndeam că ţie soarta ţi-a făcut un dar foarte frumos.

– Ce anume? îl întrebă ea privindu-l ca şi cum el îşi pierduse minţile.

– Gîndeşte-te numai, continuă el şi, spre uimirea ei, începu să rîdă tare. Jordan s-a întors, iar soţia lui este una dintre cele mai adorate femei din Anglia! Fii fericită; nu asta visai să se întîmple?

Cu un zîmbet sumbru, Alexandra se gîndea ce şoc îl va aştepta pe Jordan cînd va descoperi că soţioara lui nedorită, demnă de milă, era acum persoana omagiată de întreaga societate.

– Nu am nici o intenţie să rămîn căsătorită cu el, rosti ea categorică. Am să-i spun cît mai curînd posibil că doresc divorţul.

– Doar nu vorbeşti serios, zise Tony devenind pe loc sobru. Ai oare idee ce scandal ar provoca un divorţ? Chiar dacă l-ai putea obţine, ceea ce mă îndoiesc, ai fi eliminată complet din lumea bună.

– Nu-mi pasă.

O privi, iar vocea îi deveni mai blîndă.

– Îţi apreciez preocuparea pentru sentimentele mele, Alex, dar nu trebuie să te gîndeşti la divorţ din cauza mea. Chiar dacă ne-am iubi la nebunie, ceea ce nu este cazul, nu ar conta. Eşti soţia lui Jordan. Nimic nu poate schimba lucrul ăsta.

– Nu te-ai gîndit că s-ar putea ca el să dorească să-l schimbe?

– Nici o speranţă, declară vesel Tony. Aş paria pe orice că în momentul ăsta nu-şi doreşte decît să-mi ceară satisfacţie. Nu i-ai văzut privirea ucigaşă pe care mi-a aruncat-o în biserică? Dar nu-ţi face probleme, continuă el zîmbind cînd îi văzu privirea îngrozită, dacă Hawk doreşte un duel, voi alege floreta şi te voi trimite în locul meu. Nu-i va da mîna să-ţi verse sîngele, iar tu ai şanse mai mari decît mine să-l învingi.

Alexandra ar fi dorit să susţină cu vehemenţă că era puţin probabil ca lui Jordan să-i pese că ea şi Tony erau pe cale să se căsătorească, dar pledoaria necesita o gîndire clară, raţională, iar ea nu putea rupe încă vălul ireal care înconjura totul.

– Lasă-mă să fiu eu cea care să-i spun că vreau divorţul, Tony. Pentru liniştea viitoare a familiei, trebuie să înţeleagă că aceasta este în întregime hotărîrea mea şi că nu are nici o legătură cu tine.

Neştiind dacă să se amuze sau să se alarmeze, Tony se aplecă şi o prinse de umeri, rîzînd în timp ce o zgîlţîia uşor.

– Alex, ascultă-mă. Ştiu că eşti încă sub imperiul şocului şi categoric nu cred că trebuie să cazi în braţele

lui Jordan săptămîna asta, sau chiar luna asta, dar să divorţezi de el – asta ar împinge prea departe răzbunarea.

– Nu se poate opune nicidecum, replică Alexandra cu o sclipire. Nu i-a păsat niciodată cîtuşi de puţin de mine.

Tony dădu din cap încercînd fără succes să-şi ascundă zîmbetul.

– Tu nu-i înţelegi cu adevărat pe bărbaţi şi mîndria lor – şi nu-l cunoşti pe Jordan dacă crezi că te va lăsa pur şi simplu să pleci. El... Brusc ochii lui Tony străluciră de veselie şi se lăsă pe pernele trăsurii chicotind bine dispus. Jordan, spuse el cu voioşie, ura să-şi împartă jucăriile cu altcineva şi niciodată nu a respins vreo provocare.

Unchiul Monty privi de la unul la altul, apoi îşi vîrî mîna sub haină de unde scoase o sticluţă plată.

– Circumstanţele sînt de asemenea natură, anunţă el servindu-se cu o înghiţitură, încît este necesar un întăritor.

Nu mai fu vreme de discuţii, întrucît trăsura tocmai se opri în spatele celei în care se afla Jordan, în faţa casei de pe Upper Brook Street.

Ferindu-şi cu grijă ochii de Jordan, care o ajuta deja pe bunica lui să coboare din trăsură, Alexandra luă mîna întinsă a lui Tony şi coborî şi ea. Dar în timp ce Jordan o urmă pe scară, cu bunica la braţ, şocul care din fericire o anesteziase pînă acum începu brusc să se risipească. Cu două trepte în urma ei, tocurile cizmelor lui loveau piatra cu un zgomot scurt, cadenţat, care-i provoca fiori de nelinişte pe şira spinării; trupul lui înalt şi umerii largi aruncau o umbră de rău augur în calea ei şi-i blocau lumina soarelui. Era real, şi viu, şi aici, se gîndi ea, iar corpul începu să-i tremure fără să se poată controla. Nu era vorba de un vis – sau de un coşmar – din care să se trezească.

Grupul părea să se îndrepte, de parcă toţi erau înţeleşi, spre salon. Simţurile i se treziră brusc pe măsură

ce devenea tot mai conştientă de ameninţarea pe care o reprezenta el pentru viitorul ei, ca şi din cauza preocupării lui Tony privind un posibil duel; intrînd în salon, Alexandra se opri şi aruncă o privire scurtă în jur evaluînd avantajele şi dezavantajele psihologice ale fiecărui locuşor. Căutînd o poziţie neutră, respinse canapeaua, aşezîndu-se într-unul din cele două scaune cu braţe plasate unul în faţa celuilalt, lîngă cămin; apoi îşi concentră întreaga voinţă încercînd să-şi controleze bătăile brusc accelerate ale inimii. Şi ducesa bătrînă optase după cît se părea pentru neutralitate, pentru că se aşeză pe celălalt scaun.

Rămase deci numai canapeaua, aşezată în unghi drept cu scaunele şi cu faţa spre cămin. Tony, fără nici o posibilitate de opţiune, s-a aşezat pe ea; unchiul Monty i s-a alăturat, grăbindu-se să intre în salon în speranţa de a se bucura de un mic chef, oferindu-i în acelaşi timp Alexandrei sprijinul lui emoţional. Jordan trecu spre cămin, puse mîna pe placa de marmură a poliţei şi se întoarse privind întreg ansamblul într-o tăcere de gheaţă, speculativă.

În timp ce ducesa bătrînă făcea o prezentare extrem de scurtă şi de nervoasă în legătură cu ce i s-a întîmplat lui Jordan în ultimele cincisprezece luni, intră Filbert cu un zîmbet strălucitor şi cu o tavă cu şampanie. Nedîndu-şi seama de atmosfera încărcată sau de relaţia lui Jordan cu Alex, credinciosul valet se îndreptă direct spre Alexandra şi umplu cinci pahare cu şampanie. Imediat ce ducesa termină de vorbit, Filbert îi întinse Alexandrei primul pahar şi spuse:

– Să fiţi mereu la fel de fericită ca în acest moment, doamnă Alex.

Alexandra simţea cum urcă în ea un rîs isteric combinat cu o panică crescîndă, în timp ce Filbert se întoarse la masă şi mai turnă şampanie în pahare pe care le oferi celorlalţi, inclusiv lui Jordan.

Secundele treceau cu repeziciune, dar nimeni, nici măcar unchiul Monty, nu avu nervi suficient de tari să ridice primul paharul şi să soarbă din şampania de calitate superioară care fusese scoasă mai devreme din pivniţă pentru a celebra o căsătorie care nu se mai săvîrşise... Nimeni, cu excepţia lui Jordan.

Insensibil după cît părea la încordarea care plutea în cameră, răsuci paharul în mînă, studiind bulele ce se vedeau prin cristalul strălucitor şi sorbi apoi o înghiţitură lungă. Cînd lăsă paharul jos îl privi pe Tony cu o expresie sardonică.

– Este bine, remarcă el cu răceală, că durerea provocată de pretinsa mea moarte nu te-a împiedicat să te bucuri de cele mai alese vinuri ale mele.

Ducesa tresări, Alexandra înţepeni, dar Tony acceptă ironia înţepătoare cu un zîmbet nonşalant.

– Fii sigur că am toastat pentru tine ori de cîte ori am deschis o sticlă, Hawk.

Pe sub genele lăsate, Alexandra aruncă o privire rapidă, plină de nelinişte, spre omul înalt, întunecat, din faţa căminului, întrebîndu-se întrucîtva cu isterie ce fel de om este cu adevărat. Părea să nu simtă nici un fel de supărare pentru faptul că Tony i-a uzurpat titlul, banii, proprietăţile şi soţia – şi totuşi era furios pentru că îi umblase la pivniţă.

Următoarele cuvinte pe care le spuse Jordan îi spulberară ideea greşită că nu este preocupat de proprietăţile lui.

– Ce s-a întîmplat cu Hawthorne în absenţa mea? întrebă el şi timp de o oră l-a bombardat pe Tony cu întrebări scurte şi rapide, chestionîndu-l pînă în cele mai mici detalii în legătură cu situaţia fiecăreia dintre cele unsprezece proprietăţi ale lui, despre multiplele afaceri, despre acţiunile personale şi chiar despre sănătatea unora dintre angajaţii lui.

Ori de cîte ori vorbea, vocea lui profundă îi zgîria nervii deja chinuiţi ai Alexandrei şi, de cîteva ori cînd se uita pe furiş la el, îngrijorarea o făcea să-şi îndrepte imediat privirea în altă parte. Îmbrăcat în pantaloni strîmţi, care-i puneau în evidenţă picioarele lungi şi musculoase şi cu o cămaşă albă, descheiată la gît, care i se lipea de umerii largi, Jordan Townsende arăta absolut calm şi totuşi emana o aură de necontestat de forţă şi de putere – acum înăbuşite, dar căpătînd amploare – care aşteptau să se dezlănţuie asupra ei. Îşi amintea că era bine... dar nu atît de neînchipuit de viril sau atît de formidabil de mare. Era prea slab, dar bronzul pe care îl căpătase după evadare şi la bordul navei îl făcea să arate mult mai sănătos decît gentlemenii cu pielea albă din înalta societate. Stînd acolo în picioare lîngă cămin, unde, dacă întindea braţul, l-ar fi atins, se prefigura ca un spectru sinistru, ca un spirit periculos, răuvoitor, al unui om care a intrat brusc din nou în viaţa ei, cu puterea de a-i spulbera toată fericirea viitoare. Nu era destul de crudă încît să-i pară rău că este în viaţă, dar îşi dorea extrem de mult să nu-l fi văzut niciodată.

Un timp, care i se păru a fi o eternitate, Alexandra stătu perfect nemişcată, într-o stare de mare încordare, străduindu-se să pară complet calmă, agăţîndu-se de ţinuta ei ca şi cum ar fi fost un paravan pe care l-ar fi putut folosi ca să o apere de Jordan. Cu un amestec de groază teribilă şi de hotărîre extremă, aştepta momentul inevitabil cînd Jordan va aborda în sfîrşit problema ei. Cînd termină de discutat cu Tony problemele legate de proprietăţile lui, trecu la situaţia altor afaceri ale sale, iar Alexandra simţea cum îngrijorarea ei creşte. Cînd fu epuizat şi acest subiect, întrebă despre evenimentele locale, iar panica Alexandrei se amestecă cu nedumerirea. Dar cînd de la asta trecu la bîrfe şi banalităţi şi întrebă despre rezultatul curselor din primăvara trecută de la Fordham, nedumerirea se transformă în mînie.

Evident, o considera mai puţin importantă decît iapa de doi ani a lordului Wedgeley sau decît mînzul promiţător al lui sir Markham. Nu că ar fi fost surprinsă de asta, îşi spuse ea cu amărăciune, pentru că, aşa cum descoperise spre groaza ei cu cîtva timp în urmă, Jordan Townsende nu a considerat-o niciodată altceva decît o responsabilitate supărătoare.

Cînd se termină discuţia despre toate problemele, chiar şi cele mai neînsemnate, în încăpere se lăsă o tăcere stînjenitoare, iar Alexandra presupuse în mod firesc că, în sfîrşit, a sosit rîndul ei. Exact în momentul în care se aştepta ca Jordan să ceară să rămînă numai ei doi, el se îndreptă brusc, de unde pînă atunci stătuse sprijinit de cămin, şi-şi anunţă intenţia de a pleca.

Prudenţa o avertiză să tacă, dar Alexandra nu ar mai fi putut suporta acest suspans îngrozitor nici măcar o oră, ca să nu mai vorbim de încă o zi. Străduindu-se ca vocea să-i pară calmă şi impersonală, spuse:

– Cred că mai există o problemă care trebuie discutată, excelenţa voastră.

Fără să se obosească nici măcar să arunce o privire în direcţia ei, Jordan făcu un pas şi acceptă mîna întinsă a lui Tony.

– Problema asta poate să aştepte, zise el rece. Cînd o să consider că există probleme importante, o să le discutăm în particular.

Insinuarea că ea nu este o problemă *importantă* era evidentă, iar Alexandra deveni rigidă din cauza insultei deliberate, neprovocatoare. Acum era o tînără femeie pe deplin matură şi nu copila îndrăgostită lulea, uşor de manipulat, care ar fi făcut orice pentru a-i fi pe plac. Stăpînindu-şi cu efort nervii, spuse cu o logică de necontestat:

– Cu siguranţă că merită să acordaţi unei fiinţe umane măcar tot atît din timpul dumneavoastră cît aţi acordat mînzului lui sir Markham şi aş dori să discutăm această problemă acum, cît sîntem aici cu toţii.

Jordan își întoarse brusc capul spre ea, iar răsuflarea Alexandrei îngheță sub flăcările mînioase care-i țîșneau din priviri.

– Am spus *în particular!* răpăi el scurt, dîndu-i impresia că sub atitudinea lui rece și impasibilă, Jordan Townsende clocotea de furie. Înainte ca ea să înțeleagă lucrurile sau să-și retragă pretenția de a beneficia de o parte din timpul său – așa cum era pe punctul să o facă – ducesa se ridică iute și-i făcu semn unchiului Monty și lui Tony să o urmeze afară din salon.

Ușa salonului se închise în urma lor cu un zgomot rău prevestitor și, pentru prima dată de cincisprezece luni, Alexandra era singură cu bărbatul care era soțul ei; alarmant și chinuitor de singură.

Îl urmări cu colțul ochilor îndreptîndu-se spre masă și turnîndu-și încă un pahar de șampanie și profită de faptul că era ocupat cu asta pentru a-l privi cu adevărat. Ceea ce văzu o făcu să tremure de o revelație. Înnebunită, se întrebă cum de a putut să fie atît de naivă sau atît de credulă încît să-și imagineze că Jordan Townsende era bun.

Privindu-l acum, cu ochii unui adult, nu putu găsi nici o urmă de gentilețe sau de bunătate pe nici una dintre trăsăturile lui dure, parcă cioplite în piatră. Cum a putut, se întrebă ea cu uimire, să-l asemene cu frumosul David al lui Michelangelo?

Pe trăsăturile bronzate ale lui Jordan Townsende nu se vedea frumusețe generoasă, ci caracterul lui despotic, nemilos. Linia dură a maxilarului și nasul drept exprimau autoritate implacabilă, iar bărbia hotărîre rece. Tremură în sinea ei la cinismul aspru din ochii lui, la disprețul pe care îl simțise în vocea lui. Cu multă vreme în urmă, își spunea că ochii lui cenușii sînt calzi ca și cerul după o ploaie de vară, dar acum constată că sînt reci și neprimitori ca niște ghețari; ochi fără bunătate sau înțelegere. O, da, era destul de bine, recunoscu ea fără

să vrea, de fapt straşnic de bine, dar numai dacă erai atrasă de bărbaţii tenebroşi, cu o agresivitate ostentativă şi cu o senzualitate vicioasă, care pe ea categoric nu o atrăgeau.

Storcîndu-şi creierii pentru a găsi cea mai bună cale de abordare a problemei ce o chinuia, se apropie de masă şi-şi turnă singură încă un pahar de şampanie, uitînd că paharul ei era încă plin, apoi se uită în jur încercînd să se hotărască dacă să se aşeze sau să rămînă în picioare. Hotărî să rămînă în picioare, astfel încît el să nu-i mai pară atît de înalt şi să o intimideze.

Sprijinit de cămin, Jordan duse paharul la gură, urmărind-o. Nu putea avea decît două motive posibile pentru care să insiste asupra acestei discuţii, îşi zise el. Primul, să creadă cu adevărat că este îndrăgostită de Tony şi că din cauza asta a vrut să se căsătorească cu el. Dacă aşa stau lucrurile, va începe prin a i-o spune – simplu şi sincer – aşa cum îi era obiceiul. A doua posibilitate era ca ea să dorească să fie căsătorită cu indiferent care duce de Hawthorne. În acest caz, va încerca să-l împace pe Jordan cu cunoscute scene feminine de tandreţe. Dar mai întîi va aştepta ca el să se mai liniştească puţin – exact aşa cum făcea de fapt.

Jordan îşi goli paharul şi-l puse cu zgomot pe marmura căminului.

– Aştept, spuse scurt şi nerăbdător.

Alexandra tresări şi se întoarse pentru a-l înfrunta direct, înfuriată de tonul lui înţepat.

– Sş... ştiu, spuse, hotărîtă cu orice preţ să-i vorbească cu maturitate calmă şi să-i explice foarte clar că nu mai doreşte să fie povara sau responsabilitatea lui. Pe de altă parte, nu dorea să facă sau să spună ceva care i-ar fi putut dezvălui cît de rănită, de furioasă şi de deziluzionată a fost cînd a descoperit adevărul despre sentimentele lui faţă de ea, sau cum s-a făcut de rîs singură suferind pentru cel mai infam libertin al Londrei.

Şi, pentru a-i spori şi mai mult dilema, deveni imediat evident că, în actuala lui stare de spirit, era puţin probabil ca Jordan să reacţioneze în mod rezonabil la scandalcsul subiect al divorţului. De fapt, ştia în mod instinctiv că va reacţiona tocmai pe dos.

– Nu sînt prea sigură cum să încep, spuse ea şovăielnic.

– În acest caz, tărăgănă el sarcastic cuvintele în timp ce privirea îi spinteca superba rochie de mireasă din satin bleu-deschis, permite-mi să-ţi dau cîteva sugestii. Dacă ai de gînd să-mi spui cu drăgălăşenie despre cît de mult ţi-am lipsit, mă tem că rochia pe care o porţi este puţin cam nepotrivită. Ar fi fost mai înţelept să te schimbi. Apropo, este extravagant de frumoasă. După care, adăugă abrupt: eu am plătit pentru ea?

– Nu, este... nu ştiu exact cum...

– Să lăsăm rochia, o întrerupse el tăios. Să continuăm cu şarada ta. Întrucît nu-ţi prea dă mîna să te arunci în braţele mele şi să verşi lacrimi de bucurie pentru întoarcerea mea, îmbrăcată ca mireasa altui bărbat, trebuie să te gîndeşti la altceva pentru a mă îmblînzi şi a obţine iertarea mea.

– Să obţin ce? exclamă Alexandra în timp ce furia îi învinse toate temerile.

– De ce nu începi prin a-mi spune cît de mult ai suferit cînd ai aflat prima dată de încetarea mea prematură din viaţă? continuă el violent, ignorîndu-i izbucnirea de indignare justificată. Asta ar suna frumos. Şi, dacă poţi să storci şi o lacrimă, sau chiar două, ai putea să-mi spui cum ai suferit după mine, cum m-ai plîns şi cum te-ai rugat pentru...

Totul era atît de aproape de adevăr încît vocea Alexandrei izbucni cu furie încărcată de ruşine.

– Încetează! Nu am nici o intenţie să fac ceva de genul ăsta. Mai mult, ipocrit arogant ce eşti, iertarea ta este ultimul lucru de care îmi pasă.

– □sta este un lucru foarte neînţelept din partea ta, scumpa mea, vorbi el mieros, îndepărtîndu-se de cămin. Pentru momente cum sînt acestea se impun tandreţe şi lacrimi duioase, nu insulte. Mai mult, prima ta preocupare ar trebui să fie cum să mă îmbunezi. Femeile bine crescute care aspiră să fie ducese trebuie să încerce să se facă agreabile oricărui duce bun de însurat şi în orice moment. Şi acum, pentru că nu-ţi poţi schimba rochia şi nu poţi să plîngi, de ce nu încerci să-mi spui cît de mult ţi-am lipsit, sugeră el cu insolenţă. Dacă ţi-am lipsit. Ţi-am lipsit oare? Aş jura că foarte mult. Atît de mult încît nu te-ai hotărît să te căsătoreşti cu Tony decît pentru că – hm – semăna cu mine. Nu-i aşa? spuse el batjocoritor.

– De ce te porţi aşa? îi strigă Alexandra.

Fără să se obosească să-i răspundă, se apropie de ea învăluind-o ca un nor negru, rău-prevestitor.

– Într-o zi sau două am să hotărăsc ce să fac cu tine.

Furia şi confuzia clocoteau în mintea Alexandrei, făcînd ca gîndurile să-i fie un adevărat tumult. Jordan Townsende nu a ţinut niciodată la ea şi nu avea nici un drept, nici un motiv să se comporte ca un soţ pe bună dreptate înfuriat.

– Nu sînt o parte necuvîntătoare a bunurilor tale! izbucni ea. Nu poţi dispune de mine ca de o... ca de o mobilă.

– Nu pot? Ia pune-mă la încercare! se răsti el.

Mintea Alexandrei căuta cu înfrigurare un mod de a neutraliza furia lui iraţională şi de a potoli ceea ce nu putea să fie decît eul lui rănit. Trecîndu-şi o mînă prin părul ei bogat, căuta cu disperare o logică oarecare călăuzitoare. Ea era partea nevinovată şi rănită în relaţia dintre ei, dar în momentul respectiv el era partea puternică şi potenţial periculoasă, aşa încît încercă să ajungă la o înţelegere cu el.

– Văd că eşti furios...

– Ce simţ fin de observaţie ai! zise el ironic.

Ignorîndu-i sarcasmul, Alexandra persevera în ceea ce ea spera că este un ton rezonabil.

– Şi îmi dau seama că nu are nici un rost să încerc să mă înţeleg cu tine în această stare de...

– Dă-i înainte şi încearcă, o invită el, dar privirea lui spunea exact pe dos, cînd făcu un pas amenințător spre ea.

– Nu are nici un rost. N-ai să mă asculţi. Furia ţi-a întunecat lumina minţii.

Citatul din Ingersoll îl prinse total nepregătit pe Jordan, amintindu-i dureros de copila încîntătoare cu părul numai bucle care cita din Budha sau din Ioan Botezătorul, în funcţie de circumstanţe. Din nefericire, asta-l înfurie şi mai tare, pentru că ea nu mai era copila de care-şi amintea. Devenise în schimb o mică oportunistă intrigantă. Dacă ar fi dorit cu adevărat să se căsătorească cu Tony pentru că l-ar fi iubit, i-ar fi spus-o pînă acum, ştia asta. Întrucît nu a făcut-o, era evident că doreşte să rămînă ducesa de Hawthorne.

Şi în asta consta problema ei, se gîndi Jordan cinic: nu se putea arunca în braţele lui şi să plîngă de bucuria reîntoarcerii, cînd tocmai asistase la tentativa ei de căsătorie cu un alt bărbat; dar nici nu putea să rişte să-l lase să plece fără să facă primul din numeroşii paşi previzibili spre reconciliere – nu dacă dorea să continue să se mişte în înalta societate cu tot prestigiul şi onoarea rangului ei. Pentru a şi-l păstra, crema societăţii trebuia să vadă că ea este în graţiile actualului duce.

Devenise ambiţioasă în ultimele cincisprezece luni, realiză el cu un dispreţ evident. Şi frumoasă. Uluitor de frumoasă privită de aproape, cu părul ăsta castaniu bogat revărsîndu-i-se pe umeri şi pe spate în valuri de bucle şi onduleuri, contrastînd puternic cu pielea ei luminoasă de alabastru, cu ochii strălucitori verzi-albaştri şi cu buzele pline şi roşii. În comparaţie cu blondele

palide pe care şi le amintea, de obicei frumuseţi recunoscute, Alexandra era incredibil de atrăgătoare.

O privea cu asprime, convins că este o oportunistă intrigantă, şi, totuşi, în pofida oricărei evidenţe, nu putea găsi nici o urmă de prefăcătorie în ochii ei scînteietori sau pe faţa ei răvăşită, plină de mînie. Furios pentru faptul că simţea în interiorul lui ceva ce-l reţinea să o vadă aşa cum devenise, se întoarse pe călcîie şi se îndreptă spre uşă.

Alexandra îl privea cum pleacă, cuprinsă de nenumărate simţăminte contradictorii, inclusiv furie, uşurare şi îngrijorare. Se opri în uşă şi Alexandra se încordă automat.

– Am să mă mut aici mîine. Între timp am să-ţi dau cîteva instrucţiuni. Nu ai să-l însoţeşti nicăieri pe Tony.

Din tonul lui reieşea clar că va avea de suportat consecinţe teribile în cazul în care îi va ignora ordinul şi deşi nu-şi putea imagina ce formă ar putea căpăta represaliile respective, sau de ce ar dori să iasă în lume pentru a se expune unui val de bîrfe, pentru moment ameninţarea din vocea lui o reduse la tăcere.

– De fapt, nu vei părăsi această casă. Am fost destul de clar?

Cu un gest superb de nepăsare care-i spulberă orice îngrijorare, Alexandra ridică uşor din umeri şi spuse:

– Vorbesc fluent trei limbi, excelenţa voastră. Una dintre ele este engleza.

– Mă înfrunţi? o întrebă cu o voce insinuantă şi ameninţătoare

Curajul Alexandrei se lupta cu înţelepciunea, dar nici unul din ele nu învinse. Fiindu-i frică să continue, dar nedorind să dea înapoi, încercă să-şi păstreze terenul îndrăznind să vorbească pe tonul cu care un adult se adresează unui copil nerezonabil, capricios.

– Nu vreau să discut despre asta sau despre orice altceva cu tine cînd eşti într-o asemenea stare neraţională de spirit.

– Alexandra, spuse el cu o voce îngrozitoare, dacă te întrebi pînă unde poţi să împingi lucrurile cu mine, atunci tocmai ai ajuns la limită. În actuala mea stare neraţională de spirit nimic nu mi-ar da o mai mare satisfacţie decît să închid uşa asta şi să petrec următoarele zece minute asigurîndu-mă că n-ai să te mai poţi aşeza pe un scaun timp de o săptămînă. Ai înţeles ce vreau să spun?

Ameninţarea de a fi bătută la fund ca un copil îi spulberă toată încrederea în sine cu greu cîştigată şi o făcu să se simtă tot atît de stîngace şi de neajutorată cum era cu un an în urmă în prezenţa lui. Îşi ridică bărbia şi nu spuse nimic, dar obrajii i se aprinseră simţindu-se umilită şi lacrimi de frustrare îi umplură ochii.

O privi în tăcere şi apoi, satisfăcut de faptul că fusese pedepsită cum se cuvine, Jordan sfidă toate regulile politeţii şi ieşi fără ca măcar să-şi fi înclinat capul către ea.

Cu doi ani în urmă nu cunoştea normele etichetei cărora doamnele şi domnii politicoşi li se conformau întotdeauna; atunci nu îşi dădea seama că Jordan o insulta neobosindu-se nici măcar să se încline în faţa ei, sau să-i sărute mîna, sau să se poarte plin de solicitudine faţă de ea. De asta nu s-a obosit nici să-i permită să-i spună pe numele mic. Acum, singură în mijlocul salonului, deveni deosebit de conştientă, furios de conştientă de toate scăpările trecute, ca şi de cele noi care se acumulaseră astăzi.

Aşteptă pînă cînd auzi închizîndu-se uşa de la intrare şi ieşi ţeapănă din salon, urcînd scările în camera ei. Copleşită de durere şi de neîncredere, o concedię pe cameristă şi îşi scoase absentă rochia.de mireasă. Se întorsese! Şi era mai rău decît şi-l amintea, mai rău decît şi-l imaginase, mai arogant, mai dictatorial, absolut nemilos. Şi era căsătorită cu el! Căsătorită! gemu inima ei.

Dimineaţă totul părea atît de simplu şi de previzibil. Se sculase şi se îmbrăcase pentru ceremonia căsătoriei; apoi plecase la biserică. Acum, trei ore mai tîrziu, era

căsătorită cu bărbatul cu care n-ar fi trebuit să se căsătorească.

Străduindu-se din toate puterile să nu plîngă, se aşeză pe canapea şi-şi apăsă mîinile pe stomac, încercînd să blocheze scenele care-i treceau prin minte, dar fără nici un rezultat. Ele continuau să se perinde tulburînd-o cu imagini vii ale fetei fără minte îndrăgostită şi păcălită ce fusese... Se vedea privindu-l pe Jordan în grădina de la Rosemeade. „Cred că eşti la fel de frumos ca David al lui Michelangelo", îi spusese. „Te iubesc!" Iar cînd a făcut dragoste cu ea aproape că se topise în braţele lui şi-i şoptise cît de puternic şi de înţelept şi de minunat era.

– Dumnezeule! gemu Alexandra cînd o altă amintire uitată îi ţîşni în minte; îi spusese de fapt lui Jordan – cel mai infam desfrînat al Londrei – că nu cunoştea prea bine femeile. Nu este de mirare că el a zîmbit atunci.

Lacrimi fierbinţi de umilinţă îi curgeau pe obraji, dar le şterse, refuzînd să mai plîngă pentru acest... acest monstru. Vărsase deja fluvii de lacrimi pentru el, îşi spuse furioasă.

Cuvintele pe care i le spusese Tony cu cîteva săptămîni în urmă îi reveniră în minte ca sarea pe rană. „Jordan s-a căsătorit cu tine pentru că i-a fost milă de tine, dar nu avea nici dorinţa nici intenţia să trăiască cu tine ca fiind soţia lui. Avea de gînd să te trimită la Devon după ce vă întorceaţi din călătoria de nuntă şi apoi să continue de unde rămăsese cu amantele lui. A fost la amanta lui după ce v-aţi căsătorit. I-a spus că mariajul vostru este un inconvenient pentru el..."

Cineva bătu uşor în uşă, dar Alexandra era atît de absorbită de nefericirea ei încît nu auzi nimic pînă cînd Melanie nu intră în dormitor şi închise uşa după ea.

– Alex?

Tresărind, Alexandra întoarse capul şi privi în jur. Melanie văzu faţa îndurerată, umedă de lacrimi, a prietenei ei şi se grăbi să vină lîngă ea.

– Dumnezeule! murmură îngrozită Melanie, lăsîndu-se în genunchi în faţa Alexandrei şi, scoţînd batista, aproape că se bîlbîi din cauza îngrijorării.

– De ce plîngi? Ţi-a făcut ceva? A strigat la tine sau... sau te-a lovit?

Alexandra îşi înghiţi lacrimile şi o privi, dar nu putea să vorbească din cauza nodului ce i se pusese în gît. Soţul lui Melanie fusese prietenul cel mai bun al lui Jordan, ştia asta, iar acum se întreba de partea cui o să fie Melanie.

– Alex! strigă Melanie tot mai alarmată. Vorbeşte-mi, te rog! Sînt prietena ta şi voi fi întotdeauna, îi spuse ea interpretînd corect cauza expresiei pline de îngrijorare a Alexandrei. Nu poţi să ţii asta în tine – eşti palidă ca o stafie şi arăţi ca şi cum ai fi gata să leşini.

Alexandra i se confesase pe scurt lui Melanie că fusese oarbă în ce-l priveşte pe Jordan, dar nu menţionase deloc totala lui lipsă de sentimente faţă de ea şi, de asemenea, îşi ascunsese ruşinea sub masca unei autopersiflări amuzate. Totuşi, acum Melanie putea să-şi dea seama de întreaga ei nefericire, pe măsură ce Alexandra îi relata cu suspine detaliile umilitoare ale relaţiei ei cu Hawk, fără să omită nimic. În cursul mărturisirii, Melanie dădu frecvent din cap, amuzîndu-se cu multă simpatie de revărsarea naivă a dragostei Alexandrei asupra lui Jordan, dar nu mai zîmbi cînd îi spuse de intenţia lui de a o trimite la Devon.

Alexandra termină relatînd explicaţia dată de Jordan pentru dispariţia lui, după care o bătu uşor pe dosul mîinii.

– Toate astea ţin de trecut. Dar în legătură cu viitorul, ai vreun plan?

– Da, spuse Alexandra cu o forţă calmă. Vreau să divorţez.

– Ce? Doar nu vorbeşti serios! de-abia putu să îngaime Melanie.

Alexandra era deosebit de serioasă şi o spuse.

– Divorţul este de neimaginat, vorbi Melanie, respingînd această alternativă în cîteva propoziţii scurte. Ai deveni o paria, Alex. Chiar şi soţul meu, care îmi dă mînă liberă în aproape orice, mi-ar interzice să fiu în compania ta. Ai fi exclusă din societatea decentă oriunde, toată lumea ţi-ar închide uşa în nas.

– Şi totuşi este de preferat decît să fiu căsătorită cu el şi să mă trimită undeva, în Devon.

– Poate că aşa ţi se pare acum, dar, nu contează ce simţi. Sînt aproape sigură că soţul tău ar trebui să accepte divorţul şi nu-mi închipui că o va face. Chiar şi dacă ar accepta, va fi foarte greu de cîştigat şi ai nevoie de motive şi de dovezi, precum şi de consimţămîntul lui Hawk.

– M-am gîndit la asta cînd ai venit şi deja am impresia că am motive şi s-ar putea să nu am nevoie deloc de consimţămîntul lui. În primul rînd am fost constrînsă la această căsătorie de... de circumstanţe. În al doilea rînd, la căsătoria noastră s-a angajat să mă iubească şi să mă respecte, dar nu avea intenţia să facă nici una, nici alta. Totuşi, nu văd de ce ar refuza consimţămîntul, adăugă Alexandra cu o izbucnire de mînie. Nu a dorit niciodată să se căsătorească cu mine.

– Ei bine, replică Melanie, asta nu înseamnă că i-ar face plăcere să ştie toată lumea că tu nu-l mai vrei.

– Cînd o să aibă timp să se gîndească la acest plan, o să fie categoric uşurat să scape de mine.

– Nu sînt atît de sigură că doreşte să scape de tine. Am văzut cum îl privea azi pe lordul Anthony în biserică; nu cu uşurare, ci cu furie.

– Este irascibil de la natură, spuse Alexandra cu dezgust, amintindu-şi de întîlnirea lor din salon. Nu are nici un motiv să fie furios pe Anthony sau pe mine.

– Nici un motiv! repetă Melanie nevenindu-i să creadă. Păi tocmai erai pe cale să te măriţi cu un alt bărbat.

– Nu văd cum poate schimba asta lucrurile. Aşa cum tocmai ţi-am spus, de la început nu a dorit să se căsătorească cu mine.

– Dar asta nu înseamnă că a vrut să se căsătorească altcineva cu tine, replică înţelept Melanie. Oricum nu contează. Divorţul iese pur şi simplu din discuţie. Trebuie să existe o altă soluţie. Soţul meu se întoarce astăzi din Scoţia, zise ea cu entuziasm. Am să-i cer sfatul lui John. Este un om foarte înţelept. Şi îi căzu deodată faţa. Din nefericire, îl consideră pe Hawk cel mai apropiat prieten, aşa încît sfatul lui va fi influenţat întrucîtva de acest lucru. Totuşi, spuse ea categoric, divorţul iese complet din discuţie. Trebuie să existe o altă soluţie.

A rămas tăcută un timp mai îndelungat, pierdută în gîndurile ei, cu fruntea încruntată.

– Nu este de mirare că te-ai îndrăgostit lulea de el, continuă cu un zîmbet uşor, plin de simpatie. Zeci de femei dintre cele mai rafinate din Anglia s-au dat peste cap pentru el, zise ea gînditoare. Dar, cu excepţia unei pasiuni ocazionale pentru una dintre ele, nu a arătat niciodată nici un semn de reciprocitate la sentimentele lor. Fireşte, acum, că s-a întors, toată lumea se va aştepta să-i cazi imediat în braţe, mai ales că toţi îşi amintesc în acest moment cît de orbeşte de îndrăgostită erai de el cînd ai venit prima dată la Londra.

Gîndul că Melanie avea perfectă dreptate o făcu pe Alexandra să se simtă deodată foarte rău. Sprijinindu-şi capul de canapea, închise ochii simţindu-se profund nefericită.

– Nu m-am gîndit la asta, dar aşa e.

– Fireşte, aprobă absentă Melanie. Pe de altă parte, zise şi ochii începură să-i strălucească, nu ar fi încîntător dacă s-ar întîmpla exact pe dos?

– Ce vrei să spui?

– Soluţia ideală a întregii probleme ar fi ca el să se îndrăgostească de tine. Asta ţi-ar da posibilitatea să-ţi păstrezi mîndria şi soţul.

– Melanie, zise moale Alexandra, în primul rînd nu cred că cineva îl poate face pe acest om să se îndrăgostească, pentru că nu are inimă. În al doilea rînd, chiar dacă ar avea una, este categoric imună la mine. În al treilea rînd...

Rîzînd, Melanie o prinse pe Alexandra de mînă, o ridică de pe sofa şi o trase în faţa oglinzii.

– Asta a fost înainte. Priveşte în oglindă, Alex. Femeia care se uită acum la tine are Londra la picioare! Bărbaţii se bat pentru tine...

Alexandra suspină uitîndu-se în oglindă la Melanie mai curînd decît la propria ei imagine.

– Numai pentru că am devenit un fel de modă absurdă. Pentru moment este la modă ca bărbaţii să-şi închipuie că s-au îndrăgostit de mine.

– Minunat, zise Melanie şi mai încîntată decît pînă acum. Hawthorne va avea şocul vieţii lui cînd îşi va da seama de asta.

O scurtă lucire de veselie apăru în ochii Alexandrei, apoi se stinse brusc.

– Nu contează.

– O, ba da, contează! rîse Melanie. Gîndeşte-te numai: pentru prima dată în viaţa lui, Hawthorne are concurenţă – şi asta pentru propria lui soţie! Gîndeşte-te cum va savura înalta societate spectacolul oferit de cel mai libertin bărbat din Anglia încercînd fără prea mare succes să-şi seducă şi să-şi supună propria soţie.

– Mai există un motiv pentru care nu o să meargă, spuse ferm Alexandra.

– Care anume?

– Nu am să o fac eu. Chiar dacă aş putea face acest lucru, ceea ce nu pot să fac, nu vreau să încerc.

– Dar de ce? izbucni Melanie. De ce nu?

– Pentru că nu-l plac! declară Alexandra cu hotărîre. Nu vreau să mă iubească, nu vreau nici măcar să-l văd în apropierea mea.

Spunînd asta, se duse să sune pentru ceai.

– Totuşi, asta este singura şi cea mai bună soluţie pentru situaţia de faţă. Luîndu-şi mănuşile şi poşeta, Melanie o sărută pe Alexandra pe frunte. Eşti încă şocată şi epuizată şi nu poţi gîndi limpede. Lasă totul pe mine.

Ajunsese la jumătatea camerei cînd Alexandra îşi dădu seama că Melanie părea să aibă în minte o destinaţie precisă şi că se grăbea parcă să ajungă acolo.

– Unde te duci, Mel? o întrebă ea bănuitoare.

– Să-l văd pe Roddy, spuse Melanie, întorcîndu-se din uşă. Ne putem bizui pe el să se asigure că Hawthorne va fi informat cît mai curînd posibil că nu mai eşti şoricelul naiv de la ţară, aşa cum ar putea el crede că eşti. Roddy adoră să facă asta, anunţă Melanie veselă. Este exact genul de agitaţie de care se bucură cel mai mult.

– Melanie, aşteaptă! izbucni Alexandra obosită, dar nu obiectă în mod deosebit la această parte a planului ei – nu în acest moment, cînd epuizarea începuse să o copleşească. Promite-mi că n-ai să mai faci nimic altceva fără să-mi spui.

– Foarte bine, acceptă Melanie veselă şi dispăru cu o fluturare de mînă.

Alexandra îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii, oboseala începînd să o doboare.

Ceasul care bătea ora zece, împreună cu vînzoleala continuă a oaspeţilor în holul principal de jos, o treziră în sfîrşit la realitate. Sprijinindu-se într-un cot, Alexandra deschise ochii surprinsă că a adormit pe canapea la o oră considerată în mod firesc ca foarte devreme seara. Ascultă zgomotele ce se auzeau jos, permanenta deschidere şi închidere a uşii din faţă şi se ridică, întrebîndu-se

ameţită de ce-i vizita aproape întreaga cremă a înaltei societăţi... Şi atunci îşi aminti.

Se întorsese Hawk.

Evident, toată lumea credea că el este aici şi erau prea dornici să-l vadă şi să vorbească cu el pentru a mai respecta convenienţele care prevedeau că ar fi trebuit să aştepte măcar pînă a doua zi pentru a-l vizita.

Hawk probabil că a anticipat acest lucru, se gîndi Alexandra iritată. Se ridică, îşi puse un halat de mătase şi se urcă în pat. De aceea hotărîse probabil să-şi petreacă noaptea la casa ducesei, lăsîndu-i pe ei aici să încerce să facă faţă valului de vizitatori.

Soţul ei, nu avea nici o îndoială, şedea fericit în patul lui, bucurîndu-se de-o noapte liniştită.

CAPITOLUL 20

Alexandra greşea în ce priveşte ambele presupuneri. Jcrdan nu era în pat şi nu se bucura de seara lui.

Aşezat în fotoliu în salonul baroc din casa bunicii lui, cu picioarele neglijent întinse în faţă şi cu o expresie calmă, şedea de vorbă cu trei prieteni care veniseră să-l viziteze aici, ca şi cu Roddy Carstairs, care, după cît se părea, venise să-l regaleze cu istorioarele amuzante despre escapadele Alexandrei.

După ce-l ascultă pe Carstairs vorbind timp de aproape o oră, nu se putea spune că Jordan era uşor enervat, sau întrucîtva iritat, şi nici măcar foarte supărat. Era de-a dreptul livid. În timp ce el zăcea acolo treaz nopţile, făcîndu-şi probleme că tînăra şi iubitoarea lui soţie şi-o fi pierdut minţile de durere, ea avea Londra la degetul cel mic. În timp ce el putrezea în închisoare, Alexandra avusese vreo duzină de flirturi bine cunoscute. În timp ce el zăcea în lanţuri, „Alex" a cîştigat evident cursa de la Gresham Green şi a avut un simulacru de duel cu lordul Mayberry îmbrăcată în pantaloni bărbăteşti, ceea ce, după cum se spune, l-a distras atît de mult pe adversarul ei, încît a pierdut lupta. A hoinărit prin tîrguri şi a luat parte la un fel de misiune uite-groapa-nu-e-groapa cu un vicar la Southeby, despre care Jordan ar fi putut jura că are cel puţin şaptezeci de ani. Şi asta nu era decît jumătate din ceea ce făcuse.

Daoă era să-i dai crezare lui Carstairs, Tony primise circa şaizeci de cereri în căsătorie pentru ea; iar curtezanii respinşi la început s-au certat, apoi au ajuns chiar să se bată pentru ea şi, în final, unul dintre ei, Marbly, a încercat practic să o răpească; un oarecare Sevely a publicat un poem, elogiindu-i farmecele, intitulat *Odă pentru Alex;* iar bătrînul Dilbeck şi-a numit ultima variantă de trandafir *Alex magnifica*...

Lăsîndu-se pe spate în scaunul său, Jordan puse picior peste picior, sorbi din paharul cu brandy şi ascultă vocea tărăgănată a lui Carstairs, avînd grijă ca trăsăturile sale să nu exprime decît faptul că era uşor amuzat de nebuniile soţiei sale.

Era exact reaoţia pe care cei trei prieteni o aşteptau din partea lui, Jordan ştia asta, pentru oă în rîndul oremei înaltei societăţi era de la sine înţeles că soţii şi soţiile sînt liberi să facă tot ceea ce doresc – atîta vreme cît o fao ou discreţie. Pe de altă parte, în rîndul gentlemenilor uniţi de o strînsă fraternitate era de asemenea de la sine înţeles că un bărbat trebuie să fie informat de către prietenii lui cei mai apropiaţi – într-un mod cît mai delicat posibil – cînd micile nebunii ale soţiei ameninţau să depăşească limita acceptabilului şi să-l pună într-o situaţie stînjenitoare. Fapt pentru care, bănuia Jordan, cei trei prieteni ai săi nu au prea încercat să-l reducă astă-seară la tăcere pe Carstairs.

Dacă din întîmplare Carstairs nu ar fi sosit odată cu cei trei prieteni, el nu ar fi fost primit în seara asta în casă. Pentru Jordan, el nu era nimic altceva decît o cunoştinţă îndepărtată şi un bîrfitor care te irita, dar ceilalţi trei bărbaţi prezenţi în salon erau prietenii lui Jordan. Şi, deşi ei au încercat în cîteva rînduri să-l determine pe Carstairs să mai vorbească şi despre altceva decît despre aventurile Alexandrei, era evident din expresiile lor menţinute cu grijă neutre că Roddy Carstairs spunea în cea mai mare parte adevărul.

Jordan îl privi bănuitor pe Carstairs, întrebîndu-se de ce s-a obosit să năvălească aici atît de repede ca să-l desfete cu istorioarele lui. Toată lumea bună ştia că Jordan nu a considerat niciodată femeile altceva decît bune de încălzit patul. Era ultimul om de pe pămînt care ar fi putut fi suspectat de faptul că şi-ar putea pierde minţile pentru o faţă frumoasă sau un corp voluptuos. Ar fi fost uluiţi dacă ar fi ştiut că şi-a pierdut capul din cauza unei fătuci încîntătoare, cu părul castaniu-închis şi asta cu multă vreme înainte ca ea să dea prea multe semne că ar deveni o adevărată frumuseţe.

Cei patru bărbaţi din salonul casei de pe Gloucester Street ar fi rămas de asemenea muţi de uimire dacă ar fi ştiut că în timp ce Jordan îl asculta calm pe Carstairs, în interior clocotea. Era furios pe Tony că a scăpat-o pe Alexandra din mînă şi supărat pe bunica lui că nu a ţinut-o sub control. Evident, faptul că era ducesă de Hawthorne i-a dat posibilitatea să facă tot ce-i plăcea fără prea mari consecinţe punitive. Jordan nu putea schimba trecutul; totuşi, îi putea schimba în mod drastic viitorul. Dar nu nebuniile Alexandrei îl înfuriau practic cel mai tare; şi nici măcar flirturile ei.

Fără nici o raţiune, lucrul care îl înfuria cel mai tare era faptul că îi spuneau „Alex".

După cît se părea, toată lumea îi spunea Alex. Toţi membrii înaltei societăţi păreau să fie în cei mai intimi termeni de prietenie cu soţia sa, în special cei de sex masculin.

Jordan îşi aruncă o privire spre valetul care şedea în dreptul uşii şi înclină imperceptibil din cap, ceea ce însemna că paharele oaspeţilor nu mai trebuie umplute. Aşteptînd momentul ca Roddy Carstairs să facă o pauză pentru a-şi trage răsuflarea, Jordan minţi scurt.

– Ştiu că ne vei scuza, Carstairs. Am probleme de afaceri de discutat cu aceşti gentlemeni.

Roddy dădu amabil din cap şi se ridică să plece, dar nu înainte de a mai arunca o ameninţare verbală.

– Sînt fericit că te-ai întors printre noi, Hawk. Ce păcat pentru sărmanul Tony, totuşi! Este tot atît de înnebunit după Alex ca Wilston, Gresham, Fites, Moresby şi alţi cîteva zeci...

– Inclusiv tu? întrebă Jordan cu răceală.

Roddy ridică imperturbabil din sprîncene.

– Fireşte.

După ce Roddy se retrase, doi dintre prietenii lui Jordan, lorzii Hastings şi Fairfax, se ridicară şi ei să plece, cerîndu-şi parcă scuze şi părînd stînjeniţi. Lordul Hastings, căutînd să spună ceva pentru a spulbera încordarea, se agăţă de subiectul Cursei Regale, o cursă cu obstacole, eveniment care dura două zile şi la care în mod tradiţional toată nobilimea ori participa, ori o urmărea din tribune.

– Ai de gînd să participi la cursă în septembrie cu armăsarul ăla negru al tău, Hawk? îl întrebă lordul Hastings.

– Am să particip la cursă cu unul din caii mei, spuse el, încercînd simultan să-şi controleze furia dezlănţuită împotriva lui Carstairs şi să-şi reamintească bucuria uriaşă de a participa la cea mai importantă cursă cu obstacole a anului.

– Ştiam eu că ai să o faci. Pe tine pariez dacă te hotărăşti să- l călăreşti pe Satan.

– Tu nu participi? îl întrebă Jordan fără interes.

– Fireşte că da. Dar dacă tu călăreşti bruta aia neagră, am să pariez pe tine, nu pe mine. Este cel mai iute diavol pe care l-am văzut vreodată.

Jordan se încruntă derutat. Satan, mîndria grajdurilor sale, era un cal de trei ani, nărăvaş şi imprevizibil, cînd Jordan îl călărise ultima dată, cu un an în urmă.

– L-ai văzut pe Satan alergînd?

– Sigur! Soţia ta a participat la cursă cu el... Hastings se întrerupse brusc, îngrozit cînd Jordan strînse puternic din dinţi, arătînd cît era de furios.

– L-a... l-a stăpînit foarte bine şi nu l-a forţat prea tare, Hawk, spuse şi Fairfax cu disperare cînd văzu reacţia lui Jordan.

– Sînt sigur că ducesa ta este pur şi simplu foarte îndrăzneaţă, adăugă lordul Hastings, bătîndu-l pe Jordan pe umăr. Imediat aprobă şi lordul Fairfax.

– Da, aşa este, este curajoasă.

– Îndrăzneaţă, asta este. N-ai decît să strîngi doar un pic frîul şi va fi blîndă ca un mieluşel.

– Docilă ca un mieluşel! fu imediat de aceeaşi părere şi Hastings.

Odată ieşiţi din casă, cei doi bărbaţi, amîndoi crescători de cai şi jucători înveteraţi, se opriră pe trepte făcînd un schimb de priviri pline de îndoială.

– Docilă ca un mieluşel? repetă lordul Hasting fără să-i vină să creadă cuvintele prietenului său. Dacă Hawk va strînge puţin frîul?

– Fireşte, zîmbi lordul Fairfax, dar mai întîi va trebui să i-l treacă prin zăbale şi pentru a face asta va trebui să o priponească. O să se lupte zdravăn cu el cînd Jordan va încerca să o îmblînzească, ascultă la mine. Este mai îndrăzneaţă decît orice altă femeie obişnuită – şi bănuiesc eu, mult mai mîndră.

Hastings nu fu de acord cu asta.

– Uiţi extraordinarul efect al lui Hawk asupra femeilor. În cîteva săptămîni o să fie moartă după el. La Cursa Regală o să-şi lege panglica la mîna lui şi o să-l ovaţioneze. Tînărul Wilson şi prietenul său Fairchilde au pariat exact pe chestia asta. În cartea de la *White's* mizele sînt deja de patru la unu că Hawk îi va purta panglica.

– Greşeşti, prietene. O să-i facă lui Jordan viaţa un iad.

– Nici o şansă. Era înnebunită după el cînd a venit la Londra. Ai uitat cum s-a făcut de rîs din cauza lui cu

cîteva săptămîni în urmă? Din momentul în care Jordan a intrat în dimineaţa asta în biserică, toată lumea numai despre asta vorbeşte.

– Ştiu şi pun pariu că nici ea nu a uitat, spuse aspru Fairfax. O cunosc pe ducesa lui Hawk şi doamna are mîndrie – mîndria o va reţine să-i cadă cu uşurinţă în braţe, ascultă la mine.

Ridicînd provocator din sprîncene, Hastings zise:

– Pariez pe o mie de lire sterline că la Cursa Regală îşi va lega panglica de braţul lui Jordan.

– Accept, spuse Fairfax fără ezitare şi se îndreptă spre *White's* pentru a se relaxa şi a juca puţin în acest club exclusiv de gentlemeni – dar nu pentru a înregistra în carte acest pariu special. Va rămîne secret din respect pentru prietenul lor.

După ce au plecat Fairfax şi Hastings, Jordan se îndreptă spre o măsuţă şi-şi umplu din nou paharul. Furia pe care şi-o ascunsese cu grijă faţă de cei doi era acum evidentă în rigiditatea maxilarelor încleştate, cînd se întoarse şi privi la cel mai apropiat prieten al lui, John Camden.

– Sper din toată inima, spuse Jordan tărăgănat, cu o ironie muşcătoare, că n-ai rămas pentru că ştii şi tu alte păcate comise de Alexandra, pe care consideri că trebuie să mi le spui în particular?

Lordul Camden izbucni într-un rîs puternic.

– Greu de crezut aşa ceva. Cînd Carstairs a povestit despre cursa la care a participat soţia ta în Hyde Park şi despre duelul ei cu Mayberry, a menţionat clar numele Melanie. Mi se pare că a spus că Melanie a aclamat victoria ducesei tale de ambele dăţi.

– Ei şi? Jordan sorbi din pahar.

– Melanie, zise John, este soţia mea.

– Ce? Mîna lui Jordan se opri la jumătate drumului, cu paharul pe care tocmai îl ducea la gură.

– M-am căsătorit.

– Adevărat? replică dur Jordan. De ce?

– Pentru că n-am putut să rezist, zîmbi John.

– În acest caz dă-mi voie să-ţi transmit felicitările mele întîrziate, spuse Jordan sarcastic. Ridică paharul într-un simulacru de toast, apoi se controlă, anii de bună creştere învingînd. Îmi cer scuze pentru mojicia mea, John. În momentul de faţă, în ce mă priveşte căsătoria nu este la loc de cinste pe lista motivelor de sărbătorit. Melanie este cineva pe care o cunosc? Am întîlnit-o?

– Categoric nu! spuse John rîzînd cu exagerare. Şi-a făcut intrarea în societate exact cînd ai plecat tu, ceea ce a fost perfect. Ai fi găsit-o irezistibilă şi ar fi trebuit să te provoc la duel acum, că te-ai întors.

– Reputaţia ta nu era mult mai grozavă decît a mea.

– N-am fost niciodată în liga ta, glumi John, încercînd evident să-l înveselească puţin pe prietenul său. Dacă aruncam o privire admirativă asupra unei domnişoare atrăgătoare, mama ei mai punea imediat încă un om să o păzească. Cînd o făceai tu, orice mamă se prăbuşea în spasmele groazei şi ale speranţei. Fireşte, eu nu aveam de oferit un ducat, de fapt cauza în mare măsură, a crizelor şi speranţelor lor.

– Ţin să-ţi reamintesc că nu m-am legat niciodată de neprihănite virtuoase, spuse Jordan, aşezîndu-se şi privind în pahar.

– Nu ai făcut-o. Dar dacă soţiile noastre au suficiente lucruri în comun ca să devină prietene, nu pot decît să presupun că seamănă mult una cu alta. În acest caz viaţa ta o să fie un calvar.

– De ce? întrebă Jordan politicos.

– Pentru că n-ai să ştii de la o zi la alta ce-i mai trece prin cap să facă, iar cînd ai să descoperi, o să te îngrozeşti. Melanie mi-a spus în după-amiaza asta că este însărcinată şi deja mă tem foarte tare să nu uite pe undeva copilul după ce o să-l nască.

– Este neglijentă? întrebă Jordan, încercînd fără succes să pară interesat de proaspăta soţie a prietenului său.

– Probabil că da, ridică John din umeri. Cum altfel ar fi uitat să-mi spună, cînd m-am întors astăzi tîrziu din Scoţia, că ea şi soţia celui mai bun prieten al meu – pe care eu încă nu am întîlnit-o – au fost implicate împreună în cîteva situaţii confuze?

Dîndu-şi seama că încercarea lui de a schimba starea de spirit a lui Jordan nu are nici un succes, John ezită şi apoi continuă grav:

– Ce ai de gînd să faci în legătură cu soţia ta?

– Am cîteva posibilităţi şi în momentul ăsta toate mă atrag, răspunse scurt Jordan. Aş putea să-i rup gîtul, să o pun sub pază sau să o trimit mîine la Devon, departe de ochii lumii.

– Doamne Dumnezeule, Hawk, nu poţi să faci asta. După ceea ce s-a întîmplat astăzi în biserică oamenii or să creadă că...

– Nu dau doi bani pe ce cred oamenii, îl întrerupse Jordan, dar în cazul de faţă nu ăsta era adevărul şi o ştiau amîndoi. Jordan devenea tot mai furios la ideea să fie obiectul batjocurei publice pentru că nu-şi putea ţine în frîu propria soţie.

– Probabil că nu este decît foarte îndrăzneaţă, se aventură lordul Camden. Melanie o cunoaşte şi o place foarte mult. Ridicîndu-se să plece, spuse: dacă ai chef, vino mîine seară la *White's*. Am convenit să bem pentru că am să fiu tată.

– Am să vin, spuse Jordan cu un zîmbet forţat.

După ce Camden plecă, Jordan rămase privind fără să vadă tabloul de deasupra căminului, întrebîndu-se cu cîţi amanţi s-a culcat Alexandra. În după-amiaza asta, cînd erau singuri în salon, văzuse în ochii ei că-şi pierduse inocenţa, văzuse deziluzia. Cîndva, superbii ei ochi erau plini de candoare, şi încredere, şi blîndeţe cînd îl

privea. Acum strălucirea lor era întunecată de o ostilitate rece.

Furia îl devora pe Jordan ca un foc dezlănţuit cînd se gîndea la motivul pentru care Alexandra îl tratase cu o asemenea ostilitate agresivă astăzi. Îi părea rău că nu a murit. Copila neprefăcută, plină de dragoste, cu care se căsătorise, era acum furioasă pentru că el era în viaţă. Tînăra fată încîntătoare cu care se căsătorise se transformase într-o... ticăloasă rece, calculată şi frumoasă.

Se gîndi cîteva minute la divorţ, apoi respinse ideea. Lăsînd la o parte scandalul, ca să obţii un divorţ, îţi trebuiau ani de zile, iar el dorea un moştenitor. Bărbaţii din familia Townsende păreau blestemaţi să nu trăiască mult, şi chiar dacă Alexandra s-a dovedit a fi lipsită de virtute şi bună-cuviinţă, cum părea acum, putea totuşi săi facă un copil, izolată dacă va fi necesar, pentru a fi sigur că, acesta este al lui şi nu al altcuiva.

Sprijinindu-şi capul de spătarul scaunului, Jordan închise ochii, trase lung, lung, aer în piept încercînd să se stăpînească. Cînd în sfîrşit reuşi să facă asta, îi trecu prin minte că o condamnă pe Alexandra şi-i decide viitorul pe baza unor bîrfe obişnuite. Îi datorează viaţa fetei neprefăcute şi neprihănite cu care a crezut că s-a căsătorit. Fireşte, îi datorează şi dreptul de a se apăra singură.

A doua zi, hotărî el, o va pune în faţa lucrurilor pe care le-a auzit în seara aceea de la Carstairs şi-i va da şansa să le dezmintă. Avea dreptul la asta, cu condiţia să nu fie prea proastă ca să-l mintă. Dar dacă reiese clar că este o oportunistă care urmăreşte un anumit plan sau o mică destrăbălată senzuală, atunci o s-o îmblînzească cu toată lipsa de milă pe care o merită.

Ori se va supune voinţei lui, ori i-o va înfrînge pe a ei. Indiferent care din aceste două lucruri se va întîmpla, Alexandra va fi nevoită să înveţe să se poarte ca o soţie bună şi docilă, decise Jordan cu hotărîre rece.

CAPITOLUL 21

Alexandra fu trezită de un zgomot neîncetat de paşi ce veneau prin holul din care se intra în dormitorul ei şi de voci înăbuşite ale servitorilor care se grăbeau să-şi îndeplinească îndatoririle. Somnoroasă, se întoarse cu faţa în sus şi privi ceasul într-o confuzie totală. Nu era încă ora nouă, deci mult prea devreme ca personalul să-şi înceapă treburile la acest etaj, unde în cursul sezonului persoanele care-l locuiau dormeau adesea pînă după ora unsprezece după ce fuseseră la petreceri pînă în zori.

Fără îndoială că se pregăteau pentru sosirea, mai tîrziu, a ilustrului lor stăpîn, îşi spuse ea cu dezgust.

Fără să se mai obosească să o sune pe cameristă, Alexandra coborî din pat şi începu rutina ei firească de dimineaţă, cu urechile pîlnie la activitatea fără precedent care părea să se desfăşoare dincolo de dormitorul ei.

Îmbrăcată într-o frumoasă rochie de dimineaţă cu mîneci scurte bufante, deschise uşa, dar fu nevoită să se dea înapoi cînd patru valeţi trecură grăbiţi spre ceea ce fusese dormitorul stăpînului, fără să poată vedea nimic înaintea lor din cauza cutiilor stivuite în braţele lor şi care purtau numele celor mai buni croitori şi cizmari din Londra.

Din holul de jos se auzeau bătăile la uşa de la intrare şi zgomotul făcut de uşa ce se deschidea şi se închidea întruna, precum şi voci bărbăteşti profunde, educate. Astăzi, agitaţia era mult, mult mai mare decît seara

trecută. Vizitatorii soseau evident într-un număr incredibil, sperînd să-l vadă pe Hawk, în privinţa asta Alexandra nu avea nici o îndoială. În trecut, ea şi ducesa primeau în mod normal un număr destul de mare de vizite în fiecare zi, dar niciodată atît de multe şi categoric niciodată la o oră atît de matinală.

Curioasă, merse de-a lungul holului spre balustradă şi privi în jos, unde Higgins, şi nu Penrose, tocmai deschidea uşa lăsînd să intre trei bărbaţi pe care Alexandra îi cunoştea numai după titluri. Alţi doi era evident că tocmai sosiseră, aşteptînd politicos să fie invitaţi într-un salon, în timp ce pretutindeni în jurul lor servitori îmbrăcaţi în costume imaculate îşi îndeplineau îndatoririle cu însufleţire şi fervoare.

În timp ce Higgins îl conducea pe ultimul dintre cei mai proaspăt sosiţi oaspeţi spre bibliotecă, Alexandra opri o cameristă ce trecea prin hol ducînd în braţe un vraf de lenjerie curată.

– Lucy?

– Da, my lady? răspunse servitoarea făcînd o scurtă reverenţă.

– De ce umblă servitorii de colo-colo atît de devreme?

Micuţa fată în casă îşi îndreptă umerii şi proclamă plină de mîndrie:

– Ducele de Hawthorne a venit în sfîrşit acasă.

Alexandra căută balustrada pentru a se sprijini de ea, cercetînd cu privirea şocată holul de jos.

– Este deja aici?

– Da, my lady, sigur.

Alexandra îşi îndreptă privirea uimită spre holul de jos exact în momentul în care Jordan însuşi ieşea dintr-un salon, îmbrăcat în pantaloni albastru-închis impecabil croiţi şi cu cămaşă albă, descheiată neglijent la piept. Împreună cu el era chiar figura de neconfundat a lui George, prinţul moştenitor însuşi, îmbrăcat în bogate

catifeluri şi mătăsuri viu colorate, uitîndu-se în sus spre Jordan şi vorbind cu pluralul regal.

– A fost o zi neagră pentru noi ziua în care ai dispărut, Hawthorne. Îţi ordcnăm să ai mai multă grijă de tine pe viitor. Familia ta a fost lovită de prea multe nenorociri tragice. Sperăm să-ţi iei toate precauţiile pentru viitor. Mai mult, decretă el, ne-ar face plăcere să te consacri procreării unor moştenitori, ca să-ţi asiguri cum se cuvine succesiunea.

Jordan nu răspunse edictului regal decît cu un zîmbet amuzat, spunînd apoi ceva cu o voce şoptită, ceea ce-l făcu pe prinţ să-şi dea capul pe spate şi să izbucnească în rîs.

Bătîndu-l pe Jordan pe spate, prinţul îşi ceru scuze pentru că a venit neanunţat în dimineaţa asta. Apoi se retrase exact în momentul în care Higgins apăru la timp pentru a deschide uşa cu o plecăciune. I-a trebuit un oarecare timp Alexandrei să-şi revină din şocul de a-l vedea pe regent în aceeaşi casă cu ea şi pe Jordan tratîndu-l pe viitorul monarh cu o degajare care friza o cordialitate înşelătoare.

Cînd în hol nu mai fu decît majordomul, Alexandra se scutură de toate gîndurile şi coborî încet scările, străduindu-se să-şi găsească un oarecare echilibru mental. Lăsînd deoparte spectacolul impresionant oferit de regent, îşi concentră gîndurile la un eveniment şi mai impresionant – apropiata ei confruntare cu Jordan.

– Bună dimineaţa, Higgins, spuse ea politicos cînd ajunse în hol. Unde sînt Penrose şi Filbert în dimineaţa asta?

– Excelenţa sa i-a trimis la bucătărie cînd a venit azi-dimineaţă. Crede că locul lor nu este... aici... unde ar putea să... adică...

– Adică doreşte să nu fie văzuţi, asta este? întrebă rigidă Alexandra. Aşa încît i-a exilat la bucătărie.

– Exact.

Alexandra îngheţă.

– Nu i-ai spus excelenţei sale că Penrose şi Filbert sînt prie... îşi controlă impulsul automat de a spune „prieteni" continuînd – servitorii mei?

– Ba da, am menţionat lucrul acesta.

Cu un efort supraomenesc Alexandra încercă să-şi stăpînească izbucnirea disproporţionată de furie. Evident, cei doi bătrîni blînzi nu erau capabili să-l primească pe prinţul regent şi nici torentul ăsta de vizitatori şi ea nu-l putea contrazice în această privinţă pe Hawk. Dar să-i umilească în faţa restului personalului exilîndu-i la bucătărie – în loc să-i trimită în altă parte a casei pentru a da o mînă de ajutor – asta era extrem de nedrept şi de crud. Era de asemenea, presupuse Alexandra, un act de răzbunare meschină din partea lui Hawk.

– Fii amabil şi spune-i excelenţei sale că doresc să-l văd astăzi, zise Alexandra, avînd grijă să nu-şi verse furia pe Higgins. Şi cît mai curînd posibil.

– Şi excelenţa sa doreşte să vă vadă – la ora unu şi jumătate în biroul său.

Alexandra îşi aruncă privirea spre ceasul impunător din hol. Întrevederea cu soţul ei urma să aibă loc peste trei ore şi cincisprezece minute. Trei ore şi cincisprezece minute de aşteptare, pînă cînd îi va putea spune bărbatului cu care din greşeală s-a căsătorit că doreşte să îndrepte această greşeală. Între timp o să-i vadă pe Tony şi pe ducesă.

– Alex, o strigă Tony din capătul celălalt al holului exact în momentul în care ea ridica mîna ca să bată la uşa ducesei. Cum te simţi în dimineaţa asta? o întrebă îndreptîndu-se spre ea. Alexandra îi zîmbi cu afecţiune de soră.

– Bine. Am dormit de ieri după-amiază pînă acum. Dar tu?

– Nu prea am închis ochii, recunoscu Tony, rîzînd. Ai văzut asta? o întrebă dîndu-i ziarul.

Alexandra înclină din cap în timp ce parcurgea pagina plină de ştiri despre răpirea lui Jordan şi evadarea lui, inclusiv o relatare amplă făcută de un prizonier, tovarăş de-al său, un american pe care Jordan îl salvase – cu riscuri repetate pentru propria lui viaţă, după cum se spunea în articol.

Uşa apartamentului ducesei se deschise şi apărură doi valeţi purtînd pe umeri cufere grele. Ducesa stătea în mijlocul camerei, dirijînd trei fete în casă care îi împachetau lucrurile.

– Bună dimineaţa, dragii mei, le spuse lui Tony şi Alexandrei, invitîndu-i înăuntru. Concediind servitoarele se prăbuşi pe un scaun, privind camera în dezordine şi pe cei doi tineri care s-au aşezat vizavi de ea.

– De ce împachetaţi? întrebă Alexandra îngrijorată.

– Eu şi Anthony ne instalăm în casa mea din oraş, îi răspunse, ca şi cum Alexandra ar fi trebuit să se aştepte la asta. În definitiv, nu mai ai nevoie de mine ca să te păzesc cînd eşti cu propriul tău soţ.

La cuvintele „soţul tău", inima Alexandrei tresări în semn de protest, iar stomacul i se făcu ghem.

– Sărmană copilă, spuse ducesa remarcînd brusca tensiune a Alexandrei. Cîte şocuri ai suferit în scurta ta viaţă, toate culminînd cu cel de ieri. Casa se află sub asediul tuturor gurilor rele din Londra. Totuşi valul se va potoli în curînd. Într-o zi sau două ne vom relua activităţile şi îndatoririle ca şi cum ceea ce s-a întîmplat nu priveşte pe nimeni – cu excepţia noastră. Lumea din înalta societate va presupune, fireşte, că Anthony a vrut să se căsătorească cu tine din simţul datoriei faţă de vărul lui decedat, iar acum, cînd acesta s-a întors, totul s-a rezolvat spre satisfacţia noastră deplină.

Alexandra era sigură că înalta societate nu o să creadă acest lucru şi o spuse cu voce tare.

– O să creadă, draga mea, continuă ducesa cu o expresie de superioritate veselă, pentru că eu am spus

asta unor prieteni ai mei cînd au năvălit ieri aici, în timp ce tu te odihneai. Mai mult, Anthony a fost îndrăgostit nebuneşte anul trecut de Sally Farnsworth, ceea ce face credibilă ideea că se căsătorea cu tine numai din simţul datoriei. Prietenii mei vor şopti toate astea în urechi potrivite, iar povestea se va răspîndi, aşa cum se întîmplă întotdeauna.

– Cum poţi fi atît de sigură? întrebă Alexandra. Ducesa ridică din sprîncene şi zîmbi.

– Pentru că prietenii mei ar avea mult de pierdut dacă nu răspîndesc totul aşa cum le-am cerut eu să o facă. Vezi tu, draga mea, vorba din bătrîni potrivit căreia important este pe cine cunoşti este depăşită. Cu adevărat important este ce ştii şi despre cine ştii. Iar eu ştiu destule încît să fac ca lucrurile să devină foarte neplăcute pentru majoritatea prietenilor mei.

Tony rîse.

– Eşti total lipsită de scrupule, bunico.

– Este adevărat, recunoscu ea cu sinceritate. Alexandra, de ce te mai îndoieşti încă?

– Dintr-un singur motiv. Pentru că planul vostru pare să depindă de apariţia noastră a tuturor imediat în lume. Celălalt nepot al vostru, spuse Alexandra referindu-se la Jordan în mod deliberat în termeni impersonali, ca să arate clar că nu doreşte să-i menţioneze numele, titlul sau relaţia legală temporară cu ea, mi-a ordonat ieri să nu părăsesc această casă. De altfel un ordin pe care nu am nici o intenţie să-l urmez, termină ea revoltată.

– Nu putea să gîndească limpede, zise ducesa după ce chibzui puţin. Dacă ar face asta, toată lumea ar crede că ţi-ar fi ruşine de faptul că ai vrut să te căsătoreşti cu Tony. Mai mult, asta ar implica o înstrăinare între tine şi soţul tău. Nu, draga mea, încheie ea vioaie. Jordan nu analizase întreaga chestiune cînd ţi-a ordonat lucrul ăsta. Într-o zi sau două vom ieşi cu toţii în societate. Nu se poate opune. Am să-i vorbesc în numele tău.

– Nu, bunico, spuse Alexandra blînd, te rog, nu. Acum sînt o femeie matură şi nu mai este nevoie să vorbească altcineva în numele meu. Mai mult, nu am de gînd să-l las să-mi dea ordine. Nu are nici un drept.

Ducesa tresări cînd auzi această declaraţie de nesupunere, care nu se cuvenea să fie făcută de o soţie.

– Ce stil bombastic! Soţul are dreptul legal de a guverna activităţile soţiei. Şi fiindcă sîntem la acest subiect, draga mea, îmi permiţi să-ţi dau un sfat despre cum să te porţi cu soţul tău pe viitor?

De fiecare dată cînd ducesa se referea la Jordan spunîndu-i soţul ei, Alexandra scrîşnea din dinţi, dar nu rosti decît un politicos: „Da, fireşte".

– Erai pe bună dreptate tulburată ieri, cînd ai insistat să vorbească cu tine imediat, dar l-ai provocat şi lucrul ăsta nu este deloc înţelept. Tu nu-l cunoşti aşa cum îl cunosc eu. Jordan poate să fie dur cînd este înfuriat şi era evident că era deja supărat pe tine ieri din cauză că ai vrut să te căsătoreşti cu Tony.

Alexandra se simţi indignată şi jignită de faptul că ducesa, pe care ajunsese să o iubească, îi lua după cît se părea partea lui Jordan.

– A fost de o grosolănie de neiertat ieri, zise ea rigidă. Şi îmi pare rău dacă mă veţi dispreţui pentru asta, doamnă, dar nu mă pot preface că sînt fericită că sînt căsătorită cu el. Aţi uitat, evident, ce a crezut despre mine şi despre căsătoria noastră. Mai mult, a făcut lucruri pe care nu le pot ierta, iar caracterul său este... este viciat, termină ea cu voce slabă.

Cu totul neaşteptat, ducesa zîmbi.

– Cum aş putea să te dispreţuiesc, copila mea. Tu eşti nepoata pe care nu am avut-o niciodată. Punîndu-şi braţul în jurul umerilor Alexandrei, continuă zîmbind: aş fi ultima care să afirm că purtarea lui Jordan faţă de femei este de lăudat. Am să las totuşi pe seama ta să schimbi

lucrul ăsta. Şi ţine minte ceva, draga mea: desfrînaţii aduşi pe calea cea dreaptă sînt adesea cei mai buni soţi.

– Atunci cînd şi dacă revin pe calea cea dreaptă, spuse Alexandra cu amărăciune, iar eu nu vreau să fiu măritată cu el.

– Fireşte că nu. Cel puţin nu acum. Dar nu ai nici o altă opţiune, pentru că eşti deja măritată cu el. Mărturisesc că abia aştept, cu mare bucurie, să urmăresc cum ai să-l supui.

Alexandra rămase cu gura căscată cînd auzi această afirmaţie, care coincidea cu ceea ce credeau Tony şi Melanie.

– Nu pot, şi chiar dacă aş...

– Ba poţi şi o vei face, zise ducesa pe un ton care nu admitea nici o contrazicere; apoi privirea i se îmblînzi şi continuă: o vei face, Alexandra, fie şi numai din aceleaşi motive ca el. Ai mîndrie şi inteligenţă şi curaj. Alexandra deschise gura să o contrazică, dar ducesa se întorsese deja spre Tony. Anthony, nu mă îndoiesc că Hawthorne va aştepta o explicaţie din partea ta în legătură cu motivul pentru care ai hotărît să te căsătoreşti cu Alexandra şi trebuie să chibzuim cu grijă ce-i vei spune.

– Ai venit prea tîrziu, draga mea. Hawk m-a convocat în bibliotecă la o oră absolut necivilizată, la opt azi-dimineaţă, iar ăsta a fost primul lucru pe care a vrut să-l ştie.

Ducesa păru pentru prima dată uşor alarmată.

– Sper că i-ai spus că a fost o măsură necesară. Explicaţia asta sună drăguţ. Sau i-ai fi putut spune că nu a fost nimic altceva decît o toană, sau...

– Nu i-am spus nimic de genul ăsta, zîmbi satanic Tony. I-am spus că am fost nevoit să mă căsătoresc cu ea pentru că toţi celibatarii din înalta societate deveniseră o pacoste tot cerîndu-i mîna, certîndu-se din cauza ei şi punînd la cale tot felul de planuri cum să o răpească.

Ducesa îşi duse mîna la gît.

– N-ai făcut asta.

– Ba am făcut-c.

– De ce, pentru Dumnezeu?

– Pentru că asta este adevărul, spuse Anthony rîzînd. Şi pentru că oricum ar fi descoperit singur în cîteva zile.

– Cîndva, mai tîrziu, ar fi fost mult mai bine.

– Dar nu tot atît de satisfăcător, glumi Tony – iar Alexandra îşi zise că este cel mai drăguţ şi mai bun om în viaţă – pentru că auzise deja de la altcineva, iar ea nu fusese acolo ca să-i vadă reacţia.

– Cum a reacţionat? întrebă Alexandra neputîndu-se abţine.

– N-a reacţionat nicicum, spuse Anthony şi ridică din umeri. Dar ăsta este Hawk. Nu arată niciodată ce simte. Este mai cunoscut pentru impasibilitatea lui decît pentru flir...

– Destul, Anthony, spuse ducesa îndreptîndu-se spre uşă şi trăgînd de frînghia clopoţelului, chemîndu-şi cameristele.

Alexandra şi Tony se ridicară şi ei.

– Ce-ai zice să facem o partidă de scrimă în dimineaţa asta? o întrebă el. Alexandra acceptă. Scrima ar fi lucrul cel mai indicat pentru a o ajuta ca timpul să treacă mai repede pînă la întîlnirea cu Jordan.

Cu puţin înainte de ora douăsprezece jumătate, Higgins intră în biroul lui Jordan aducîndu-i o notă de la un gentleman care avea birouri în Bow Street, în care se spunea că expeditorul ei nu se simte bine şi că ar dori să amîne întîlnirea lor confidenţială pentru a doua zi.

Jordan îl privi pe majordom, hotărînd să devanseze întîlnirea cu Alexandra.

– Unde este stăpîna ta, Higgins?

– În sala de bal, excelenţa voastră, duelează cu lordul Anthony.

Jordan deschise uşile imensei săli de bal de la etajul al treilea şi intră, neobservat de perechea de floretişti

abili care se mişcau încontinuu, încrucişîndu-şi floretele, apoi depărtîndu-se pentru a fanda şi a se lansa din nou cu graţie şi îndemînare.

Proptindu-se cu un umăr de zid, Jordan îi urmări cu privirea aţintită asupra trupului suplu al femeii îmbrăcată în pantaloni bărbăteşti, care se mulau pe liniile graţioase ale şoldurilor înguste şi ale picioarelor lungi. Era nu numai talentată cînd era vorba de floretă, constată el, aşa cum de altfel văzuse cu multă vreme în urmă; era de fapt o spadasină strălucită, calculînd fără greş momentul, cu reflexe iuţi ca fulgerul şi cu acţiuni uluitor executate.

Fără să-şi dea seama de prezenţa lui, Alexandra strigă brusc că este momentul să se oprească. Respirînd greu şi rîzînd, îşi duse mîna la ceafă, îşi scoase masca, şi scutură scurt şi puternic din cap, eliberîndu-şi astfel părul lung şi bogat, care i se revărsă peste umeri şi pe spate în valuri castanii cu luciri aurii.

– Tony, te mişti încet, îl tachină, faţa ei plină de veselie îmbujorîndu-se încîntător din cauza efortului făcut pentru a-şi scoate platoşa pe care o rezemă de perete. Anthony îi spuse ceva şi privi peste umăr la el, zîmbind. Jordan se simţi brusc catapultat înapoi în timp, imaginea frumuseţii strălucitoare din faţa lui topindu-se brusc într-o altă imagine – cea a unei copile încîntătoare, cu părul cîrlionţat, care agita o floretă făcută dintr-o nuia de lemn într-un luminiş înconjurat de pădure; apoi printre flori, ridicîndu-şi privirea spre el, cu un căţeluş ce i se zvîrcolea în braţe şi cu o dragoste de netăgăduit strălucindu-i în priviri.

Jordan simţi o uşoară nostalgie amestecată cu un sentiment acut al unei pierderi pentru că fata din luminiş dispăruse.

Tony îl zări în sfîrşit.

– Hawk, întrebă el glumind; crezi că mă mişc mai încet pentru că am început să îmbătrînesc? În cealaltă parte a sălii Alexandra se întoarse, iar faţa îi îngheţă.

– Sper că nu, replică Jcrdan sec. Eu sînt mai bătrîn decît tine. Şi întorcîndu-se spre Alexandra, spuse: deoarece m-am eliberat mai devreme decît mă aşteptam, m-am gîndit că am putea să vorbim acum.

În locul ostilităţii reci care-i caracterizase cu o zi înainte starea de spirit, astăzi tonul îi era impecabil de politicos, impersonal şi de afaceri. Uşurată dar preocupată, Alexandra privi spre pantalonii care-i veneau ca turnaţi, gîndind în mod greşit că ar fi dezavantajată dacă ar discuta cu el îmbrăcată aşa cum era, cu faţa strălucind şi cu părul răvăşit.

– Aş vrea să mă schimb mai întîi.

– Nu este nevoie.

Nedorind să-l contrazică pe loc, căutînd nod în papură în legătură cu tot felul de fleacuri, cînd de fapt avea o problemă de mare importanţă de negociat cu el, Alexandra acceptă înclinînd politicos din cap. Într-o tăcere plină de încordare îl urmă pe scări în jos spre biroul lui, repetînd în minte pentru ultima oară ce avea de gînd să-i spună.

Închizînd uşile duble în urma lor, Jordan aşteptă ca Alexandra să se aşeze pe unul din scaunele aranjate în semicerc în faţa biroului său masiv de stejar. În loc să se aşeze la birou, el se săltă într-o parte pe birou, îşi încrucişă braţele la piept şi o studie impasibil, legănîndu-şi uşor piciorul rămas suspendat, atît de aproape de al ei, încît ţesătura pantalonilor lor se atingea la fiecare balans.

I se păru că a trecut o eternitate pînă cînd, în sfîrşit, Jordan începu să vorbească, iar cînd o făcu, vocea îi era calmă şi autoritară.

– Noi doi, tu şi cu mine, am avut două „începuturi" – primul, acasă la bunica, cu peste un an în urmă, şi cel de aici, din această casă, ieri. Din cauza circumstanţelor, nici unul nu a fost sub auspicii deosebit de favorabile. Astăzi este cel de-al treilea – şi ultimul – început. În cîteva minute voi hotărî care va fi viitorul nostru. Pentru a

face acest lucru, aş vrea mai întîi să aud ce ai de spus despre asta... Întinzînd mîna în spatele lui luă o bucată de hîrtie de pe birou şi i-o întinse calm.

Curioasă, Alexandra luă hîrtia, se uită peste ea şi aproape că ţîşni de pe scaun clocotind de furie. Pe hîrtie, Jordan trecuse mai mult de o duzină de activităţi îndoielnice, printre care exerciţiile de scrimă cu Roddy, cursa din Hyde Park, dizgraţia în care căzuse cînd lordul Marbly încercase să o ademenească la Wilton şi alte cîteva escapade relativ nevinovate, dar care enumerate în acest mod, sunau ca o acuzare.

– Înainte de a hotărî care va fi viitorul nostru, continuă Jordan impasibil, imun la expresia plină de mînie de pe frumoasa ei faţă, m-am gîndit că este echitabil să-ţi dau o şansă să dezminţi fiecare punct care nu este adevărat de pe această listă şi să-mi dai ce explicaţie vrei tu.

Furioasă, Alexandra se ridică încet în picioare cu pumnii încleştaţi. Nici în visele ei cele mai rele nu se aşteptase ca el să aibă atîta neruşinare încît să-i critice comportarea. Pentru că, în comparaţie cu viaţa pe care o dusese el, ea era neprihănită ca un prunc.

– De toate aceste dezgustătoare, ipocrite, arogante... izbucni ea furioasă, dar cu un efort supraomenesc îşi controlă furia dezlănţuită. Aruncîndu-şi bărbia în faţă, îl privi drept în ochii lui enigmatici şi optă pentru plăcerea plină de mînie de a recunoaşte direct întreaga – grosolan de exagerată – listă. Sînt vinovată, afirmă ea plină de mînie. Vinovată de fiecare dintre aceste incidente minore, benigne şi inofensive de pe listă.

Jordan privea frumuseţea mînioasă care stătea în faţa lui, cu ochi scînteietori, iar supărarea îi dispăru, admirîndu-i fără să vrea onestitatea şi curajul de a-şi recunoaşte vina.

Totuşi, Alexandra nu terminase.

– Cum îndrăzneşti tu să-mi pui în faţă o listă de acuzaţii şi să-mi dai un ultimatum în legătură cu viitorul

meu? îi aruncă furioasă şi, înainte ca el să poată reacţiona, se îndepărtă, se întoarse pe călcîie şi se îndreptă spre uşă.

– Întoarce-te! ordonă Jordan.

Alexandra se răsuci cu o asemenea iuţeală, încît părul îi veni peste umărul stîng ca o cascadă de valuri şi bucle strălucitoare.

– Am să mă întorc! îl asigură ea furioasă. Lasă-mi numai zece minute.

Jordan îi permise să plece, privind încruntat şi gînditor spre uşa pe care o trîntise în urma ei. Nu se aşteptase să reacţioneze atît de violent la punctele de pe listă. De fapt, nu era nici el prea sigur ce spera să obţină arătîndu-i lista; poate să descopere din reacţia ei dacă asta era tot ce făcuse în timpul absenţei lui. Singurul lucru pe care-l dorea, pe care trebuia să-l ştie, era răspunsul la singura întrebare pe care nu i-o putuse pune – şi anume cu cine şi-a împărţit patul şi trupul cît timp a lipsit el.

Întinzînd mîna spre un vraf de hîrtii de pe birou, luă un contract maritim şi începu să-l citească absent, aşteptîndu-i întoarcerea.

Lista, trebuia să recunoască şi el, nu fusese o idee prea strălucită. Concluzia îi fu categoric confirmată cîteva minute mai tîrziu, cînd Alexandra bubui în uşă, năvăli în birou fără să mai aştepte invitaţia lui de a intra şi trînti o foaie de hîrtie pe birou lîngă piciorul lui.

– Întrucît vrei un schimb de acuzaţii şi de şanse de a le respinge, îi spuse furioasă, am să te tratez cu aceeaşi curtoazie înainte de a-ţi da eu ţie un ultimatum în legătură cu viitorul nostru.

Privirea curioasă a lui Jordan trecu de la faţa ei frumoasă, îmbujorată, la foaia de hîrtie aruncată pe birou. Lăsînd deoparte contractul pe care se uita, făcu o mişcare din cap către scaunul pe care stătuse mai devreme, aşteptă pînă cînd se aşeză şi apoi luă hîrtia în mînă.

Nu erau decît şaisprezece cuvinte. Opt nume. Ale fostelor lui amante. Lăsînd lista deoparte, ridică bănuitor din sprîncene spre ea şi nu spuse nimic.

– Ei bine? întrebă ea în cele din urmă. Există vreo inadvertenţă în această listă?

– O singură greşeală, spuse el cu un calm sub care clocotea furia, şi cîteva omisiuni.

– Greşeală? întrebă Alexandra, distrasă de licărul amuzat din privirea lui.

– Primul nume al Maryannei Winthrop se scrie cu y şi nu cu i.

– Mulţumesc pentru informaţia edificatoare, răspunse Alexandra. Dacă am să mă hotărăsc vreodată să-i fac cadou o brăţară cu diamante lipsită de gust pentru a se asorta cu colierul pe care toată lumea ştie că tu i l-ai dat, am să mă asigur că pe cartea de vizită numele va fi scris corect.

De data asta nu mai era nici o îndoială că rîsul îi juca în colţul gurii şi ea se ridică în picioare, o mîndră zeiţă înfuriată ale cărei dimensiuni erau reduse de spiritul întunecat şi arogant al unui bărbat.

– Acum, că ţi-ai recunoscut vina, am să-ţi spun eu care va fi viitorul nostru. Făcînd o pauză pentru a-şi potoli respiraţia accelerată de furie, Alexandra anunţă triumfător: am de gînd să cer anularea căsătoriei.

Cuvintele dure au reverberat în încăpere, ricoşînd în ziduri, răsunînd ca un ecou în tăcerea asurzitoare. Dar pe trăsăturile impasibile ale lui Jordan nu se înregistră nici un licăr de emoţie.

– O anulare, repetă el în cele din urmă. Cu răbdarea unui profesor care discută o problemă retorică absurdă cu un student netot, zise blînd: ai ceva împotrivă să-mi spui şi mie cum intenţionezi să faci lucrul ăsta?

Calmul lui afurisit o făcu pe Alexandra să dorească să-i tragă una în fluierul piciorului.

– Nu, n-am să o fac. Ai să descoperi care sînt motivele mele legale de la... de la indiferent cine se ocupă de lucrurile astea.

– Avocaţii se ocupă de lucrurile astea, îi sări el în ajutor plin de solicitudine.

Furia provocată de superioritatea lui condescendentă devenise aproape insuportabilă cînd el adăugă calm:

– Îţi pot recomanda cîţiva avocaţi excelenţi pe care să-i consulţi. Sînt angajaţii mei.

Propunerea neruşinată fu o asemenea insultă pentru inteligenţa Alexandrei, încît simţi că i se umplu ochii de lacrimi.

– Atît de proastă m-ai crezut acum doi ani? întrebă ea într-o şoaptă în care aproape că se simţea durerea. Am fost atît de proastă încît să crezi sincer că aş putea cere consultaţii avocatului tău?

Jordan se încruntă trecîndu-i brusc prin cap cîteva constatări uluitoare: în primul rînd, în pofida spectacolului superb de curaj şi indiferenţă, Alexandra era, după cît se pare, pe punctul de a izbucni în lacrimi; în al doilea rînd, curajoasa, neprihănita şi captivanta copilă cu care se căsătorise devenise o fiinţă superbă, cu o frumuseţe exotică şi cu spirit, dar căpătase în acelaşi timp şi o înclinaţie indezirabilă spre revoltă; ultima şi cea mai deconcertantă fu descoperirea că, fizic, era la fel de atras de ea cum fusese cu un an în urmă. Chiar mai mult. Mult mai mult.

– Încerc pur şi simplu să te cruţ de ceea ce ar fi o situaţie foarte stînjenitoare şi absolut zadarnică, în care ai apela la un avocat necunoscut şi poate indiscret.

– Nu va fi zadarnică.

– Va fi! afirmă el cu certitudine. Căsătoria s-a consumat. Sau ai uitat asta?

Amintirea pregnantă a nopţii în care a zăcut goală şi plină de dorinţă în braţele lui fu mai mult decît puteau suporta nervii ei încordaţi.

– Nu sînt senilă, replică ea şi licărul de veselie din ochii lui o făcu să dorească atît de mult să-i distrugă nenorocitul ăla de calm, încît în cele din urmă îl informă cum o să obţină anularea căsătoriei.

– Căsătoria noastră nu este valabilă deoarece nu eu am ales, din propria mea voinţă, să mă căsătoresc cu tine!

În loc să se alarmeze, Hawk se amuză şi mai mult decît pînă acum.

– Spune-i asta unui avocat şi o să rîdă cu gura pînă la urechi. Dacă o căsătorie ar fi nulă numai pentru că mireasa a fost obligată să se căsătorească cu un bărbat pe care nu l-a ales ea, atunci majoritatea cuplurilor din înalta societate trăiesc chiar în acest moment în păcat.

– Nu am fost pur şi simplu obligată, îi aruncă Alexandra. Am fost constrînsă, ademenită, încurajată şi sedusă să o fac.

– Atunci găseşte tu un avocat şi spune-i toate astea, dar să-ţi aduci şi sărurile, căci vei fi nevoită să-l trezeşti din leşin.

Alex avu certitudinea îngrozitoare că avea dreptate şi inima începu să i se zbată dureros. În ultimele cincisprezece minute îşi vărsase deja asupra lui toate resentimentele şi furia pe care le acumulase, fără să vadă nici cea mai mică reacţie cît de cît satisfăcătoare, iar acum se simţi brusc privată de tot, inclusiv de speranţă şi de ură. Golită. Ridicîndu-şi ochii, îl privi ca şi cum era un străin, un specimen nefamiliar al umanităţii pentru care ea nu simţea... nimic.

– Dacă nu pot să obţin anularea, atunci am să obţin divorţul.

Jordan strînse din dinţi cînd înţelese brusc că, după cît se părea, Tony îl minţise în legătură cu sentimentele lor unul faţă de altul.

– Fără consimţămîntul meu nu ai să-l obţii. Aşa că poţi să renunţi la ideea de a te căsători cu Tony.

– N-am nici cea mai mică intenţie să mă căsătoresc cu Tony. Reacţionă atît de vehement, încît Jordan se relaxă uşor. Şi nu am nici cea mai mică intenţie nici de a trăi ca soţia ta.

Starea lui de spirit se îmbunătăţi mult în urma negării oricărei dorinţe de a se căsători cu Tony, iar acum o studia fără supărare.

– Iartă-mă dacă sînt greu de cap, dar sînt mai curînd surprins că vrei o anulare a căsătoriei.

– Fără îndoială că eşti uimit să descoperi că există o femeie pe pămîntul ăsta care nu te consideră irezistibil, replică ea înverşunată.

– Şi de asta vrei o anulare? Pentru că nu mă găseşti irezistibil?

– Doresc o anulare, replică Alexandra privindu-l drept în ochi şi vorbind cu o voce politicoasă care-i contrazicea complet cuvintele, pentru că nu te plac.

– Nu mă cunoşti destul de bine ca să-ţi displac, o tachină el.

– O, da, te cunosc, replică sumbru Alex. Şi refuz să fiu soţia ta.

– N-ai de ales, scumpo.

Alintarea fără conţinut, formală, îi aprinse flăcări de mînie în obraji. Era exact genul de lucru la care s-ar fi aşteptat de la un libertin notoriu; nu-i de mirare că acum se presupunea că trebuia să-i cadă la picioare.

– Să nu-mi spui mie scumpo! Indiferent de preţ, am să mă eliberez de tine. Şi am de ales, hotărî ea sub imperiul momentului. Pot... pot să mă duc acasă, la Morsham, şi să-mi cumpăr o căsuţă acolo.

– Şi cum ai de gînd să plăteşti această căsuţă? întrebă el sec. Tu nu ai nici un ban.

– Dar... cînd ne-am căsătorit ai spus că ai trecut o mare sumă de bani pe numele meu.

– Care sînt ai tăi ca să-i foloseşti atîta vreme cît eu aprob modul în care îi cheltuieşti, clarifică Jordan lucrurile.

– Foarte oonvenabil pentru tine. Ți-ai dat singur bani.

Privită în această lumină, situația era atît de aproape de adevăr, încît pe Jordan aproape că-l apucă rîsul. Îi privi ochii albaștri zbuciumați și fața îmbujorată, întrebîndu-se de ce, încă de la început, l-a făcut întotdeauna să rîdă, întrebîndu-se de ce simțea această dorință devorantă de a o poseda și a o mîngîia. Se schimbase imens în cursul anului care trecuse, dar îi plăcea încă mai mult decît orice femeie ar fi sperat el vreodată să găsească.

– Toată discuția asta despre ce este legal mi-a amintit, mai curînd forțat, că am cîteva drepturi legale la care nu am ridicat pretenție de peste un an, zise și o prinse ferm de brațe trăgînd-o între picioarele lui.

– N-ai nici un pic de decență, izbucni Alexandra zbătîndu-se cuprinsă de panică. Sînt încă logodită legal cu vărul tău.

– Da, ăsta este un argument convingător, izbucni el într-un rîs puternic și profund.

– Nu vreau să mă săruți! îl avertiză furioasă Alexandra, împingîndu-l cu mîinile și lăsîndu-se pe spate.

– Păcat, replică moale și o trase la pieptul lui puternic, înconjurînd-o cu brațul și prinzîndu-i ca într-o capcană mîinile între trupurile lor, pentru că am de gînd să văd dacă mai pot să te înfierbînt.

– Îți pierzi timpul degeaba, strigă Alexandra, întorcîndu-și capul într-o parte, simțindu-se umilită cînd își aminti brusc cît de prostește de îndrăgostită fusese de el, cînd îi spusese că sărutările lui îi încălzesc inima și trupul. Din cîte auzise ea, sărutările lui Jordan Townsende făceau să crească temperatura la jumătate din populația feminină a Angliei. Eram o copilă naivă. Acum sînt femeie matură și am mai fost sărutată și de alți bărbați, care o fac la fel de bine ca tine. De fapt, chiar mai bine.

Jordan reacționă înfigîndu-și degetele mîinii libere în părul ei bogat și forțînd-o să-și întoarcă spre el capul.

– Cîţi au fost? o întrebă şi începu să i se zbată un muşchi al maxilarului.

– Zeci! O sută! zise ea cu voce strangulată.

– În acest caz, spuse cu voce joasă, ameninţătoare, trebuie să fi învăţat destul încît să mă înfierbînţi tu pe mine.

Înainte să poată răspunde, îi cuprinse gura cu o sete plină de furie, frămîntîndu-i buzele într-un sărut de pedeapsă care nu avea nimic comun cu cele cîteva sărutări delicate ale lui Tony, sau cu cele cîteva furate de curtezani prea înfierbîntaţi, dornici să vadă dacă le-ar permite unele libertăţi. Sărutul ăsta se deosebea de toate celelalte pentru că sub brutalitatea lui se simţea o persuasiune plină de dorinţă, o insistenţă ca ea să-i întoarcă sărutul, ce aproape că nu puteau fi negate – o promisiune că dacă ar ceda, sărutul ar putea fi delicat şi ar deveni ceva cu totul diferit.

Alexandra simţi această promisiune mută, o înţelese fără să ştie cum şi începu să tremure de groază, în timp ce gura lui o săruta aproape imperceptibil, începînd să se modeleze după contururile gurii ei, explorîndu-i buzele cu o intensitate lentă, scormonitoare, cerîndu-i să participe.

O uşoară tuse în spatele lui îl făcu pe Jordan să slăbească strînsoarea, iar Alexandra se răsuci, dar braţul lui o strînse şi mai tare de el, în timp ce amîndoi îl priveau pe Higgins îngrozit, care tocmai conducea trei bărbaţi, printre care şi lordul Camden, în bibliotecă.

Majordomul şi cei trei bărbaţi se opriră imediat.

– Vă cer iertare, excelenţa voastră! izbucni Higgins pierzîndu-şi firea pentru prima dată de cînd îl cunoştea Alexandra. Am înţeles că aţi spus că atunci cînd soseşte contele...

– Vin şi eu într-un sfert de oră, le spuse Jordan celor trei prieteni.

Plecară, dar nu înainte ca Alexandra să remarce expresiile amuzate de pe feţele lor şi se întoarse spre Jordan cu o furie plină de umilinţă.

– Or să creadă că avem de gînd să ne sărutăm încă un sfert de oră, izbucni ea. Sper că eşti satisfăcut...

– Satisfăcut? o întrerupse vesel studiind femeia plină de temperament, nefamiliară şi înfiorător de atrăgătoare care îl privea cîndva cu o admiraţie copilărească cu ochii ei albaştri, strălucitori. Copila ingenuă cu care se căsătorise nu mai exista! În locul ei era această minunată frumuseţe tînără, cu un temperament schimbător, faţă de care simţea dorinţa iraţională, de nestăpînit, de a o îmblînzi şi de a o face să răspundă aşa cum răspundea cîndva. Satisfăcut? întrebă el din nou. Cu acest jalnic simulacru de sărut? Nu.

– Nu asta am vrut să spun! strigă nefericită Alexandra. Acum trei zile mă căsătoream cu un alt bărbat. Nu ţi-a trecut prin cap ce ciudat trebuie să fi gîndit oamenii aceia cînd te-au văzut sărutîndu-mă?

– Mă îndoiesc că, indiferent ce am face noi, să pară cuiva ciudat, după ce au fost martorii spectacolului amuzant pe care l-am oferit tîrguindu-mă la căsătoria ta ca să-i pun capăt, răspunse Jordan, amuzat şi ironic în aceeaşi măsură.

Pentru prima dată îi trecu prin cap Alexandrei cît de comică trebuie să-i fi părut elitei înaltei societăţi scena din biserică – şi cît de jenantă trebuie să fi fost pentru el – şi simţi că o îneacă un rîs plin de satisfacţie.

– Dă-i drumul şi rîzi, o invită el sec urmărind-o cum se străduia vizibil să rămînă indiferentă. A fost al dracului de vesel.

– Nu în momentul acela, totuşi, puse ea lucrurile la punct cu o faţă foarte serioasă.

– Nu, fu şi el de acord şi un zîmbet languros, fantastic, îi cuprinse trăsăturile bronzate. Trebuia să-ţi fi văzut propria-ţi faţă cînd te-ai întors de la altar şi m-ai văzut

stînd acolo. Arătai de parcă ai fi văzut o stafie. O fracţiune de secundă păruse extraordinar de fericită – ca şi cum ar fi văzut pe cineva nespus de drag, îşi aminti Jordan.

– Tu arătai de parcă erai arhanghelul răzbunării, zise ea, îngrijorător de conştientă de farmecul pe care el începuse să-l emane brusc.

– Mă simţeam ridicol.

Fără să vrea, în inima Alexandrei înflori admiraţia pentru modul în care se autopersifla şi timp de o secundă ignoră tot ce aflase despre el. Timpul se derulă înapoi şi era din nou bărbatul zîmbitor, fermecător, irezistibil, chinuitor de frumos cu care se căsătorise, care o necăjea şi cu care se duelase cu nuiele de lemn într-un luminiş de pădure. Inconştientă că timpul trecea, privi în ochii lui cenuşii fermecători, în vreme ce mintea-i ameţită acceptă în sfîrşit, total şi definitiv, că era viu cu adevărat – că nu era un vis care va lua sfîrşit aşa cum se sfîrşiseră toate visele ei. Trăia! Şi, de necrezut, era soţul ei. Cel puţin pentru moment.

Atît de pierdută era în propriile-i gînduri, că-i trebui ceva timp înainte să-şi dea seama că privirea lui era aţintită asupra gurii ei şi că braţele lui o înconjuraseră trăgînd-o la piept.

– Nu! Eu...

Îi înăbuşi obiecţia cu un sărut nesăţios, delirant de excitant. Lipsit temporar de furia care-i alimentase rezistenţa, trupul trădător al Alexandrei îşi pierdu rigiditatea, iar strigătul de avertisment lansat de mintea ei fu înăbuşit de bătăile inimii şi de plăcerea uimitoare de a fi din nou în braţele soţului ei, pe care-l crezuse mort. O mînă mare, bărbătească, îi cuprinse ceafa, degetele lungi mîngîind şi alinînd, cealaltă mînă, trăgînd-o mai aproape de trupul lui masiv şi puternic.

Gura lui fierbinte, senzaţia pe care i-o crea apăsarea bărbăţiei lui trezite la viaţă – toate îi erau atît de dureros,

de chinuitor, de puternic de familiare, pentru că le trăise în visele ei de sute de ori. Ştiind că se joacă cu focul, îl lăsă să o sărute, permiţîndu-şi doar de data asta bucuria interzisă, ameţitoare, a gurii, a mîinilor şi a trupului lui. Dar nu răspunse, nu îndrăzni să răspundă.

Abandonîndu-i gura, Jordan o sărută cu căldură pe tîmplă.

– Sărută-mă, murmură, răsuflarea lui stîrnindu-i valuri de căldură în tot trupul. Sărută-mă, îi spuse fierbinte, plimbîndu-şi gura pe obrazul ei, înfiorîndu-i insistent curba sensibilă a gîtului şi a urechii. Mîna îi alunecă în părul bogat, ridicîndu-i faţa spre el, iar ochii i se scăldară provocator, uşor batjocoritor, într-ai ei. Sau ai uitat cum să o faci?

Alex ar fi murit mai degrabă decît să-l lase să creadă că a fost singurul bărbat care a sărutat-o pe gură în ultimele cincisprezece luni şi văzu că el simţea deja că ăsta este adevărul.

– Nu, spuse cu şovăială în glas. El îi cuprinse din nou gura, într-un sărut lung, răscolitor.

– Sărută-mă, prinţesă, îi ceru răguşit, plimbîndu-şi gura pe tîmplă, pe ureche, pe obraz. Vreau să văd dacă este tot atît de bine cum îmi amintesc.

Descoperirea chinuitor de dureroasă că nici el nu a uitat cele cîteva sărutări ale lor fu mai mult decît putea suporta Alexandra. Cu un geamăt mut de disperare îşi întoarse capul, gura venind în întîmpinarea buzelor lui şi începu să-i mîngîie pieptul. De data asta, cedă sub sărutul lui tandru, fierbinte şi răscolitor, iar în acel moment limba lui îi invadă gura, punînd stăpînire pe ea.

Pierdută în marea furtunoasă a dorinţei, confuziei şi aşteptării, Alexandra simţi cum mîna îi alunecă pe spate şi o trage mai aproape de el, dar în loc să se opună, îl prinse de umeri şi-şi modelă trupul, care simţea cum i se topeşte, după contururile lui tari. Cînd se lipi de el, Jordan se înfioră, o strînse mai tare, zdrobind-o de el, în

timp ce cu o mînă îi cuprinse sînul, mîngîindu-i cu delicateţe sfîrcul, iar sărutul său deveni tot mai pasionat, mai excitant, umplînd-o de o dorinţă mistuitoare. Sărutul lung şi lent, căldura provocatoare a mîinilor lui neobosite, tăria picioarelor lui şi a bărbăţiei pe care o simţea ca pe o presiune intimă, toate îşi exercitară puterea magică asupra Alexandrei; îi răspunse la sărut cu toată ardoarea şi pasiunea pe care le simţise cu multă vreme în urmă, numai că de data asta ezitarea timidă fu copleşită de dorinţa de a-l ţine strîns lipit de ea, de a pretinde măcar puţin timp că el era tot ce şi-a dorit ea să fie.

Gîndul că femeia din braţele lui îi răspunde la sărut cu o ardoare mai mare decît înainte, avu un efect devastator asupra trupului său înfometat. Cînd începu să-i exploreze buzele, o strînse cu putere în braţe, dorinţa aprinzîndu-i trupul ca un foc mistuitor, pulsîndu-i între coapse. Luptîndu-se să-şi înăbuşe dorinţa sălbatică de a o întinde pe covor şi de a o poseda acum şi acolo, îşi desprinse gura de a ei şi trase lung şi adînc aer în piept, expirîndu-l încet. Evident, soţia lui învăţase multe despre sărut în timp ce el putrezea în închisoare, îi trecu prin cap şi se întunecă.

Revenindu-şi încet din ceaţa dorinţei, Alexandra privi în ochii lui fascinanţi, urmărind ameţită trecerea de la înceţoşarea întunecată a pasiunii la enigmaticul lor cenuşiu-argintiu obişnuit, simţind cum realitatea recapătă uşor teren. Îi ţinea încă mîna în jurul gîtului şi îşi dădu seama că sub degete, pielea lui pur şi simplu ardea. Înfierbîntă-mă, îi ceruse el ademenitor.

Fu cuprinsă de mîndrie şi de satisfacţie cînd îşi dădu seama că tocmai asta făcuse, iar pe buze îi înflori un zîmbet în mod inconştient provocator. Ochii lui Jordan se îngustară cînd văzu zîmbetul plin de satisfacţie şi lumina vicleană din ochii ei verzi-albaştri. Strînse din dinţi şi îi dădu drumul din braţe, îndepărtîndu-se de ea.

– Complimentele mele, spuse el scurt, iar Alexandra văzu cum starea lui de spirit se schimbă evident şi brusc. Ai învăţat multe în ultimul an.

Cu un an în urmă, începu să reacţioneze încet mintea ei, Jordan o considerase o povară naivă, demnă de compătimire. Zîmbind artificial, zise cu uşurinţă:

– Cu un an în urmă mă considerai teribil de naivă. Acum te plîngi că nu sînt. Pur şi simplu nu există nici o cale ca să-ţi fie omul pe plac. Spre uimirea Alexandrei, Jordan nu negă că o considerase naivă.

– Putem discuta cum poţi să-mi placi diseară în pat, după ce mă întorc de la club. Între timp, continuă el cu tonul implacabil, autoritar, al celui care dă un verdict, vreau să fie clar înţelese cîteva lucruri: în primul rînd, iese din discuţie o anulare a căsătoriei. La fel şi divorţul. În al doilea rînd, nici un fel de dueluri, nu mai umbli de colo-colo cu pantalonii ăştia pe care-i porţi acum, nici un fel de curse în parcuri, nu ieşi în lume însoţită de alt bărbat decît de mine. Este clar? Nu ieşi însoţită de alt bărbat decît de mine!

Furia Alexandrei îi explodă în creier.

– Cine crezi că eşti? întrebă ea înroşindu-se de indignare. Nu se schimbase nici cît negru sub unghie în cei aproape doi ani care trecuseră. Încă dorea să o ţină departe de ochii lumii. Neîndoielnic că mai intenţiona încă să o trimită pachet la Devon.

– Eu ştiu cine sînt, Alexandra, se răsti el criptic. Nu ştiu totuşi cine eşti tu. Nu mai ştiu.

– Sînt sigură că nu, răspunse ea, controlîndu-şi impulsul de a-l avertiza că intenţionează să-l înfrunte. Ai crezut că te-ai căsătorit cu o femeie supusă, plină de adoraţie, care va alerga să-ţi îndeplinească cea mai mică dorinţă, nu-i aşa?

– Ceva de genul ăsta, recunoscu el aspru.

– Ei bine, nu ai aşa ceva.

– Voi avea.

– Greşiţi, excelenţa voastră, spuse şi se întoarse pornind spre uşă.

– Numele meu, o informă el pe un ton glacial, este Jordan.

Alexandra se opri, se întoarse pe jumătate, sprîncenele ei delicate încruntîndu-se într-o surprindere simulată. Cîndva, îşi dorise ca el să-i ceară să-i spună pe numele de botez; acum, îi făcea mare plăcere să-l refuze.

– Ştiu asta, zise, adăugînd cu o sfidare calmă, excelenţa voastră. Arătîndu-i astfel clar că nu doreşte intimitatea presupusă de folosirea numelui de botez, se întoarse, traversă camera, simţind cum ochii lui îi sfredelesc spatele, rugîndu-se să nu-i cedeze genunchii ce-i tremurau din cauza nervozităţii pe care se străduia să o ascundă. Cînd puse mîna pe clanţă, vocea lui joasă, rău prevestitoare, biciui tăcerea.

– Alexandra!

Fără să vrea tresări.

– Da? răspunse privind la el peste umăr.

– Gîndeşte-te bine înainte de a face greşeala să-mi sfidezi ordinele. Vei regreta, îţi promit.

În pofida alarmei provocate de vocea lui mieroasă, Alexandra îşi aruncă bărbia înainte.

– Ai terminat?

– Da. Trimite-l pe Higgins aici cînd ieşi.

Numele majordomului i-a amintit Alexandrei de soarta servitorilor ei şi se răsuci brusc, pregătită să lanseze un atac final.

– Data viitoare cînd vrei să te răzbuni pe mine pentru afronturi imaginare pe care ţi le-aş fi adus, fii bun şi nu amesteca servitorii în asta. Cei doi bătrîni pe care i-ai mazilit azi-dimineaţă la bucătărie sînt singurul lucru mai apropiat de un tată pe care l-am avut vreodată. Penrose m-a învăţat să pescuiesc şi să înot. Filbert mi-a făcut o casă pentru păpuşi cu propriile lui mîini, iar mai tîrziu

mi-a meşterit o plută şi m-a învăţat să vîslesc. Nu-ţi voi permite să-ţi baţi joc de ei sau să-i umileşti...

– Spune-i lui Higgins, o întrerupse el cu răceală, să le dea să facă orice-ţi convine ţie – atîta vreme cît nu este vorba despre holul de jos, de la intrare.

Cînd uşa se închise după ea, Jordan se aşeză pe scaun, încruntîndu-se sumbru. Realizase ceea ce îşi propusese, adică să o facă să înţeleagă regulile după care va trebui să trăiască de acum înainte şi era sigur că li se va supune. Ideea de a fi sfidat de o femeie, în special de una tînără, care cîndva îl idolatriza deschis, era de neconceput. Mai mult, dorinţa aproape de nestăpînit ce-i cuprinsese trupul cu cîteva minute în urmă l-a uluit, l-a speriat şi i-a displăcut profund – chiar dacă şi-a dat seama că anul de abstinenţă forţată fusese în parte cauza.

Alexandra nu va fi niciodată soţia supusă din visurile sale, îşi dădu seama Jordan, dar va găsi mari compensaţii în temperamentul ei aprig, impetuos. Nu-l va plictisi niciodată şi nu este o mincinoasă sau o laşă. Numai în ultima jumătate de oră îi prezentase o listă cu numele amantelor sale şi-şi recunoscuse sincer comportarea din ultimii doi ani; în acelaşi timp îl înfuriase, îl amuzase şi-l excitase sexual. Nu, categoric nu o să se plictisească cu ea.

Luînd pana de pe birou, o răsuci absent între degete, un zîmbet şovăitor spulberîndu-i expresia sumbră. Dumnezeule, era frumoasă, cu ochii mînioşi strălucind ca nişte flăcări verzui şi cu obrajii de alabastru îmbujoraţi de furie!

Atîta vreme cît se purta decent, avea de gînd să o lase să se bucure de toate avantajele poziţiei ei de ducesă de Hawthorne. Atîta vreme cît se purta decent...

Higgins apăru în uşă cu John Camden în urma lui.

– Presupun că faci progrese satisfăcătoare cu soţia ta, zise John zîmbind.

– O să se potolească, replică Jordan cu o convingere absolută.

– În acest caz poate că o să vii cu noi astă-seară la *White's?*

– Sigur, acceptă Jordan şi apoi începură să discute despre o afacere comună legată de o companie minieră.

CAPITOLUL 22

Din biroul lui Jordan, Alexandra se duse direct în holul de la intrare, unde îl informă pe majordom că Penrose şi Filbert nu mai sînt maziliţi la bucătărie, apoi îi ceru lui Higgins să-i trimită pe cei doi la ea, în salcnaşul de dimineaţă şi, cu un zîmbet imobil pe faţă, o porni de-a lungul holului.

De obicei salonaşul de dimineaţă, cu draperiile lui galben-strălucitoare şi cu vederea spre grădină, îi ridica mcralul, dar astăzi, cînd intră şi închise uşile după ea, zîmbetul pe care-l arborase pentru servitori dispăru brusc. Hotărîrea pe care şi-o impusese în hol dispăru şi ea cînd se îndreptă încet spre fereastră privind afară fără să vadă nimic. Se simţea ca şi cum tocmai dăduse o bătălie fizică cu o armată de uriaşi. Şi pierduse.

O cuprinseră ruşinea şi groaza, acoperindu-şi faţa cu mîinile şi înfruntînd cu amărăciune adevărul înspăimîntător. Fizic, nu era mai imună la Jordan Townsende decît fusese cu un an în urmă. O, da, putea rezista furiei lui, dar nu zîmbetului şi sărutărilor lui. Brutalitatea dulce a sărutului său îi devastase trupul, sufletul şi inima. În pofida experienţei şi rafinamentului pe care le căpătase în ultimele cîteva luni, în pofida a tot ceea ce ştia despre el, Jordan Townsende putea încă să-i trezească fiori fierbinţi de dorinţă, la fel ca atunci cînd nu era decît o copilă neştiutoare de şaptesprezece ani.

După atîta timp, zîmbetul lui o mai făcea încă să se topească, iar sărutările o umpleau de dorinţa de a se lăsa în voia lui. Oftă descurajată şi-şi sprijini fruntea de sticla rece a ferestrei. Din momentul în care ieşiseră ieri din biserică, fusese absolut convinsă că nu va mai putea să o facă niciodată să mai simtă ceva pentru el. Şi pentru a-i dovedi că greşea, nu a fost nevoie decît de zîmbetele lui languroase, de un sărut, de o atingere. Cînd era vorba de el, era la fel de sensibilă ca întotdeauna.

– Dumnezeule, spuse cu voce tare, ce vrăjitorie diabolică folosea bărbatul ăsta încît putea să aibă un asemenea efect asupra femeilor? Asupra ei, cînd nu-şi făcea nici un fel de iluzie că ar putea avea vreun sentiment măcar de tandreţe pentru ea.

Ce avea oare bărbatul ăsta că o făcea să simtă că a realizat ceva fără seamăn ori de cîte ori îl făcea să zîmbească sau să rîdă. Şi de ce oare mai avea sentimentul stupid, naiv, că, dacă ar încerca din răsputeri, ar putea însemna ceva special pentru el într-o zi – că ar putea fi cea care să-l îmblînzească şi să-l facă bun, să-i topească duritatea cinismului din privire. Fără îndoială că pe toate femeile le făcuse să simtă la fel, – că dacă s-ar strădui din răsputeri ar putea însemna pentru el ceva special, ce nu a însemnat nici o altă femeie; fără îndoială că asta a fost cauza pentru care amantele lui cu experienţă, rafinate, au făcut tot posibilul pentru a-i fi pe plac. Totuşi, ele nu s-au aflat în pericolul în care se afla ea, pentru că nu fuseseseră măritate cu el. Iar pentru seara asta, Jordan îşi pusese în minte să nu se limiteze numai la a-şi săruta soţia. „Putem discuta despre cum să îmi placi diseară în pat."

Diseară în pat... în pat... Mintea ei perfidă îi readuse amintirile copleşitoare ale nopţii petrecute la han, iar Alexandra scutură furioasă din cap, încercînd să nege căldura ce i se răspîndea deja în tot trpul. Nu putea lăsa, nu îl va lăsa să se culce cu ea în noaptea asta şi în nici o

altă noapte. Cum îndrăzneşte să creadă că va intra din nou în viaţa ei şi se va urca din nou în patul ei, iar asta fără să se prefacă măcar că o curtează, aşa cum acum ştia că era de aşteptat din partea gentlemenilor din lumea bună? Jordan nu se obosise niciodată să-i facă şi ei curte, se gîndi furioasă şi inconsecventă.

După ea, putea să-şi consume ardoarea amoroasă într-unul din zecile de alte paturi de aici, din Londra, ocupate de alte zeci de femei – toate după cum se vorbeşte – dornice întotdeauna să-i primească favorurile. Fără îndoială că asta făcuse şi noaptea trecută. Probabil că fusese la amanta lui. Iar în seara asta va merge probabil la alta, înainte de a veni în patul ei.

Gîndul o înfurie atît de tare, încît o făcu să se simtă fizic rău. Luîndu-şi mîinile de pe faţă, privi în jurul încăperii vesele, ca şi cum ar fi căutat o modalitate de a scăpa. Cumva, oricum, hotărî ea cu disperare, ca să rămînă întreagă la minte şi pentru liniştea ei, trebuia să plece de aici. Să fugă de el. Nu dorea să mai fie confruntată cu un alt dezastru emoţional. Dorea pace. Pace, şi linişte, şi adevăr pentru tot restul vieţii.

La gîndul de a părăsi Londra şi pe noii ei prieteni, simţi durerea unei pierderi, compensată însă de ideea că altundeva va găsi pace şi linişte. Nu era acasă decît de o zi şi deja începuse să o chinuiască gelozia. Ideea de a se întoarce la Morsham, la care se gîndise sub imperiul momentului ieri, cînd vorbea cu Melanie, deveni acum şi mai ademenitoare, prefigurîndu-se la orizontul minţii ei ca un rai minunat care o aştepta.

Dar dacă se va întoarce la vechea ei viaţă ştia că nu se mai punea problema să aştepte liniştită ca soarta să-i întindă o mînă. Soarta hotărî ea, nu-i fusese niciodată un aliat de încredere. Soarta o forţase să se căsătorească cu bărbatul care nu o dorea şi care, mai mult, era un ticălos. Soarta îl adusese înapoi şi acum se presupunea că ea trebuia să se supună fără să crîcnească capriciilor

unui bărbat care continua să nu o dorească şi care, nu numai că era ticălos, dar era un ticălos arogant, nesimţitor, dictatorial.

Femeile, aflase ea cu durere, nu erau nimic altceva decît sclave, în special în clasele superioare, unde erau alese ca iepele, după legăturile de sînge, de către bărbaţi, care se culcau cu ele pentru a avea moştenitori, fiind apoi mînate la păscut. Totuşi, ea nu era o femeie neajutorată, care să provină dintr-o familie de viţă nobilă, îşi zise Alexandra remontîndu-se. Avusese grijă de ea însăşi, de mama ei, de casă şi de cei doi bătrîni într-un mod aproape satisfăcător de la vîrsta de paisprezece ani.

Acum,ca femeie matură, se poate întoarce categoric la vechiul ei mod de viaţă, reuşind să se descurce mai bine decît înainte. Va face ceea ce sperase bunicul ei, va porni de unde lăsase lucrurile, învăţînd copiii să scrie şi să citească. Acum era o femeie căsătorită respectabilă şi simţea aproape cu certitudine că sătenii nu o vor condamna pentru purtarea ei lipsită de decenţă de atunci, cu mult timp în urmă. Şi chiar dacă ar ostraciza-o, Alexandra ar prefera să trăiască precum o proscrisă pînă cînd o vor ierta mai degrabă, decît să continue să fie ceea ce era acum – un fulg în voia capriciilor sorţii şi ale unui bărbat grosolan şi imposibil de îmblînzit.

Acum era momentul, decise ea fermă, să-şi ia în mîini propria viaţă şi să hotărască direcţia ei. Ultimul lucru era uşor de realizat – pentru ea nu exista decît o singură direcţie – înapoi. Se va întoarce acasă şi va fi stăpînă pe viaţa ei. Dar pentru a înfăptui lucrul ăsta, trebuia să-l determine pe soţul ei nedorit să renunţe la hotărîrea absurdă de a o păstra ca soţie. Şi avea nevoie de bani.

Iar asta o îngrijora cel mai mult. Singurii bani pe care îi avea, erau din ultima sumă trimestrială pe care i-o dăduse Tony, dar nu erau de ajuns pentru a închiria o casă, a cumpăra lemne de foc pentru iarnă şi pentru a

cumpăra lucrurile de care ea, Penrose şi Filbert vor avea nevoie pînă cînd vor pune pe picioare o grădină de zarzavat. Pentru toate astea îi trebuiau de zece ori mai mulţi bani decît avea. Nu putea să vîndă bijuteriile pe care i le dăduseră Tony şi ducesa pentru că erau moştenirea familiei şi, de fapt, nu erau ale ei. Singurul lucru de valoare pe care îl avea, era ceasul bunicului ei. Îl va vinde, hotărî Alexandra, simţind cum o cuprinde gheara durerii. Va trebui să-l vîndă, şi repede, fără să piardă timp preţios. Timpul, îşi dăduse ea seama îngrozită, era aliatul lui Jordan şi inamicul ei. Dîndu-i timp suficient şi aflîndu-se în apropierea lui, se îngrozea că pînă la urmă ar putea să cadă topită de dorinţă în braţele lui Jordan.

Simţindu-se ceva mai bine acum, că avea un plan, Alexandra se îndreptă spre masa unde lua întotdeauna ceaiul după meciurile de scrimă cu Tony şi se aşeză. Tocmai îşi turna o ceaşcă de ceai cînd se prezentară cei doi bătrîni şi credincioşi prieteni.

– Doamne Dumnezeule, domnişoară Alexandra, de data asta sînteţi la mare ananghie, exclamă Filbert fără tact, formalism sau introducere, privind-o cu ochii săi miopi, prin ochelarii cumpăraţi de ea şi care îi dădeau posibilitatea să vadă mult mai bine decît înainte. Aproape frîngîndu-şi mîinile de îngrijorare, se aşeză vizavi de ea la masă, aşa cum făcea întotdeauna cînd erau o familie la Morsham. Se aşeză şi Penrose încordîndu-se să-l audă pe Filbert care continuă: am aflat ce v-a spus ducele ieri, cînd eraţi singuri, şi i-am zis şi lui Penrose. Soţul dumneavoastră este un om dur, ăsta-i adevărul gol-goluţ, altminteri nu s-ar fi purtat cu dumneavoastră aşa. Ce aveţi de gînd pe viitor? o întrebă îngrijorat de soarta ei.

Alexandra îi privi pe cei doi bătrîni care o îngrijiseră, o alintaseră şi-i ţinuseră tovărăşie toată viaţa şi zîmbi cu afecţiune. Nu avea rost să-i mintă, ştia asta; deşi fizic îi lăsaseră puterile, mintea le era ageră. De fapt, erau

aproape tot atît de ageri ca pe vremuri, cînd nu putea să recurgă la nici un truc pe care ei să nu-l anticipeze.

– Vreau să ne întoarcem la Morsham, spuse ea dîndu-şi îngrijorată părul de pe frunte.

– Morsham! şopti Penrose cu veneraţie ca şi cum ar fi rostit Rai.

– Dar pentru asta am nevoie de bani şi tot ce am este ce mi-a mai rămas din ultima alocaţie trimestrială dată de Tony.

– Bani! rosti Filbert sumbru. Întotdeauna aţi dus lipsă de bani, domnişoară Alexandra. Chiar şi cînd era în viaţă tatăl dumneavoastră, blestemat fie...

– Opreşte-te, zise Alexandra. Nu este bine să-i vorbeşti de rău pe morţi.

– După părerea mea, declară Penrose cu mare dispreţ, aţi greşit cînd i-aţi salvat viaţa lui Hawthorne. Nu pe bandit, ci pe el ar fi trebuit să-l fi împuşcat.

– Iar după aia, începu şi Filbert, ar fi trebuit să-i înfigeţi şi un ţăruş în inimă, ca vampirul să nu se mai poată întoarce din morţi, aşa, şi să vă chinuie viaţa.

Acest discurs însetat de sînge o făcu pe Alexandra să se cutremure şi să izbucnească în acelaşi timp în rîs. Apoi deveni serioasă şi spuse cu voce hotărîtă, care nu admitea nici o contrazicere:

– Ceasul de aur al bunicului este în sertarul de lîngă patul meu. Vreau să-l duceţi în Bond Street şi să-l vindeţi bijutierului care vă va da cel mai bun preţ.

Penrose deschise gura să protesteze, dar văzînd încăpăţînarea bărbiei ei mici, dădu fără tragere de inimă din cap.

– Fă-o acum, Penrose, înainte să mă răzgîndesc, spuse cu vocea îndurerată.

După ce plecă Penrose, Filbert se întinse peste masă şi puse mîna peste a Alexandrei.

– Eu şi Penrose avem o mică sumă pe care am pus-o deoparte în ultimii douăzeci de ani. Nu este prea mult; şaptesprezece lire şi doi shillingi.

– Nu, categoric nu, spuse Alexandra foarte fermă. Trebuie să vă păstraţi...

Din hol se auziră paşii apăsaţi ai lui Higgins, iar Filbert se ridică cu o agilitate surprinzătoare.

– Higgins se face ca purpura ori de cîte ori ne vede că stăm prieteneşte de vorbă, îi explică inutil Filbert Alexandrei, în timp ce luă iute şervetul galben de lîngă farfuria ei şi începu să strîngă energic firimiturile inexistente de pe masă. Şi aşa îi găsi Higgins, privindu-i aprobator, cînd intră pentru a o informa că sir Roderick Carstairs doreşte să fie anunţat excelenţei sale.

În cîteva minute, Roddy intră, se aşeză la masă, se uită arogant la Filbert, făcîndu-i semn cu capul să-i toarne şi lui o ceaşcă de ceai, şi începu să-i povestească vesel detaliile delicioase ale vizitei pe care i-o făcuse seara trecută lui Hawk.

Cînd ajunse la jumătatea relatării sale uluitoare, Alexandra aproape că sări de pe scaun şi-i şuieră într-o şoaptă acuzatoare:

– Tu i-ai spus toate lucrurile astea despre mine? Tu?

– Încetează să mă mai priveşti în felul ăsta, Alex, zise Roddy cu o nonşalanţă plictisită turnîndu-şi lapte în ceai. I-am spus toate astea ca să mă asigur că ştie că ai fost succesul sezonului, astfel încît cînd o să descopere – şi te asigur că o va face – deci, cînd o să descopere că te-ai făcut de rîs din cauza lui cînd ai ieşit prima dată în lume, nu va mai fi chiar atît de mulţumit de el însuşi. Melanie a fost la mine aseară şi mi-a sugerat să fac asta, exact asta, dar ideea îmi trecuse deja prin cap şi fusesem la Hawk. Ignorînd expresia ei îndurerată, continuă vesel: am făcut-o şi pentru că am vrut să-i văd faţa cînd aude ce-i spun, deşi nu ăsta a fost motivul principal pentru care m-am dus la el, cum tocmai ţi-am

explicat, Alex, adăugă sorbind delicat din ceai şi punînd ceaşca de *Sevres* înapoi pe farfurioară. Practic, faptul că am alergat în Mount Street ca să-l văd aseară a fost primul gest cu adevărat nobil din viaţa mea – şi un indiciu, mă tem, că am început să capăt o slăbiciune de caracter, de care tu eşti vinovată.

– Eu? zise Alexandra atît de uimită şi de abătută, încît începu să simtă că ameţeşte. Despre ce slăbiciune de caracter este vorba?

– Nobleţea, draga mea. Cînd mă priveşti cu ochii ăia mari şi frumoşi ai tăi, am deseori sentimentul îngrozitor că vezi ceva mai bun şi mai frumos în mine decît văd eu cînd mă privesc în oglindă. Seara trecută m-am simţit brusc obligat să fac ceva mai bun şi mai frumos, aşa că m-am grăbit spre Hawk plin de nobila intenţie de a-ţi salva mîndria. Acum, cînd mă gîndesc la asta, aproape că sînt supărat pe mine. Avea o privire în care se citea atît dezgust faţă de el însuşi, încît Alexandra îşi ascunse în grabă zîmbetul în spatele ceştii de ceai, în timp ce el continuă: din nefericire, gestul meu nu a fost preţuit. Nu sînt sigur că Hawk m-a ascultat cu atenţie, deşi am dat din gură mai bine de o jumătate de oră.

– A auzit tot ce i-ai spus, nu-ţi face nici o problemă, zise sec. În dimineaţa asta mi-a prezentat o listă enumerînd în scris exact greşelile despre care i-ai vorbit şi mi-a cerut să le recunosc sau să le dezmint.

– A făcut-o, zău? ochii lui Roddy se măriră de plăcere. M-am gîndit că am lovit la ţintă seara trecută, dar cu Hawk nu poţi să ştii niciodată! Ai recunoscut sau ai negat ce scria pe listă?

Prea încordată şi îngrijorată ca să mai stea pe scaun, Alexandra puse ceaşca jos şi cu o privire de scuză se ridică îndreptîndu-se spre micuţa canapea de lîngă fereastră, înfoind fără să fie nevoie pernele de pe ea.

– Le-am recunoscut, fireşte.

Roddy se răsuci pe scaun, studiindu-i profilul cu mare interes.

– Bănuiesc atunci că lucrurile nu stau tocmai roz în cadrul cuplului reunit? Cînd Alexandra confirmă absentă din cap, el zîmbi de plăcere. Îţi dai seama, presupun, că întreaga societate stă ca pe ghimpi aşteptînd să vadă dacă ai să cedezi din nou farmecului legendar al lui Hawk? Pronosticurile, în momentul de faţă, sînt de patru la unu că pînă la Cursa Regală vei fi o soţie plină de adoraţie.

Alexandra se răsuci iute, privindu-l cu o groază plină de furie.

– Ce-ai spus? întrebă cu dezgust, neputîndu-şi crede urechilor. Despre ce vorbeşti?

– Despre pariuri, spuse Roddy scurt. Pronosticurile sînt patru la unu că la Cursa Regală îţi vei prinde panglica de braţul lui Hawk şi-l vei aclama plină de dragoste. Foarte domestic!

Alexandra nu a ştiut pînă acum că putea simţi atîta repulsie faţă de oameni pe care începuse să-i îndrăgească.

– Oamenii fac pariuri pe asemenea lucruri? izbucni ea.

– Fireşte. În ziua Cursei Regale există tradiţia ca o doamnă să-şi arate simpatia pentru un gentleman care participă la cursă scoţîndu-şi panglica de la pălărie şi legîndu-i-o ea însăşi de braţ ca să-i poarte noroc şi să-l încurajeze. Este una dintre puţinele manifestări publice de afecţiune pe care noi, cei din elita înaltei societăţi, le încurajăm – în principal, cred eu, pentru că discuţile în legătură cu cine ce panglică va purta în cele din urmă, ne oferă un prilej minunat de bîrfă şi de supoziţii pentru lunile lungi de iarnă care urmează. În acest moment, pariurile sînt patru la unu că tu îţi vei prinde panglica de braţul lui Hawk.

Distrasă pe moment de la problemele ei majore de un detaliu minor, Alexandra îl privi bănuitoare.

– Tu pe cine pariezi?

– Nu m-am hotărît încă. M-am gîndit să trec mai întîi pe aici – să testez atmosfera – înainte de a mă duce la *White's*. Ştergîndu-se elegant cu un şervet la gură, Rody se ridică, îi sărută mîna, şi spuse cu un ton provocator: ei bine, draga mea, cum o să fie? Îţi vei demonstra afecţiunea pentru soţul tău la 7 septembrie oferindu-i culorile tale, spre a le purta în cursă?

– Fireşte că nu! spuse Alexandra simţind un fior interior la ideea de a se da într-un asemenea spectacol public pentru un bărbat despre care toată lumea ştia că nu-i păsa nici cît negru sub unghie de ea.

– Eşti foarte sigură? Nu mi-ar plăcea să pierd o mie de lire.

– Banii tăi sînt în mare siguranţă, spuse amar Alexandra prăbuşindu-se pe canapeaua înflorată şi privindu-şi mîinile. Era la jumătatea drumului spre uşă cînd îl strigă şi sări în picioare ca şi cum pernele de sub ea luaseră foc. Plină de veselie se îndreptă spre nobilul uimit.

– Roddy, eşti minunat! Eşti extraordinar! Dacă nu aş fi avut deja un soţ, te-aş fi luat pe tine.

Roddy nu spuse nimic la această declaraţie care îl flata, dar o privi cu o plăcere plină de îngrijorare, ridicînd întrebător dintr-o sprînceană.

– Te rog, te rog mult, vrei să-mi faci un serviciu? îi ceru ea cu drăgălăşenie.

– Ce anume?

Alexandra trase adînc aer în piept, nevenindu-i să creadă că soarta tocmai îi oferise o soluţie perfectă pentru ceea ce părea să fie o dilemă fără ieşire.

– Ai putea... se poate... să faci un pariu în numele meu?

În privirea lui uşor uimită apăru brusc o lumină ce arăta că a înţeles, apoi o strălucire de veselie.

– Cred că aş putea. Poţi să acoperi pariul în cazul în care pierzi?

– N-am cum să pierd! zise ea încîntată. Dacă am înţeles bine ce ai spus, ca să cîştig, tot ce trebuie să fac este să merg la Cursa Regală şi să nu-mi leg panglica de braţul lui Hawk.

– Asta este tot ce trebuie să faci.

De-abia putîndu-şi stăpîni înflăcărarea, Alexandra bătu din palme şi-l privi iscoditoare.

– Spune că faci asta pentru mine, Roddy – este mult mai important pentru mine decît îţi poţi închipui.

– Fireşte că am să o fac, zise cu un zîmbet răutăcios, privind-o cu respect şi aprobare. Niciodată nu ne-am plăcut prea mult, eu şi soţul tău, după cum cred că fără îndoială ai ghicit. O văzu zîmbind nedumerită şi oftă exagerat din cauza naivităţii ei. Dacă soţul tău mi-ar fi făcut plăcerea să rămînă mort şi dacă Tony ar fi dat ortul popii fără nici un moştenitor, eu – sau moştenitorii mei – aş fi fost următorul Hawthorne. L-ai văzut pe fratele lui Tony, Berty – este un băiat fragil care, în pofida celor douăzeci de ani ai lui, pare cu un picior în groapă. S-a întîmplat ceva la naşterea lui, mi s-a spus.

Alexandra, care nu avea nici cea mai mică idee că Roddy se află atît de sus pe lista moştenitorilor, dădu încet din cap.

– Ştiam că te înrudeşti cu noi, cu familia Townsende vreau să spun, dar credeam că nu este decît o legătură de rudenie îndepărtată, veri de-al patrulea, sau de-al cincilea.

– Aşa este. Dar cu excepţia taţilor lui Jordan şi lui Tony, restul bărbaţilor din familia Townsende au avut nenorocul să li se nască numai fete, nu băieţi, şi nici măcar fete prea multe. Bărbaţii din familia noastră par să moară foarte tineri şi nu sînt nici foarte prolifici în asigurarea moştenitorilor, deşi – adăugă el în mod intenţionat, încercînd să o şocheze – categoric nu din cauză că nu doresc să încerce!

– Mă tem că din cauza prea multor căsătorii între rude de acelaşi sînge, conchise Alexandra, reuşind să se

controleze astfel încît pe faţă să nu i se citească stînjeneala provocată de remarca îndrăzneaţă făcută de Roddy în legătură cu faptul că nu erau totuşi lipsiţi de dorinţa de a face dragoste. Ştii, acelaşi lucru este valabil şi pentru cîinii ciobăneşti. Toată această societate are nevoie de sînge proaspăt, altminteri în curînd or să înceapă să se scarpine după urechi sau să le cadă părul.

Aruncîndu-şi capul pe spate, Roddy izbucni în rîs.

– Copil lipsit de respect! zise el zîmbind. Ai învăţat să rămîi calmă cînd te şochează ceva, dar nu mă prosteşti totuşi pe mine. Continuă să exersezi! Şi acum, înapoi, la afaceri. Cît vrei să pariezi?

Alexandra îşi muşcă buzele de teamă să nu o ofenseze pe Doamna Soartă, care în sfîrşit îi zîmbea, dacă nu se arăta prea lacomă.

– Două mii de lire, începu ea dar se opri cînd Filbert, care se afla în spatele lui Roddy, izbucni într-o tuse puternică, dregîndu-şi apoi vocea cu un „Hm!" plin de semnificaţie.

Cu ochii plini de veselie, Alexandra îl privi pe Filbert, apoi pe Roddy şi amendă scurt.

– Două mii şaptesprezece lire...

– Hm! tuşi Filbert din nou. Hmm!

– Două mii şaptesprezece lire şi doi shillingi, interveni din nou ascultătoare Alexandra.

Roddy, care nu era prost, se întoarse încet şi-l cîntări din priviri pe valetul despre care Alexandra îi spusese cu cîteva săptămîni în urmă că era cu ea de cînd era mică.

– Cum te cheamă? tărăgănă cuvintele Roddy, privindu-l pe Filbert cu o încîntare plină de aroganţă.

– Filbert, my lord.

– Presupun că tu eşti proprietarul celor şaptesprezece lire şi doi shillingi?

– Da, my lord. Eu şi Penrose.

– Şi Penrose cine este?

– Majordomul secund, răspunse Filbert şi apoi, pierzîndu-şi controlul, adăugă cu ciudă: sau aşa era pînă cînd excelenţa sa a venit aici azi-dimineaţă şi l-a demis.

– Încîntător, murmură el cu privirea parcă rătăcindu-i undeva departe, dar revenindu-şi se înclină ceremonios în faţa Alexandrei.

– Nu cred că vei fi la balul familiei Lindworthy în seara asta?

Alexandra ezită o fracţiune de secundă, după care spuse cu un zîmbet ştrengăresc.

– Deoarece soţul meu are deja program în seara asta, nu văd de ce să nu vin. Absolut de necrezut şi în mod miraculos, va avea în curînd destui bani ca să trăiască bine la Morsham zece ani. Pentru prima dată în viaţa ei simţea gustul independenţei, al libertăţii, iar libertatea era o binecuvîntare. Era dulce, era divină! Era mai ameţitoare decît vinul. O făcea îndrăzneaţă. Cu ochii strălucitori de încîntare, spuse: Şi Roddy, dacă tot mai doreşti să-ţi încerci îndemînarea la floretă cu mine, cred că mîine dimineaţă ar fi excelent. Invită pe oricine vrei tu să ne urmărească. Invită întreaga lume.

Pentru prima dată Roddy nu se simţi în largul său.

– Chiar şi scumpul nostru Tony, care-ţi permtiea să faci ce vrei, a refuzat să te lase să duelezi cu vreunul dintre noi. Nu este foarte înţelept, draga mea, iar soţului tău nu o să-i prea convină cînd o să audă.

– Îmi pare rău, Roddy, zise ea imediat plină de căinţă. Nu vreau să fac nimic ce ţi-ar putea crea dificultăţi cu...

– Sînt preocupat pentru tine, scumpa mea copilă, nu pentru mine. Pe mine nu mă paşte nici un fel de pericol. Hawk nu o să mă provoace la duel – amîndoi sîntem prea civilizaţi ca să oferim un spectacol public de temperamente necontrolate – asta fiind de fapt un duel. Pe de altă parte, adăugă sincer Roddy, sînt sigur că va căuta orice prilej ca să-mi aranjeze puţin faţa în particular. Nici o teamă, adăugă el cu mare nonşalanţă,

mă pot descurca cu pumnii mei. Contrar a ceea ce s-ar putea să gîndeşti tu despre mine, sub hainele astea fine pe care le port se află totuşi un bărbat! Depunînd un sărut galant pe mîna ei, adăugă sec: am să te văd diseară la balul familiei Lindworthy.

După ce plecă Roddy, Alexandra începu să rîdă uitîndu-se în sus.

– Îţi mulţumesc, îţi mulţumesc, îţi mulţumesc! se adresă ea Domnului, sorţii şi tavanului frumos ornat. Roddy îi dăduse soluţia pentru prima parte a problemei ei, indicîndu-i o sursă pentru a obţine bani, iar în momentul ăsta tocmai îi trecuse prin cap soluţia la cea de-a doua parte a problemei. În ultimele două zile constatase că Jordan Townsende este obişnuit ca toţi cei din jurul lui, inclusiv soţia sa, să-l asculte orbeşte şi cerea asta.

Ca atare, decise veselă Alexandra, sfidarea era în mod evident cheia spre libertate. Erau necesare cîteva sfidări imediate şi flagrante – care să-i strice liniştea, să-i ia în derîdere autoritatea şi, cel mai important, să-i arate în modul cel mai clar posibil că i- ar fi mult mai bine dacă Alexandra ar dispărea din calea lui şi din viaţa lui.

– Excelenţei sale, afirmă fără respect Filbert, nu o să-i placă să pariaţi împotriva sa sau să ieşiţi în seara asta. Cu o încruntătură plină de îngrijorare, adăugă: am tras cu urechea şi l-am auzit spunînd că nu aveţi voie.

Alexandra izbucni în rîs şi îl linişti pe bătrînul îngrijorat.

– Nu o să ştie niciodată despre pariu, declară ea veselă. Iar dacă nu-i place să ies presupun că mă poate trimite înapoi la Morsham! Sau îmi acordă divorţul! Fredonînd o melodie veselă, porni vioaie de-a lungul holului şi urcă scările. În două luni, cînd îşi va încasa cîştigul, va putea să-l părăsească pe Jordan Townsende ca o femeie bogată după standardele de la Morsham. La fel de încîntată era şi de faptul că va fi făcut rost de aceşti bani folosindu-şi propria viclenie şi că Jordan nu va şti niciodată cum i-a obţinut. În uşa biroului lui, Jordan

care tocmai îşi lua rămas-bun de la oaspeţii săi, se opri şi se întoarse urmărind-o cu privirea cum urca veselă scara şi pe buze îi apăru un zîmbet uşor. Alexandra, îşi dădu el seama, are o voce destul de drăguţă. O voce frumoasă! Şi ce ispititor îşi mişca şoldurile. Foarte ispititor!

Încrederea pe care o căpătase în după-amiaza aceea deveni şi mai puternică în timp ce stătea în faţa mesei de toaletă, cu capul întors spre ceasul de pe poliţa căminului. Cu o oră şi jumătate în urmă, cînd Jordan a intrat în apartamentul lui care se învecina cu al ei, l-a auzit spunîndu-i valetului că în seara asta se va duce la club, la *White's*. În urmă cu douăzeci de minute plecase.

White's nu era departe de reşedinţa familiei Lindworthy şi pentru a nu risca nici cea mai mică posibilitate ca Jordan să mai fi întîrziat pe jos sau să-l întîlnească pe drum, se gîndi că era cel mai bine să-i dea timp suficient să ajungă la destinaţie înainte ca ea să plece.

Acum trebuie să fi ajuns, categoric, îşi spuse şi întorcîndu-se spre micuţa franţuzoaică, pe care ducesa i-o angajase pentru a-i fi cameristă, o întrebă veselă:

– Arăt bine, Marie? Dar Alexandra ştia că niciodată nu arătase mai bine.

– Or să rămînă fără cuvinte, excelenţa voastră, spuse Marie zîmbind cu certitudine.

– De asta mă tem, zîmbi mîhnită Alexandra, privind în oglindă superba rochie de culoarea lămîii care-ţi tăia răsuflarea, crăpată pe umeri în pliuri mici care se încrucişau peste bust într-o diagonală ce-i punea în valoare sînii şi cobora într-un adînc decolteu în formă de V. Un cordon lat cu pliuri orizontale îi încingea talia subţire, revărsîndu-se apoi ca o spumă peste fusta amplă a rochiei.

Îşi pusese mănuşi lungi asortate, ce urcau mult peste cot, iar diamantele de la gît şi urechi aruncau mii de

stele. Părul ei strălucitor era ridicat într-un coc elegant în care era împletit cu artă un şir de diamante.

Simplitatea izbitoare a coafurii îi scotea în evidenţă trăsăturile fin sculptate, făcînd-o să pară mai rafinată, ca pentru a-i compensa tinereţea şi a completa minunata ei rochie de mătase. Luîndu-şi micuţa poşetă bătută în mărgeluţe, Alexandra spuse veselă:

– Nu mă aştepta, Marie. Am să-mi petrec noaptea la o prietenă. Nu era purul adevăr, dar Alexandra nu avea de gînd să-l lase pe Jordan Townsende să facă din nou dragoste cu ea; iar cel puţin pentru noaptea asta avea un plan ca să împiedice acest lucru.

White's, cel mai exclusivist club particular din Anglia, părea exact aşa cum era cînd Jordan fusese acolo ultima oară, cu mai bine de un an în urmă. Şi totuşi, din momentul în care păşi în sala majestuoasă, deveni conştient că în acea seară ceva este subtil diferit.

Era diferit şi totuşi acelaşi; fotolii confortabile erau aşezate în jurul unor mese joase astfel încît să te poţi lăsa pe spate şi să te relaxezi cînd pierzi sau cîştigi la cărţi. Cartea uriaşă în care se treceau pariurile – o carte tot atît de sacrosanctă pentru jucătorii de la *White's* cum era *Biblia* pentru un metodist – se afla la locul ei obişnuit. Numai că în seara asta în jurul ei erau strînşi mult mai mulţi bărbaţi ca de obicei, remarcă Jordan.

– Hawthorne! exclamă o voce puternică – prea puternică, şi bărbaţii strînşi în jurul cărţii de pariuri se îndreptară ca la comandă şi porniră cu toţii spre Jordan.

– Ne bucurăm că te-ai întors, Hawk, spuse lordul Hurley, strîngîndu-i mîna.

– Este minunat să te vedem din nou, Hawk! exclamă altcineva, în timp ce prietenii şi cunoştinţele se înghesuiau în jurul lui, toţi dornici să-i ureze bun venit acasă. Puţin cam prea dornici, se gîndi Jordan.

– Bea ceva, Jordan, zise zîmbind lordul Camden şi fără nici un fel de ceremonie luă un pahar cu *Madeira* de pe o tavă cu care tocmai trecea un valet, punîndu-i-l lui Jordan în mînă.

Cu un zîmbet uşor nedumerit, văzînd comportarea stranie a lui Camden, Jordan înapoie paharul valetului.

– Whisky, comandă el scurt şi, scuzîndu-se, se îndreptă spre cartea de pariuri.

– Pe ce fel de fleacuri se mai pariază astăzi? întrebă el. Sper că nu pe curse de porci. Şase bărbaţi îi blocară brusc calea, desfăşurîndu-se într-un semicerc în faţa cărţii de pariuri şi toţi şase izbucniră deodată într-o conversaţie agitată. „Ai trecut prin momente grele... Ai suferit mult... Vorbeşte-ne despre... Ce face lordul Anthony? Bunica ta se simte bine?"

Fără să-l vadă Jordan, lordul Camden făcu un semn din cap în sensul că blochează inutil cartea de pariuri, iar banda loială de soţi compătimitori se dădu în lături.

– Bunica se simte bine, Hurly, spuse Jordan trecînd printre ei spre carte. La fel şi Tony. Sprijinindu-şi mîna pe spătarul unui scaun, Jordan se apleacă uşor, frunzărind paginile aşa cum făcuse mai devreme cu un vraf de ziare mai vechi, pentru a se pune la punct cu ce se mai petrecuse în lume. Se pariase pe orice, de la anticiparea datei următorului viscol pînă la greutatea primului născut al bătrînului Bascombe.

Cu opt luni în urmă, constată ironic Jordan, tînărul lord Thornton pariase o mie de lire că tînărul său prieten contele Stanley va fi nevoit ca, două luni mai tîrziu, la 20 decembrie, să rămînă la pat din cauza unui deranjament stomacal. La 19 decembrie, Thornton pariase o sută de lire că Stanley nu va putea mînca deodată o duzină de mere. Stanley cîştigase pariul. Dar în ziua următoare pierduse aproape o mie de lire. Jordan rîse ridicîndu-şi privirea spre prietenii săi şi remarcă sec:

– Văd că Stanley este la fel de credul ca înainte.

Devenise o tradiţie oa membrii mai în vîrstă, mai înţelepţi şi mai bogaţi ai clubului să facă diferite remarci în legătură cu prostiile pe care pariau cei mai tineri. Taţii celor şase bărbaţi se îngrămădiseră şi ei înaintea fiilor lor în jurul acestei cărţi – la fel ca taţii lor mai înainte, făcînd exact acelaşi lucru.

În trecut, la remarca lui Jordan, prietenii săi ar fi răspuns cu istorioare amuzante despre alte pariuri sau i-ar fi amintit de propriile lui pariuri nesocotite. Astăzi, toţi cei şase zîmbeau stînjeniţi şi nu spuneau nimic.

După ce le aruncă o privire plină de nedumerire, Jordan se întoarse din nou la carte. O tăcere de moarte se lăsase peste întregul club, gentlemenii de la mesele de joc oprindu-se şi aşteptînd. Jordan fu aproape sigur că ştia motivul acestei atmosfere stranii din jurul lui; în tot cursul lunilor mai şi iunie, paginile cărţii erau pline cu pariuri în legătură cu cel pe care îl va alege ca soţ în cele din urmă Alexandra – şi erau trecute acolo zeci de nume.

Iritat dar nu surprins, Jordan dădu pagina şi văzu un număr mare de pariuri în legătură cu faptul dacă Alexandra îi va prinde de braţ panglica ei cu prilejul Cursei Regale.

Dintr-o privire aruncată peste numele scrise îşi dădu seama că el era favoritul... deşi, în josul paginii erau cîteva nume care pariau împotriva lui: Carstairs – constată sec Jordan, pariase astăzi o mie de lire împotriva lui. Tipic!

Şi următorul pariu era de asemenea împotriva lui, o sumă mare dar foarte ciudată, două mii şaptesprezece lire şi doi shillingi, garantată de Carstairs, dar făcut în numele...

Jordan explodă de furie, îşi îndreptă spatele şi se întoarse spre prietenii lui.

– Scuzaţi-mă, domnilor, spuse cu o voce care, dacă ar fi putut, ar fi ucis. Tocmai mi-am amintit că în seara asta

am un alt program. Fără să privească spre nici unul dintre ei, plecă.

Cei şase bărbaţi care înconjurau cartea de pariuri se priviră consternaţi unul pe altul.

– Se duce după Carstairs, spuse zîmbind John Camden şi toţi fură de acord în această privinţă.

Greşeau.

– Acasă! îi ordonă scurt Jordan vizitiului, aruncîndu-se în trăsură. Lovindu-şi leneş coapsa cu mănuşile, Jordan suportă drumul pînă în Upper Brook Street numărul 3 într-un calm de moarte gîndindu-se la tot felul de metode care de care mai groaznice de a-i da soţiei sale, supărător de voluntară şi de neascultătoare, o foarte necesară lecţie pe care să o ţină minte.

Nu fusese niciodată în viaţa lui tentat să lovească o femeie şi totuşi acum nu se putea gîndi la nimic mai plăcut decît la perspectiva iminentă de a intra în dormitorul soţiei sale, de a o arunca pe genunchi şi de a-i trage o bătaie pînă cînd o să spună că, nu mai suportă. Era cea mai bună pedeapsă pentru cel mai copilăresc act de sfidare publică.

Iar după asta, se hotărî el, o să o arunce pe pat şi o să o pună la treaba pentru care fusese făcută de Dumnezeu.

În starea de spirit în care era, ar fi putut să facă exact ce-i trecuse prin minte. Dar, aşa cum îl informă Higgins cînd trecu pe lîngă el îndreptîndu-se spre scări, Alexandra nu era acasă.

Cu un minut în urmă, Jordan ar fi jurat că nu putea fi mai supărat decît era deja! Vestea că Alexandra l-a sfidat făţiş ieşind, cînd el îi ordonase clar să rămînă acasă, îl făcu să-i fiarbă sîngele în vene.

– Adu-o jos pe camerista ei, ordonă Jordan cu o voce care-l făcu pe Higgins să se proptească o secundă de uşa ce se afla în spatele lui înainte de a se grăbi să execute ceea ce i se poruncise.

Cinci minute mai tîrziu, la zece jumătate, Jordan se îndrepta spre reşedinţa familiei Lindworthy.

Exact în acel moment, majordomul familiei Lindworthy anunţa cu voce tare sosirea excelenţei sale, ducesa de Hawthorne.

Ignorînd degajată capetele care se întorceau şi privirile iscoditoare, Alexandra coborî graţioasă scările impunătoare în cea mai îndrăzneaţă rochie în care apăruse vreodată. I se potrivea perfect, se simţea minunat de îndrăzneaţă, independentă.

Ajunsă la jumătatea scărilor, privi peste sala de bal plină de lume căutîndu-i pe Roddy, Melanie sau ducesa bătrînă. O văzu mai întîi pe ducesă cu un grup de prieteni în vîrstă şi Alexandra îşi înclină capul spre ea, minunată întruchipare a tinereţii şi siguranţei, cu ochii la fel de strălucitori ca bijuteriile pe care le purta, oprindu-se din cînd în cînd pentru a saluta aproape regal cîte o cunoştinţă.

– Bună seara, scumpă doamnă, spuse Alexandra veselă, depunînd un sărut pe obrazul ca pergamentul al ducesei.

– Văd că eşti foarte veselă, copila mea, spuse aceasta privind-o şi luîndu-i mîinile înmănuşate într-ale sale. Şi eu mă bucur la fel de mult să văd că Hawthorne mi-a urmat sfatul excelent pe care i l-am dat azi-dimineaţă, adăugă bătrîna, renunţînd la restricţia lui nesăbuită de a nu-ţi permite să ieşi în lume.

Cu un zîmbet şiret, Alexandra făcu o plecăciune adîncă, plină de respect, de o graţie fermecătoare; îşi ridică apoi capul şi spuse degajată:

– Nu, doamnă, nu a făcut-o.

– Vrei să spui...

– Exact.

– Oh!

Deoarece Alexandra cunoştea deja poziţia ducesei în problema obligaţiilor ei maritale, această reacţie lipsită de entuziasm faţă de comportamentul ei nu-i afectă cîtuşi de puţin starea de spirit. De fapt, în momentul acela, credea că nimic nu i-ar mai putea schimba starea de spirit. Asta pînă cînd, un minut mai tîrziu, Melanie se grăbea spre ea, cuprinsă de panică.

– Oh, Alex, cum ai putut să faci un asemenea lucru? izbucni ea, prea preocupată încît să-i mai pese că ducesa bătrînă era de faţă. Nu există un singur soţ în încăperea asta căruia să nu-i facă mare plăcere să-ţi frîngă gîtul – inclusiv al meu cînd o să audă. Ai mers mult prea departe şi depăşeşte lucrurile care fac totuşi plăcere; nimănui nu i-ar plăcea aşa ceva. Nu poţi să faci...

– Despre ce tot vorbeşti acolo? o întrerupse Alexandra, dar inima începuse să-i bată cu putere văzînd îngrijorarea prietenei sale de obicei imperturbabilă.

– Vorbesc despre pariul pe care Roddy l-a înscris în numele tău în cartea de pariuri de la *White's*, Alexandra.

– În numele meu... exclamă Alexandra cuprinsă de panică. Oh, Doamne Dumnezeule! Nu se poate să fi făcut asta.

– Ce pariu? întrebă ducesa supărată.

– A putut şi a făcut-o! Şi toată lumea din sala asta de bal ştie deja.

– Doamne Dumnezeule! repetă Alexandra slab.

– Ce pariu? întrebă din nou ducesa cu voce joasă, mînioasă.

Prea zdruncinată şi furioasă ca să-i răspundă ducesei, Alexandra o lăsă pe Melanie să facă asta. Ridicîndu-şi uşor fusta rochiei, se întoarse, căutîndu-l pe Roddy. Nu văzu decît zeci de feţe bărbăteşti neprietenoase care o urmăreau cu privirea.

În sfîrşit, îl zări pe Roddy şi porni spre el cu priviri ucigătoare şi cu durere în inimă.

– Alexandra, draga mea, spuse el zîmbind, arăţi mai uluitoare decît... Întinse mîna să o ia pe a ei, dar ea i-o îndepărtă aruncîndu-i priviri furioase, acuzatoare.

– Cum ai putut să-mi faci asta? izbucni ea cu amărăciune. Cum ai putut să înscrii pariul ăla în nu ştiu ce carte şi să treci numele meu sub el?

Pentru a doua oară de cînd îl întîlnise, Roderick Carstairs îşi pierdu pe moment controlul asupra expresiei lui întotdeauna imperturbabile.

– Ce vrei să spui? o întrebă cu o voce joasă, indignată. Am făcut ceea ce ai vrut să fac. Ai vrut să demonstrezi societăţii că nu ai să cazi la picioarele lui Hawk şi am înscris pariul în numele tău în cel mai indicat loc pentru a-ţi face cunoscute sentimentele. Şi nu a fost deloc uşor, continuă el iritat. Numai membrilor clubului li se permite să înregistreze în carte pariurile şi de aceea am fost nevoit să-mi trec şi eu numele deasupra numelui tău şi să girez pariul...

– Am vrut să faci un pariu pentru mine folosind numele tău, nu pe al meu, de aceea ţi-am cerut ţie să o faci! îi spuse Alexandra cu o voce plină de îngrijorare. Un pariu discret, confidenţial, din partea unui gentleman.

Roddy se încruntă, iar indignarea lui justificată se transformă de-a dreptul în mînie.

– Nu fi proastă! Ce sperai să obţii dintr-un pariu discret, confidenţial?

– Bani! exclamă nefericită Alexandra. Roddy rămase cu gura căscată.

– Bani! repetă el neînţelegînd nimic. Ai făcut pariul ăsta pentru că voiai bani?

– Fireşte! replică ea cu naivitate. Pentru că altceva se fac pariurile?

Privind-o ca şi cum ar fi fost un specimen curios pe care nu-l mai văzuse vreodată, Roddy o informă:

– Pariurile se fac pentru că te bucuri cînd le cîştigi. Eşti căsătorită cu unul dintre cei mai bogaţi oameni din Europa. De ce ai avea nevoie de bani?

Ca să răspundă la această întrebare, deşi logică, ar trebui să-i vorbească despre intenţiile ei, care erau absolut secrete.

– Nu pot să-ţi explic! spuse mîhnită. Dar îmi cer scuze că te-am învinovăţit pentru asta.

Acceptîndu-i scuzele cu o înclinare a capului, Roddy opri un valet şi luă de pe tavă două pahare de şampanie, dîndu-i unul Alexandrei.

– Crezi, spuse ea după un timp, cu o voce plină de speranţă, fără să-şi dea seama de tăcerea apăsătoare care se lăsase peste uriaşa sală de bal, că există vreo şansă ca Hawk să nu descopere pariul meu? -

Roddy, căruia rareori îi scăpa ceva, privi curios în jur şi apoi în sus, urmărind direcţia spre care erau îndreptate toate privirile.

– Nu prea, spuse el sec şi, cu o mişcare blazată a mîinii, îi îndreptă atenţia spre scară, sus, în acelaşi moment în care majordomul familiei Lindworthy anunţa cu voce puternică:

– Excelenţa sa, ducele de Hawthorne.

Tresăriri de uimire şi murmure în legătură cu ceea ce urma să se petreacă cuprinseră asistenţa, iar Alexandra îşi înălţă capul, aţintindu-şi privirea îngrozită asupra siluetei înalte, amenințătoare, îmbrăcate în negru, care cobora cu hotărîre treptele. Scara nu era prea departe de Alexandra, dar pe măsură ce Jordan se apropia de ultima treaptă, uriaşa mare de oameni din sala de bal părea că înaintează ca un val şi o explozie de saluturi izbucni într-o rumoare asurzitoare de sunete.

Era mai înalt cu o jumătate de cap decît oricine din preajma lui şi cu coada ochiului Alexandra îl văzu zîmbind uşor, părînd că ascultă ce-i spun oamenii; dar ochii săi cercetau absent mulţimea, căutînd-o, se temu

Alexandra, pe ea. Cuprinsă de panică bău şampania şi-şi întinse paharul gol lui Roddy care i-l dădu în schimb pe al lui spunîndu-i.

– Bea-l şi pe ăsta. O să-ţi prindă bine.

Alexandra privi în jur ca o vulpe încolţită căutînd o portiţă de scăpare, un loc unde să nu fie văzută de Hawk. Incapabilă să se mişte, se sprijini de zid şi duse fără să se gîndească paharul lui Roddy la gură exact în momentul în oare ochii săi îi întîlniră pe ai ducesei bătrîne, în dreapta sa. Ducesa îi aruncă o privire ciudată, liniştitoare, apoi se întoarse şi-i spuse iute ceva lui Melanie. O secundă mai tîrziu, Melanie ocolea mulţimea care-l înconjura pe Jordan, îndreptîndu-se spre Alexandra şi Roddy. Îndată ce ajunse lîngă ea, Melanie îi şopti imperios:

– Bunica ta spune să te rogi ca seara să treacă bine şi să nu fii îngrijorată, pentru că Hawthorne va şti exact cum să se poarte, cînd o să-şi dea seama că eşti aici.

A mai spus şi altceva? o imploră ea avînd nevoie disperată să audă cuvinte liniştitoare.

– Da, dădu din cap Melanie. A spus să nu mă dezlipesc de tine şi să nu te părăsesc indiferent ce se va întîmpla în seara asta.

– Doamne Dumnezeule! izbucni Alexandra. Credeam că a spus să nu fiu îngrijorată pentru că nu am de ce.

– S-ar putea ca Hawk să nu ştie încă de pariul tău, aşa că nu fi atît de disperată, zise Roddy cu o voce blîndă.

– Nu mă îngrijorează numai pariul, îi spuse sumbră Alexandra urmărindu-l pe Jordan pentru a încerca să anticipeze în ce direcţie se va îndrepta, cînd va scăpa în sfîrşit de mulţimea care îl înconjura, astfel încît ea să o pornească în direcţia opusă. Sînt îngrijorată că o să descopere că...

Cineva din dreapta lui Jordan îi spuse ceva, iar el îşi întoarse capul; privirea lui ca o lamă de oţel alunecă rapid, iscoditor, de-a lungul peretelui unde stătea Alexandra...

peste Melanie, peste Roddy, peste Alexandra... şi apoi se întoarse din nou la ea, ţintuind-o cu ochii ca o pereche de guri negre ale unor ţevi de pistol.

– ... că sînt aici, termină cu o voce slabă Alexandra, în timp ce Jordan o străpungea cu privirea, nelăsîndu-i nici o îndoială că îndată ce-i va fi posibil va veni la ea.

– Cred că tocmai a descoperit, spuse ironic Roddy.

Luîndu-şi ochii de la Jordan, Alexandra căută un loc sigur unde să se ascundă înainte ca el să-i taie singura cale de scăpare – undeva unde nimănui să nu-i pară că se ascunde. Cel mai sigur lucru pe care îl putea face, hotărî ea, rapid, era pur şi simplu să se amestece printre cei şapte sute de invitaţi şi să încerce să se piardă în mulţime pînă cînd Jordan o să-i piardă urma.

– Să ne contopim cu mulţimea, draga mea? sugeră Roddy, ajungînd evident la aceeaşi concluzie.

Răsuflînd puţin uşurată, Alexandra acceptă printr-o mişcare a capului, dar ideea de a se contopi, nu mai fu atît de atrăgătoare cîteva minute mai tîrziu, cînd trecu pe lîngă lordul şi lady Moseby şi lordul North, care şedeau pe margine, lîngă peretele numai oglinzi, care sporeau impresia de lărgime a sălii de bal. Lady Moseby întinse mîna reţinînd-o pe Alexandra şi spunîndu-i cu admiraţie în glas:

– Am auzit despre pariul tău, Alexandra.

– Nu a fost... decît o glumă, sări Melanie Camden apărînd alături de Alexandra, conform instrucţiunilor anterioare ale ducesei.

Aruncîndu-i o privire dezaprobatoare, lordul North rosti înţepat:

– M-aş mira ca lordul Hawthrone să o găsească amuzantă.

– Mie unul nu mi-ar plăcea, vă asigur, îi spuse sumbru lordul Moseby, luîndu-şi apoi soţia de braţ şi, cu o înclinare scurtă a capului, îşi îndreptă cu fermitate spatele şi se depărtă de Alexandra, cu lordul North alături.

– Fir-aş al naibii! exclamă Roddy încet, privind spatele rigid al bărbaţilor care se îndepărtau. După un lung moment de chibzuinţă, îşi mută încet privirea spre faţa ei îndurerată, privind-o cu un amestec de căinţă, supărare şi ironie.

– Mă tem că ţi-am făcut un mare rău înscriind pariul ăla la *White's*, spuse el. Mă aşteptam, fireşte, ca unii dintre cei mai rezervaţi bărbaţi din lumea noastră să se încrunte puţin cînd or să audă de micul nostru pariu. Din păcate, nu m-am gîndit că, sfidîndu-l deschis pe soţul tău cu acest pariu, ai să-i înfurii pe toţi soţii elitei.

Alexandra de-abia dacă auzea ce spunea.

– Roddy, şopti ea iute, eşti foarte drăguţ că stai lîngă mine, dar eşti cam înalt şi...

– Şi pericolul de a fi descoperită ar fi mai mic dacă nu aş fi lîngă tine? ghici Rody, iar Alexandra dădu afirmativ din cap. În acest caz, spuse cu părere de rău, am să o iau din loc.

– Mulţumesc.

– Mă simt atît de răspunzător cel puţin în parte pentru situaţia ta, încît am să mă retrag ca măcar de data asta să poţi scăpa. Cu o scurtă plecăciune, se topi în mulţime, îndepărtîndu-se de Alexandra şi de Melanie.

Cinci minute mai tîrziu, stînd cu spatele spre sala de bal, Alexandra o privi îngrijorată pe Melanie.

– Îl vezi?

– Nu, răspunse Melanie după ce aruncă o privire bănuitoare peste sala aglomerată. Nu mai este nici pe scări, nici în calea ta.

– În cazul ăsta, am să plec, spuse Alexandra repede, sărutînd-o scurt pe Melanie pe obraz. O să fie bine, nu-ţi face probleme. Am să te văd mîine dacă pot...

– Nu poţi, spuse Melanie nefericită. Soţul meu crede că Londra nu este recomandabilă pentru mine în condiţia în care mă aflu. Vrea să mă ducă din nou la ţară şi să rămîn acolo pînă se naşte copilul.

Gîndul de a înfrunta viitorul apropiat fără să o aibă pe Melanie lîngă ea, o făcu pe Alexandra să se simtă şi mai nefericită.

– Am să-ţi scriu, promise ea, întrebîndu-se deprimată dacă o să o mai vadă vreodată pe Melanie. Nemaiputînd scoate nici un cuvînt, Alexandra îşi ridică uşor fusta şi începu să-şi facă drum spre scară. Melanie o strigă, dar zgomotul conversaţiilor şi rîsetelor mulţimii din sala de bal acoperiră avertismentul în timp ce Alexandra se strecura pe lîngă perete spre scară.

Fără să se oprească, se aplecă şi puse paharul de şampanie pe o masă, apoi îşi înăbuşi un strigăt în timp ce o mînă o prinse cu cruzime de braţ şi o răsuci. În acelaşi moment, Jordan păşi în faţa ei izolîndu-i clar de oaspeţii din sala de bal. Sprijinindu-şi mîna de peretele dinspre spatele ei, reuşise să o prindă ca într-o închisoare ferind-o cu trupul său înalt de lume şi păstrînd în acelaşi timp aparenţa unui gentleman angajat într-o discuţie intimă cu o doamnă.

– Alexandra, spuse el cu un calm de rău augur. În sala asta există circa patru sute de bărbaţi, majoritatea dintre ei crezînd că este de datoria mea să dau un exemplu soţiilor lor tîrîndu-te afară şi ducîndu-te apoi acasă ca să-ţi vîr minţile în cap, ceea ce doresc din toată inima să fac, sau mai bine zis de-abia aştept să o fac.

Spre groaza ei, după ce spuse cuvintele astea oribile, se opri şi se întinse pentru a lua un pahar de şampanie de pe o tavă aşezată pe un piedestal lîngă ei, pe care i-l întinse prietenos, gest menit să păstreze aparenţele unei conversaţii fireşti între doi oameni. Continuă pe acelaşi ton diabolic:

– În pofida faptului că pentru pariul tău public şi nesupunerea ta flagrantă comisă venind aici în seara asta, merită cu vîrf şi îndesat să te pedepsesc în public, am să-ţi ofer două posibilităţi. Vreau să le asculţi foarte atentă.

Spre ruşinea ei, Alexandra era atît de îngrozită, încît pieptul i se zbătea ca o pasăre înfricoşată şi nu putu decît să dea din cap. Fără a se simţi mişcat în vreun fel de spaima ei evidentă, îi prezentă prima posibilitate.

– Poţi să pleci cu mine imediat, liniştită şi, evident de bunăvoie, sau cu ghionturi şi răcnind, pentru mine nu contează. Oricum, dacă plecăm acum, toată lumea din sala asta o să ştie de ce te scot de aici.

Cînd se opri, Alexandra înghiţi convulsiv, vocea fiindu-i o şoaptă.

– Care este cea de-a doua variantă?

– Pentru a-ţi salva mîndria, replică el, prezentîndu-i cea de-a doua posibilitate, sînt dispus să merg să dansez cu tine şi să încerc să fac astfel încît să pară că amîndoi considerăm pariul tău numai o mică farsă nevinovată. Dar indiferent pentru care dintre cele două posibilităţi optezi, spuse el ameninţător, am de gînd să mă ocup de tine cînd ne întoarcem acasă, s-a înţeles?

Ultimele cuvinte şi ameninţarea clară cu pedeapsa fizică, pe care o implicau, fură suficiente pentru a o determina pe Alexandra să accepte orice – orice ar amîna întoarcerea lor acasă.

Undeva, în mintea ei, în care totul se învîrtea, i-a străfulgerat gîndul că, oferindu-i şansa de a-i salva în acest fel mîndria, o trata cu mai multă consideraţie decît a făcut ea cînd a lansat pariul ăsta public împotriva lui. Pe de altă parte, nu putea nutri nici un fel de recunoştinţă pentru faptul că o cruţa de umilinţa publică – nu cînd îi promisese pentru mai tîrziu o pedeapsă fizică în particular. Cînd, cu un suprem efort de voinţă, reuşi să-şi controleze vocea şi să-şi recompună o mască de calm aparent, îi spuse:

– Aş prefera dansul.

Jordan îi privi faţa frumoasă şi palidă şi îşi înăbuşi un impuls de admiraţie pentru curajul ei. Îi oferi politicos braţul, iar ea îl luă cu o mînă tremurătoare.

În momentul în care Jordan se dădu la o parte din fața ei, Alexandra surprinse mai multe capete care-și întorceau cu mișcări vinovate privirea de la ei și-și dădu seama că multă lume urmărise mica lor discuție. Cu un aer de demnitate calmă, păși alături de Jordan prin mulțimea fascinată, care se dădea în lături ca Marea Roșie în calea lui Moise, întorcîndu-se apoi pentru a-i urmări cum înaintează.

Alexandra își pierdu totuși ușor controlul cînd cuplul din fața lor se întoarse pentru a le permite să treacă și se găsi față în față cu Elizabeth Grangerfield, al cărei soț mai în vîrstă murise nu de mult. Șocul întîlnirii cu fosta iubită a lui Jordan aproape că-i înmuie genunchii, deși Elizabeth și Jordan au părut perfect în largul lor cînd s-au salutat.

– Bine ați venit acasă, excelența voastră, spuse Elizabeth cu vocea ei ușor răgușită întinzîndu-i mîna.

– Mulțumesc, răspunse Jordan cu un zîmbet și-i sărută galant mîna.

Privindu-i, Alexandra simți că i se pusese un nod în stomac. Reuși totuși să-și păstreze expresia de neutralitate politicoasă în timp ce se îndepărtau, dar cînd au ajuns pe ringul de dans și Jordan vru să o prindă de talie, ea zvîcni înapoi cu privirea ațintită asupra lui.

– Ai prefera să plecăm în momentul ăsta? o întrebă cu o voce mieroasă, în timp ce dansatorii începuseră să se învîrtească în jurul lor.

Prea înfuriată ca să-și dea seama că în momentul în care au pornit la dans au devenit ținta a șase sute de perechi de ochi curioși, Alexandra puse fără să vrea mîna pe brațul lui Jordan, dar expresia feței ei denota elocvent că găsea cît se poate de dezgustător contactul cu el.

Jordan o luă în brațe și se amestecară în vîrtejul colorat al cuplurilor care valsau.

– Dacă ai avea cît de cît minte, sau dacă ai învățat ceva despre maniere și purtare, îi șuieră el supărat, ți-ai

şterge expresia asta de martiră de pe faţă şi ai încerca să arăţi măcar amabilă.

Această remarcă, şi superioritatea arogantă cu care a spus-o, o făcură pe Alexandra să dorească din tot sufletul să-i ardă o palmă peste faţa lui aristocratică.

– Cum îndrăzneşti să vorbeşti despre maniere şi bună purtare cînd tocmai te-ai ploconit în faţa preţioasei tale amante cu propria-ţi soţie lîngă tine?

– Ce naiba voiai să fac? întrebă scurt Jordan. S-o trîntesc la pămînt? Stătea exact în calea noastră.

– Ai fi putut să mă incluzi şi pe mine în conversaţia voastră, replică Alexandra, prea afectată ca să-şi dea seama că dacă ar fi făcut aşa ceva ar fi fost şi mai jenant pentru ea.

Acest schimb ostil de cuvinte între ducele de Hawthorne şi rebela lui soţie nu trecu neobservat de cei din jur. Dansatorii se ciocneau unii de alţii în încercarea de a trage cu urechea; muzicanţii se aplecau cînd într-o parte cînd în alta ca să vadă mai bine; iar monocluri iscoditoare erau aţintite asupra lor.

– Să te includ şi pe tine! izbucni Jordan nevenindu-i să creadă. Cu o femeie care... în momentul ăla îl întrerupse, terminînd ea propoziţia în locul lui.

– Cu care ai împărţit patul? îi şuieră ea.

– Nu prea sînteţi în poziţia corespunzătoare pentru a-mi da mie lecţii despre maniere, doamnă. După toate relatările, în ultimele săptămîni purtarea dumneavoastră, a fost orice, în afară de o purtare demnă de soţia mea.

– Purtarea mea! explodă Alexandra. Pentru ştiinţa dumneavoastră, îl informă ea cu un sarcasm muşcător, ca să fi avut o purtare demnă de soţia dumneavoastră ar fi trebuit să încerc să seduc orice bărbat care mi-ar fi ieşit în cale.

Această izbucnire îl ului în asemenea măsură pe Jordan, încît o secundă fu tentat să o zgîlţîie pentru insolenţa ei şi, în acelaşi timp, înţelese brusc că era

geloasă. Se mai linişti puţin, îşi ridică privirea şi îşi dădu seama că jumătate dintre dansatori se retrăseseră pentru a urmări mai bine altercaţia fără precedent dintre el şi soţia lui înfuriată, iar restul lumii se uita fără nici o jenă.

Luîndu-şi privirea de la spectatorii care-i urmăreau, strînse din dinţi şi arboră un zîmbet artificial spre Alexandra şuierîndu-i.

– Zîmbeşte, la dracu'! Toată lumea ne urmăreşte.

– N-am să o fac, categoric! spuse fără să se gîndească, dar reuşi să-şi îmblînzească trăsăturile părînd calmă. Sînt încă logodită cu vărul tău.

Pretextul era atît de fără noimă, atît de neaşteptat, încît Jordan izbucni în rîs uluit.

– Ce cod special de etică ai, draga mea! Întîmplător, eşti măritată şi cu mine.

– Să nu îndrăzneşti să-mi spui draga mea şi nici să amesteci poziţia lui Anthony în toate astea! Gîndeşte-te cît de umilitor va fi pentru el dacă toată lumea o să creadă că ţi-am căzut imediat în braţe. Nu-ţi pasă cîtuşi de puţin de vărul tău?

– O dilemă morală dificilă pentru mine, dar în cazul ăsta trebuie să recunosc că îmi pasă numai de mine.

– Dracu' să te ia!

Jordan privi frumuseţea plină de temperament în rochia provocatoare de culoarea lămîii, faţa ei delicată şi însufleţită de ochii verzi-albaştri încărcaţi de furtună şi la roşul trandafiriu al buzelor şi brusc o revăzu aşa cum arăta cînd purtase ultima dată galbenul ăsta luminos – în grădina bunicii lui, cu încîntătoarea ei faţă ridicată spre cer, explicîndu-i cu o voce moale, dulce: „Fiecare anotimp al anului vine cu promisiunea că într-o zi, o să mi se întîmple ceva minunat. Iarna, promisiunea vine cu mirosul zăpezii. Vara, o aud în bubuitul tunetului şi o văd în lumina fulgerului care brăzdează cerul... Dar cel mai puternic o simt acum, primăvara, cînd totul este verde şi negru..."

Sperase să i se întîmple ceva minunat şi tot ce i s-a întîmplat a fost o căsătorie de patru zile urmată de cincisprezece luni de văduvie, împreună cu ceea ce pare să fi fost o mare cantitate de informaţii dezamăgitoare despre viaţa pe care o dusese el înainte de a se căsători cu ea.

Furia ce-l cuprinsese se stinse brusc şi, privind-o în ochii ei magnifici, simţi un nod în stomac la ideea de a o duce acasă şi a o face să plîngă.

– Spune-mi un lucru, îi ceru el cu voce blîndă. Tot mai crezi că pămîntul reavăn miroase ca parfumul?

– Să cred ce? îl întrebă, cercetîndu-i îngrijorată trăsăturile uşor îmblînzite, încruntîndu-se a nedumerire. O, da, acum îmi amintesc. Nu, nu mai cred, adăugă ea repede, amintindu-şi că o găsise demnă de milă. Am orescut acum.

– Văd şi eu asta, spuse Jordan cu un amestec de tandreţe şi un început de dorinţă. Alexandra îi văzu blîndeţea de pe faţă şi-şi îndreptă iute privirea în altă parte, dar şi furia ei începu să cedeze. Conştiinţa o făcu să se gîndească la pariul public pe care-l lansase şi la faptul că purtarea ei ostilă în acest moment, pe ringul de dans – unde o dusese pentru a-i salva mîndria – era de nescuzat. Nemaisimţindu-se în întregime partea nevinovată şi rănită, îşi muşcă buza şi-şi ridică privirea spre el.

– Armistiţiu? îi oferi el cu un zîmbet languros.

– Pînă cînd plecăm de aici, acceptă imediat Alexandra şi cînd îi zîmbi uşor zări în ochii lui cenuşii o umbră de aprobare.

– Ce s-a întîmplat cu căţelul pe care ţi l-am cumpărat? o întrebă, iar zîmbetul i se accentuă.

– Henry este la Hawthorne. Ah, şi n-ai avut dreptate, adăugă ea ştrengăreşte. Băiatul care ţi l-a vîndut nu a minţit; este de rasă pură.

– Uriaş? Cu labele cît o farfurie?

Jordan rîse, iar ea zîmbi. Cuplurile din jurul lor deveniră din nou interesate de muzică şi de dans, monoclurile fură lăsate în jos, iar conversaţiile, reluate. Cînd dansul se termină, o prinse de braţ şi o conduse prin mulţime, dar retragerea lor fu întîrziată de grupuri de prieteni ai lui Jordan care se înghesuiau în jurul lor dornici să-i ureze bun venit acasă.

Alexandra, care avea deja un plan destul de viabil pentru a fi sigură că nu o să o găsească în seara asta în camera ei, se aştepta ca el să se grăbească să o scoată de acolo, dar următoarea jumătate de oră o petrecu vorbind cu cei care-l solicitau, acoperindu-i cu degetele mîna, care rămăsese pe braţul lui.

Neputînd face altceva, Alexandra rămase alături de el, încercînd să pară calmă, ca şi cum faptul că se afla lîngă Jordan nu se deosebea cu nimic de cel de a se fi aflat lîngă Tony. Dar dacă ea încerca să-l trateze pe Jordan la fel ca pe Tony, constată imediat că nu acelaşi lucru făcea şi elita înaltei societăţi. Pe Tony îl tratase cu cordialitatea şi respectul cuvenite rangului, dar niciodată cu această aproape veneraţie pe care i-o arăta lui Hawk în acea seară. Urmărindu-le cu privirea pe doamnele încărcate cu bijuterii care-i făceau reverenţe şi pe eleganţii gentlemeni care se înclinau cu respect şi-i strîngeau mîna, Alexandra înţelese că pentru ei Tony nu fusese decît custodele unui titlu, dar Jordan era titlul.

El era Hawthrone, aşa cum fusese născut să fie.

Stînd alături de el, începu să se teamă că şi-a supraestimat abilitatea de a-l manipula în aşa fel încît să o lase să se întoarcă la Morsham îndată ce ar fi avut bani. După toate săptămînile astea pe care le petrecuse printre cei din înalta societate, pusese în mod greşit semnul egalităţii între Jordan şi ceilalţi aristocraţi pe care-i cunoscuse – civilizat şi urban. Dar şi blînd. Paşnic.

Acum, văzîndu-l pe Jordan alături de ceilalţi, îşi dădu nefericită seama că, sub aparenţa lui civilizată, urbană,

nu avea nimic comun cu ei. Aplecîndu-se spre ea, îi spuse cu o voce politicoasă dar imperioasă:

– Dacă-mi dai cuvîntul de onoare că te duci direct acasă, poţi să o faci. Se va crede că tu îţi continui programul tău, iar eu pe al meu. Am să te urmez într-un sfert de oră.

Uluită de gestul lui plin de înţelepciune şi uşurată că astfel îi va fi mai uşor să-şi ducă la îndeplinire planul, Alexandra aprobă din cap şi dădu să se îndepărteze, dar el o prinse de braţ.

– Cuvîntul tău de onoare, Alexandra, îi ceru scurt.

– Îţi dau cuvîntul meu că mă duc direct acasă, spuse cu un zîmbet ameţitor izvorît din uşurarea pe care o simţea şi plecă grăbită.

Jordan o urmări cu privirea, îngustîndu-şi uşor ochii în timp ce se gîndea la motivul zîmbetului ei suspect de încîntător precum şi la faptul dacă era înţelept să aibă încredere în ea. Nu atît încrederea în cuvîntul ei îl determinase să-i facă această ofertă, ci mai degrabă ideea că nu putea crede că o să-l sfideze din nou, acum cînd a înţeles pînă unde poate merge el ca să-i supună voinţa. În plus, decise el filozofic, întorcîndu-şi atenţia spre prietenii şi cunoştinţele sale, unde s-ar fi putut duce în altă parte decît acasă? Nimeni, nici măcar bunica, nu ar primi-o fără bărbatul ei.

Jordan nu era singurul care o urmărea pe Alexandra plecînd; un mare număr de oaspeţi făceau acelaşi lucru, iar ei nu fură cîtuşi de puţin prostiţi de despărţirea aparent armonioasă de soţul ei.

– Jordan are de gînd să se ocupe de ea cînd o să ajungă acasă, asigură lordul Ogilvie un mare grup de oameni care se aflau în jurul său. Fiţi siguri că n-o să lase nepedepsită nici măcar o noapte purtarea ei. Ba mai mult, la Cursa Regală, o să-i poarte panglica.

– Categoric! aprobă tînărul sir Billbowy.

– Indubitabil! îl secondă contele Thurston.

– Nu există nici o îndoială, declară ferm lordul Carleton.

Lady Carleton o privi pe ducesa de Hawthorne urcînd scările şi spuse cu curaj:

– Sper să vă înşelaţi cu toţii. Hawthorne a frînt inimi de-a lungul şi de-a latul Angliei. Este timpul ca o femeie să i-o frîngă şi pe a lui.

Tînăra soţie timidă a lui sir Billbowy îşi ridică bărbia şi secondă această opinie.

– Sper să dea panglica altcuiva să o poarte.

– Nu fi ridicolă, Honor, spuse soţul ei. Am de gînd să pariez o sută de lire că i-o va da lui Hawk.

Cele două doamne priviră una la alta şi apoi spre bărbaţi.

– My lord, îl anunţă lady Honor pe soţul ei scandalizat scoţînd o sută de lire din poşetă. Accept pariul.

– Şi eu! declară lady Carleton.

Pînă în momentul în care Alexandra urcă în trăsura ei, în sala de bal se pariaseră destui bani ca să umple cuferele de la *Prinney*, iar miza crescuse la 25 contra 1 în favoarea lui Jordan. Numai doamnele mai tinere îşi exprimaseră speranţa că Alexandra va fi prima femeie care îi va rezista *irezistibilului* duce de Hawthorne.

CAPITOLUL 23

Lumina lunii se revărsa asupra caselor de pe Upper Brook Street. Alexandra coborî din trăsură, dădu drumul vizitiului şi băgă cu grijă cheia în uşa casei de la numărul 3. Crăpă uşor uşa şi îşi aruncă privirea în holul de la intrare. Aşa cum spera, Higgins şi restul servitorilor se retrăseseră la culcare.

Se strecură înăuntru, închise încet uşa în urma ei şi urcă scara în vîrful picioarelor. La uşa dormitorului ei ezită puţin, întrebîndu- se dacă devotata ei cameristă se hotărîse să o aştepte, în pofida instrucţiunilor pe care i le dăduse. Hotărîndu-se să nu deschidă uşa pentru a afla, o porni grăbită de-a lungul holului ştiind că de-o parte şi de alta a acestuia se găsesc camere de oaspeţi. La capăt, o scară ducea la etajul următor; o urcă tot în vîrful picioarelor, o luă prin hol şi se opri la ultima uşă pe dreapta. Apăsă uşor pe clanţă şi se strecură în camera goală, întunecată, care fusese folosită cu multă vreme în urmă de guvernanta familiei.

Zîmbind încîntată de ingeniozitatea ei, îşi scoase mănuşile şi le aruncă pe ceva ce descoperi a fi un scrin cu multe sertare. Nu-şi încălcase cuvîntul – se întorsese direct acasă.

Numai că atunci cînd soţul ei va intra în dormitor în noaptea asta pentru a-i administra indiferent ce pedeapsă avea el în gînd, ea nu o să fie acolo. Se înfioră cînd se gîndi cît de supărat o să fie, dar alternativa de a

se expune singură la cine ştie ce o aştepta în noaptea asta îi displăcea prea tare ca să se gîndească la ea.

A doua zi, îşi spuse, va avea banii pe care Penrose îi va obţine pe ceasul bunicului ei şi îndată ce Jordan va părăsi casa, ea şi cei doi bătrîni prieteni credincioşi vor pleca din Londra.

Scoţîndu-şi rochia, Alexandra se întinse pe patul îngust care nu avea nici un fel de cearceafuri pe el şi închise ochii. Cînd se gîndi la modul în care se comportase în seara asta Jordan, o cuprinse îngrijorarea şi confuzia. Cum putea să fie atît de supărat pe ea şi în acelaşi timp să încerce să o cruţe de o situaţie stînjenitoare în public, se tot mira ea. Niciodată nu o să-l înţeleagă. Singurul lucru de care era sigură în acel moment era faptul că o determinase să se ascundă de el în propria lui casă – să se ascundă de teamă şi de furie, de acelaşi om a cărui dispariţie o făcuse cîndva să-şi dorească moartea pentru a fi cu el.

Lordul Camden ajunse la bal exact în momentul în care Jordan pleca, numai pentru a constata că şi Melanie se retrăsese deja. Abţinîndu-se politicos să manifeste cea mai mică surpriză cînd Jordan îi spuse că şi-a trimis trăsura cu o oră în urmă acasă pentru că intenţiona să se întoarcă acasă cu Alexandra, lordul Camden se oferi să-l conducă cu trăsura lui. Ajunseră în faţa casei de la numărul 3 şi Jordan coborî. Cu gîndul la Alexandra, care probabil că acum îl aştepta în camera ei, Jordan nu acordă prea mare atenţie unui călăreţ singuratic ce aştepta în umbra unei case de peste drum, cu pălăria trasă adînc peste ochi, dar prezenţa lui fu înregistrată undeva în mintea lui preocupată. Ca şi cum ar fi simţit primejdia, se întoarse de pe a doua treaptă pentru a-şi lua rămas-bun de la John Camden, dar privirea îi căzu pe călăreţul pirpiriu exact în momentul în care acesta, din umbră, ridică arma.

Jordan se lăsă în jos, în stînga, exact cînd porni glonțul din pistol, apoi o luă la fugă încercînd zadarnic să-l urmărească pe asasin care se îndepărtase deja în galop, strecurîndu-se cu îndemînare printre trăsurile care treceau pe Brook Street, aceleași trăsuri din cauza cărora John Camden nu putu porni în urmărirea criminalului cu caleașca sa.

Edward Fawkes, un gentleman masiv specializat în tratarea unor probleme delicate pentru un grup de clienți foarte selecți, care nu doreau amestecul autorităților, își privi ceasul. Era aproape ora unu noaptea și ședea vizavi de ducele de Hawthorne care îl angajase cu o zi în urmă să investigheze cele două atentate la viața lui și să afle cine era în spatele acestora.

– Mîine dimineață, după ce ne vom trezi, eu și soția mea vom pleca la Hawthorne, îi spunea ducele. Un asasin se poate ascunde mult mai ușor pe străzile și aleile Londrei decît o poate face la țară. Dacă ar fi numai viața mea în primejdie, aș rămîne în oraș. Dar dacă în spatele acestor lucruri se află vărul meu, nu-și poate permite riscul ca eu să am un moștenitor și ca atare este în pericol și viața soției mele.

Fawkes își exprimă acordul printr-o înclinare a capului.

– Oamenilor mei le va fi mai ușor să depisteze un necunoscut pe proprietatea Hawthorne, sau pierzîndu-și vremea prin sat. Îl putem urmări.

– Principala voastră sarcină este să-mi protejați soția, spuse Jordan scurt. Odată ajunși la Hawthorne, am să mă gîndesc la un plan pentru a-l scoate din ascunzătoare pe cel care se afla în spatele acestor atentate. Fă aranjamentele necesare ca patru dintre oamenii voștri să călărească mîine în preajma trăsurii mele. Împreună cu oamenii mei, vor fi doisprezece.

– Este posibil ca persoana care a tras asupra dumneavoastră în seara asta să fie chiar vărul dumneavoastră?

întrebă Edward Fawkes. Aţi spus că nu a fost nici la *White's* nici la balul de la familia Lindworthy.

Jordan îşi masa obosit muşchii încordaţi ai cefei.

– Nu a fost el. Călăreţul era mult mai mic decît vărul meu. Mai mult, aşa cum ţi-am spus, nu sînt sigur că vărul meu se află în spatele acestei tentative. Pînă astăzi, cînd a aflat că Grangerfield este mort, sperase ca el să fie la originea acestor încercări. În definitiv, prima a avut loc în seara în care Jordan a întîlnit-o pe Alexandra, la numai două zile după ce îl rănise în duel Grangerfield. Totuşi, după episodul din seara asta, nu mai putea spera aşa ceva.

– Cele două motive cele mai comune care stau la baza unei crime sînt răzbunarea şi cîştigul personal, spuse clar Fawkes. Vărul dumneavoastră are mult de cîştigat de pe urma morţii dumneavoastră. Acum şi mai mult decît înainte.

Jordan nu-l întrebă ce vrea să spună; ştia deja că era vorba de Alexandra. Alexandra?... Faţa îi păli cînd îşi aduse aminte de figura subţire, vag familiară a celui care a tras în seara asta asupra lui. S-ar fi putut să fie o femeie...

– V-aţi gîndit la ceva important? întrebă imediat anchetatorul, apreciind corect expresia de pe faţa lui Jordan.

– Nu, răspunse scurt Jordan şi se ridică brusc în picioare, punînd astfel capăt întîlnirii. Ideea ca Alexandra să încerce să-l ucidă era absurdă. Ridicolă. Absurdă. Dar îi reveniră în minte cuvintele pe care i le aruncase în dimineaţa asta: „Indiferent cît mă va costa, mă voi elibera de căsătoria asta."

– Încă un singur lucru, excelenţa voastră, spuse Fawkes, care se ridicase şi el în picioare. Ar fi posibil ca persoana care a tras astă-seară asupra dumneavoastră să fie aceeaşi cu cea care aţi crezut că aţi omorît-o pe drum în apropiere de Morsham, primăvara trecută? Aţi zis că era de statură mică. Jordan se simţi uşurat.

– S-ar putea. După cum am spus, astă-seară nu i-am putut vedea faţa. După ce plecă Fawkes, Jordan urcă scările în camera lui. Obosit, furios şi îngrijorat de faptul că ar putea fi ţinta vreunui nebun necunoscut care-i dorea moartea, Jordan îl trimise pe valetul somnoros la culcare şi-şi scoase încet cămaşa. Alexandra era în camera alăturată, îşi spuse el şi îngrijorarea începu să-i dispară cînd se gîndi cum o să o trezească din somn cu un sărut.

Trecînd prin uşa dintre cele două apartamente, străbătu camera de îmbrăcat şi intră în dormitorul întunecat. Razele lunii pătrundeau prin ferestre aruncînd o lumină argintie peste cuvertura perfect întinsă de pe pat.

Alexandra nu venise acasă. Îndreptîndu-se grăbit spre camera lui, trase de şnurul clopoţelului.

Treizeci de minute mai tîrziu, întreg personalul casei, cu ochii cîrpiţi de somn, era aliniat în faţa lui în salon, răspunzîndu-i la întrebări; cu singura excepţie notabilă, cea a lui Penrose, servitorul bătrîn al Alexandrei. Şi el lipsea în mod misterios.

După ce puse numeroase întrebări, tot ce putu afla Jordan sigur fu că vizitiul lui a urmărit-o pe Alexandra urcînd treptele din faţa casei şi ajungînd în siguranţă la uşă. Apoi i-a făcut un semn cu mîna, fapt confirmat de vizitiu ca fără dubiu.

– Puteţi să vă duceţi la culcare, le spuse celor treizeci şi unu de servitori, dar bătrînul cu ochelari, pe care Jordan îl identificase ca fiind valetul Alexandrei, rămase în urmă părînd îngrijorat şi furios.

Jordan se îndreptă către o măsuţă, turnă ultimul porto dintr-o sticlă şi-i ordonă lui Filbert să-i aducă altă sticlă. Dînd peste cap băutura, se prăbuşi într-un fotoliu şi-şi întinse picioarele, încercînd să-şi calmeze teama care-l invada. Nu putea să creadă că Alexandrei i se întîmplase ceva şi nici nu voia să se gîndească că absenţa ei o incrimina în atentatul comis asupra lui în seara asta.

Cu cît se concentra mai mult asupra acelui zîmbet inexplicabil de luminos pe care i-l aruncase cînd i-a promis că o să vină direct acasă de la bal, cu atît era mai convins că după ce l-a păcălit cu şiretlicul ăla pe vizitiu, s-a dus în altă parte. Înainte de a părăsi balul, probabil că i-a cerut vreunuia dintre iubiţii ei să o urmeze cu trăsura pînă acasă şi apoi să o ia şi pe ea. Întrucît îi promisese să- i tragă un pui de bătaie în seara asta, nu era deloc surprinzător să fi procedat aşa, se gîndi el. Probabil că s-a dus la bunica lui, hotărî Jordan, în timp ce vinul începea să-i destindă nervii încordaţi.

– Adu sticla aici, ordonă el, privind faţa sumbră a valetului cu o agresivitate rău ascunsă. Ia spune-mi, zise scurt, adresîndu-se pentru prima dată în viaţa lui unui servitor într-o problemă personală, întotdeauna a fost aşa, stăpîna ta?

– Domnişoara Alex... începu Filbert, dar Jordan îl întrerupse cu o voce glacială.

– Cînd vorbeşti despre soţia mea, să o faci cuviincios, răpăi el. Este ducesa de Hawthrone.

– Că mult bine a avut din asta! replică furios servitorul.

– Ce vrei să spui? îl întrebă Jordan luat prin surprindere de această manifestare fără precedent din partea unui simplu servitor la care nu a putut să reacţioneze cu mînia ce ar fi fost de aşteptat din partea unui om cu rangul şi temperamentul lui.

– Înseamnă exact ce am spus, replică Filbert, trîntind sticla cu vin pe masă. Faptul că a fost ducesă de Hawthorne nu i-a adus nimic altceva decît că i-a frînt inima de suferinţă. Sînteţi tot atît de rău pe cît a fost tatăl ei – nu, nu, sînteţi mai rău. El i-a frînt doar inima, dumneavoastră i-aţi frînt inima, iar acum încercaţi să-i frîngeţi şi spiritul.

Se afla la jumătatea drumului spre ieşire cînd vocea lui Jordan căzu ca un trăsnet.

– Vino aici!

Filbert se supuse, dar mîinile lui noduroase erau încleştate de ambele părţi ale trupului şi privea cu resentiment la bărbatul care o făcuse pe domnişoara Alexandra să sufere din prima zi în care l-a întîlnit.

– Ce dracu' tot vorbeşti acolo?

– Dacă credeţi că am de gînd să spun lucruri pe care să le puteţi folosi apoi împotriva domnişoarei Alex, atunci vă înşelaţi, excelenţa voastră.

Jordan deschise gura ca să-i ordone acestui om incredibil de insolent să-şi fagă bagajele şi să o ia din loc dar, mai mult decît satisfacţie, dorea o explicaţie a dezvăluirilor uluitoare ale servitorului. Stăpînindu-se cu un efort suprem, Jordan zise cu voce de gheaţă:

– Dacă ai de spus ceva ce poate să-mi îmblînzească atitudinea faţă de iubita ta stăpînă, atunci ar fi înţelept din partea ta să o spui acum. Servitorul continua să-l privească cu ostilitate. În starea de spirit în care sînt, îl avertiză Jordan cu sinceritate, cînd am să pun mîna pe ea o să se roage lui Dumnezeu să nu-mi fi apărut în cale.

Bătrînul păli şi înghiţi în sec, dar rămase tăcut. Dîndu-şi seama că Filbert şovăie, dar că numai intimidarea nu o să-l facă să vorbească niciodată deschis, Jordan turnă nişte vin într-un pahar şi într-un gest care ar fi fost considerat o palmă pe faţa colectivă a înaltei societăţi, ducele de Hawthorne întinse paharul unui umil valet şi-l invită cu un ton ca de la bărbat la bărbat:

– Ei haide, întrucît ţi-am rănit după cît se pare stăpîna – neintenţionat – ia un pahar de vin şi spune-mi de ce sînt ca tatăl ei. Ce a făcut el?

Privirea suspicioasă a lui Filbert trecu de la faţa ducelui la paharul de porto din mîna lui întinsă, apoi îşi ridică încet mîna ca să-l ia.

– Aveţi ceva împotrivă dacă am să stau jos în timp ce am să beau?

– Cîtuşi de puţin, răspunse Jordan cu o expresie serioasă.

– Tatăl ei a fost cel mai mizerabil ticălos care a trăit vreodată pe pămînt, începu Filbert, insensibil la modul în care se ridicară sprîncenele ducelui cînd auzi această nouă insultă. Se opri şi luă o înghiţitură lungă şi fortifiantă, apoi se scutură şi privi cu o repulsie făţişă lichidul din pahar. Dumnezeule! exclamă el. Ce este?

– Vin de Porto, specialitatea făcută exclusiv pentru mine.

– Probabil că n-au mai avut nici o altă cerere, replică Filbert, total neimpresionat. Dezgustătoare licoare!

– Majoritatea oamenilor spun asta. Se pare că sînt singurul căruia îi place. Ei, haide, acum spune-mi ce i-a făcut tatăl ei?

– Nu aveţi din întîmplare, nişte bere?

– Mă tem că nu.

– Whisky? întrebă cu speranţă Filbert.

– Sigur că da. În dulapul de colo. Serveşte-te singur.

A fost nevoie de şase pahare de whisky şi două ore pentru a scoate întreaga poveste de la valetul ostil. Cînd Filbert se apropia de sfîrşit, Jordan, care se simţise obligat să treacă de la porto la whisky şi să bea cot la cot cu el, se pleoştise în scaun, cu cămaşa descheiată pînă la jumătatea pieptului, încercînd să-şi ţină capul limpede.

– Şi într-o zi, la circa şase, şapte săptămîni după ce murise tatăl ei, vorbea Filbert apropiindu-se de sfîrşitul poveştii, trăsura aia frumoasă trase din nou în faţa casei, în ea aflîndu-se o frumoasă doamnă cu fiica ei drăguţă, blondă. Eram acolo cînd domnişoara Alex i-a deschis uşa şi lady – care nu era o lady adevărată – anunţă sec că este soţia lui Lawrence şi că fetiţa este fiica lui.

– Era bigam? întrebă Jordan răsucind scurt capul.

– Îhî! Şi trebuia să fi văzut ce ceartă s-a încins între cele două doamne Lawrence. Dar domnişoara Alex nu şi-a pierdut firea. Privi fetiţa cu părul galben şi spuse cu vocea ei dulce: „Eşti foarte drăguţă." Copila blondă nu catadixi să vorbească, ţinîndu-şi nasul pe sus. Atunci

remarcă medalionul ăla de tinichea în formă de inimă pe care-l purta la gît domnişoara Alex. Îi fusese dăruit de tatăl ei de ziua de naştere şi ţinea atît de mult la acel medalion, încît nici nu ţi-ar veni să crezi; întotdeauna îl pipăia cu mîna şi-şi făcea probleme să nu-l piardă. Fetiţa blondă o întrebă pe domnişoara Alex dacă medalionul i-a fost făcut cadou de tatăl ei, iar cînd domnişoara Alex răspunse că da, copila blondă apucă un lanţ de aur pe care-l purta la gît şi de care era atîrnat un frumos medalion din aur în formă de inimă. „Mie mi-a dat unul de aur, valoros", zise copila cu un ton care m-a făcut cît pe-aci să-i trag o palmă. „Al tău nu este decît tinichea curată."

Filbert se opri, mai luă o înghiţitură de whisky şi îşi umezi buzele.

– Domnişoara Alex nu a scos nici un cuvînt, ci şi-a împins bărbia înainte, aşa cum face ori de cîte ori încearcă să fie curajoasă, dar era atîta durere în ochii ei, încît un om matur ar fi izbucnit în plîns. Eu am plîns, recunoscu răguşit Filbert. M-am dus în camera mea şi am plîns ca un copil.

Jordan înghiţi simţind o durere nefamiliară în gît.

– Ce s-a întîmplat după aceea?

– În dimineaţa următoare coborî la micul dejun veselă ca întotdeauna şi îmi zîmbi cum făcea de obicei. Dar pentru prima dată de cînd i-l dăruise tatăl ei, nu mai purta medalionul ăla. Şi nu l-a mai purtat niciodată.

– Şi tu crezi că sînt ca tatăl ei? izbucni Jordan furios.

– Şi nu sînteţi? îl înfruntă Filbert. I-aţi sfîşiat inima de fiecare dacă cînd v-aţi apropiat de ea, iar mie şi lui Penrose nu ne-a mai rămas decît să încercăm să punem la un loc resturile.

– Ce tot spui acolo? zise Jordan turnîndu-şi neîndemînatic whisky în pahar. Filbert întinse paharul gol, iar Jordan i-l umplu supus şi pe al lui.

– Vorbesc despre cît a plîns cînd a crezut că sînteţi mort. Într-o zi am dat peste ea stînd în faţa unui portret

de-al dumneavoastră în casa aia mare de la ţară. Obişnuia să petreacă ore întregi privindu-vă şi era atît de slabă, încît puteai să vezi prin ea. A arătat cu mîna spre portret şi mi-a spus cu vocea aia a ei mică şi tremurătoare, care însemna că se străduieşte să nu plîngă: „Priveşte, Filbert. Nu-i aşa că este frumos?" Filbert făcu o pauză pentru a pufni dispreţuitor, o expresie elocventă a opiniei lui despre felul în care arată Jordan.

Uşor liniştit de vestea că Alexandra, după cît se pare a ţinut destul la el, încît să sufere, Jordan trecu peste opinia puţin măgulitoare a servitorului în legătură cu înfăţişarea sa.

– Continuă, zise el.

Ochii lui Filbert se îngustară deodată de mînie montîndu-se pe parcursul povestirii sale.

– Aţi făcut-o să se îndrăgostească de dumneavoastră şi apoi a venit la Londra pentru a descoperi că n-aţi avut nici un moment de gînd să o trataţi ca pe o soţie adevărată. Că v-aţi căsătorit cu ea numai din milă! Aveaţi de gînd să o trimiteţi la Devon, aşa cum a făcut tatăl ei cu maică-sa.

– Ştie despre Devon? întrebă uimit Jordan.

– Ştie totul. Lordul Anthony a trebuit să-i spună pînă la urmă adevărul pentru că toţi prietenii dumneavoastră din Londra rîdeau pe ascuns de ea pentru că vă iubeşte. Toţi ştiau ce gîndeaţi dumneavoastră despre ea, pentru că i-aţi spus iubitei dumneavoastră, iar aceasta a spus la toată lumea. I-aţi spus că această căsătorie este o povară pentru dumneavoastră. Asta a umilit-o pe domnişoara Alex şi a făcut-o să plîngă din nou. Dar nu mai puteţi să o răniţi – ştie cît de mincinos sînteţi.

Terminîndu-şi recitalul, Filbert îşi frecă picioarele, puse paharul jos, se ridică şi spuse cu multă demnitate:

– I-am spus eu ei şi vă spun şi dumneavoastră. Trebuia să vă fi lăsat să muriţi în noaptea cînd v-a întîlnit.

Jordan îl urmări pe bătrîn mergînd fără să dea nici cel mai mic semn că ar fi băut acea uriaşă cantitate de băutură. Privi paharul gol fără să-l vadă, în timp ce în minte începură să i se cristalizeze motivele schimbării totale a atitudinii Alexandrei după dispariţia lui. Scurta dar elocventa descriere de către Filbert a unei Alexandre îngrozitor de slabă, privindu-i portretul la Hawthorne, îi frînse inima. În minte îi apăru imaginea ei plină de însufleţire venind la Londra cu inima deschisă şi înfruntînd apoi dispreţul rece din cauză că Elise a repetat gluma pe care Jordan o făcuse aproape fără să se gîndească.

Sprijinindu-şi capul de spătarul scaunului, Jordan închise ochii năpădit de regret şi de uşurare. Alexandra a ţinut la el. Imaginea păstrată cu grijă a fetei încîntătoare şi nevinovate care îl iubise nu fusese falsă şi brusc asta îl bucură peste măsură. Faptul că o rănise în nenumărate feluri îl făcu să se încrunte, dar nu vru să creadă nici o secundă că răul este ireparabil. Dar nici nu era atît de prost încît să se gîndească că ea va crede indiferent ce explicaţie îi va da el. Acţiunile, nu cuvintele, vor fi singurul mod de a o face să lase garda jos şi să-l iubească din nou.

Un zîmbet uşor, preocupat, îi apăru pe buze în timp ce-şi elabora strategia.

În dimineaţa următoare lui Jordan îi pieri însă complet zîmbetul cînd un valet se întoarse cu informaţia că Alexandra categoric nu a fost la bunica lui; şi nu zîmbea nici jumătate de oră mai tîrziu, cînd ducesa bătrînă intră intempestiv în biroul lui ca să-i spună că numai el este vinovat de fuga Alexandrei şi să-i ţină o usturătoare diatribă despre insensibilitatea, aroganţa şi lipsa lui de înţelepciune.

Îmbrăcată în rochia pe care o purtase noaptea trecută, trecîndu-şi mîinile prin părul ciufulit, Alexandra apăru în holul de sus şi o porni repede de-a lungul coridorului coborînd apoi scara spre apartamentul ei.

Dacă şi în dimineaţa asta Jordan urma programul celor două zile anterioare, va fi blocat în biroul lui cu cei doi bărbaţi care veniseră în fiecare dimineaţă pentru a discuta afaceri. Gîndindu-se cum să procedeze mai bine pentru a părăsi, împreună cu Filbert şi Penrose, casa fără a fi observaţi, se îndreptă spre dulapul de haine şi deschise uşa. Dulapul era gol, cu excepţia unui singur costum de călătorie. Întorcîndu-se, Alexandra privi prin cameră şi constată că de pe masa de toaletă fuseseră strînse toate parfumurile ei. Senzaţia că greşise camera o făcu să se învîrtească uşor în jur exact în momentul în care uşa se deschise şi camerista scoase un strigăt înăbuşit.

Înainte ca Alexandra să o poată opri, servitoarea se întoarse pe călcîie şi fugi spre balustradă, aplecîndu-se şi strigînd spre Higgins:

– Excelenţa sa s-a întors.

Şi făcuse atîtea pentru a scăpa fără să se mai întîlnească cu Jordan, se gîndi Alexandra tremurînd de frică. Nu fusese sigură că va evita o confruntare cu soţul ei – dar sperase lucrul ăsta.

– Marie, strigă ea după servitoarea care cobora deja în fugă scările pentru a răspîndi vestea fericită. Unde este ducele? Am să-l anunţ eu însămi despre prezenţa mea.

– În birou, excelenţa voastră.

Trecîndu-şi mîinile prin părul negru, Jordan străbătea în lung şi în lat uriaşul lui birou ai cărui pereţi erau acoperiţi cu rafturi pline cu cărţi, ca un tigru în cuşcă, aşteptînd să apară Alexandra de oriunde şi-o fi petrecut ea noaptea, incapabil să-şi ascundă sentimentul de teamă cu gîndul la ce o fi făcut.

Anticipînd că Hawk o să-şi dezlănţuie mînia asupra ei din momentul în care va da cu ochii de ea, Alexandra intră încet în birou şi închise cu grijă uşa după ea înainte de a spune:

– Doriţi să mă vedeţi, presupun?

Jordan se întoarse iute, simţămintele lui treoînd ou o viteză nebună de la uşurare la furie cînd o văzu acolo, stînd înaintea lui, cu faţa proaspătă după o noapte de somn, somn de care el nu avusese parte.

– Unde dracu' ai fost? o întrebă îndreptîndu-se cu paşi mari spre ea. Să-mi aminteşti să nu te mai cred nicicdată pe cuvînt, adăugă cu un sarcasm tăios.

Alexandra îşi înfrînă impulsul laş de a se da înapoi.

– Mi-am ţinut cuvîntul, my lord. Am venit direct acasă şi m-am dus direct în pat.

Pe obrazul încordat al lui Jordan se văzu tresărirea ameninţătoare a unui muşchi.

– Să nu mă minţi!

– Am dormit în camera guvernantei, explică ea politicos. În definitiv, nu mi-ai ordonat să mă duc în camera mea.

Simţi dorinţa acută de a ccmite o crimă, dorinţă urmată instantaneu de impulsul opus de a o lua în braţe şi de a rîde în hohote de sfidarea ei incredibil de ingenioasă. Fusese sus, dormise liniştită, iar în vremea asta el se dădea de ceasul morţii şi bea în agonia incertitudinii.

– Ia spune-mi, zise el supărat, întotdeauna ai fost aşa?

– Aşa cum? întrebă Alexandra, nefiind sigură care este starea lui de spirit.

– O pacoste pentru liniştea tuturor.

– C... ce vrei să spui?

– Am să-ţi spun imediat, zise el ameninţător şi, în timp ce înainta spre ea, Alexandra începu să se retragă prudentă pas cu pas. În ultimele douăsprezece ore, mi-am părăsit în mod grosolan prietenii la *White's*. Am fost implicat într-o ceartă publică în sala de dans şi am fost mustrat de un valet care întîmplător poate să bea atît, încît să mă bage sub masă. Am fost nevoit să ascult o predică din partea bunicii care, pentru prima dată în viaţa ei şi-a pierdut în asemenea măsură controlul, încît

aproape că a strigat la mine. Ştii, termină el sumbru, în timp ce Alexandra se străduia să-şi ascundă un zîmbet îndărătnic, ştii că duceam o viaţă destul de ordonată înainte să te întîlnesc pe tine? Dar de cînd te-am întîlnit, de fiecare dată cînd mă întorc, se întîmplă ceva...

Îşi întrerupse monologul în momentul în care Higgins năvăli în birou fără să mai bată la uşă.

– Excelenţă! Jos este un poliţist care insistă să vă vadă pe dumneavoastră, sau pe excelenţa sa, personal.

Adresîndu-i o privire care o avertiza să rămînă pe loc pînă se întoarce pentru că nu a terminat încă cu ea, Jordan ieşi cu paşi mari din birou. Se întoarse peste două minute cu o expresie de nedescris pe faţă – amuzat şi supărat în acelaşi timp.

– S-a... s-a întîmplat ceva? îndrăzni ea să se aventureze văzînd că el nu ştie ce să spună.

– Nu prea, replică el sec. Aş spune că încă un mic eveniment obişnuit în ceea ce pare să fie o zi tipică cu tine.

– Ce eveniment? insistă Alexandra, înţelegînd că, după cît se părea, el o făcea răspunzătoare pentru indiferent ce se întîmpla.

– Credinciosul tău valet tocmai a apărut pe treptele casei mele în custodia unui poliţist.

– Penrose? exclamă Alexandra.

– Exact.

– Dar... dar ce a făcut?

– Ce a făcut, draga mea? S-a dus pe Bond Street şi a fost prins ieri încercînd să-mi vîndă ceasul. Şi Jordan îşi ridică mîna din care atîrna lanţul cu ceasul de aur al bunicului ei.

– Tentativă de bigamie, hoţie şi jocuri de noroc, sintetiză în trei cuvinte Jordan situaţia cu un zîmbet ironic pe buze. Ce planuri mai ai pentru viitorul imediat? Extorcare de bani, poate?

– Nu este ceasul tău. Ochii Alexandrei erau aţintiţi asupra ceasului, singura ei speranţă de a-şi putea răscumpăra libertatea. Te rog să mi-l dai, este al meu.

Jordan se încruntă surprins, dar întinse încet mîna.

– Aveam impresia că mi l-ai făcut mie cadou!

– L-ai acceptat în mod fraudulos, insistă Alexandra cu o încăpăţînare plină de mînie, întinzînd mîna să ia ceasul. Bunicul meu era un om plin de nobleţe... un om bun, atent, blînd. Ceasul lui trebuia să revină unui bărbat ca el, nu ca tine.

– Înţeleg, replică liniştit Jordan, pierzîndu-şi orice expresie în momentul în care îi puse ceasul în palma întinsă.

– Mulţumesc, spuse Alexandra, simţindu-se ca şi cum l-ar fi rănit luîndu-i ceasul înapoi. Deoarece el nu avea nimic, i-a rănit probabil eul, îşi zise ea. Unde este Penrose? Trebuie să mă duc la autorităţi şi să le explic.

– Dacă a urmat instrucţiunile mele, acum se află în camera lui, replică sec Jordan, meditînd la porunca a opta.

Alexandra, care ajunsese pe bună dreptate la concluzia că soţul ei, lipsit de inimă, despot cum era, n-ar fi ezitat să-l lase pe Penrose să fie sprînzurat de autorităţi, îl privi derutată.

– Asta-i tot ce ai făcut? L-ai trimis în camera lui?

– Puteam să-l las pe un tată adoptiv să meargă la închisoare, ce zici? replică Jordan.

Absolut uluită de ciudata lui stare de spirit din dimineaţa asta, Alexandra îl privi iscoditor.

– De fapt credeam că poţi şi că o să o şi faci.

– Numai pentru că nu mă cunoşti cu adevărat, Alexandra, spuse pe un ton despre care ea ar fi putut jura că este conciliant. Totuşi am de gînd să remediez acest lucru începînd – şi se uită în sus, de unde se auzeau zgomotele făcute de servitori care duceau cufere grele, inclusiv pe ale ei, la trăsură – de acum într-o oră, cînd vom pleca la Hawthorne.

Alexandra se întoarse, văzu cufărul ei şi reveni spre el cu ochii încărcaţi de revoltă.

– Eu n-am să merg.

– Cred că ai să fii de acord să mergi cînd am să-ţi prezint condiţiile, spre a le lua în considerare, dar mai întîi aş vrea să ştiu de ce a încercat Penrose să-mi vîndă... să vîndă ceasul bunicului tău.

Alexandra ezită, apoi decise că mai bine era să tacă.

– Răspunsul evident este că voiai bani, continuă Jordan cu o voce firească. Şi nu văd decît două motive pentru care ai avea nevoie de fonduri: primul ar fi ca să mai faci alte pariuri scandaloase împotriva mea, ceea ce ţi-am interzis să faci. Sincer să fiu, mă îndoiesc că ai face asta. Îşi ridică mîna cînd o văzu că se înfurie la supoziţia lui că i-ar accepta supusă ordinele. Motivul pentru care resping posibilitatea de a fi făcut alte pariuri împotriva mea de ieri încoace nu are nici o legătură cu faptul că ţi-am interzis acest lucru. Pur şi simplu nu cred că ai avut timp să mă sfidezi din nou.

Zîmbetul lui leneş fu atît de neaşteptat şi de contagios, încît trebui să facă eforturi pentru a-şi înăbuşi dorinţa de a-i răspunde la fel.

– De aceea, încheie el, aş presupune mai degrabă că motivul pentru care doreşti atît de brusc bani este acelaşi cu cel pe care mi l-ai avansat acum două zile – vrei să pleci şi să trăieşti din propriile tale mijloace. Aşa este?

Părea atît de înţelegător încît Alexandra îşi schimbă hotărîrea anterioară şi dădu afirmativ din cap.

– Exact aşa cum am bănuit. În cazul ăsta, permite-mi să-ţi ofer o soluţie pentru situaţia ta delicată, soluţie ce ar fi atrăgătoare şi pentru înclinaţia ta spre jocurile de noroc. Pot să o fac? o întrebă politicos, conducînd-o spre un scaun în faţa biroului lui.

– Da, acceptă Alexandra aşezîndu-se, în timp ce el se sprijini de birou. După ce ea se aşeză, Jordan continuă:

– Am să-ţi dau suficienţi bani ca să trăieşti tot restul vieţii tale într-o bogăţie regală dacă după trei luni vei mai dori să mă părăseşti.

– Nu... nu prea înţeleg, spuse Alexandra, cercetîndu-i faţa.

– Este foarte simplu. Timp de trei luni trebuie să accepţi să fii cea mai ascultătoare, mai iubitoare şi mai plină de solicitudine soţie. În acelaşi timp, eu mă voi strădui să mă fac – să zicem – agreabil, astfel încît să nu mai doreşti să mă părăseşti. Dacă nu reuşesc, la sfîrşitul celor trei luni poţi să pleci. Este foarte simplu.

– Nu! izbucni Alexandra fără să se poată stăpîni. Ideea ca Jordan să încerce în mod deliberat să-i placă, să o amăgească, să o seducă era de nesuportat, iar implicaţiile intime pe care le presupunea faptul de a fi soţia lui iubitoare, o făcură să se înfierbînte.

– Te temi că ai să cedezi farmecului meu?

– Categoric nu, minţi ea imediat.

– Atunci de ce să nu fii de acord cu acest pariu? Eu pariez o avere pe faptul că te pot face să-ţi doreşti să rămîi. Evident, te temi să nu pierzi, altfel nu ai ezita. A strecurat provocarea atît de abil, încît Alexandra nici nu şi-a dat seama.

– Există... şi alte lucruri de care trebuie să ţin seama... Se opri ezitînd, prea uluită ca să poată să se gîndească la vreunul.

– A, da, există posibilitatea ca, îndeplinindu-mi cu ardoare îndatoririle de soţ, să te trezeşti cu un copil, nu-i aşa?

Fără cuvinte de uimire şi de groază faţă de această posibilitate la care nu s-a gîndit pînă acum, Alexandra rămase pur şi simplu cu ochii holbaţi la el, îmbujorată, în timp ce Jordan luă de pe birou un *prespapiers*.

– Am de gînd să fac tot posibilul în acest scop, scumpa mea, îi promise fără nici un menajament. Mai mult, continuă, cîntărind greutatea în mînă exact aşa

cum făcea şi cu viitorul ei, pariul nostru depinde şi de faptul dacă îmi vei acorda în pat favorurile tale fără nici o reţinere. Cu alte cuvinte, termină el cu o francheţe toată numai zîmbet, dacă te eschivezi, protestezi sau nu cooperezi – ai să pierzi.

– Eşti nebun! izbucni Alexandra sărind de pe scaun, dar mintea ei febrilă nu putea găsi nici o soluţie mai bună de a pune capăt acestei căsătorii nedorite.

– S-ar putea, acceptă el fără ranchiună. Trei luni nu înseamnă prea mult timp pentru mine. Dacă mă gîndesc bine, şase luni ar fi mai echitabil.

– Trei luni este mai mult decît echitabil! exclamă Alexandra.

– De acord, spuse el calm. Trei luni. Trei luni de căsnicie fericită pentru mine în schimbul a... să zicem... o jumătate de milion de lire sterline?

Alexanda îşi încleştă mîinile care-i tremurau şi le ascunse la spate, mintea învîrtindu-i-se într-un amestec ameţitor de bucurie şi de resentiment. O jumătate de milion de lire... O jumătate de milion de lire... O avere!

În schimbul favorurilor pe care i le va oferi în pat.

Dîndu-i bani, o reducea la statutul de amantă, la sfîrşit urma să o plătească.

– Să nu gîndeşti aşa, sugeră calm Jordan, urmărindu-i succesiunea reacţiilor pe faţa ei expresivă şi interpretîndu-le corect. Dacă pierd pariul, atunci consideră banii ca o recompensă pentru că mi-ai salvat viaţa.

Liniştindu-i astfel întrucîtva mîndria, Alexandra ezită, apoi dădu nehotărîtă din cap.

– Este o propunere foarte ciudată din aproape toate punctele de vedere...

– Căsătoria noastră a fost foarte ciudată din toate punctele de vedere, spuse sec Jordan. Atunci ce părere ai, este nevoie să facem pariul nostru în scris, sau mergem pe încredere reciprocă în ceea ce priveşte respectarea condiţiilor?

– Încredere! repetă ursuză Alexandra. Tu singur mi-ai spus să nu am încredere în nimeni. Îi spusese asta în pat, iar ea îi ceruse să aibă încredere în ea. Îi zisese că dragostea nu poate supravieţui fără încredere. Privindu-l, îşi dădu seama că îşi aminteşte totul.

Jordan ezită, ca şi cum s-ar fi aflat în faţa unei decizii importante. Apoi vorbi cu o solemnitate plină de blîndeţe:

– Am încredere în tine!

Cuvintele, rostite calm, implicau o bogăţie de subînţelesuri pe care Alexandra refuza să creadă că el a vrut să le spună. A încercat să ignore căldura din privirea lui, dar nu-şi putea susţine ostilitatea cînd el se purta în acest mod straniu, aproape tandru. Hotărînd că soluţia cea mai bună de a trata cu enigmaticul ei soţ era de a rămîne calmă şi rezervată în permanenţă, spuse politicos:

– Am să mă gîndesc la pariul tău.

– Te rog să o faci, îi ceru el, în ochi apărîndu-i o lumină veselă în timp ce afară zgomotul făcut de servitorii care cărau cuferele era tot mai puternic. Două minute îţi ajung? Şi făcu un gest spre holul aglomerat din faţa biroului.

– Poftim?

– Într-o oră plecăm spre Hawthorne.

– Dar...

– Alexandra, nu ai de ales, spuse calm. O prinse de braţe, luptîndu-se cu impulsul de a o trage spre el şi de a pecetlui victoria care ştia deja că este a lui.

Alexandra se ţinea încă tare, dar ştia că el are dreptate. Îi reveniseră în minte cuvintele lui Roddy ca spre a o linişti: „Nu sîntem o familie foarte prolifică..."

– Foarte bine, acceptă ea fără eleganţă. Şi în momentul acela îşi aminti şi restul afirmaţiilor lui Roddy. „Deşi nu din lipsa dorinţei de a încerca."

– Te-ai înroşit în obraji, remarcă Jordan cu ochi zîmbitori.

– Orice femeie ar roşi cînd i s-ar prezenta atît de deschis perspectiva de a petrece trei luni de... de...

– De fericirea de a fi goală în braţele mele? o ajută plin de solicitudine Jordan.

Îi aruncă o privire care ar fi putut să pulverizeze o stîncă. Rîzînd, el spuse:

– Să ne gîndim puţin la riscul pe care mi-l asum eu. Să presupunem că îmi pierd complet capul şi devin sclavul tru... frumuseţii tale? Şi atunci tu pleci, luîndu-mi banii şi orice speranţă de a avea un moştenitor legal cu tine.

– Doar nu crezi că aş putea să fac aşa ceva, nu-i aşa? sări ea iritată.

– Nu.

Zîmbetul lui insuportabil, precum şi încrederea în sine plină de aroganţă au făcut-o să se răsucească pe călcîie. Jordan o prinse de braţ şi o întoarse ferm, vorbind calm, dar autoritar.

– Nu pînă cînd nu ajungem la un acord. Ori facem un pariu, ori te duc la Hawthrone, sub pază dacă este nevoie, şi fără nici o promisiune de remunerare dacă mă părăseşti în trei luni.

Aşa expuse lucrurile, Alexandra nu avea de ales. Ridicîndu-şi capul, îl privi în ochi şi spuse cu un dispreţ evident:

– Facem pariul.

– Eşti de acord cu toate condiţiile?

– Cu o mare reticenţă, excelenţa voastră, spuse rece şi, smulgîndu-şi braţul, o porni spre ieşire.

– Jordan, zise în spatele ei.

Alexandra se întoarse.

– Poftim?

– Numele meu este Jordan. Pe viitor te rog aşa să-mi spui.

– Aş prefera să nu o fac.

Ridicînd mîna într-un gest de avertisment simulat, zise:

– Iubito, fii prudentă dacă nu vrei să pierzi pariul în mai puţin de cinci minute. Ai acceptat să fii cea mai ascultătoare, iubitoare şi plină de solicitudine soţie. Iar eu ţi-am cerut să-mi spui pe numele de botez.

Ochii ei aruncau scîntei, dar îşi lăsă capul în jos.

– Cum doriţi!

Ieşise deja din birou cînd Jordan îşi dădu seama că reuşise să nu-i spună nicicum. Zîmbi în timp ce răsucea absent prespapiers-ul în mînă, gîndindu-se la minunatul sejur care-l aştepta la ţară, alături de deosebit de frumcasa lui soţie, pe care însă nu c prea trăgea inima să meargă.

CAPITOLUL 24

Opt călăreţi în uniformă, cu cai frumoşi şi purtînd steaguri cu emblema ducelui de Hawthorne, mergeau înaintea unui alai format din superba caleaşcă a lui Jordan şi alte trei încărcate cu bagaje şi servitorii personali, iar alţi opt călăreţi înarmaţi îl încheiau. Pe tot parcursul drumului, cînd treceau prin sate, ţăranii se înghesuiau pentru a admira spectacolul pe care îl ofereau flamurile fluturînd, harnaşamentele bătute în argint ale cailor, călăreţii în livrelele lor maronii cusute cu fireturi aurii şi caleaşca lăcuită în negru, cu pajura aurie a ducelui de Hawthorne.

Au trecut prin faţa casei lui Tony, iar Alexandra de abia aştepta să-i vadă din nou pe mama şi pe fratele lui. Erau o familie atît de drăguţă, iar casa lor atît de intimă şi îmbietoare în comparaţie cu măreţia copleşitoare a proprietăţii Hawthorne.

Un zîmbet uşor enigmatic îi juca în colţul gurii în timp ce se apropiau de localitatea Winslow, lîngă Hawthorne. Ori de cîte ori treceau printr-o localitate, alaiul lor provoca senzaţie, dar nimic nu semăna cu cea care urma, înţelese ea, cînd văzu întreaga populaţie din Winslow aliniată de-a lungul drumului, agitînd deja eşarfe şi batiste colorate pentru a-i ura bun venit acasă ducelui lor. Evident, fuseseră trimişi înainte servitori pentru a anunţa personalul de la Haswthorne că vine ducele, iar vestea se răspîndise iute în tot satul.

Cît de mult se deosebea această primire festivă, însufleţită, de primirea destul de rece făcută lui Anthony cu un an în urmă, cînd aceiaşi săteni se aliniaseră de-a lungul drumului pentru a-şi face datoria de a-l saluta pe noul lor duce.

– Ce te încîntă atîta? o întrebă Jordan, urmărind-o.

Inconştient, Alexandra îşi îndreptă spre el întreaga forţă a zîmbetului ei ameţitor.

– Îmi plac parăzile, recunoscu ea, rîzînd puţin întristată. Presupun că este vorba de copilul din mine.

Jordan, care cu numai cîteva momente înainte se gîndea la perspectiva excitantă de a o face să-i poarte propriul lui copil, poate chiar în noaptea asta, încercă să ignore dorinţa aprinsă stîrnită de cuvintele ei.

După ce acceptase cu atîta lipsă de amabilitate pariul lui, azi-dimineaţă, se aştepta să fie morocănoasă în tot cursul călătoriei, dar, spre uimirea lui, din momentul în care au părăsit Londra, Alexandra l-a tratat cu o cordialitate politicoasă, dacă nu chiar cu o urmă de timiditate. După ce a încercat să găsească motivul acestei schimbări plăcute dar inexplicabile a stării ei de spirit, s-a hotărît să recurgă la o abordare mai directă şi a făcut o remarcă făţişă în legătură cu asta.

Uimită, Alexandra se întoarse de la fereastră, privindu-şi stînjenită mîinile ce se odihneau în poală înainte de a ridica spre el superbii ei ochi verzi-albaştri.

– După ce m-am gîndit mai bine, spuse ea candid, am ajuns la concluzia că pariul este mai mult decît echitabil. Nu sînteţi mai vinovat decît mine pentru faptul că am fost nevoiţi să ne căsătorim şi nici voi, nici eu nu sîntem de vină pentru faptul că nu ne potrivim. Mi-aţi oferit o cale de ieşire dintr-o situaţie imposibilă, ceea ce este mult mai mult decît ar face bărbaţii cu poziţia voastră. De aceea m-am gîndit că nu ar fi frumos din partea mea să mă port urît cu voi în următoarele trei luni.

Înainte ca Jordan să-şi poată reveni din şocul provocat de faptul că ea credea într-adevăr că va cîştiga pariul, îi întinse graţios mîna înmănuşată.

– Sîntem prieteni? lansă ea oferta.

Jordan îi luă mîna, mîngîindu-i uşor cu degetul mare podul sensibil al palmei.

– Prieteni, acceptă el fără să-şi trădeze cîtuşi de puţin ciuda sau admiraţia pentru spiritul ei de fair play.

– Am ajuns acasă, spuse Alexandra zîmbind cînd alaiul trase în faţa porţilor negre de fier cu pajura Hawthorne pe ele.

– Iată-ne deci acasă, spuse el indiferent, în timp ce portarul îl salută pe vizitiu şi apoi se grăbi să deschidă larg porţile.

Cavalcada o porni pe aleea ce ducea spre casă. Jordan privea magnifica sa casă fără să simtă nici un fel de mîndrie pentru splendoarea ei şi nici bucurie pentru faptul că se întorcea aici. Hawthorne reprezenta pustietatea căsătoriei părinţilor săi şi a propriei lui copilării.

– După tot ce am văzut eu în ultimul an, continui să cred că este cea mai frumoasă proprietate din Anglia. Alexandra suspină fericită, plimbîndu-şi cu dragoste privirea peste imensa şi eleganta clădire, uitîndu-se apoi în sus spre steagul deja arborat, semn că ducele era acum acasă.

– Strămoşii mei s-ar bucura dacă te-ar auzi, remarcă Jordan sec privindu-şi proprietatea scăldată în lumina apusului. Voiau ca Hawthorne să rivalizeze cu reşedinţa regală. A fost construită pentru a impresiona şi a intimida.

– Nu-ţi place, nu-i aşa? spuse dintr-o suflare Alexandra.

– Nu în special. O găsesc strivitoare. Am alte case care după părerea mea sînt mult mai plăcute, deşi nu tot atît de convenabile pentru Londra.

– Sînt mai frumoase decît Hawthorne?

– Mai plăcute.

– Hawthorne impune din cale afară, recunoscu Alex. Casa este atît de... atît de tăcută.

Tot personalul casei, două sute de servitori, între care fete în casă, valeţi, rîndaşi, era aliniat pe treptele de la intrare în uniformele oficiale de gală, iar feţele le străluceau de zîmbete cînd trăsura trase la scară.

Valeţii se grăbiră să lase scara trăsurii, dar Jordan ţinu să o coboare el însuşi pe Alexandra din trăsură, mîinile zăbovindu-i puţin pe talie cînd o lăsă jos.

– Bine ai venit acasă, îi spuse el cu un zîmbet intim. Apartamentele noastre au fost pregătite şi ne aşteaptă o masă excelentă.

– Sînt mult prea obosită ca să mănînc, spuse iute Alexandra în speranţa de a-l descuraja să facă dragoste cu ea măcar pînă a doua seară. Aş vrea să fac o baie şi să mă retrag imediat.

Scopul urmărit era prea evident şi în acelaşi timp zadarnic.

– În acest caz o să sărim amîndoi peste masă şi o să mergem direct în pat, spuse Jordan răbdător, dar implacabil.

– Am crezut că o să-mi acordaţi măcar odihna unei nopţi după călătoria pe care am făcut-o!

– Nu se admite nici o abatere de la pariu, scumpo.

– Să nu-mi mai spuneţi aşa, my lord, îl avertiză ea.

– Jordan, o corectă el.

– Iată-i, şopti Gibbons către Smarth, vîrîndu-şi agitat capul în umărul pădurarului care îi bloca vederea. Deabia aştept să o văd la faţă pe doamna Alexandra, acum, că stăpînul s-a întors, spuse el făcîndu-se ecoul majorităţii personalului casei Hawthorne, care ştia cît suferise cînd l-a crezut mort.

– Va fi veselă ca o ciocîrlie, spuse doamna Brimley, menajera, întinzîndu-şi cît îi permitea gîtul ca să vadă mai bine.

– O să strălucească de fericire, ca o... Gibbson tăcu uluit cînd Alexandra trecu pe lîngă ei cu o expresie clară de supărare.

– Ei bine, aş fi... şopti el, întorcîndu-se uimit întîi spre Smarth şi apoi spre doamna Brimley.

Alexandra mîncă într-o tăcere plină de nelinişte vizavi de Jordan, la masa luminată de lumînări.

– Nu-ţi place vinul? o întrebă el.

Tresări la sunetul vocii lui profunde şi lingura i se lovi de bolul de porţelan de *Sevres*.

– Nu-mi place porto, excelenţa voastră.

– Jordan, îi reaminti el.

Alexandra înghiţi, incapabilă să-i rostească numele. Privi căpşunile roşii şi cărnoase din farfurie şi lăsă lingura jos, simţind cum i se strînge stomacul din cauza tensiunii provocate de gîndul la ce urma să i se întîmple într-o oră.

– Aproape că nici nu ai mîncat, observă Jordan, cu vocea uşor răguşită.

Simţind că se înăbuşă pentru că-şi dăduse seama că el făcea eforturi deliberate şi asidue de a o cuceri şi a o dezarma, Alexandra dădu din cap.

– Nu prea mi-e foame.

– În cazul ăsta, spuse el punînd şervetul deoparte, ne retragem, draga mea? Un valet făcu un pas înainte pentru a-i trage scaunul, dar Alexandra apucă iute furculiţa.

– Cred că am să mai iau puţin fazan, spuse ea repede.

Jordan îşi puse politicos şervetul înapoi pe picioare, dar ea ar fi putut să jure că în ochi îi juca o lumină veselă.

Trăgînd de timp, Alexandra făcu o adevărată demonstraţie, decupînd o felie suculentă de fazan pe care o tăie în bucăţele regulate de mărimea unei îmbucături şi mestecă fiecare bucăţică cît putu mai mult. Cînd ultima formă geometrică dispăru de pe farfurie şi lăsă jos furculiţa, Jordan ridică întrebător din sprîncene spre ea, în sensul dacă a terminat.

Privirea plină de panică a Alexandrei se îndreptă spre cel mai apropiat valet.

– Aş... acum aş mai vrea puţin din acest sparanghel delicios, anunţă ea disperată, iar de data asta nu mai era nici o îndoială în ceea ce privea zîmbetul care apăruse pe buzele lui. După sparanghel mai luă puţină mazăre cu smîntînă, apoi carne de porc cu mere, pastă de stridii şi afine.

Cînd a cerut afine, Jordan nu s-a mai obosit să-şi ascundă faptul că se amuza. Rezemîndu-se de spătarul scaunului o urmărea cum se luptă curajos să înghită şi ultima afină, zîmbind cu gura lui senzuală.

Evitîndu-i cu grijă privirea, Alexandra reuşi să termine afinele, după care stomacul ei începu să protesteze de atîta mîncare.

– Mai doreşti ceva ca să te fortifici, scumpa mea? îi sugeră plin de solicitudine Jordan. Poate puţin tort cu ciocolată?

Cînd auzi de desert se cutremură şi dădu repede din cap că nu.

– Atunci poate carne de vită în sos de vin?

– Nu, mulţumesc, şopti Alexandra înghiţind.

– Un pui, poate, îi oferi el zîmbind cu viclenie, ca să-l duci sus?

Înainte ca ea să poată răspunde, puse hotărît şervetul deoparte şi se ridică, înconjurînd masa pentru a o ajuta să se ridice.

– Dacă ai să continui să mănînci aşa, remarcă el necăjind-o în timp ce urcau, ai să fii în curînd prea grasă ca să mai poţi urca scările. Va trebui să instalez o macara care să te ridice şi să te treacă peste balustradă.

În alte condiţii, Alexandra s-ar fi amuzat de gluma lui, dar tensiunea din seara aceea şi sentimentul acut de jenă îi înăbuşiseră simţul umorului. Îşi dădu seama că el încerca să o facă să se simtă în largul ei, dar n-ar fi putut să-i fie recunoscătoare pentru asta cînd se simţea atît de

prost în primul rînd din cauza lui. Mai mult, nu putea înţelege cum se putea purta cu atîta dezinvoltură avînd în vedere ce urmau să facă. Apoi îşi aduse aminte de reputaţia lui de fustangiu şi îşi dădu seama că nu avea de ce să nu fie dezinvolt sau să nu se simtă în largul său cînd era vorba de un lucru pe care-l făcuse de sute de ori cu zeci de femei.

O oră mai tîrziu, Jordan deschise uşa ce făcea legătura între apartamentele lor şi intră în dormitorul ei; se opri imediat, privind furios spre pat şi nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Draperiile erau trase, iar cuvertura de satin albastru era dată uşor deoparte într-un mod îmbietor, lăsînd să se vadă cearceafurile de mătase crem, dar Alexandra nu se afla între ele.

Se răsuci, hotărît să răstoarne cu susul în jos în noaptea asta Hawthorne în căutarea ei, şi atunci o văzu stătea în celălalt capăt al camerei imense, privind pe fereastră, afară în întuneric, cu mîinile duse la piept ca şi cum i-ar fi fost frig. Sau teamă. Răsuflă uşurat apropiindu-se de ea, cu paşii înăbuşiţi de covorul gros de *Aubusson*, privind apreciativ tabloul încîntător pe care i-l oferea. Părul îi cădea peste umeri în valuri unduitoare, iar pielea dezvăluită de decolteul îndrăzneţ al cămăşii ei de noapte strălucea în lumina lumînărilor.

Se răsuci brusc cînd se apropie de ea pentru că-i văzuse imaginea reflectată în geam. Jordan întinse mîna mîngîindu-i părul lucios, iar ochii ei aruncară scîntei de furie, dar nu se retrase. Îi simţea părul ca mătasea sub mîngîiere.

– Aşa deci, spuse el, dînd glas gîndurilor şi zîmbind spre ochii ei plini de furie, mica mea vrăbiuţă s-a transformat într-o superbă lebădă.

– Complimente goale din partea unui...

Jordan se aplecă şi o ridică în braţe.

– Unde mă duci? îl întrebă după ce trecu cu paşi mari de patul ei.

– În patul meu, îi şopti, frecîndu-şi obrazul de gîtul ei. Este mai mare. Cîteva lumînări ardeau pe poliţa căminului, în cealaltă parte a camerei, aruncînd o lumină gălbuie. Jordan păşi pe uriaşa platformă pe care se afla patul şi o lăsă încet pe Alexandra pe podea, bucurîndu-se de senzaţia unică a alunecării lente a picioarelor ei de-a lungul coapselor sale. Dar cînd o privi în ochi, ceva în uriaşii ochi albaştri, sau poate faptul că de-abia mai răsufla, îl făcu în cele din urmă să înţeleagă că nu era furioasă. Alexandra era înspăimîntată.

– Alexandra? o întrebă blînd, simţind cum tremură cînd îşi strecură mîinile pe sub mînecile neglijeului mîngîindu-i braţele. Tremuri. Ţi-e frică.

Incapabilă să scoată un cuvînt, Alexandra privea cu ochii mari la bărbatul înalt, ameninţător şi viril care era pe cale să-i facă tot felul de lucruri intime trupului ei gol. Dădu din cap în semn că da.

Cu un zîmbet tandru, îi îndepărtă cu delicateţe părul de pe obrajii palizi.

– De data asta nu o să te mai doară, îţi promit.

– Nu este asta! izbucni Alexandra cînd mîinile lui se îndreptară către funda de la piept. Îi prinse degetele în mîini, iar vocea îi era încordată şi precipitată, încercînd să tragă de timp. Nu înţelegi. Nici măcar nu te cunosc.

– Mă cunoşti în sensul cel mai biblic al cuvîntului, scumpa mea, o necăji Jordan.

– Dar... dar a trecut atîta vreme...

Ridicîndu-şi capul, Jordan o privi iscoditor în ochi.

– A trecut într-adevăr? întrebă el moale, simţind un uluitor val de uşurare. După relatările referitoare la comportarea ei în ultimele trei luni şi avînd în vedere propria lui experienţă cînd era vorba de criteriile morale laxe ale femeilor căsătorite din cercul lui, se temuse să spere că ea nu mai cunoscuse alt bărbat şi refuza cu încăpăţînare să înfrunte faptul că totuşi s-ar fi putut foarte bine ca ea să o fi făcut. Dar nu mai avu nici o îndoială

cînd îi văzu inocenţa şi stînjeneala din priviri cînd dădu din cap că da, iar inima i se umplu de căldură la certitudinea că nespus de frumoasa lui soţie era încă în întregime şi exclusiv a lui.

– A trecut prea multă vreme pentru amîndoi, îi şopti, sărutîndu-i cu tandreţe urechea.

– Te rog, nu! izbucni ea, iar Jordan îşi înălţă capul cînd simţi panica reală din vocea ei. Mi-e... mi-e frică, recunoscu ea şi instinctiv Jordan îşi dădu seama cît a costat-o această recunoaştere pe fata asta curajoasă, care de trei zile îşi încerca voinţa cu a lui.

Prea înţelept ca să rîdă de frica ei, încercă să o facă pe ea să rîdă.

– Şi mie îmi este puţin frică, recunoscu cu un zîmbet tandru uitîndu-se la faţa ridicată în sus, spre el.

– Ţie... îţi este şi ţie? De ce?

Vorbi cu voce caldă, liniştitoare, desfăcîndu-i în acelaşi timp panglica corsajului, dezgolind sferele catifelate ale sînilor.

– Aşa cum ai spus, a trecut foarte multă vreme.

Desprinzîndu-şi cu greu privirea de sîni, se uită în ochii ei şi-i zîmbi în timp ce cămaşa de noapte îi aluneca de pe umeri.

– Să presupunem că am uitat cum se face, spuse mimînd groaza. Odată urcaţi în pat, va fi prea tîrziu să mai întreb pe cineva, nu-i aşa? Vreau să spun că l-aş putea chema pe prietenul tău Penrose şi să-i cer un sfat, dar ar trebui să strig în gura mare ca să mă audă, ceea ce i-ar trezi pe toţi servitorii şi ar năvăli aici ca să vadă de ce e atîta zgomot.

Deşi nefericită, Alexandra nu-şi putu înăbuşi rîsul şi aproape că nici nu-şi dădu seama că degetele lui Jordan îi desprinseseră cămaşa de noapte, care alunecase formînd un mic lac de mătase la picioare.

– Aşa este mai bine... zise răguşit, uitîndu-se deliberat în ochii ei şi nu la trupul gol, strălucitor, pe care îl trăgea

în braţele sale. Îmi place cînd rîzi, ştii asta? Continuă, încercînd să o facă să se simtă în largul ei în timp ce îşi descheia halatul de brocart maron. Cînd zîmbeşti, îţi strălucesc ochii; şi cu tandreţe, dar ferm, o întinse pe spate pe pat, urmînd-o.

Alexandra privi în ochii lui cenuşii, fascinanţi, în timp ce el, sprijinit într-un cot, o mîngîie uşor cu mîna liberă, cuprinzîndu-i apoi sînul şi, aplecîndu-şi încet capul, o sărută lung, sărut care îi stîrni toate simţurile.

O sărută din nou şi din nou, mîinile sale fiind în continuă mişcare, mîngîind, frămîntînd, seducînd, pînă cînd Alexandra îşi pierdu orice control. Gemînd, se lipi de el şi-l sărută la rîndul ei cu toată dorinţa înăbuşită timp de un an de zile. Îi zdrobi buzele, îi explora cavitatea fierbinte a gurii, iar degetele i se crispaseră în părul des, cîrlionţat de la ceafă. Iar capitulînd, obţinu victoria, pentru că de data aceasta Jordan era cel care gemea de plăcere pierzîndu-se sub sărutările ei.

Cuprinzînd-o în braţe, se răsuci pe spate, luînd-o cu el; mîngîindu-i pielea mătăsoasă a spatelui, mîinile-i exprimau elocvent dorinţa imperioasă; picioarele li se încolăciră, iar trupul lui începu să pulseze lent între coapsele ei, spunîndu-i ce doreşte.

Undeva, în străfundul minţii lui înfierbîntate, ceva îl avertiza pe Jordan să o ia mai încet, dar trupul său – care o dorea de peste un an – nu ascultă ordinele voinţei sale, mai ales cînd Alexandra îi sărută urechea aşa cum i-o sărutase el pe a ei, plimbîndu-şi limba de-a lungul lobului sensibil... Tremurînd de dorinţă, Jordan o rostogoli pe spate, mîna alunecîndu-i între coapse ca să testeze căldura umedă care-l asigura că este gata să-l primească.

– Iartă-mă, iubito, şopti el răguşit, prinzîndu-i fesele în mîini şi ridicînd-o pentru a-l primi. Nu... mai pot... să aştept. Răsuflarea i se opri în timp ce pătrundea lent în căldura ei incredibil de primitoare, grijuliu ca nu cumva să o doară; şi atunci se opri într-un gest chinuitor cînd văzu

că-şi întoarce brusc faţa de la el şi două lacrimi strălucitoare îi alunecă de sub genele lungi şi întoarse.

– Alexandra, murmură încordat de efortul pe care îl făcea pentru a ţine sub control dorinţa debordantă a trupului său de a se simţi în siguranţă în ea. Sprijinindu-se într-un cot, o prinse de bărbie şi îi întoarse cu fermitate faţa spre el.

– Deschide ochii şi uită-te la mine, îi comandă el calm.

Genele ude de lacrimi fluturară şi-i văzu ochii verzi-albaştri înotînd în lacrimi.

– Te doare? o întrebă uimit.

Alexandra înghiţi şi dădu din cap că nu, luptînd cu dorinţa de a-l implora să o ia acum, de a-i cere să o iubească cu inima şi cu trupul, aşa cum a vrut să facă aproape din primul moment cînd s-a întins lîngă ea şi a luat-o în braţe. Şi ăsta era motivul pentru care plîngea. În cîteva minute, apropierea lui a doborît toate barierele pe care le ridicase împotriva lui, i-a zdrobit apărarea şi a lăsat-o slabă şi plină de dorinţă, aşa cum a fost cînd nu era decît o copilă naivă.

– Iubito, ce s-a întîmplat? o întrebă, aplecîndu-se şi sărutîndu-i lacrima de pe obraz. Nu mă mai doreşti?

Inocenţa umilă, copilărească a întrebării şi alintul plin de tandreţe o făcură să cedeze complet.

– Ba da, şopti privindu-l în ochi unde văzu pasiunea pe care încerca să şi-o controleze.

– Atunci de ce plîngi?

– Pentru că, recunoscu cu o voce subţire, sufocată, nu vreau să te doresc.

Scoase un sunet în parte geamăt, în parte rîs, îşi înfipse degetele în părul ei bogat ţinîndu-i faţa între mîini şi în acelaşi moment plonjă profund în ea. Coapsele i se arcuiră spasmodic sub el şi Jordan îşi pierdu orice control.

– Eu te doresc, gemu răguşit, retrăgîndu-se şi plonjînd din nou, de fiecare dată tot mai adînc, simţind cum i se umple inima de bucurie cînd soţia lui îşi încolăci braţele

în jurul umerilor săi, lăsîndu-se complet în voia dorinţei lui mistuitoare.

– Te doresc atît de mult... încît nu mai pot aştepta...

Îşi înfipse unghiile în muşchii spatelui lui şi-şi ridică coapsele, iar Jordan se descărcă cu o forţă care îi smulse numele ei din adîncul pieptului.

Lăsîndu-se pe o parte, o înconjură cu braţele, ţinînd-o strîns lipită de el şi aşteptînd să-şi recapete răsuflarea. Privind umbrele aruncate de lumina lumînărilor dincolo de postamentul pe care se afla patul, simţi cum îi revine judecata sănătoasă şi odată cu asta înţelese două lucruri uluitoare. Primul că şi-a întrebat propria soţie dacă îl doreşte, ca un flăcăiandru care-i cerşeşte favorurile.

Niciodată în viaţa lui nu întrebase vreo femeie dacă îl doreşte. De altfel, niciodată nu se grăbise atît să ducă vreo femeie în patul său cum a făcut în seara asta cu Alexandra şi nici nu terminase vreodată atît de repede. Mîndria i se revoltă împotriva modului în care s-a comportat în pat în seara asta şi împotriva lipsei lui totale de control.

Alexandra se mişcă, îşi înălţă capul, apoi îl lăsă din nou pe pernă ca să-i poată vedea faţa în lumina lumînărilor, studiindu-i maxilarul ferm în timp ce el privea direct înainte, pierdut în gînduri.

– Eşti supărat? şopti uimită şi dezamăgită.

Jordan îşi lăsă bărbia în jos şi zîmbi fără veselie.

– Pe mine, nu pe tine.

– De ce? îl întrebă toată numai candoare şi feminitate, căutîndu- i ochii.

– Pentru că eu... Scutură din cap şi închise gura. Pentru că te doresc prea mult, recunoscu furios pe el însuşi. Pentru că astă-seară mi-am pierdut controlul. Pentru că simpla atingere a mîinii tale mă înnebuneşte de dorinţă. Pentru că din toată lumea asta tu eşti cea care mă înfurie cel mai tare şi pentru că, deşi în culmea

furiei, mă poţi face să rîd. Pentru că, în ce te priveşte, sînt vulnerabil, slab...

În minte, Jordan auzi vocea tatălui său strigînd la el: „Nu poţi fi slab şi să fii bărbat, Jordan... Bărbatul este dur, inflexibil, invulnerabil... Un bărbat adevărat nu trebuie să creadă în nimeni, decît în el însuşi. Folosim femeile pentru plăcere, dar nu avem nevoie de ele... Un bărbat nu are nevoie de nimeni."

Jordan îşi alungă aceste amintiri şi-şi impuse să se gîndească ce simulacru a fost căsătoria tatălui său. Îşi dorea încă să o fi dus pe Alexandra în altă parte; Hawthorne şi amintirile ce i le trezea îl făceau nervos.

Vocea slabă, timidă, a Alexandrei îl smulse din gînduri.

– Pot să mă duc acum în camera mea? Văd că, într-un fel, ţi-am displăcut.

Deodată i se frînse inima la ideea că ea poate să creadă aşa ceva.

– Dimpotrivă, spuse zîmbind pentru a ascunde adevărul cuvintelor sale. Mi-ai plăcut prea mult.

Expresia ei vădea atîta scepticism încît el începu să rîdă.

– În pat, îmi placi, puse el lucrurile la punct necăjind-o şi zîmbindu-i. Altminteri, cînd nu eşti în pat, mă înfurii. Cred că singura soluţie, adăugă el răguşit simţind cum îl cuprinde din nou dorinţa, este de a te ţine în pat cu mine.

Aplecîndu-se, îi sărută lung buzele dulci, liniştindu-şi simţurile. Şi-a făcut prea multe gînduri despre cum au făcut astă seară dragoste, decise el. În definitiv, a fost prima dată în viaţa lui de la paisprezece ani cînd a stat fără nici o femeie mai mult de o lună; fără a mai vorbi că de fapt trecuse un an întreg. Fireşte, dorinţa fusese prea puternică, iar el prea emoţionat...

Iar de data asta, cînd au făcut dragoste, Jordan s-a ocupat de ea ore, reţinîndu-se pînă cînd a dus-o pe

Alexandra pe culmile extazului, alăturîndu-i-se şi el în acel moment.

Zorii începuseră să brăzdeze cerul purpuriu când Jordan făcu ultima dată dragoste cu ea, căzînd în sfîrşit într-un somn profund.

Extrăgîndu-se cu grijă din închisoarea braţelor lui, Alexandra coborî din pat. Trupul ei, neobişnuit cu asemenea nopţi de dragoste, era slab, moale; ocoli patul şi-şi ridică de jos cămaşa de noapte de mătase.

Vîrîndu-şi mîinile pe mînecile cămăşii, o strînse în jurul ei, apoi ezită, privindu-şi soţul. Părul său negru părea ca smoala pe albul strălucitor al pernei, iar somnul îi îmblînzise trăsăturile colţuroase ale feţei, făcîndu-l să pară aproape copilăros. Cearceaful alunecase, lăsînd să i se vadă pieptul puternic, musculos, şi braţele. Era bronzat şi pe piept, constată ea uimită. Nu remarcase lucrul ăsta, dar fără îndoială că stătuse pe punte fără cămaşă în drumul lui înapoi spre Anglia. De asemenea era mai slab în urma lunilor petrecute în închisoare. Mult prea slab.

Îşi plimbă privirea peste el, bucurîndu-se de libertatea de a-l privi după placul inimii. Era superb, cu adevărat superb, îşi spuse ea cu imparţialitate. De fapt, nu fusese deloc naivă şi prostuţă cu un an în urmă cînd îl asemănase cu David al lui Michelangelo.

Fără să-şi dea seama de tandreţea gestului, Alexandra se aplecă şi trase cu grijă cearceafurile acoperindu-i umerii, apoi se îndreptă, dar nu plecă. Îşi freca absentă mîinile în timp ce amintirea cuvintelor lui „Nu mă doreşti?" o făcu să se înfioare de atîta tandreţe.

Se gîndi la felul în care a făcut dragoste cu ea în seara asta, cu o dorinţă pe care nu şi-a putut-o ascunde, în pofida tuturor experienţelor lui în arta de a face dragoste. Acea primă dată a fost pentru ea mai bine decît tot ce a urmat pentru că a fost singura dată cînd şi-a pierdut controlul. Simţi cum o cuprinde încîntarea

cînd îşi aminti scuza lui... „Iartă-mă iubita mea, nu mai pot să aştept." Cît de fericită, cît de extraordinar de bine s-a simţit – să ştie că i-a aprins dorinţa în trup aşa cum i-o aprinsese şi el ei.

După asta a făcut dragoste cu ea în mai multe rînduri în cursul nopţii, dar de fiecare dată a pus în funcţiune un control rigid, mîngîind-o şi sărutînd-o cu abilitatea şi priceperea unui virtuoz care cîntă la violă. A făcut-o să simtă plăcere, dar niciodată cu abandonul dulce al primei dăţi.

Şi a făcut tot ce a putut ca ea să-şi piardă controlul. Dar Alexandra nu mai era copilul care să-şi declare dragostea nemuritoare după un singur sărut – sau după o noapte întreagă de amor mistuitor. Nu mai era o copilă naivă, cu ochii strălucitori. Acum era mai prudentă, mai înţeleaptă.

De asemenea, îşi dădu ea seama, era periculos de fascinată de această parte neaşteptată, vulnerabilă a enigmaticului ei soţ şi se îndepărtă de el. Întorcîndu-se în dormitor închise încet uşa după ea.

CAPITOLUL 25

Alexandra se trezi tîrziu şi se lăsă pe mîinile cameristei, Marie, care îi pieptănă îndelung părul, apoi discutară dacă să se îmbrace cu rochia de muselină înflorată, de culoarea levănţicăi, sau cu cea roz cu volane.

Neputîndu-şi înăbuşi complet curiozitatea de a vedea cum o va trata Jordan în dimineaţa asta, îşi impuse să coboare încet şi elegant scările. Cu o indiferenţă simulată trecu pe lîngă uşa biroului său. Prin uşa deschisă îl văzu aşezat la birou, stînd de vorbă cu unul dintre administratori. Îşi ridică privirea tocmai cînd trecea ea şi ochii li se întîlniră; înclină din cap salutînd-o scurt, dar în expresia lui ceva denota nemulţumire.

Derutată de această atitudine neaşteptată, Alexandra dădu şi ea politicos din cap în semn de răspuns şi trecu mai departe spre salonaşul de dimineaţă, unde mîncă într-o tăcere gînditoare, chiar deprimată, în timp ce Penrose şi Filbert se agitau de colo-colo schimbînd între ei priviri îngrijorate.

Gîndind în mod înţelept că următoarele trei luni vor trece mult mai repede dacă va avea o ocupaţie, hotărî să înceapă vizitele de curtoazie la săteni şi să reia lecţiile de scris şi de citit pe care le începuse înainte ca familia să plece la Londra.

Se opri la grajduri pentru a se juca cu Henry, a cărui natură sociabilă îl făcuse să prefere atmosfera gălăgioasă de la grajduri tăcerii şi liniştii casei. Era tîrziu,

după-amiază, cînd ajunse în sfîrşit acasă. Fericită de libertatea binecuvîntată de a conduce propria ei trăsură printre peisajele pitoreşti care abundau pe vasta proprietate a lui Jordan, Alexandra îşi mîna calul la trap, trecînd pe lîngă casă şi îndreptîndu-se direct spre grajduri.

Smarth îi ieşi în grabă înainte să-i ia hăţurile cu faţa scăldată de un zîmbet luminos. Dornic după cît se părea să întreţină armonia matrimonială dintre Alexandra şi soţul ei, îi spuse:

– Excelenţa sa a fost aici acum mai mult de o oră aşteptîndu-vă; s-a plimbat de colo-colo, nerăbdător să vă vadă...

Surprinsă şi, spre uimirea ei, încîntată, gîndindu-se la Jordan cum umbla ca un leu în cuşcă zîmbi, dar zîmbetul îi dispăru brusc cînd îl văzu întunecat la faţă ca un cer înainte de ploaie.

– Să nu mai părăseşti niciodată casa fără să spui nimănui exact unde eşti şi exact cînd speri să te întorci, se răsti el prinzînd-o deloc prea gentil de talie şi coborînd-o din trăsură. Mai mult, nu ieşi din limitele acestei proprietăţi fără să fii însoţită de un rîndaş. Olsen, şi-i arătă cu un gest al capului un urs de om, uriaş şi tot numai muşchi, care stătea în uşa grajdurilor – este rîndaşul tău personal.

Furia lui părea atît de nejustificată, ordinele atît de absurde şi atitudinea atît de diferită de tandreţea irezistibilă din noaptea trecută, încît pentru moment Alexandra îl privi uimită apoi simţi că începe să fiarbă. Smarth se îndepărtă înţelept şi în grabă de ei.

– Ai terminat, izbucni şi ea, intenţionînd să-l părăsească acolo şi să se îndrepte spre casă.

– Nu, spuse Jordan arătînd şi mai furios decît pînă acum. Mai este un lucru: să nu mai îndrăzneşti să te furişezi din patul meu în toiul nopţii în timp ce eu dorm, ca o prostituată care se întoarce pe chei.

– Cum îndrăzneşti! explodă Alexandra atît de înfuriată, încît, fără să-şi dea seama ce face, îşi ridică mîna să-l lovească. Jordan o prinse de încheietură în plin avînt strîngîndu-i ca într-un cleşte oasele subţiri, cu ochii ca două blocuri de gheaţă... şi o secundă Alexandra crezu sincer că o să o lovească. Apoi, brusc, îi dădu drumul, se răsuci pe călcîie şi porni cu paşi mari spre casă.

– Zău, my lady, încercă Smarth să o liniştească venind lîngă ea, stăpînul probabil că a avut o zi proastă pentru că nu l-am văzut atît de înfuriat niciodată în viaţa lui. În pofida tonului său liniştitor, bătrîna faţă blîndă a lui Smarth exprima o îngrijorare plină de nedumerire privind spatele larg al lui Jordan care se îndepărta. Tăcută, Alexandra îşi întoarse capul şi privi la vechiul ei confident cu ochii încărcaţi de mînie şi de confuzie dureroasă, în vreme ce Smarth continuă:

– Zău, pînă astăzi n-am ştiut niciodată că-şi poate ieşi aşa din sărite. Eu l-am urcat pe primul poney şi îl cunosc de cînd era copil şi nimeni nu a fost mai curajos, mai...

– Te rog! izbucni Alexandra, incapabilă să mai asculte încă una din povestirile de care obişnuia să se bucure atît. Nu mai vreau minciuni. Să nu-mi mai spui mie că era politicos şi bun, cînd este viu şi nevătămat şi-mi dau perfect de bine seama că este... este un monstru rău şi fără inimă.

– Nu, my lady, nu este aşa. Îl cunosc de cînd era copil, aşa cum l-am cunoscut şi pe tatăl său înaintea lui...

– Sînt sigură că şi tatăl său a fost un monstrul zise Alexandra, prea rănită şi furioasă ca să mai asculte ce vrea să spună. Nu mă îndoiesc că sînt exact la fel.

– Nu, my lady. Nu. Greşiţi. Faceţi cea mai mare greşeală dacă credeţi un lucru ca ăsta. De ce spuneţi asta?

Uimită de intensitatea cu care nega, Alexandra se linişti şi reuşi să zîmbească slab şi să ridice din umeri.

– Bunicul meu spunea întotdeauna că dacă vrei să ştii ce fel de om va deveni cineva, să te uiţi la tatăl său.

– Bunicul dumneavoastră greşeşte cînd este vorba de stăpînul Jordan şi de tatăl său, afirmă vehement Smarth.

Alexandra se gîndi că Smarth ar putea fi o adevărată comoară de informaţii despre Jordan dacă ar putea să-l facă să-i relateze adevărul fără să-l înfrumuseţeze. Se gîndise că nu o interesează să afle nimic despre soţul ei temporar, dar exact în momentul în care credea aşa, spunea deja, deşi puţin iritată:

– Întrucît, nu mi se permite să merg nicăieri fără pază, te-ar deranja să vii pînă la gard cu mine ca să văd cum se joacă mînjii?

Smart acceptă şi, cînd stăteau lîngă gard, spuse brusc:

– N-ar fi trebuit să faceţi pariul ăla împotriva lui, my lady, iertaţi-mă că vă spun asta.

– Cum de ştii de pariu?

– Toată lumea ştie despre el. John vizitiul a aflat de la rîndaşul lordului Hackson chiar în după amiaza în care a fost înscris în cartea de la *White's*.

– Înţeleg.

– A fost o mare greşeală să spuneţi aşa la toată lumea că nu vă pasă de excelenţa sa şi că nici nu o să vă pese vreodată. Faptul că nu s-a supărat prea tare este un semn că ţine foarte mult la dumneavoastră. Zău, nici măcar mama stăpînului Jordan nu ar fi îndrăznit să facă o asemenea... Smarth se opri brusc, înroşindu-se şi privindu-şi nefericit picioarele.

– Nu am intenţionat cîtuşi de puţin să fie un pariu public, zise Alexandra. Apoi, fără să pară prea interesată, îl întrebă în treacăt: vorbind despre mama soţului meu, cum era?

Smarth îşi trecu stînjenit greutatea trupului de pe un picior pe altul.

– Frumoasă, fireşte. Îi plăceau petrecerile, tot timpul aveau loc aici tot felul de petreceri.

– Se pare că era foarte veselă şi drăguţă.

– Nu semăna nici pe departe cu dumneavoastră! explodă Smarth, iar Alexandra îl privi surprinsă atît de vehemenţa lui, cît şi de faptul că avea o părere atît de măgulitoare despre ea. Nu se uita niciodată la nimeni care nu era de rangul ei, şi nu-i păsa de nimeni altcineva decît de ea, continuă Smarth.

– Ce lucru ciudat îmi spui! Ce vrei să zici de fapt?

– Trebuie să mă întorc la treabă, my lady, încheie Smarth jalnic. Oricînd doriţi să auziţi lucruri bune despre excelenţa sa, veniţi la mine şi am să vă spun.

Dîndu-şi seama că era zadarnic să insiste, Alexandra îl lăsă să plece. Totuşi nu-şi putu stăpîni curiozitatea.

Sub pretextul că trebuie unse balamalele unei uşi, îl chemă pe Gibbons, valetul la fel de devotat lui Jordan ca şi Smarth, şi care de asemenea îi fusese confident cînd locuise înainte la Hawthorne.

Ca şi Smarth, bătrînul valet fu încîntat să o vadă şi mult mai dornic să-i spună poveşti despre copilăria lui, dar în momentul în care îl întrebă despre părinţi, Gibbons se suci şi se învîrti şi-şi aduse brusc aminte că are de făcut ceva urgent jos.

Îmbrăcată într-o rochie de mătase de culoarea piersicii, cu părul căzîndu-i liber pe umeri, Alexandra părăsi camera la ora nouă, ora stabilită pentru cină, şi coborî încet scările. Acum, cînd urma să-l vadă pe Jordan pentru prima dată de la confruntarea lor plină de furie din faţa grajdurilor, curiozitatea în ce-l priveşte dispăru şi fu cuprinsă din nou de indignare.

Cînd se îndreptă către sufragerie, Higgins îi ieşi înainte şi-i deschise în schimb uşa salonului. Derutată, Alexandra îl privi şi ezită.

– Excelenţa sa, o informă majordomul, ia întotdeauna un pahar de sherry înainte de cină.

Jordan îşi ridică privirea cînd intră şi se îndreptă spre o masă unde-i turnă sherry într-un pahar. Îi urmărea mişcările elegante în timp ce-i umplea paharul, plimbîndu-şi privirea peste trupul lui înalt, suplu, încercînd să nu ia în seamă cît de incredibil de bine arăta îmbrăcat într-o jachetă de culoarea vinului, care-i venea turnată peste umerii lui largi, şi în pantaloni gri, care-i scoteau în evidenţă picioarele lungi. Un rubin roşu strălucea în nodul legăturii de la gît, care contrasta puternic cu faţa lui bronzată. Fără un cuvînt, îi întinse paharul.

Nefiind sigură care este starea lui de spirit, Alexandra înaintă şi luă paharul din mîna întinsă. La primele cuvinte pe care le spuse simţi că-i vine să-i toarne băutura în cap.

– Obişnuiesc, o informă el, ca un profesor care dă lecţii unui elev retardat, să iau un sherry în salon la opt şi jumătate şi masa la nouă. Pe viitor, Alexandra, te rog să fii aici fix la opt şi jumătate.

Ochii ei aruncau flăcări, dar reuşi să-şi controleze vocea.

– Mi-aţi spus deja unde pot să dorm, unde pot să merg, cine trebuie să mă însoţească şi cînd trebuie să mănînc. Aţi avea ceva împotrivă dacă mi-aţi spune clar şi cînd pot să respir?

Jordan se încruntă, apoi îşi dădu capul pe spate şi oftă din greu. Îşi masă muşchii cefei ca şi cum erau încordaţi, apoi îşi lăsă mîna în jos.

– Alexandra, spuse trist şi exasperat, intenţionam să încep prin a-mi cere scuze pentru modul în care m-am purtat cu tine astăzi, lîngă grajduri. Te-ai întors mai tîrziu cu o oră decît trebuia şi eram îngrijorat pentru tine. Nu aveam de gînd să încep seara mustrîndu-te, sau sufocîndu-te cu noi reguli. Nu sînt o sperietoare... Se întrerupse cînd Higgins bătu discret în uşă înainte de a intra aducînd o notă pe o tavă de argint.

Foarte puţin impresionată de scuzele lui, Alexandra se aşeză pe un scaun tapiţat cu pluş şi-şi plimbă leneş privirea peste imensul salon, remarcînd mobila greoaie în stil baroc tapiţată cu pluş vişiniu, care dădea impresia unei bogăţii aproape copleşitoare. Bogăţie copleşitoare, îşi spuse, dojenindu-se singură în gînd. Probabil că sentimentele nutrite de Jordan faţă de casa lui i s-au imprimat şi ei.

Luînd nota de pe tavă, Jordan se aşeză vizavi de ea şi rupse sigiliul. Citind scurta misivă, expresia i se schimbă din curiozitate în uimire şi apoi de-a dreptul în furie.

– Este de la Tony, o informă, ochii devenindu-i brusc duri şi încleştîndu-şi maxilarele. Se pare că s-a hotărît să părăsească Londra în plin sezon şi se află în momentul de faţă la reşedinţa lui, nu mai departe de trei mile de aici.

Faptul că prietenul ei era acum atît de aproape, o încîntă. Cu faţa strălucind de plăcere spuse:

– Aveam de gînd să-i vizitez pe mama şi pe fratele lui mîine...

– Îţi interzic să te duci acolo, o întrerupse Jordan cu răceală. Am să-i trimit o scrisoare lui Tony şi am să-i explic că dorim ca următoarele cîteva săptămîni să fie numai ale noastre. Cînd văzu cît de revoltată este, vocea lui Jordan deveni tăioasă. Înţelegi, Alexandra? Îţi interzic să te duci acolo.

Se ridică încet şi Jordan făcu acelaşi lucru, copleşind-o cu înălţimea lui.

– Ştii, spuse privindu-l ca şi cum scăpase de la balamuc, cred că eşti de-a dreptul nebun.

Inexplicabil, el zîmbi uşor.

– Nu mă îndoiesc de asta, replică, neputîndu-i spune că întoarcerea lui Tony aici confirma suspiciunile lui Fawkes şi oă era posibil ca şi viaţa ei să fie în pericol deoarece s-ar fi putut, ca din acest moment, să-l poarte pe viitorul moştenitor Hawthorne. Calm, dar ferm, adăugă: dar sper că mă vei asculta totuşi.

Alexandra deschise gura să-i spună că nu-i pasă cîtuşi de puţin de regulile lui idioate, dar el îi puse un deget pe buze şi zîmbetul i se accentuă.

– Pariul, Alexandra, ai promis că vei fi soţia mea ascultătoare. Doar nu vrei să pierzi încă de la început, nu-i aşa?

Alexandra îi aruncă o privire plină de dispreţ.

– Nu sînt în pericol să pierd pariul, my lord. Voi l-aţi pierdut deja. Luîndu-şi paharul, se îndreptă spre cămin şi se prefăcu că cercetează atent o vază fragilă din secolul al XVI-lea.

– Ce vrea să însemne asta? o întrebă venind după ea.

Alexandra îşi plimba un deget peste preţioasa comoară.

– Rolul vostru în acest pariu era de a vă face cît mai agreabil, astfel încît să doresc să rămîn cu voi.

– Şi?

– Şi nu reuşiţi, îi spuse aruncîndu-i o privire peste umăr.

Se aştepta ca el să treacă peste asta cu o indiferenţă arogantă. În schimb, o apucă de umeri şi o întoarse cu faţa spre el.

– În cazul ăsta, spuse privind-o cu un zîmbet solemn, va trebui să mă străduiesc mai mult, nu-i aşa?

Luată prin surprindere de amestecul de gravitate şi de tandreţe din expresia lui, Alexandra îl lăsă să o sărute, apelînd la mintea ei sănătoasă, în timp ce el o luă în braţe, o trase la piept, şi-i acoperi gura. O sărută lung şi încet, savurînd fiecare moment.

Cînd în cele din urmă îi dădu drumul, îl privi mută de uimire. Cum poate fi atît de imposibil de tandru acum, ca în momentul următor să fie atît de rece, de retras şi de despotic, se întrebă ea, uitîndu-se în ochii lui fascinanţi. Vocea îi fu calmă cînd spuse cu glas tare ce-i trecea în momentul acela prin minte:

– Îmi doresc cu adevărat să te înţeleg.

– Ce nu înţelegi? o întrebă Jordan, dar el ştia deja.

– Aş vrea să ştiu motivul real pentru care ai sărit la mine astăzi, în faţa grajdurilor.

Se aştepta să eludeze problema printr-o remarcă ironică sau să încerce pur şi simplu să o ignore, dar o surprinse, întrucît nu făcu nici una, nici alta. Îi vorbi cu o sinceritate calmă:

– De fapt, ţi-am spus motivul real, dar l-am lăsat la urmă.

– Care?

– Mîndria mea a fost rănită că m-ai părăsit în toiul nopţii, recunoscu el.

– Mîndria ta a fost rănită, repetă Alexandra privindu-l cu ochi mari, aşa că mi-ai zis pros... mi-ai zis un cuvînt urît.

Alexandra nu sesiză lumina jucăuşă din privirea lui şi-i trebui cîtva timp să-şi dea seama că îşi bate joc de el însuşi, nu de ea.

– Fireşte că am făcut-o, recunoscu cu gravitate. Cu siguranţă că nu te aşteptai ca un bărbat inteligent, care a participat la două războaie sîngeroase în două ţări, să aibă curajul de a privi o femeie direct în ochi şi de a o întreba cu voce calmă, raţională, de ce nu doreşte să-şi petreacă noaptea cu el?

– De ce nu? exclamă uimită, apoi izbucni într-un rîs puternic cînd înţelese ce vrea să spună.

– Orgoliul bărbătesc, recunoscu el cu un zîmbet strîmb. Mă tem că am face orice pentru a ne proteja acest orgoliu.

– Mulţumesc că mi-ai spus adevărul, zise politicoasă Alexandra.

– Acesta este motivul principal pentru care m-am înfuriat pe tine. Dar trebuie să recunosc că există ceva în casa asta care îmi strică întotdeauna dispoziţia.

– Dar ai crescut aici.

– Probabil că tocmai ăsta este motivul pentru care nu-mi place, spuse luînd-o de braţ şi conducînd-o spre salon.

– Ce vrei să spui?

Jordan îi zîmbi, dar dădu uşor din cap.

– Cu multă vreme în urmă, în grădina bunicii, mi-ai cerut să spun ce simt şi ce gîndesc şi încerc să o fac. Totuşi, nu sînt pregătit să-mi dezvălui încă sufletul. Va trebui să ne strecurăm uşor în el, glumi Jordan. Într-o zi, am să-ţi răspund la întrebare.

Jordan era hotărît să se străduiască mai mult să fie agreabil, iar în cursul mesei a reuşit cu un succes răsunător, dar devastator pentru liniştea Alexandrei.

Cînd se căsătoriseră prima dată ea se gîndise că încearcă să se facă plăcut, dar eforturile de atunci erau nimic în comparaţie cu strădaniile de acum. Timp de două ore cît a durat masa, el şi-a revărsat întreaga forţă a farmecului său devastator asupra ei, încîntînd-o cu zîmbetul strălucitor şi amuzînd-o cu tot felul de istorioare ilare, de genul „se spune", despre oameni din Londra pe care ea îi cunoştea.

Şi după aceea a dus-o în patul lui şi a făcut dragoste cu ea cu o asemenea intensitate şi pasiune înflăcărată, încît s-ar fi putut topi într-un singur trup şi suflet. Apoi a ţinut-o strîns în braţe la pieptul lui toată noaptea.

Luînd coşul cu dulciurile pregătite la cererea ei la bucătărie, în dimineaţa următoare Alexandra urcă în trăsură hotărîtă să-l viziteze pe Tony, sfidînd făţiş ordinele lui Jordan. Încerca să se convingă singură că nu se îndrăgosteşte de Jordan, că era pur şi simplu curioasă în ce-i priveşte pe părinţii lui, dar în adîncul sufletului ei ştia că nu ăsta era întregul adevăr. Era periculos de aproape de punctul de a-şi pierde capul după el şi disperat de preocupată să-l înţeleagă pe bărbatul irezistibil, enigmatic, cu care se căsătorise. Tony era acum singurul om la care ar fi putut să apeleze şi care i-ar fi putut da răspunsurile pe care le căuta.

După ce-l anunţă pe Olsen, garda ei personală cum fusese numit, că nu are nevoie de el ca să viziteze familia Wilkinson, Alexandra porni spre oăsuţa acesteia. După ce termină scurta ei vizită, întoarse calul şi o porni spre casa lui Tony. Nedîndu-şi din fericire seama că Olsen o urma îndeaproape, ascunzîndu-se în pădure ori de cîte ori era posibil pentru a nu fi descoperit, Alexandra lăsă frîul liber şi calul o porni la galop pe drumul de ţară.

– Alexandra! exclamă Tony zîmbind şi întinzînd mîinile spre ea în timp ce cobora cu paşi mari scările din faţa casei. Am crezut, din scrisoarea pe care mi-a trimis-o în dimineaţa asta Jordan, că vrea să te ţină numai pentru el în următoarele cîteva săptămîni.

– Nu ştie că am venit, spuse Alexandra îmbrăţişîndu-l cu căldură. Juri că ai să păstrezi secretul?

– Fireşte, îţi dau cuvîntul meu, promise Tony cu un zîmbet solemn. Hai înăuntru, să-i vezi pe mama şi pe Bertie – vor fi încîntaţi că ai venit. Nu vor sufla nici un cuvînt despre vizita ta, o asigură el cînd văzu că Alexandra ezită.

– După ce ne vedem cu ei, spuse Alexandra repede, putem să ne plimbăm puţin pe afară? Vreau să te întreb ceva.

– Sigur că putem, acceptă imediat Tony.

Luîndu-l de braţ, Alexandra se îndreptă spre uşa deschisă a casei.

– Presupun că ai părăsit Londra din cauza bîrfelor despre noi toţi, zise ea cu un ton de scuză.

– În parte, dar şi pentru că muream de curiozitate să ştiu cum te descurci. Mai există un motiv, recunoscu el cu un zîmbet oiudat. Sally Farnsworth mi-a trimis o scrisoare în care îmi cerea să vină să mă vadă ieri la Londra.

Alexandra înregistră imediat că era vorba despre fata de care recunoscuse că fusese îndrăgostit.

– Şi a venit să te vadă? îl întrebă ea repede, cercetîndu-i faţa frumoasă.

– Da.

– Tu ce ai spus? Ea ce a făcut? izbucni nerăbdătoare Alex.

– Mi-a propus să ne căsătorim, recunoscu sec Tony.

– Şi? rîse Alexandra cu o încîntare uimită.

– Şi eu am spus că am să mă gîndesc, răspunse ironic. Ei nu, să fim serioşi, o să vină în vizită săptămîna viitoare. Vreau ca mai întîi să vadă ea singură ce-i pot oferi cînd este vorba de casă şi de familie. Nu mai sînt duce, ştii. Cînd eram, îmi puteam închipui că nu m-ar fi vrut decît pentru asta. Acum ştiu că nu ăsta este adevărul, iar eu nu am prea multe să-i ofer. Totuşi, să nu pomeneşti nimic în faţa mamei. Vreau să-i strecor cu menajamente vestea despre vizita lui Sally. Mama nu este încîntată deloc de ea din cauza a ceea ce s-a întîmplat înainte.

Alexandra acceptă imediat şi intrară în casă.

– Draga mea, ce bine-mi pare că te văd! exclamă lady Townsende cu vocea ei moale cînd Tony o introduse pe Alexandra într-un salonaş vesel unde se afla împreună cu Bertie, fratele mai mic al lui Tony. Ce lovitură am primit din partea dragului nostru Jordan – să se întoarcă aşa din morţi!

Alexandra îi răspunse la salut, remarcînd cît de palidă şi de firavă arăta mama lui Tony. Şocul întoarcerii lui Jordan i-a afectat, evident, sănătatea fragilă.

Lady Townsende privea plină de speranţă spre uşă.

– Jordan nu a venit cu tine? întrebă ea cu o dezamăgire evidentă.

– Nu, îmi... îmi pare rău, nu a venit. El...

– Lucrează ca un diavol, ca de obicei, nu mă îndoiesc, spuse Bertie cu un zîmbet, înaintînd stîngaci, sprijinindu-se de bastonul pe care-l folosea pentru a prelua sarcina piciorului său stîng paralizat. Şi hotărît să te ţină numai pentru el, ca să puteţi să vă reînnoiţi cunoştinţa după absenţa lui îndelungată.

– Lucrează foarte mult, zise Alexandra, fiindu-i recunoscătoare lui Bertie că i-a oferit o scuză. Bertie era ceva mai înalt decît Tony, cu părul blond cînepiu şi ochi căprui. Deşi avea întreg farmecul familiei Townsende, durerea permanentă provocată de piciorul deformat cu care se născuse îşi pusese amprenta pe faţa lui Bertie. În jurul gurii erau mereu evidente cute de încordare, dîndu-le trăsăturilor un aer sumbru, care nu reflecta temperamentul lui plin de veselie.

– Jordan voia ca Alexandra să mai aştepte înainte să vină să ne viziteze, ca să o poată însoţi şi el, improviză Tony adresîndu-se mamei şi fratelui său. I-am promis Alexandrei că nu-i vom strica viitoarea vizită a lui Jordan spunîndu-i că ea a fost deja aici să ne vadă şi să ne spună ce i s-a întîmplat.

– Ce i s-a întîmplat? întrebă aproape implorînd lady Townsende.

Stînjenită de născocirile la care fusese forţată să participe, Alexandra îşi petrecu veselă următoarele zece minute povestind fiecare detaliu al capturării şi al zilelor petrecute în închisoare de Jordan. Cînd în sfîrşit termină de răspuns întrebărilor pline de îngrijorare ale lui lady Townsende în legătură cu sănătatea lui, Tony se ridică şi o invită pe Alexandra să-l însoţească la o mică plimbare pe domeniu.

– Îmi dau seama din cutele de pe drăguţa ta frunte că te frămîntă ceva. Despre ce este vorba? o întrebă în timp ce străbăteau mica dar bine întreţinuta pajişte care ducea spre grădini.

– Nu ştiu exact, recunoscu mîhnită Alexandra. Din momentul în care a apărut în zare Hawthorne, Jordan parcă s-a schimbat. Seara trecută mi-a zis că a crescut aici şi din cauza asta locul îi strică întotdeauna dispoziţia. Dar cînd l-am întrebat de ce, nu mi-a răspuns. Iar ieri, Smarth a spus lucruri foarte ciudate despre părinţii lui Jordan... continuă, folosind pentru prima dată de la

întoarcerea lui, numele de botez. Întoroîndu-se spre Tony, îl întrebă brusc: cum au fost părinţii lui? Cum i-a fost copilăria?

Tony continua să zîmbească dar se simţea stingherit.

– Ce importanţă are asta?

– Nu ar avea nici o importanţă, izbucni Alexandra cu disperare, dacă atunci cînd întreb eu lucrurile astea n-ar deveni toată lumea atît de rezervată.

– Pe cine ai mai întrebat?

– Ei bine, pe Gibbons şi pe Smarth.

– Doamne Dumnezeule! exclamă Tony oprindu-se şi privind-o cu spaimă şi rîzînd în acelaşi timp. Să nu care cumva să descopere Jordan. Ştii că nu este de acord să fii prea familiar cu servitorii. Este un tabu al familiei, adăugă el deşi nu în ramura mea din familie. Noi nu avem decît şase servitori şi este aproape imposibil să nu-i consideri ca apropiaţi. Tony se opri şi rupse un trandafir. Lui Jordan ar trebui să-i pui aceste întrebări.

– Nu o să-mi răspundă. Cu multă vreme în urmă i-am spus că prefer adevărul platitudinilor. Seara trecută, cînd l-am întrebat de ce nu-i place Hawthorne, mi-a zis că încearcă să înveţe să spună ce simte şi ce gîndeşte, dar că nu este încă pregătit să-şi deschidă sufletul. Mi-a promis că o să-mi răspundă cîndva la întrebare.

– Sfinte Dumnezeule! exclamă uimit Tony privind-o cu ochi mari. A spus Jordan toate astea? A spus el că doreşte să-şi deschidă într-o zi sufletul? Cred că ţine la tine mult mai mult decît mi-am închipuit vreodată. Îi prinse trandafirul la ureche şi rîse în barbă.

– Devine ca un mister pe care trebuie să-l dezleg, zise Alex cînd văzu că Tony nu părea dispus să-i spună mai multe.

– Pentru că te-ai îndrăgostit de el?

– Pentru că sînt îngrozitor, de neiertat, curioasă, replică, iar cînd păru clar că Tony îi refuză cererea, oftă nefericită. Foarte bine. Mă tem că mă îndrăgostesc de un

străin care nu se grăbeşte cîtuşi de puţin să mă lase să-l cunosc.

Tony ezită, apoi i se făcu milă de ea.

– Ei bine, pentru că nu este vorba de o simplă curiozitate, am să încerc să-ţi răspund la întrebări. Ce vrei să ştii?

Luîndu-şi trandafirul de la ureche, Alexandra îl răsucea absentă între degete.

– În primul rînd ce nu a fost în regulă la Hawthorne, în copilăria lui? Cum i-a fost copilăria?

– În familiile de nobili, începu Tony încet, moştenitorului i se acordă în general o atenţie specială din partea părinţilor. În cazul lui Jordan acest lucru a fost şi mai accentuat pentru că s-a întîmplat să fie singurul copil. În timp ce mie mi se permitea să mă caţăr în copaci şi să mă joc în praf, Jordan trebuia să se gîndească în orice moment la poziţia sa; să fie curat, punctual, solemn şi conştient în fiecare moment de importanţa lui. Tatăl şi mama lui erau total de acord doar asupra unui singur lucru şi acela era superioritatea rangului lor. Spre deosebire de fiii altor nobili, cărora li se permitea compania copiilor de vîrsta lor de pe domeniu, chiar dacă se întîmpla ca aceşti copii să fie ai rîndaşilor, mătuşa şi unchiul meu considerau absolut inadmisibil ca Jordan să se afle în compania vreunui copil care nu era de rangul său. Întrucît ducii şi conţii sînt destul de puţini, în special în această parte a ţării, Jordan a crescut aici într-o izolare totală. Oprindu-se un moment, Tony îşi ridică privirea spre vîrful unui copac şi oftă. M-am întrebat mereu cum a putut să suporte singurătatea.

– Cu siguranţă însă că părinţii lui Jordan nu considerau inacceptabilă şi compania ta?

– Nu, nu făceau asta, dar eu mă duceam rareori să-l vizitez la Hawthorne, numai cînd mătuşa şi unchiul meu erau plecaţi. Cînd erau acasă, nu puteam rezista atmosferei rigide de acolo – mă făcea să mă înfior. În

afară de asta, unchiul meu ne-a făcut, pe mine şi pe părinţii mei, să înţelegem clar că prezenţa mea la Hawthorne nu este dorită. Spuneau că-i perturb studiile şi că-i abat mintea de la chestiunile serioase. Cînd i se permitea să se recreeze, prefera să vină aici mai degrabă decît să mă duc eu la Hawthorne, pentru că o adora pe mama şi-i plăcea să fie cu noi. Cu un zîmbet trist, Tony încheie: cînd avea opt ani a încercat să facă un tîrg cu mine oferindu-mi moştenirea lui în schimbul familiei mele. A spus că mă face marchiz dacă trăiesc la Hawthorne.

– Nu seamănă nicidecum cu ce mi-am imaginat eu despre viaţa lui, remarcă Alexandra cînd Tony tăcu. Cînd eram mică, credeam că trebuie să fie minunat să fii bogat. Îşi aminti propria ei copilărie; jocurile cu prietenii, timpul petrecut liber, fără nici o grijă, căldura prieteniei ei cu Mary Ellen şi cu familia acesteia. Se simţi nespus de tristă cînd îşi dădu seama că Jordan nu a avut copilărie.

– Nu toţi copiii familiilor de nobili sînt crescuţi cu o asemenea rigiditate.

– Dar părinţii lui, ei cum erau exact?

Îl privea cu o asemenea aşteptare plină de îngrijorare, încît Tony îi trecu braţul peste umeri, într-un gest menit să o liniştească şi capitulă.

– Ca să fiu cît mai scurt posibil, mama lui Jordan era cunoscută pentru flirturile ei, iar escapadele ei amoroase erau faimoase. Aparent, unchiului meu nu-i păsa. El părea să considere femeile drept creaturi slabe, amorale, care nu-şi puteau controla pasiunile, sau cel puţin aşa spunea. Pe de altă parte, el se scălda în aceeaşi promiscuitate ca şi ea. Dar cînd era vorba de Jordan, totuşi, era foarte rigid. Nu-l lăsa să uite niciodată că este un Townsende şi următorul duce de Hawthorne. Niciodată nu a făcut nici o concesie. A insistat ca Jordan să fie mai deştept, mai curajos, mai demn şi mai vrednic de numele Townsende decît oricare Townsende dinaintea lui şi cu

cît Jordan se străduia mai mult să-i fie pe plac, cu atît mai pretenţios devenea tatăl său.

Dacă Jordan nu ştia ceva la o lecţie, preceptorul lui avea instrucţiuni să-l lovească cu nuiaua; dacă nu apărea la cină fix la ora nouă, nu un minut înainte sau după, nu i se permitea să mănînce pînă seara următoare. Cînd avea opt sau nouă ani era deja un călăreţ mai bun decît majoritatea bărbaţilor, dar odată, la o vînătoare, calul lui Jordan a refuzat să sară obstacolul, fie pentru că Jordan era prea mic ca să-l forţeze să o facă sau pentru că era prea speriat ca să încerce. N-am să uit niciodată ziua aia. Nici unul dintre călăreţi nu îndrăznise să sară gardul ăla viu, dincolo de care se găsea un rîuleţ; dar i-a ajuns din urmă unchiul meu şi a oprit întreaga vînătoare. Cu toată lumea de faţă l-a acuzat pe Jordan de laşitate. Apoi l-a obligat să sară.

– Doamne, spuse Alexandra cu voce sufocată, credeam că toţi copiii care trăiesc cu taţii lor sînt mai fericiţi decît mine. A... a sărit gardul?

– De trei ori, spuse Tony sec. A patra oară, calul s-a împiedicat şi cînd a căzut a venit peste Jordan şi i-a rupt braţul.

Alexandra păli, dar Tony era prins de povestirea lui şi nu remarcă.

– Jordan nu a plîns, fireşte. Lui Jordan nu i se permitea să plîngă nici măcar cînd era un copilaş. După unchiul meu, lacrimile erau incompatibile cu calitatea de bărbat. Avea idei foarte rigide despre lucruri de genul ăsta.

Alexandra îşi îndreptă faţa spre soare încercînd să-şi reţină lacrimile pe care le simţea.

– Ce fel de idei?

– Credea că un bărbat trebuie să fie dur şi să nu aibă nevoie absolut de nimeni altcineva ca să fie cu adevărat bărbat şi aşa l-a educat şi pe Jordan să gîndească. Nici un sentiment blînd nu este conform naturii bărbăteşti şi

este deci interzis. Să fii sentimental înseamnă să fii slab şi nu este bărbătesc; la fel şi dragostea şi afecţiunea reale. Cel mai mic lucru care l-ar fi făcut pe un bărbat să fie vulnerabil nu era bărbătesc. Unchiul meu dezaproba de asemenea toate formele de frivolitate, cu excepţia flirturilor cu sexul opus, considerate de el drept chintesenţa virilităţii. Nu cred că l-am văzut vreodată rîzînd cu adevărat, nu un rîs real, care să izbucnească din bucurie, ci mai degrabă din sarcasm. Din cauza asta rareori l-am văzut rîzînd şi pe Jordan. Să munceşti şi să excelezi în tot ceea ce faci era tot ce conta pentru unchiul meu – o atitudine foarte specială pentru un nobil, aşa cum fără îndoială ţi-ai dat seama.

– Eu îl fac să rîdă, spuse Alexandra cu un amestec de mîndrie şi de tristeţe.

– Zîmbetul tău ar îmblînzi inima oricărui bărbat, zise Tony.

– Nu este de mirare că nu vrea să vorbească despre copilăria lui.

– Totuşi au rezultat unele lucruri bune din hotărîrea unchiului meu de a-l sili pe Jordan să exceleze în tot ceea ce făcea.

– Ce fel de lucruri? întrebă Alexandra nevenindu-i să creadă.

– Ei bine, de exemplu, Jordan a fost obligat să exceleze în studiile sale, iar cînd a venit timpul să mergem la universitate el era atît de avansat faţă de tot restul, încît i s-au dat lecţii particulare în probleme la care noi, ceilalţi, nici măcar nu ne puteam gîndi. Mai mult încă, a avut evident posibilitatea să aplice în mod excelent cele învăţate, întrucît cînd a murit tatăl său Jordan nu avea decît douăzeci de ani. Împreună cu titlul său a moştenit unsprezece proprietăţi, dar casele de bani ale familiei Townsende nu fuseseră niciodată foarte pline, iar Hawthorne era singura proprietate bine întreţinută. În numai trei ani toate proprietăţile lui Jordan prosperau şi

înaintase mult pe calea de a deveni unul dintre cei mai bogaţi oameni din Europa. Nu era puţin pentru un tînăr de numai douăzeci şi trei de ani. În afară de astea, n-aş prea mai avea ce să-ţi spun despre el.

Copleşită de recunoştinţă, Alexandra se întinse şi-l îmbrăţişă strîns pe Tony. Lăsîndu-se puţin pe spate în strînsoarea braţelor lui, zîmbi timid.

– Mulţumesc, spuse ea simplu, cu privirea plină de afecţiune. Se uită apoi în sus spre soare. Nu mai pot să stau. Am spus că lipsesc numai o oră şi a trecut deja mult mai mult.

– Ce se întîmplă dacă lipseşti mai mult? glumi Tony, dar arăta nedumerit.

– Aş fi descoperită.

– Şi?

– Şi atunci aş pierde pariul pe care l-am făcut cu Jordan.

– Ce pariu?

Alexandra era cît pe-aci să-i explice, dar tandreţea şi devotamentul faţă de mîndrul şi dominatorul ei soţ începuseră deja să vibreze în interiorul ei aşa că nu putea să-l facă de rîs pe Jordan spunîndu-i vărului său că singurul motiv pentru care acceptase să vină la Hawthorne a fost că, practic, Jordan a mituit-o.

– Doar un... pariu nesăbuit pe care l-am făcut noi doi, spuse în timp ce Tony o ajuta să se urce în trăsură.

Pierdută în gînduri, Alexandra trecu pe lîngă valetul care ieşise în fugă din casă ca să preia trăsura, continuîndu-şi drumul către grajduri, situate lateral, în spatele casei. Dezvăluirile făcute de Tony în legătură cu copilăria lui Jordan i se învălmăşeau în cap, înfigîndu-i-se în inimă şi umplînd-o de compasiune. Acum înţelegea atîtea lucruri care o nedumereau la Jordan, o înfuriau şi o răneau, inclusiv schimbarea subtilă pe care o suferise de la sosirea lor la Hawthorne. Şi cînd te gîndeşti că de fapt

crezuse cînd era copil că fericirea consta pur şi simplu în a locui împreună cu ambii părinţi. Bunicul ei avusese din nou dreptate, înţelese ea acum, cînd spunea în repetate rînduri că nimeni nu este ceea ce pare să fie.

Era atît de absorbită în gînduri, încît nu-i spusese nimic lui Smarth cînd ajunse la grajduri, iar el se grăbi să o ajute să coboare din trăsură. Îl privi pur şi simplu de parcă n-ar fi existat, apoi se întoarse şi o porni spre casă. Smarth presupuse greşit că stăpîna lui nu l-a băgat în seamă pentru că-i trădase încrederea şi afecţiunea refuzînd să-i vorbească despre stăpînul său.

– My lady! o strigă el rănit de lipsa ei de atenţie şi extrem de îngrijorat în acelaşi timp.

Alexandra se întoarse şi-l privi, dar în mintea ei nu vedea decît un băiat căruia nu i se permisese niciodată să fie copil.

– Vă rog, my lady, spuse Smarth îndurerat, nu mă priviţi ca şi cum v-aş fi rănit de moarte. Vorbind mai încet, îi arătă cu capul spre gardul dincolo de care zburdau doi mînji. Dacă veniţi acolo, cu mine, la gard, am să vă spun ceva ce aţi dori să aflaţi.

Cu un efort, Alexandra se concentră asupra nefericitului om şi făcu ce îi ceruse. Privind fix la cai, Smarth coborî vocea şi spuse:

– Am vorbit cu Gibbons şi am hotărît că aveţi dreptul să ştiţi de ce stăpînul este aşa cum este. Nu este un om dur, my lady, dar din cîte am auzit că se petrec între dumneavoastră de cînd s-a întors stăpînul, aveţi tot dreptul să credeţi că este dur ca stînca.

Alexandra deschise gura să-i spună servitorului îngrijorat că nu trebuia să trădeze ceea ce ştia, dar următoarea frază a lui Smarth o făcu să îngheţe.

– Celălalt motiv pentru care am hotărît să vă spunem este faptul că, după cîte am auzit, nu aţi venit la Hawthorne să rămîneţi aici şi să fiţi soţia lui – decît pentru trei luni, asta-i.

– Cum naiba... izbucni Alexandra.

– Telegraful servitorilor, my lady, mărturisi Smarth cu mîndrie. Cel de la Hawthorne este cel mai bun din Anglia, recunosc. Personalul ştie ce se întîmplă la douăzeci de minute după ce evenimentul s-a petrecut, numai dacă domnul Higgins sau doamna Brimley nu sînt singurii care aud. Ei sînt muţi, nu spun nimic nimănui, zise cu înverşunare, înroşindu-se.

– Asta trebuie că este extrem de supărător pentru voi, spuse sec Alexandra, iar Smarth deveni şi mai roşu. Se mută de pe un picior pe altul, îşi vîrî mîinile în buzunare, apoi le scoase din nou şi o privi descurajat şi nefericit.

– Voiaţi să vă vorbesc despre părinţii excelenţei sale, şi, împreună cu Gibbons, am hotărît că nu vă putem refuza ordinul. În plus, aveţi dreptul să ştiţi. Şi cu o voce joasă şi stingherită, fără să se simtă în largul lui, Smarth îi relată aproape cam aceeaşi poveste generală spusă de Tony.

– Iar acum, cînd ştiţi cam cum au stat lucrurile pe aici în toţi aceşti ani, termină Smarth, eu şi Gibbons sperăm că veţi rămîne şi că veţi aduce rîsul în casa asta, aşa cum aţi făcut cînd aţi fost înainte. Rîsul adevărat, preciză Smarth, cel pornit din inimă, aşa cum făceaţi cu noi înainte. Stăpînul nu i-a auzit niciodată sunetul la Hawthorne şi i-ar face foarte bine, mai ales dacă l-aţi putea determina să rîdă cu dumneavoastră.

Tot ce auzise în acea zi Alexandra i se învîrtea în cap ca un caleidoscop, răsucindu-se şi schimbîndu-şi forma, căpătînd noi dimensiuni în tot cursul zilei şi mult după ce Jordan o luase în braţe şi adormise.

Cerul începuse să se lumineze şi ea era încă trează, privind plafonul, ezitînd să acţioneze într-un mod care ar putea să o facă şi ar face-o fără îndoială să fie încă o dată vulnerabilă cînd era vorba de Jordan. Pînă acum,

scopul ei era de a pleca de aici şi, ca atare, îşi controlase cu grijă fiecare emoţie şi fiecare acţiune.

Se întoarse pe o parte şi braţul lui Jordan, trecut peste ea, o trase mai aproape de pieptul lui, îngropîndu-şi faţa în părul ei. Îşi ridică mîna şi-i cuprinse sînul într-o mîngîiere somnoroasă care-i umplu trupul de plăcere.

Îl dorea, îşi dădu seama Alexandra. În pofida a tot ceea ce fusese – libertin, fustangiu fără inimă şi soţ fără să o vrea – ea îl dorea. În siguranţa mută a sufletului ei era în sfîrşit nevoită să recunoască acum lucrul ăsta... pentru că acum înţelesese că era mai mult decît un aristocrat depravat şi superficial.

Dorea dragostea lui, încrederea lui şi copiii lui. Dorea ca pentru el să facă această casă să răsune de rîsete şi să facă în aşa fel încît Hawthorne să i se pară frumoasă. Dorea să facă întreaga lume frumoasă pentru el.

Tony, bătrîna ducesă şi chiar Melanie, toţi au crezut că l-ar putea face pe Jordan să se îndrăgostească de ea. Nu putea renunţa fără ca măcar să încerce, acum ştia lucrul ăsta.

Dar nu ştia cum va rezista dacă va da greş.

CAPITOLUL 26

– My lord? şopti ea în zori în dimineaţa următoare.

Jordan deschise un ochi somnoros şi o văzu pe soţia sa vioaie şi strălucitoare aşezată pe marginea patului, lîngă coapsa lui.

– Bună dimineaţa, murmură îndreptîndu-şi privirea apreciativă spre decolteul adînc în formă de V al cămăşii ei de noapte. Cît este ceasul? o întrebă cu o voce răguşită de somn. Privi spre fereastră şi-şi dădu seama că bolta nu era albastră, ci uşor cenuşie, străbătută de raze roz-pal.

Spre deosebire de el, Alexandra nu dormise deloc toată noaptea şi de aceea nu arăta cîtuşi de puţin somnoroasă.

– Şase, răspunse veselă.

– Glumeşti! exclamă el. Înspăimîntat de ora atît de matinală, închise imediat ochii şi ceru o explicaţie pentru faptul că a fost trezit atît de devreme.

– Este cineva bolnav?

– Nu.

– Mort?

– Nu.

Pe faţă îi înflori un zîmbet slab şi mormăi:

– Boala sau moartea sînt singurele motive acceptabile pentru ca o fiinţă umană să fie trezită atît de devreme dimineaţa. Vino înapoi.

– Nu, spuse ea zîmbind, dar dînd cu hotărîre din cap.

În pofida faptului că ţinea ochii închişi şi a aparentei lui somnolenţe, Jordan înregistrase deja zîmbetul neobişnuit de luminos pe faţa soţiei sale, precum şi faptul că şoldul ei îl apăsa uşor pe coapsă. În mod normal, zîmbetele Alexandrei erau rezervate, nu relaxate, şi ori de cîte ori era posibil evita cu scrupulozitate să-l atingă, exceptînd momentele cînd făcea dragoste cu ea.

Curiozitatea de a şti care este motivul comportării ei foarte plăcute, dar foarte neobişnuite în dimineaţa asta, îl făcu să deschidă ochii şi să se uite la ea. Arăta delicios, cu părul revărsat peste umeri şi cu pielea strălucind de sănătate. De asemenea, după cum arăta, parcă punea ceva la cale.

– Ei bine? spuse el cu o voce uşoară, înfrîngîndu-şi dorinţa de a o trage peste el. După cum vezi, sînt treaz.

– Bine, spuse ea, ascunzîndu-şi nesiguranţa în spatele unui zîmbet viclean, pentru că în dimineaţa asta aş vrea să fac ceva special.

– La ora asta? sări Jordan. Ce se poate face la ora asta decît să te furişezi la drumul mare, să te arunci asupra vreunui trecător neglijent şi să-i furi punga. Numai hoţii şi servitorii sînt treji la ora asta.

– Nu trebuie să plecăm imediat, spuse ea şovăind şi pregătindu-se să fie refuzată. Şi dacă-ţi aminteşti, tu ai spus că vrei să mi te faci agreabil...

– Ce ai vrea să faci? întrebă Jordan oftînd, gîndindu-se la lucrurile obişnuite pe care o femeie încearcă să-i determine pe bărbaţi să le facă împreună cu ea.

– Ghiceşte.

– Vrei să mergem să cumpărăm o pălărie nouă din sat? se aventură el lipsit de entuziasm.

Scutură din cap, părul căzîndu-i tot peste umărul stîng şi acoperindu-i sînul.

– Vrei să călăreşti devreme ca să vezi răsăritul soarelui peste dealuri, ca să pictezi un tablou?

– Nu pot să trag nici măcar o linie dreaptă, mărturisi Alexandra. Respirînd adînc, îşi adună tot curajul şi-l anunţă: vreau să merg la pescuit.

– La pescuit? repetă Jordan privind-o ca şi cum îşi pierduse minţile. Vrei să mergi la pescuit la ora asta? Înainte ca ea să poată răspunde, îşi înfundă mai adînc capul în pernă şi închise ochii respingînd după cît se părea ideea, dar simţi o notă de veselie în voce cînd spuse: nu înainte să mîncăm şi amîndoi sîntem morţi de foame.

Încurajată de tonul lui, deşi nu şi de cuvinte, continuă:

– Nu trebuie să-ţi pierzi timpul învăţîndu-mă, ştiu deja cum să pescuiesc.

Deschise un ochi şi spuse cu o voce amuzată:

– Ce te face să crezi că eu ştiu?

– Dacă nu ştii, am să-ţi arăt eu.

– Mulţumesc, dar pot să mă descurc singur, spuse dur, studiind-o atent.

– Bine, zise Alexandra atît de uşurată, că aproape gînguri. Şi eu. Pot să fac totul singură, inclusiv să pun viermele în undiţă...

– Excelent, zîmbi el. Refuz să trezesc viermii neajutoraţi la această oră necivilizată şi apoi să comit o crimă torturîndu-i.

Umorul lui fu atît de contagios, încît Alexandra începu să rîdă ridicîndu-se şi îndreptîndu-şi cordonul neglijeului din mătase roz.

Am să mă îngrijesc eu de tot ce trebuie, spuse fericită şi se îndreptă spre dormitorul ei.

Lăsîndu-se înapoi pe perne, Jordan admiră legănatul inconştient, seducător, al şoldurilor ei în timp ce se îndepărta, luptîndu-se să-şi înăbuşe dorinţa de a o chema înapoi în pat şi de a-şi petrece următoarea oră cu ocupaţia încîntătoare – şi lăudabilă – de a procrea un moştenitor. Nu voia să meargă la pescuit. Nu înţelegea

nici de ce voia ea, dar era sigur că avea un motiv şi că era curios să-l afle.

Alexandra avusese într-adevăr grijă de tot ce trebuia, îşi dădu el seama cînd ajunseră călare de cealaltă parte a colinei înalte, din cauza căreia din casă nu se putea vedea rîul larg, cu cursul iute.

Legînd caii de doi copaci de la poalele colinei, coborî în urma ei pe malul acoperit de iarbă al rîului, unde, sub un stejar uriaş, fusese întinsă o pătură de culoare albastru-deschis.

– Ce este cu toate astea? o întrebă arătînd spre două coşuri mari şi unul mai mic aflate lîngă pătură.

– Micul dejun, replică Alexandra aruncîndu-i o privire plină de veselie. Şi prînzul, după cum arată. Evident, bucătăreasa nu are prea multă încredere în priceperea ta de a prinde ceva pentru prînz.

– În orice caz, nu am la dispoziţie mai mult de o oră pentru a încerca.

Alexandra se opri tocmai în momentul în care era pe cale să-şi aleagă o undiţă, arătînd confuză şi dezamăgită.

– O oră?

– Am o mulţime de lucruri de făcut astăzi, replică Jordan. Aplecîndu-se, alese o undiţă din mănunchiul adus mai devreme de servitori şi-i încercă flexibilitatea îndoind-o în mîini. Sînt un om foarte ocupat, Alexandra, adăugă el absent, ca o explicaţie.

– În acelaşi timp eşti un om foarte bogat, răspunse ea, afectînd o atitudine indiferentă în timp ce-şi încerca şi ea undiţa. De ce trebuie să munceşti atît de mult tot timpul?

Jordan se gîndi un moment şi apoi chicoti.

– Ca să pot rămîne un om foarte bogat.

– Dacă pentru a fi bogat trebuie să te privezi de dreptul de a te relaxa şi a te bucura de viaţă, atunci preţul bogăţiei este totuşi prea mare, spuse ea, întorcîndu-se pe călcîie şi privindu-l.

Încruntîndu-se, Jordan încercă să-şi amintească filozoful din care fusese menţionat acest citat, dar nu reuşi.

– Cine a spus asta?

– Eu am spus. Şi-i adresă un zîmbet biruitor.

Jordan dădu din cap uimindu-se în tăcere de isteţimea ei, în timp ce-şi pregătea undiţa, apoi se îndreptă spre mal. Aşezîndu-se lîngă un uriaş copac căzut, cu crengile întinse peste apă, aruncă undiţa.

– Nu este cel mai bun loc pentru a prinde peşti mari, îl sfătui soţia sa cu un aer de mare superioritate cînd veni lîngă el. Vrei să-mi ţii puţin undiţa, te rog?

– Parcă ai spus că poţi să faci totul singură, o tachină, văzînd că-şi scoate cizmele şi ciorapii. Înainte să ghicească ce vrea să facă, Alexandra îşi ridică fusta dezvăluind o pereche de gambe fine, glezne zvelte şi picioare mici desculţe, apoi se urcă pe trunchiul copacului căzut cu agilitatea şi graţia unei gazele.

– Mulţumesc, spuse ea, întinzîndu-se după undiţă.

I-o dădu, aşteptîndu-se să se aşeze acolo unde era, dar, spre surprinderea şi îngrijorarea lui, merse mai departe pe o creangă mai groasă a copacului care atîrna deasupra apei repezi, balansîndu-se ca un acrobat.

– Întoarce-te, spuse el aspru, ridicînd vocea îngrijorat. Ai putea să cazi în apă.

– Înot ca un peşte, îl informă ea, zîmbindu-i peste umăr şi apoi se aşeză – o ducesă desculţă, cu picioarele lungi şi bine făcute legănîndu-se deasupra apei cu soarele strălucindu-i în păr. Pescuiesc de cînd eram copil, începu ea să facă conversaţie şi aruncînd undiţa în apă.

– Penrose te-a învăţat, dădu Jordan din cap. O învăţase bine, se gîndi el zîmbind în sinea lui, pentru că spre lauda ei, umblase în cutia cu momeala pe care o aduseseră servitorii şi prinsese cu îndemînare un vierme în cîrlig.

Evident, gîndurile lor mergeau în aceeaşi direcţie, pentru că, un moment mai tîrziu, ea îi zîmbi de la înălţime şi remarcă:

– Mă bucur că nu ţi-e scîrbă să umbli cu viermii.

– Nu mi-a fost niciodată scîrbă, protestă el cu o expresie gravă. Numai că urăsc sunetul pe care îl fac cînd îi înfigi în cîrlig. În mod normal, ar trebui să-i omorîm înainte de a-i folosi ca momeală. Ar fi mai uman, nu crezi?

– Nu fac nici un sunet, negă hotărîtă Alexandra, dar el părea atît de sigur, încît convingerea ei începu să se zdruncine.

– Numai oamenii cu un auz extraordinar îl pot sesiza, dar sunetul există, spuse el serios.

– Penrose mi-a spus că nu-i doare, zise ea stingherită.

– Penrose este surd de-a binelea. Nu i-ar putea auzi nici măcar dacă ar răcni.

O expresie de îngrijorare cuprinse faţa Alexandrei cînd privi undiţa din mîna ei. Jordan întoarse iute capul spre dreapta lui pentru a-şi ascunde rîsul, dar umerii i se zguduiau de hohote, iar Alexandra îşi dădu seama în cele din urmă că i-a îndrugat poveşti. Un minut mai tîrziu, se trezi în umărul stîng cu un pumn de crenguţe şi de frunze veştede.

– Bestie! strigă ea veselă de la înălţime.

– Scumpa şi prostuţa mea soţie, replică el zîmbind cu impertinenţă în timp ce-şi curăţa cu calm frunzele de pe mînecă, dacă aş atîrna într-o poziţie atît de precară deasupra apei, de o creangă de copac, ca tine acum, aş avea mare grijă să fiu tratat cu mai mult respect. Spre exemplificare, întinse mîna liberă şi scutură încet creanga pe care şedea.

Soţia lui lipsită de respect ridică graţios din sprîncene.

– Scumpul şi prostuţul meu soţ, replică ea moale, ceea ce-l făcu pe Jordan să simtă în mod neaşteptat un

fior de plăcere, dacă mă arunci în apă faci o mare greşeală, ca să nu mai vorbim că în acest proces ai să te uzi şi tu.

– Eu? spuse el, bucurîndu-se de gluma lor. De ce?

– Pentru că nu ştiu să înot, replică ea calmă.

Jordan se înălbi şi sări imediat în picioare.

– Pentru Dumnezeu, nu mai face nici o mişcare, îi ordonă el aspru. Nu ştiu cît de adîncă este apa de sub tine, dar este destul de adîncă încît să te îneci şi destul de mîloasă ca să mă împiedice să văd unde eşti. Rămîi pe loc pînă vin la tine.

Cu agilitatea unui atlet se căţără pe trunchiul de copac şi se îndreptă spre ea mergînd pînă cînd putu să o ajungă dacă întindea braţul.

– Alexandra, spuse el cu voce calmă, liniştitoare, dacă mă apropii mai mult, creanga s-ar putea rupe sub greutatea mea, sau s-ar putea înclina destul, încît să te arunce în apă. Mai înaintă puţin, se aplecă de la mijloc şi-i întinse mîna. Nu-ţi fie teamă. Întinde-te şi apucă-mă de mînă.

Pentru prima dată nu obiectă nimic, constată cu uşurare Jordan. În schimb întinse mîna stîngă şi se prinse strîns de creanga de deasupra capului ei, apoi cu dreapta îi prinse încheietura mîinii şi în acel moment degetele lui Jordan se strînseră ca o menghină în jurul încheieturii ei. Acum adu-ţi picioarele sub tine şi ridică-te. Sprijină-te de încheietura mea.

– Mai bine nu, replică ea. Ochii lui uimiţi se îngustară brusc cînd îi văzu faţa toată numai zîmbet şi-l strînse puternic de încheietură, spunînd ameninţător: mai degrabă aş înota, tu nu?

– Să nu îndrăzneşti să încerci, o avertiză sumbru Jordan, incapabil să-şi elibereze încheietura. În poziţia groaznică în care se afla, aplecat de la mijloc şi cu braţul imobilizat, era complet expus capriciilor ei şi amîndoi ştiau asta.

– Dacă nu ştii să înoţi am să te salvez eu, se oferi ea dulce.

– Alexandra, o amenință cu o voce rău-prevestitoare, dacă mă faci să cad în apa asta rece ca gheața, ai face mai bine să înoți în direcție opusă ca să-ți salvezi viața.

Şi aşa ar fi fost, ea ştia lucrul ăsta.

– Da, my lord, replică supusă şi-i dădu drumul ascultătoare.

Jordan se îndreptă încet şi rămase privind în jos spre ea cu o expresie de exasperare şi de încîntare.

– Eşti îngrozitoare, se întrerupse, nemaiputîndu-şi ţine rîsul.

– Mulţumesc, replică ea veselă. Tot ce este previzibil este atît de plictisitor, nu eşti de acord cu mine? strigă după el, în timp ce el o pornise înapoi de-a lungul trunchiului, sărind jos pe iarbă.

– De unde să ştiu? replică zîmbind plin de încîntare şi se întinse pe malul acoperit de iarbă, luîndu-şi undiţa. De cînd te-am întîlnit n-am avut nici măcar o oră ,în care ceva să poată fi previzibil.

Următoarele trei ore au trecut ca şi cum ar fi fost cîteva minute, iar la sfîrşitul lor Jordan era convins că este nu numai un pescar excelent, ci şi o încîntătoare, spirituală şi inteligentă companie.

– Fii atent! îl avertiză brusc şi fără să fie nevoie, cînd undiţa lui Jordan se întinse aproape pe jumătate, făcîndu-l să se ridice în picioare în efortul de a o ţine. A muşcat.

După aproape cinci minute de manevre îndemînatice şi abile, undiţa lui se îndreptă tot atît de brusc pe cît se îndoise. Tînăra şi nerespectuoasa soţie, stînd pe creanga de copac de unde urmărise strădaniile lui fără succes de a ieşi învingător, dîndu-i tot timpul sfaturi şi încurajîndu-l, făcu un gest de dispreţ cu mîna.

– Ai pierdut peştele!

– N-a fost un peşte, replică Jordan, privind-o. A fost o balenă cu dinţi mari.

– Asta pentru că a scăpat, rîse ea.

Rîsul ei era la fel de contagios ca şi entuziasmul, iar Jordan nu se putu opri să nu zîmbească şi el, deşi încerca să pară sobru.

– Fii atît de amabilă şi încetează să-mi mai umileşti balena şi hai să deschidem coşurile astea. Sînt mort de foame.

Rămînînd pe loc, o urmări cu admiraţie cum coboară de pe creanga de copac. Cînd vru să-i dea lui să-i ţină undiţa şi să sară singură jos, o prinse de talie şi o lăsă la pămînt, dar ea deveni rigidă cînd trupul i se atinse de al lui, iar Jordan îi dădu brusc drumul.

Plăcerea acestei dimineţi îi fu într-o oarecare măsură spulberată de reacţia la atingerea lui. Aşezîndu-se vizavi de ea pe pătură, se sprijini cu spatele de un copac şi o cercetă într-o tăcere impasibilă, urmărind-o cum despachetează şi aşează masa, încercînd în acelaşi timp să ghicească motivul care a determinat această ieşire. Evident, ea nu s-a gîndit să fie un interludiu romantic.

– A fost o dimineaţă frumoasă, spuse Alexandra oprindu-se să urmărească dansul razelor de soare pe luciul apei.

Ducîndu-şi un genunchi la piept şi înconjurîndu-l cu braţele, Jordan zise direct:

– Acum, că s-a terminat, ce-ar fi să-mi spui pentru ce ai făcut toate astea?

Alexandra îşi întoarse privirea de la rîu spre el.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun, care a fost motivul pentru care ai ţinut să petrecem în felul ăsta dimineaţa?

Se aşteptase ca el să se întrebe, dar nu se aşteptase să ceară atît de direct un răspuns şi nu avea deloc unul pregătit. Ridică din umeri şi zise stingherită:

– M-am gîndit să-ţi arăt ce fel de viaţă mi-ar plăcea cu adevărat să duc.

– Iar acum că mi-ai demonstrat că nu eşti cîtuşi de puţin femeia rafinată, elegantă, care păreai să fii, spuse el cu cinism, s-ar presupune ca eu să fiu atît de dezgustat de tine, încît să te las să te întorci la Morsham, nu-i aşa?

Cele spuse de el erau atît de departe de adevăr, încît Alexandra izbucni în rîs.

– Nici într-o sută de ani nu m-aş fi gîndit la un asemenea plan întortocheat, spuse ea, impresionată totuşi de ingeniozitatea planului. Mă tem că nu sînt atît de inventivă. Alexandra ar fi jurat că, o fracţiune de secundă, a văzut un licăr de uşurare în ochii lui şi se hotărî brusc să refacă atmosfera plăcută de care s-au bucurat în tot cursul dimineţii. Nu mă crezi, nu-i aşa?

– Nu sînt sigur.

– Am făcut eu vreodată ceva care să te determine să crezi că sînt nesinceră?

– Sexul vostru nu se remarcă nici prin sinceritate, nici prin onestitate, replică el sec.

– Vina pentru asta trebuie căutată la uşa bărbaţilor, îl necăji ea, întinzîndu-se pe spate şi, punîndu-şi mîinile sub cap, privi norii albi şi pufoşi ce pluteau pe cerul albastru. Bărbaţii n-ar putea suporta dacă am fi sincere şi oneste.

– Oare aşa să fie? zise el întinzîndu-se alături de ea şi sprijinindu-se într-un cot. Întoarse capul şi-l privi.

– Dacă femeile ar fi sincere şi directe, nu i-am putea convinge pe bărbaţi că sînt mai inteligenţi, mai înţelepţi şi mai curajoşi decît noi, cînd în realitate ne sînteţi superiori numai cînd este vorba de forţă brută, necesară uneori pentru a ridica vreun obiect extrem de greu.

– Alexandra, murmură el, aplecîndu-se încet spre gura ei, fii atentă că zdrobeşti eul unui bărbat. Asta îl obligă să-ţi arate imediat supremaţia lui.

Vocea lui uşor răguşită, privirea seducătoare din ochi, făcură deja inima Alexandrei să bată mai tare. Dorind

să-şi încolăcească braţele de gîtul lui şi să-l tragă spre ea, îl întrebă şovăielnic:

– Ţi-am sfărîmat eul?

– Da.

– Pentru că am spus că femeile sînt mai deştepte, mai înţelepte şi mai curajoase decît bărbaţii?

– Nu, şopti el, buzele lui numai zîmbet aproape atingîndu-le acum pe ale ei, pentru că ai prins un peşte mai mare decît mine.

Rîsul ei melodios fu brusc înăbuşit de buzele lui.

Simţindu-se extrem de moleşit şi foarte mulţumit, Jordan decise să facă puţin mai tîrziu dragoste şi după ce o sărută îndelung şi însetat, se întinse pe spate lîngă ea. Păru puţin surprinsă şi dezamăgită că el nu continuă.

– Mai tîrziu, îi promise cu un zîmbet leneş, care o făcu să roşească şi să-şi ferească iute privirea de el. După un minut, păru fascinată de ceva de pe cer.

– La ce te uiţi? o întrebă în cele din urmă Jordan.

– La un dragon. Văzîndu-l nedumerit, îşi ridică braţul şi-i arătă cerul spre sud-est. Uite acolo – norul ăla – ce vezi cînd te uiţi la el?

– Un nor gras.

– Ce altceva mai vezi? zise ea privindu-l.

Rămase tăcut o secundă studiind cerul.

– Alţi cinci nori graşi şi trei slabi. Spre încîntarea şi surprinderea lui, ea izbucni în rîs, se întoarse într-o parte şi-l sărută pe gură, dar cînd încercă să o tragă mai aproape de el şi să înceapă să facă dragoste, ea se retrase şi insistă să reia cercetarea cerului.

– Nu ai deloc imaginaţie? Uită-te la norii ăia, cu siguranţă că trebuie să vezi măcar unul care să-ţi sugereze ceva. Poate fi ceva imaginar sau real.

Stimulat de insinuarea ei că este lipsit de imaginaţie, Jordan îşi îngustă ochii şi privi intens – şi în cele din urmă sesiză o formă pe care o recunoscu. Acolo sus pe cer, în dreapta, era un nor care semăna teribil de bine cu nişte

sîni. Nici nu recunoscuse bine forma, că Alexandra îl întrebă cu însufleţire:

– Ce vezi? Iar trupul lui fu zguduit de un rîs mut.

– Mă gîndesc, zise el repede. În graba lui de a găsi o formă acceptabilă pentru a i-o spune, îi trecu brusc una prin minte.

– O lebădă, văd o lebădă.

Cercetarea formaţiunilor noroase, îşi dădu curînd Jordan seama, era un mod neaşteptat de plăcut de a-ţi petrece timpul, mai ales aşa, cum şedeau acum, ţinînd-o de mînă şi lipită de el. Totuşi, după cîteva minute, apropierea şi parfumul ei delicat deveniră prea pregnante pentru a le mai ignora. Aplecîndu-se deasupra ei, o sărută. Răspunsul la primul sărut a fost atît de plin de căldură şi de dorinţă, încît Jordan simţi cum i se topeşte inima. Desprinzîndu-şi cu greu gura de a ei, îi privi faţa frumoasă, uimit de blîndeţea şi căldura ei.

– Ţi-am spus vreodată cît de dulce cred că eşti? îi şopti el solemn.

Înainte să-i poată răspunde, o sărută cu toată dorinţa imperioasă pe care o simţea.

Era după-amiază tîrziu cînd au ajuns la grajduri. Fără să-şi dea seama de privirile suspicioase ale lui Smarth şi ale celorlalţi vreo douăzeci de oameni care se ocupau de grajduri, toţi avizi să afle rezultatul plimbării din această dimineaţă, cînd Jordan se întinse să o prindă de talie pentru a o da jos din trăsură, Alexandra îşi puse mîinile pe umerii lui largi, zîmbind cu privirea aţintită în ochii lui.

– Mulţumesc pentru ziua asta frumoasă, îi spuse cînd o lăsă încet jos.

– Cu plăcere, replică el, mîinile zăbovindu-i o vreme pe talie fără a mai fi nevoie, ţinîndu-i trupul la numai cîţiva centimetri de al lui.

– Ţi-ar plăcea să o facem iarăşi? îl întrebă ea gîndindu-se la pescuit.

Jordan rîse puternic şi profund.

– Iarăşi, promise el răguşit gîndindu-se cum făcuseră dragoste în dimineaţa asta. Iarăşi... şi iarăşi...

Obrajii Alexandrei se înroşiră ca focul, dar o scînteie de răspuns i se aprinse în priviri.

– M-am gîndit dacă ţi-ar face plăcere să mai mergem iarăşi la pescuit.

– Data viitoare ai să mă laşi pe mine să prind cel mai mare peşte?

– Categoric nu, dar cred că pot să depun mărturie pentru tine în cazul în care doreşti să spui la toată lumea despre balena pe care ai prins-o şi care a scăpat.

Jordan îşi dădu capul pe spate şi izbucni într-un rîs puternic. Ecoul lui răsună în grajduri, unde Smarth şi un rîndaş stăteau la o fereastră urmărindu-i pe duce şi pe tînăra lui ducesă.

– Ţi-am spus eu că poate să o facă! zise Smarth înghiontindu-l pe rîndaş şi făcîndu-i cu ochiul. Îţi spun eu că o să-l facă mai fericit decît a fost vreodată! Fredonînd vesel, luă o perie şi începu să frece un armăsar de culoarea castanei.

John vizitiul se opri din lustruitul hamurilor bătute în argint pentru a privi spre perechea de îndrăgostiţi, apoi se apucă din nou de treaba lui, dar de data asta începu să fluiere uşor o melodie veselă.

Un îngrijitor lăsă furca jos şi-i urmări cu privirea pe duce şi pe ducesă, după care, întinzîndu-se să ia un alt braţ de fîn, începu şi el să fluiere.

Luînd-o pe Alexandra de cot, Jordan se îndreptă spre casă, apoi se opri brusc cînd curtea grajdului păru să răsune de melodii discordante, fredonate sau fluierate de servitorii care-şi vedeau de treburile lor cu forţe parcă sporite.

– S-a întîmplat ceva? întrebă Alexandra urmărindu-i cu privirea.

Se încruntă uşor, apoi ridică din umeri neputînd să-şi dea seama ce anume îi atrăsese atenţia.

– Nu, spuse el conducînd-o spre casă. Dar am lenevit atît, încît astăzi şi mîine va trebui să lucrez de două ori mai mult pentru a recupera.

Dezamăgită, dar totuşi hotărîtă, Alexandra spuse veselă:

– În acest caz, voi încerca să nu te corup cu distracţii amuzante pînă poimîine.

– La ce fel de distracţii te mai gîndeşti? o întrebă zîmbind.

– Un picnic.

– Cred că am să găsesc timp pentru asta.

– Ia loc, Fawkes, termin în cîteva minute, spuse Jordan după-amiază tîrziu, fără să se obosească să-şi ridice ochii de pe scrisoarea pe care o citea de la un agent comercial din Londra.

Fără să se lase intimidat de lipsa de curtoazie a clientului său pe care corect a atribuit-o supărării justificate a ducelui datorită faptului că trebuia să apeleze la serviciile lui, anchetatorul, care cînd venea la Hawthorne se dădea drept administrator adjunct, se aşeză de partea cealaltă a biroului masiv al lui Jordan.

Cîteva minute mai tîrziu, ducele puse pana jos, se lăsă pe spătarul scaunului şi întrebă direct:

– Ei bine, ce este?

– Excelenţa voastră, începu Fawkes alert, cînd mi-aţi dat seara trecută scrisoarea lordului Anthony nu mi-aţi spus că i-aţi dat instrucţiuni soţiei dumneavoastră să nu-l viziteze?

– Ba da.

– Şi sînteţi sgur că a auzit şi a înţeles dorinţa dumneavoastră?

– Absolut sigur.

– I-aţi spus absolut clar?

– Mai clar nici că se putea, începu să se enerveze Jordan.

Fawkes se încruntă uşor din cauza situaţiei jenante şi a îngrijorării, dar îşi reveni imediat şi relată cu o voce impersonală:

– Ieri după-amiază, soţia dumneavoastră a mers la grajduri şi a cerut o trăsură. I-a spus omului meu, Olsen, că merge să viziteze o familie de pe domeniu şi că, în consecinţă, nu are nevoie de serviciile lui. Aşa cum am convenit seara trecută, după ce am aflat că lordul Anthony s-a decis în mod misterios să se întoarcă la Winslow, Olsen a urmărit-o pe soţia dumneavoastră, ferindu-se să fie văzut, astfel încît să o poată proteja fără să o alarmeze. Fawkes făcu o pauză, apoi continuă cu subînţeles: după ce a făcut o scurtă vizită unuia dintre sătenii dumneavoastră, soţia dumneavoastră s-a dus direct acasă la lordul Anthony. Avînd în vedere ceea ce a putut să vorbească în timp ce s-a aflat acolo, consider acest incident deranjant şi poate chiar suspect.

– Nu văd de ce să fii tu deranjat de asta, spuse Jordan cu voce tăioasă. A ignorat ordinele mele, deci problema este a mea nu a ta. □sta nu este totuşi un motiv să o suspectezi de vreo... Se întrerupse incapabil să pronunţe cuvîntul.

– Complicitate? sări repede Fawkes. Poate că nu – cel puţin nu încă. Oamenii mei, care supraveghează casa lordului Anthony pentru a detecta eventualii străini suspecţi veniţi în vizită, mi-au spus că în casă se aflau atît fratele lordului Anthony, cît şi mama sa. Totuşi, trebuie să vă informez că soţia dumneavoastră nu a rămas prea multă vreme în casă. După aproximativ un sfert de oră, lordul Anthony şi soţia dumneavoastră au părăsit împreună casa şi au ieşit în grădină, unde nu puteau fi văzuţi din interior. Aici au avut o convorbire particulară pe care Olsen nu a putut-o auzi, dar care i s-a

părut a fi de o natură extrem de importantă, judecînd după expresiile şi purtarea lor.

Privirea anchetatorului părăsi faţa de nepătruns a lui Jordan şi se îndreptă spre un punct fix de pe perete.

– În timp ce erau în grădină s-au îmbrăţişat şi s-au sărutat. De două ori.

Îl cuprinse durerea, suspiciunea şi îndoiala imaginîndu-şi-o pe Alexandra în braţele lui Tony... gura lui sărutînd-o... mîinile lui...

– Dar nu mult timp, adăugă Fawkes în tăcerea încordată.

Trăgînd lung aer în piept, Jordan închise ochii. Cînd vorbi, vocea îi era calmă, rece şi dură din cauza unei convingeri de nezdruncinat.

– Soţia mea şi vărul meu sînt rude prin căsătorie. Mai mult, sînt prieteni. Întrucît ea nu ştie că vărul meu este suspectat de a fi încercat să mă asasineze – sau că şi viaţa ei ar putea fi în pericol din partea aceluiaşi asasin – a considerat fără îndoială restricţia pe care i-am impus-o de a nu-l vizita pe vărul meu drept nejustă şi nerezonabilă şi a hotărît să nu ţină seama de ordinele mele.

– Soţia dumneavoastră vă ignoră în mod flagrant dorinţele şi totuşi nu găsiţi lucrul ăsta... suspect? Sau cel puţin ciudat, excelenţa voastră?

– Îl găsesc supărător, nu suspect, replică el tăios, şi este tot ce vrei numai ciudat nu. Soţia mea face ce vrea de cînd era copil. Este un obicei neplăcut de care intenţionez să o dezbăr, dar asta nu face din ea complicele unui asasin.

Dîndu-şi seama că este inutil să mai discute această problemă, Fawkes îşi înclină politicos capul şi se ridică fără prea mare tragere de inimă. Se întoarse să plece, dar vocea de gheaţă a patronului său îl făcu să se oprească şi să se întoarcă.

– Pe viitor, Fawkes, ordonă el cu asprime, dă instrucţiuni oamenilor tăi să nu se apropie de mine şi de

soţia mea cînd părăsim casa. Trebuie să caute un presupus asasin, nu să ne spioneze pe noi.

– Ss... să vă spioneze? se bîlbîi Fawkes, nevenindu-i să creadă.

– Cînd m-am întors astăzi acasă am văzut doi dintre oamenii tăi în pădure. O urmăreau pe soţia mea, nu căutau un asasin printre copaci. Scapă de ei, spuse scurt Jordan.

– Trebuie să fie o greşeală, excelenţa voastră, oamenii mei sînt foarte bine instruiţi, sînt profesionişti...

– Scapă de ei!

– Cum doriţi, spuse el înclinîndu-se.

– De asemenea, cînd sînt împreună cu soţia mea, spune-le oamenilor tăi să rămînă la distanţă. Dacă şi-ar face treaba bine, ar trebui să ne mişcăm pe domeniul nostru fără teamă de vreun pericol. Nu-mi voi sacrifica viaţa particulară şi nici n-am să mă ascund în casă zi şi noapte. Cînd sînt cu soţia mea am să am eu însumi grijă de ea.

– Excelenţă, zise Fawkes, ridicîndu-şi mîna într-un gest de conciliere. Ştiu din experienţa mea că situaţii de genul ăsta sînt iritante, blînd vorbind, în special pentru persoane cu poziţia dumneavoastră. Dar ar însemna să nu-mi fac datoria dacă nu v-aş spune că decizia fără precedent a lordului Anthony de a se întoarce acasă în acest moment al anului îl face să fie principalul suspect. Mai mult, eu şi oamenii mei nu facem decît să încercăm să vă protejăm soţia...

– Lucru pentru care vă plătesc o avere! îl întrerupse înţepat Jordan. De aceea, la naiba, ai putea să o faci aşa cum îţi spun eu.

– Vom încerca, excelenţa voastră, dădu resemnat din cap Fawkes, nefiind străin de pretenţiile nerezonabile pe care nobilii le ridicau de obicei faţă de cei din jurul lor.

– Şi nu sînt deloc de acord cu suspiciunile tale neîntemeiate în ceea ce o priveşte pe soţia mea.

Fawkes se înclină din nou şi ieşi. Dar după ce s-a închis uşa în urma lui, hotărîrea, certitudinea absolută, începură să dispară încet de pe faţa dură a lui Jordan. Vîrîndu-şi mîinile în buzunare, îşi sprijini capul de spătarul scaunului şi închise ochii, încercînd să nu se gîndească la cele spuse de Fawkes, dar cuvintele îi loveau creierul ca nişte ciocane. „Întoarcerea fără precedent a lordului Anthony îl făcea să fie principalul suspect... Soţia dumneavoastră şi lordul Townsende au ieşit să se plimbe şi au avut o discuţie aprinsă. S-au îmbrăţişat şi s-au sărutat... Consider acţiunile lor suspecte..."

Un strigăt mut de respingere îi alungă cuvintele anchetatorului şi se îndreptă în scaun scuturînd puternic din cap ca pentru a-şi limpezi mintea. Era curată nebunie! Era destul de greu să înfrunte faptul că Tony, pe care l-a iubit ca pe un frate, încerca probabil să-l ucidă. Dar nu-şi va permite nici măcar un singur moment să se gîndească că şi Alexandra îl trădează. Frumuseţea încîntătoare, neprefăcută, care a glumit şi a rîs cu el astăzi, lipindu-se apoi strîns de el, cînd au făcut dragoste, nu-l putea dori în secret pe Tony, îşi spuse furios. O asemenea idee era o nebunie. Era obscenă.

Refuză să o creadă. Pentru că nu putea suporta să o creadă!

Scoase un suspin plin de furie cînd înfruntă direct adevărul. Din primul moment în care a năvălit în viaţa lui, Alexandra i-a răpit inima. Copilă, îl încînta şi îl amuza. Ca femeie – îl încînta, îl înfuria, îl aprindea şi îl intriga. Dar indiferent ce făcea, zîmbetul ei îl încălzea, atingerea ei îi înfierbînta sîngele, iar rîsul ei melodios îl înveselea.

Chiar şi în momentul ăsta, asaltat de gelozie şi cuprins de îndoială, zîmbi cînd se gîndi cum arăta de dimineaţă, aşezată pe creanga de deasupra apei, cu soarele jucîndu-i-se în păr şi cu picioarele lungi şi goale expuse privirii sale.

În rochie de bal era elegantă şi senină ca o zeiţă; în pat, era inconştient de provocatoare, ca femeia cea mai versată şi mai exotică; iar aşezată pe pătură, cu picioarele goale strînse sub ea şi cu superbul ei păr fluturînd în vînt, continua să fie pînă în vîrful unghiilor ducesă.

O ducesă desculţă. Ducesa lui desculţă, se gîndi posesiv Jordan. Era a lui prin legea lui Dumnezeu şi a oamenilor.

Luînd pana, se cufundă cu hotărîre în muncă, scoţîndu-şi orice alt gînd din minte. Dar pentru prima dată în viaţa lui, nu se putu lăsa complet absorbit de ceea ce făcea.

Şi nu-şi putu scoate complet din minte nici faptul că Alexandra l-a minţit cînd i-a spus unde fusese cu o zi în urmă.

CAPITOLUL 27

Soarele se streoura prin singura fereastră înaltă a austerei camere unde Jordan îşi făcuse cîndva lecţiile sub ameninţarea aspră a nuielei. Aşezîndu-şi o şuviţă de păr în cocul de la spate, Alexandra studia titlurile cărţilor care umpleau rafturile joase aşezate de-a lungul unuia dintre pereţi, căutînd manuale pe care le-ar fi putut folosi pentru a preda noţiunile elementare ale cititului copiilor care se vor strînge în curînd în cabana pădurarului.

Trecîndu-şi privirea peste titluri fu uimită şi cuprinsă de admiraţie cînd îşi dădu seama ce cunoştinţe ample şi profunde trebuie să aibă Jordan. Erau acolo cărţi groase îmbrăcate în piele care conţineau operele lui Platon, Socrate, Plutarh, precum şi zeci de filozofi mai puţin cunoscuţi ale căror nume Alexandra de-abia le recunoştea. Erau secţii întregi de cărţi despre arhitectură, despre fiecare perioadă a istoriei europene şi despre vieţile şi faptele tuturor conducătorilor europeni. Unele erau scrise în engleză, altele în latină, greacă sau franceză. Probabil că Jordan a manifestat un interes special pentru matematici pentru că erau o groază de cărţi din acest domeniu, multe dintre ele cu titluri atît de complicate, încît nu putea decît să ghicească la ce se referă. Cărţi de geografie, lucrări scrise de exploratori, cărţi despre culturile străvechi; părea să fie reprezentat aici, şi din belşug, orice subiect pe care-l menţionase vreodată bunicul ei.

Zîmbind uşor, Alexandra ajunse la capătul raftului, iar acolo, pe poliţa de jos găsi manualele de citire pe care le căuta. Aplecîndu-se, alese pentru început două. Cu cărţile şi o tăbliţă într-o mînă, traversă încet camera simţind acelaşi amestec de sentimentalism special şi deprimare pe care-l avusese prima dată cînd intrase în această cameră neprimitoare, cu mai mult de un an şi jumătate în urmă.

Cum a putut să petreacă ani întregi aici, în acest loc singuratic? Ea îşi făcuse lecţiile într-o cameră veselă, sau afară, sub razele soarelui, îşi aminti plină de afecţiune, sub îndrumarea bunicului ei care găsea pace şi plăcere în cunoştinţe – şi care îi insuflase şi ei aceeaşi bucurie în timp ce o învăţa.

Oprindu-se la biroul de vizavi de cel al preceptorului, privirea îi căzu pe iniţialele gravate pe el şi-şi trecu cu dragoste degetele peste fiecare dintre ele: J.A.M.T.

Prima dată cînd văzuse aceste iniţiale crezuse că Jordan este mort şi îşi aminti disperarea pe care o simţise în ziua respectivă şi în lunile care au urmat. Dar acum, chiar în momentul acesta, el era jos, lucrînd în biroul lui – viu, plin de viaţă şi frumos. În loc să zacă într-un mormînt umed, Jordan şedea la biroul său, purtînd o cămaşă albă ca zăpada care-i punea în evidenţă tenul brozat şi se lipea de umerii lui largi, şi pantaloni de călărie galben-deschis care-i subliniau picioarele şi coapsele lungi şi numai muşchi.

Era viu şi sănătos şi era aici cu ea, aşa cum se rugase cîndva şi visase că va fi. Dumnezeu îi ascultase rugile cu adevărat, înţelese ea, iar acest gînd o umplu de bunătate şi de recunoştinţă profundă. El i-l trimisese înapoi pe Jordan şi chiar o ajutase să înceapă să-l înţeleagă pe bărbatul bun, tiran, tandru, strălucitor, uneori cinic, pe care îl iubea.

Cu mintea absorbită de gînduri, se îndreptă încet spre uşă, dar cînd o închise auzi un zgomot şi parcă ceva se

rostogolea pe podea. Dîndu-şi seama că probabil mişcase ceva ce fusese sprijinit de cadrul uşii, se uită în jur. Privea nedumerită podeaua, apoi ochii îi căzură îngroziţi şi plini de ură pe nuiaua de lemn lustruită pe care un preceptor oareoare fusese instruit să o folosească împotriva lui Jordan. Se întoarse şi trînti uşa clasei în urma ei. Cînd trecu pe lîngă un servitor în hol, îi aruncă nuiaua spunîndu-i:

– Arde asta.

Stînd la fereastra biroului său, Jordan o urmări cu privirea îndreptîndu-se spre grajduri cu cîteva cărţi sub braţ. Îl cuprinse o dorinţă copleşitoare de a o striga şi de a-i propune să petreacă restul zilei cu ea în braţe, surprins de intensitatea acestei dorinţe. Îi era deja dor de ea.

Două ore mai tîrziu, secretarul uluit al lui Jordan, Adams, chemat pentru o după-amiază obişnuită de lucru, şedea cu pana înmuiată în cerneală pregătit să termine o scrisoare către sir George Bently, pe care stăpînul său tocmai i-o dicta. În mijlocul unei fraze, ritmul rapid al dictării ducelui de Hawthorne încetini, apoi ducele tăcu, privind absent pe fereastră.

Uimit de lipsa fără precedent de concentrare a ducelui – care se manifestase în tot cursul după-amiezei – Adams tuşi timid, întrebîndu-se dacă nu cumva tăcerea ducelui însemna concedierea lui pentru astăzi. Jordan îşi adună atenţia de la contemplarea plină de încîntare a formaţiunilor pufoase de nori de pe cerul albastru, se îndreptă stînjenit, privindu-şi secretarul.

– Unde rămăsesem?

– La scrisoarea către sir George, spuse Adams. Tocmai începuserăţi să daţi instrucţiunile pentru investiţiile profiturilor aduse din ultima călătorie a *Citadelei*.

– A, da, desigur, zise Jordan, ochii fugindu-i din nou către fereastră. Un nor ce semăna cu o caleaşcă tocmai se transforma într-un pescăruş uriaş. Spune-i să

pregătească *Pescăruşul*... *Valkiria*, se corectă Jordan, pentru a ieşi imediat în larg.

– *Valkiria*, excelenţa voastră? întrebă uimit Adams.

Privirea ducelui se mută fără tragere de inimă de la fereastră spre faţa confuză a lui Adams.

– Nu aşa am spus?

– Da, aşa aţi spus. Dar cu un paragraf mai sus v-aţi exprimat dorinţa ca sir George să pregătească *Cele patru vînturi*.

Adams urmărea cu uimire cum o expresie care nu putea fi calificată decît drept o mare stinghereală îi cuprinse faţa aristocratică a stăpînului său înainte ca ducele să arunce deoparte documentele pe care le avea în mînă şi să spună scurt:

– Asta este tot pentru astăzi, Adams. Vom continua mîine după-amiază, ca de obicei.

În timp ce Adams se întreba ce eveniment important, cumplit, îl determinase pe stăpînul său să-şi anuleze munca de după-amiază pentru a doua oară în opt ani – prima dată se întîmplase în ziua înmormîntării unchiului său, ducele adăugă afabil:

– Nu, nici mîine după-amiază.

Străbătuse deja o parte din încăpere îndreptîndu-se spre uşă, cînd Adams se întoarse şi-l privi cu o expresie întrebătoare, mai uimită ca oricînd de amînarea rezolvării unui vraf de corespondenţă destul de urgentă.

– Am program după-amiază, îi explică ducele prietenos. Un picnic.

Străduindu-se din răsputeri să rămînă impasibil, Adams se înclină. Apoi se întoarse şi se împiedică de un scaun.

Spunîndu-şi că pur şi simplu nu-şi găseşte locul şi că a stat prea mult închis, Jordan ieşi afară şi se îndreptă spre grajduri. Dar cînd Smarth îi ieşi în întîmpinare întrebîndu-l dacă vrea un cal, îşi schimbă hotărîrea şi o porni cu paşi mari pe cărarea ce ducea la una din

cabanele pădurarului, la marginea pădurii, dincolo de grajduri, unde Alexandra spusese că-şi va ţine lecţiile.

Cîteva minute mai tîrziu ajunse la el sunetul unui cîntec; cînd urcă cele două trepte de lemn ale cabanei, zîmbi dîndu-şi seama că Alexandra nu-şi irosea timpul cu un cîntec, aşa cum crezuse iniţial, ci îi învăţa pe elevii ei alfabetul folosind un cîntecel vesel despre fiecare literă. Vîrîndu-şi mîinile în buzunare, rămase în uşă fără să fie văzut, ascultîndu-i vocea frumoasă şi uitîndu-se în jur, uimit.

Aşezaţi pe duşumea şi cîntînd cu mare concentrare erau nu numai copii de toate vîrstele, dar şi cîţiva adulţi. Gîndindu-se mai bine, identifică două femei – soţiile a doi dintre servitorii săi – şi un bătrîn, bunicul administratorului său şef. Nu avea nici o idee cine sînt ceilalţi adulţi sau ai cui erau copiii.

Ei l-au recunoscut totuşi, iar cîntecul se stinse încet. La numai cîţiva paşi în dreapta sa, Alexandra îşi întoarse capul într-o parte, zîmbindu-le elevilor ei.

– Gata pentru astăzi? întrebă ea prietenoasă, neînţelegînd motivul bruştei lor lipse de atenţie. În acest caz, iată care este cugetarea pe care trebuie să o învăţaţi şi la care să vă gîndiţi pînă ne vom întîlni din nou vineri. „Toţi oamenii sînt egali", le dictă ea îndreptîndu-se spre uşă, unde se afla Jordan, cu intenţia evidentă de a-şi lua rămas-bun de la elevii ei. „Nu naşterea, ci valoarea îi diferenţiază." Umărul ei stîng se ciocni de cel al lui Jordan şi se întoarse imediat.

– Ce lucruri le spui, zise Jordan cu o voce moale, ironică, ignorîndu-i pe ocupanţii cabanei, care săriseră în grabă în picioare şi-l priveau cu ochii căscaţi. Ai să stîrneşti anarhie cu asemenea citate.

Se dădu la o parte din cadrul uşii şi sătenii înţeleseră semnificaţia mişcării lui şi se grăbiră să părăsească umili cabana.

– Nu ţi-au adresat nici un cuvînt, zise Alexandra urmărindu-i cu uimire pe elevii ei veseli, prietenoşi, pe

care îi iubea atît, furişîndu-se vinovaţi pe lîngă ei şi răspîndindu-se în pădurea din spatele cabanei.

– Pentru că eu nu le-am adresat lor nici un cuvînt, îi explică absolut indiferent Jordan.

– De ce nu ai făcut-o?

– Spre deosebire de mulţi proprietari de pămînturi, înaintaşii mei nu au fost niciodată în relaţii personale cu ţăranii de pe domeniile lor, replică la fel de indiferent Jordan.

Brusc, îi apăru în minte imaginea unui băieţel singuratic, căruia i se interzicea să se împrietenească cu cineva de pe această vastă proprietate populată, iar ochii i se umplură de tandreţe cînd îşi ridică privirea spre el. Dorind să reverse asupra lui toată dragostea din inima ei, îl luă de braţ şi spuse:

– Sînt surprinsă să te văd în după-amiaza asta. Ce te-a adus aici?

Mi-a fost dor de tine, spuse el în gînd.

– Mi-am terminat treburile mai devreme, minţi în schimb. Acoperindu-i mîna cu a lui, o porniră pe pajişte către pavilionul din celălalt capăt al lacului.

– Este locul meu favorit de la Hawthorne, îi explică el, sprijinindu-se de una dintre coloanele albe care susţineau acoperişul. Vîrîndu-şi mîinile în buzunare, îşi plimbă absent privirea peste pădure şi lac, fără să observe florile pe care le plantase ea în luminişul din apropiere.

– Cred că dacă pun cap la cap toate orele petrecute aici pe cînd eram copil, şi apoi ca tînăr, însumate fac ani.

Emoţionată că bărbatul frumos, enigmatic, cu care se căsătorise începe în sfîrşit să i se dezvăluie, Alexandra îi zîmbi.

– A fost locul meu favorit cît am stat la Hawthorne, prima dată. Ce făceai cînd veneai aici? îl întrebă, amintindu-şi visurile fără speranţă pe care şi le făcea în legătură cu Jordan cînd şedea aici, pe pernele viu colorate din pavilion.

– Studiam, spuse el sec. Nu-mi plăcea prea mult camera de studiu. Şi nici preceptorul.

Zîmbetul Alexandrei tremură cînd îşi imagină un băiat frumos, solitar, împins de tatăl său să exceleze în tot ce făcea.

Jordan văzu tandreţea din ochii ei albaştri şi îi zîmbi, complet inconştient de cauza ce determinase această atitudine plină de căldură.

– Tu ce făceai cînd veneai aici?

Alexandra ridică stînjenită din umeri.

– Visam cu ochii deschişi în cea mai mare parte a timpului.

– La ce?

– Lucruri obişnuite. Nu mai fu nevoită să răspundă pentru că Jordan privi brusc luminişul din marginea pădurii încruntîndu-se nedumerit.

– Ce este aici? întrebă şi o porni spre luminişul circular. Îndreptîndu-se cu paşi mari direct spre piatra de marmură, citi cuvintele simple de pe ea cu o expresie de nedescris pe faţă.

Jordan Matthew Addison Townsende, al 12-lea duce de Hawthorne, născut la 27 iunie 1786, mort la 14 aprilie 1814.

Întorcîndu-se spre Alexandra cu un dezgust aproape comic, o întrebă:

– Anthony m-a exilat aici în pădure? După părerea lui nu meritam să zac în cimitirul familiei?

Alexandra rîse înfundat la reacţia lui cu totul neaşteptată, văzîndu-şi data morţii gravată în marmură.

– Ai un monument şi acolo. Dar eu... noi... am crezut că locul ăsta este un loc atît de drăguţ pentru... ei bine, pentru a pune o mică piatră în memoria ta. Aştepta să remarce faptul că luminişul fusese lărgit cu florile plantate de ea, dar văzînd că nu observă nimic, îl stimulă uşor. Nu remarci nimic schimbat la locul ăsta?

Jordan privi în jur fără să-şi dea seama de liniştea şi frumuseţea pe care ea le crease.

– Nu. Este ceva schimbat?

– Cum poţi să nu remarci o adevărată grădină de flori?

– Flori, repetă el fără interes. Da, le văd, adăugă, îndepărtîndu-se de luminiş.

– Le vezi într-adevăr? glumi Alexandra, apoi deveni serioasă. Fără să te întorci, spune-mi repede ce culoare au.

Jordan o prinse de braţ, pornind către casă.

– Galbene? se aventură el după o secundă.

– Roz şi albe.

– Am fost pe aproape, glumi el.

Dar pe drumul spre casă, remarcă pentru prima dată că trandafirii din straturile frumos îngrijite de lîngă casă erau plantaţi după culoare, şi nu amestecaţi, şi că aceia roz îi aminteau de culoarea buzelor ei. Uşor stînjenit de sentimentalismul nebănuit pînă acum, pe care i-l trezea ea, Jordan o privi, dar următorul gînd care-i trecu prin cap fu şi mai uimitor de sentimental decît cel dinaintea lui. Mai erau numai cinci zile pînă la ziua lui de naştere şi se întreba dacă ea îşi dăduse seama de asta cînd priviseră datele gravate pe placa de marmură. În minte îi apăru imaginea încîntătoare a Alexandrei trezindu-l cu un sărut şi urîndu-i la mulţi ani, şi deodată îşi dori foarte mult ca ea să-şi amintească ziua lui de naştere, să facă un gest cît de mic pentru a-i demonstra că este important pentru ea.

– Îmbătrînesc, remarcă el cu nonşalanţă studiată.

– Hmm, răspunse Alexandra absentă, cochetînd cu o idee atît de perfectă, încît ardea de nerăbdare să o aprofundeze şi să o pună în aplicare.

Evident, îşi dădu seama cu tristeţe şi dezamăgire Jordan, ea nici nu ştia şi nici nu-i păsa că se apropia ziua lui de naştere şi făcîndu-i o aluzie în acest sens, se

comportase ca un băiat îndrăgostit care cerşea un semn special de afecţiune din partea iubitei lui.

Imediat ce intrară în hol, Jordan vru să o părăsească şi să-şi convoace administratorul, dar vocea Alexandrei îl opri.

– My lord!

– Jordan! spuse el scurt.

– Jordan, repetă ea privindu-l în ochi într-un fel care-i trezi dorinţa să o ia în braţe, mergem mîine la picnic lîngă rîu? Cînd Jordan dădu aprobator din cap, ea îi explică: de dimineaţă am de făcut cîteva vizite, doamna Little, soţia pădurarului, a născut un băieţel şi mă duc să-i duc un cadou. Mai am şi alte vizite de făcut. Ne întîlnim la rîu?

– Perfect.

Alarmat şi jenat de dorinţa lui tot mai puternică de a o avea tot timpul lîngă el, Jordan nu veni în mod deliberat să ia cina cu ea şi nici nu o luă în noaptea aceea în patul lui. Zăcu în schimb treaz în uriaşul său pat, cu mîinile sub cap privind în tavan, impunîndu-şi să nu se ducă în camera ei. În zori era încă treaz – refăcînd în minte planul apartamentului Alexandrei. Trebuie să aibă o baie spaţioasă de marmură la fel cu a lui, conchise mărinimos, şi o cameră mult mai mare pentru îmbrăcat. Fireşte că în cazul ăsta nu va mai fi loc în apartamentul ei pentru un pat. Un zîmbet uşor, plin de satisfacţie îi apăru pe buze şi în sfîrşit închise ochii. Îi va permite să doarmă cu el în patul său, hotărî generos.

În interesul modernizării, nici un sacrificiu nu era prea mare.

CAPITOLUL 28

Cu inima veselă de planurile pe care le învîrtise toată dimineaţa, Alexandra se îndreptă spre luminiş şi descălecă. Jordan şedea pe malul rîului cu spatele lui lat spre ea privind apa, după cît se părea pierdut în gînduri. Nu se simţea nici vinovată nici îngrijorată de vizita secretă pe care i-o făcuse lui Tony în dimineaţa asta, pentru că avea convingerea că Jordan nu va obiecta cînd va descoperi a doua zi motivul.

Iarba bogată îi înăbuşea paşii şi Alexandra se îndreptă spre el, ezitînd între bucuria de a-l vedea şi nesiguranţa datorată faptului că nu cinase cu ea seara trecută şi nici nu făcuse dragoste. Dîndu-şi seama că atitudinea lui faţă de ea devenise mai rece de cînd fuseseră la pavilion, ezită puţin, apoi renunţă la orice prudenţă. Îl iubea şi era hotărîtă să-l înveţe şi pe el să iubească şi să rîdă.

Hotărîrea fiind luată, păşi tiptil în spatele lui, se ridică pe vîrfuri şi-i acoperi ochii cu mîinile. Evident, o auzise venind întrucît nu tresări şi nu i se clinti nici un muşchi.

– Ai întîrziat, spuse cu un zîmbet în voce, întrucît ochii îi erau încă acoperiţi.

– Repede, spune-mi repede ce culoare au florile de pe dealul la care priveai.

– Galbene, spuse el imediat.

– Albe, oftă ea, şi-şi retrase mîinile.

– Dacă am să continui să spun galben, replică întorcîndu-se cu fața spre ea, mai devreme sau mai tîrziu am să nimeresc.

Alexandra dădu din cap simulînd disperarea și se îndreptă spre pătura pe care o întinsese deja pe mal.

– Așa să fie? întrebă prinzînd-o de umeri și trăgînd-o spre el. Răsuflarea lui îi atingea părul și tîmpla. Mă găsești într-adevăr rece, Alexandra?

Ea înghiți în sec, deosebit de conștientă de magnetismul sexual irezistibil emanat de trupul lui puternic.

– Rece nu, categoric nu, spuse ezitînd, plină de dorința de a se întoarce în brațele lui și de a-l întreba de ce nu a dorit-o noaptea trecută. Făcînd eforturi mari să-și înăbușe dorința pentru el, Alexandra îngenunche pe pătură și începu să scoată repede mîncarea din coșuri.

– Ți-e atît de foame? glumi el așezîndu-se lîngă ea.

– Sînt moartă, minți ea, simțind că era pe cale să o sărute și încercînd să-și controleze simțurile înainte să o facă. Una era să glumească cu el și să încerce să stabilească anumite raporturi – asta era permis. Dar nu era permis să-l lase să-și dea seama că era gata să-i cadă în brațe ori de cîte ori o săruta, mai ales după ce noaptea trecută o ignorase complet. Ca și cum viața ei ar fi depins de aranjamentul simetric al farfuriilor și al paharelor de cristal, rămase în genunchi oferindu-i profilul.

Cînd se aplecă să așeze șervetele albe ca zăpada, Jordan ridică o mînă, dîndu-i deoparte părul care-i acoperea obrazul.

– Ai un păr minunat, murmură cu o vcce catifelată. În lumina soarelui strălucește ca mierea închisă la culoare, iar pielea ta este ca piersica.

Alexandra căută refugiu în glumă.

– Evident, nu sînt singura căreia-i este foame.

Rîse de încercarea ei, dar mîna continua să coboare senzual pe obraz, apoi, de-a lungul brațului ei gol.

– Nici unul dintre sătenii mei nu ţi-a oferit nimic răcoritor?

– Ba da, doamna Scottsworth, dar sora ei, doamna Tilburry, se afla în acea parte a casei pe care o folosesc drept bucătărie, aşa încît nu am acceptat. Alexandra strîmbă din năsucul ei obraznic gîndindu-se ce limbă ascuţită avea doamna Tilburry, care o dojenea nemiloasă pe noră-sa chiar şi în prezenţa ei.

Mîna lui Jordan o strînse de braţ şi o trase spre el, astfel încît fu nevoită să renunţe la aranjarea meticuloasă a şervetelor şi să se întoarcă spre el.

– Ce făcea doamna Tilburry în bucătăria doamnei Scottsworth? murmură în timp ce gura-i senzuală cobora spre a ei.

– Îngîna nişte incantaţii, agitînd o baghetă deasupra unei oale, glumi slab Alexandra.

– Îngîna incan... Jordan izbucni în rîs, o prinse de umeri, şi dintr-o mişcare uluitor de rapidă, o întoarse pe spate şi se aplecă deasupra ei.

– Dacă în jur există vreo vrăjitoare care face vrăji, atunci tu eşti aia, rîse el răguşit.

Fascinată de privirea lui, îşi dorea sărutul pe care urma să i-l dea şi în acelaşi timp ura faptul că era o cucerire atît de uşoară pentru el ori de cîte ori dorea acest lucru. Cînd se aplecă peste faţa ei, întoarse uşor capul astfel încît buzele îi atinseră numai obrazul. Fără să se lase descurajat de asta, Jordan îşi plimbă uşor gura pe obrazul ei, ajungînd la lobul urechii atît de sensibil. Brusc îi vîrî limba în ureche şi trupul Alexandrei tresări încordîndu-se într-un răspuns rigid, automat.

– Mi-e... mi-e foame, şopti ea disperată.

– Şi mie, îi murmură cu subînţeles în ureche, iar inima începu să-i bată nebuneşte. Ridicîndu-şi capul, privi în ochii ei albaştri. Ia-mă în braţe, îi spuse el.

– Ce-ai zice după ce mîncăm, cînd am să fiu mai puternică?

Îl privi fascinată în timp ce buzele lui bărbăteşti, ferme, scoaseră un singur cuvînt care suna ca un ordin implacabil:

– Acum!

Încercînd să-şi controleze răsuflarea, Alexandra îşi ridică mîinile şi-i înconjură umerii largi. Strînsoarea braţelor ei deveni mai puternică, trăgîndu-l spre ea, apoi se opri brusc, alarmată de dorinţa mistuitoare ce-i invadase tot trupul.

– Acum, repetă Jordan într-o şoaptă răguşită cu gura aproape lipită de a ei.

– Nu... n-ai vrea un pahar de vin mai întîi?

– Acum.

Cu un geamăt mut de disperare şi de capitulare, Alexandra îşi încolăci mîinile în jurul gîtului său şi-l trase plină de dorinţă spre ea. La început sărutul a fost un sărut delicat între doi amanţi, dar pe măsură ce se scurgeau minutele, devenea tot mai pasionat pentru amîndoi, îmbrăţişarea tot mai strînsă, ambii dorind mai mult. Jordan îi exploră cu senzualitate gustul dulce, excitant, al gurii, tot mai intens, tot mai înfometat, pînă cînd dorinţa lor explodă.

Îi desfăcu rochia cu mîini febrile, îi trase cămăşuţa de pe ea, dezvelindu-i sînii privirii sale aprinse. Îi cuprinse sînul, îi mîngîie cu tandreţe sfîrcul, privind cum se întăreşte şi se ridică precum un boboc roz de trandafir. Atunci se aplecă cu o încetineală chinuitoare, iar gura îi cuprinse sfîrcul ce-l privea obraznic, jucîndu-se cu el pînă cînd Alexandra gemu de plăcere; după care îşi revărsă aceeaşi atenţie plină de veneraţie asupra celuilalt sîn.

Pînă cînd, în sfîrşit, înlătură toate hainele de pe ei, şi se întinse alături de ea, pasiunea o devoră pe Alexandra.

– Nu mă pot sătura de tine, îi şopti el cu ochii topiţi de dorinţă în timp ce mîna căută şi găsi triunghiul dorit dintre coapsele ei. Continuînd să o privească în ochi, îi depărtă

coapsele, degetele lui jucîndu-se cu ea şi mîngîind-o, penetrîndu-i căldura umedă, pînă cînd Alexandra, simţind că nu mai poate rezista, îşi arcui coapsele în jurul mîinii lui; dar el nu se opri. Valuri succesive de plăcere îi devastară trupul şi, în cele din urmă, începu să geamă puternic, mîinile mişcîndu-i-se în sus şi în jos ritmic pe braţele lui tari, apoi îi înconjură umerii şi se strînse în el. Degetele lui abile deveniră şi mai insistente, smulgîndu-i un nou geamăt de plăcere.

– Ştiu, iubito, şi eu te doresc.

Avea de gînd, generos, să-i ofere în modul ăsta soţiei sale un climax devastator înainte de a i se alătura pentru un altul – aşa cum făcuse cu o noapte înainte – dar soţia lui îl făcu să uite această idee. Smulgîndu-şi gura din sărutul lui înfocat, îşi trecu degetele prin păr şi-i şopti sacadat:

– Sînt singură aşa, fără să te simt adînc în mine...

Cu un geamăt puternic, Jordan îi dădu ceea ce îşi doreau amîndoi. Întins pe o parte, o înconjură cu braţele trăgînd-o spre el şi o pătrunse dintr-o singură mişcare sigură şi puternică. Alexandra se lipi şi mai strîns de coapsele lui, şi cuprinzîndu-i fesele cu mîinile, Jordan i se alătură, făcînd dragoste cu o uitare de sine cum nu i se întîmplase niciodată în viaţa lui. Mişcările lui lente şi ritmice nu urmăreau decît să-i ofere ei plăcere, în timp ce ea, cu aceeaşi disperată dorinţă de a-i face lui pe plac, îi răspundea ritmului şi mişcărilor, îi venea în întîmpinare.

Te iubesc, se gîndea Jordan la fiecare zvîcnire a trupului său; te iubesc, striga inima lui bătînd nebuneşte; te iubesc, striga sufletul lui cînd spasmele Alexandrei îl prindeau strîns. Te iubesc! Cuvintele explodară în toată fiinţa lui cînd plonjă în ea pentru ultima dată, revărsîndu-şi, spre a-i fi cu grijă păstrate de ea, viaţa, viitorul şi toate deziluziile trecutului.

Cînd totul s-a terminat, o ţinu în braţe, plin de o fericire aproape de nesuportat, cu privirea aţintită spre norii

albicicşi care pluteau pe albastrul cerului. Acum tcţi aveau c semnificaţie! Acum toată viaţa lui avea o formă şi un sens pentru el!

Cînd reveni la realitate, mult mai tîrziu, Alexandra se trezi întinsă pe o parte lîngă trupul lui gol. Cu o mînă, Jordan îi mîngîia încă spatele, iar cu cealaltă îi ţinea capul strîns lipit de pieptul lui. Cu un efort, Alexandra reuşi să-şi înalţe capul, deschise ochii şi-l privi; se înroşi toată cînd văzu în ochii lui cenuşii privirea aceea cu subînţelesuri şi zîmbetul care-i juca în colţurile gurii. Se purtase ca o desfrînată şi o făcuse la lumina zilei. Copleşită brusc de abilitatea lui de a-i înfrînge orice apărare, se retrase în ea şi-i spuse şovăitor:

– Mi-e foamel

– Cînd am să fiu mai puternic, îi promise el tachinînd-o, făcîndu-se în mod deliberat că nu înţelege despre ce foame este vorba.

– De mîncare! izbucni ea.

– A, da, spuse el şi se ridică în picioare, întorcîndu-se politicos cu spatele ,pentru ca să se poată îmbrăca amîndoi.

– Ai iarbă în păr, rîse el, culegîndu-i cîteva fire din superba ei cunună castanie.

În loc să-i răspundă cu un zîmbet sau cu o glumă, Alexandra îşi muşcă buza, luîndu-şi privirea de la el şi ocupîndu-se de despachetatul mîncării.

Înţelegînd în cele din urmă dorinţa ei nerostită de a fi singură cîteva minute, Jordan se îndreptă spre malul rîului, unde rămase o vreme. Florile de pe deal – remarcă el brusc cu o limpezime ameţitoare – erau într-adevăr albe, un covor alb, superb, peste verdele întunecat al ierbii.

Cînd se întoarse, Alexandra ţinea în mînă o carafă de cristal cu vin.

– Vrei un pahar cu vin? îl întrebă cu o curtoazie extremă, pe care o folosesc de obicei oamenii cînd sînt

într-o situaţie stînjenitoare. Este... este din acela special, pe care îl bei tu.

Aşezîndu-se jos, Jordan luă paharul din mîna întinsă, dar îl puse deoparte şi o privi direct în ochi.

– Alex, spuse el blînd, nu este nimic imoral, nimic ruşinos şi nimic rău în ceea ce tocmai s-a întîmplat între noi doi.

Alexandra înghiţi în sec şi-l privi jenată.

– Dar este în plină zi.

– Am lăsat instrucţiuni la grăjdari că dorim să fim singuri în după-amiaza asta.

– Fără îndoială că toată lumea ştie de ce, zise şi obrajii i se îmbujorară.

Aplecîndu-se spre ea, îi puse liniştitor mîinile pe umeri şi-i zîmbi spre faţa întoarsă în sus, spre el.

– Fără îndoială că ştiu, acceptă el fără nici cea mai mică urmă de stinghereală. În definitiv, aşa se fac moştenitorii.

Spre uimirea lui, ea-şi îngropă capul în pieptul său, rîzînd în hohote.

– Am spus eu ceva nostim? întrebă, plecîndu-şi bărbia şi încercînd să-i vadă faţa.

Vocea îi era înăbuşită de cămaşa lui cînd zise:

– Nu. Mă... mă gîndeam la ce-mi spunea cîndva Mary Ellen despre cum se fac copiii. Era ceva atît de ciudat, încît n-am putut să o cred.

– Ce-ţi spunea?

– Adevărul!

Rîsetele lor răsunară în întreaga vale, alungînd păsările din copacii din apropiere.

– Ţi-a ajuns vinul, sau mai vrei? îl întrebă cînd terminară de mîncat.

Jordan se întinse în spate şi luă paharul gol pe care din greşeală îl răsturnase în iarbă.

– Nu, spuse el cu un zîmbet languros, dar mi-ar face plăcere să mă aştepţi aşa.

Se uită la ea intens cînd, calm şi timid, recunoscu adevărul.

– Îmi place să o fac.

În trăsură, spre casă, Alexandra nu-şi putea lua gîndul de la pasiunea devoratoare cu care au făcut dragoste sau de la tandreţea calmă de după aceea, cînd mîncau. „Atinge-mă”, îi spusese Jordan. „Îmi place cînd mă atingi”. Deci Jordan dorea ca ea să-l atingă şi cînd nu făceau dragoste, aşa cum unele soţii din elita înaltei societăţi atingeau adesea mînecile hainelor soţilor lor cînd ei li se adresau. Ideea de a-l atinge din propria ei pornire era deosebit de atrăgătoare.

Îi aruncă o privire furişă, scurtă, printre gene, şi se întrebă ce ar face dacă... absolut firesc, şi-ar rezema capul de umărul lui. Ar putea pretinde că era pe jumătate adormită, decise ea. Aventurîndu-se atît de mult cu imaginaţia, hotărî să încerce imediat şi să vadă ce se întîmplă. Legănată uşor de trăsură şi cu inima bătîndu-i mai puternic, Alexandra închise pe jumătate ochii şi-şi lăsă uşor capul pe umărul lui. Era prima dată cînd îl atingea din propria ei dorinţă, cu afecţiune, şi-şi dădu imediat seama, după felul în care Jordan a întors iute capul şi a privit-o, că era surprins de gestul ei. Nu putea să bănuiască totuşi ce gîndea despre asta.

– Somnoroasă? o întrebă.

Alexandra deschise gura în intenţia de a-şi salva prestigiul spunînd da, exact în momentul în care Jordan îşi ridică braţul şi îi înconjură umerii.

– Nu, zise ea în schimb.

Simţi că trupul lui deveni uşor rigid cînd înţelese că tocmai îi spusese, indirect, că vrea să fie aproape de el, iar inima ei începu să bată şi mai tare întrebîndu-se care va fi următorul lui gest. Nu trebui să aştepte mult. Jordan îşi ridică mîna de pe umărul ei şi i-o puse în schimb pe obraz, degetele mîngîind-o cu delicateţe şi trăgînd-o mai aproape de el; apoi începu să-i mîngîie părul.

Cînd se trezi, ajunseseră la grajduri, iar Jordan o ridica cu grijă din trăsură. Ignorînd privirile curioase şi bănuitoare ale servitorilor, Jordan o lăsă încet jos şi-i zîmbi.

– Te-am obosit, iubito? o întrebă şi rîse răguşit văzînd cum roşeşte.

Cu mîna trecută pe sub braţul lui, porniră spre casă, în timp ce un rîndaş începu să fredoneze o melodie, altul să fluiere, iar Smarth începu să cînte destul de tare un cîntecel popular a cărui melodie Jordan o recunoscu. Oprindu-se, se întoarse şi-şi privi aspru servitorii. Sub privirea lui pătrunzătoare, se lăsă imediat liniştea. Toţi se apucară cu şi mai mult sîrg de treburile pe care le lăsaseră.

– S-a întîmplat ceva? întrebă Alexandra.

– Cred că-i plătesc prea mult, glumi Jordan, dar arăta puţin nedumerit. Sînt mult prea veseli.

– Cel puţin ai început, în sfîrşit să observi că se aude muzică în aer, sublinie ea cu un zîmbet ireverenţios.

– Scorpie, îi spuse el cu un rîs plin şi profund, dar zîmbetul îi dispăru cînd privi spre faţa ei frumoasă şi gîndi serios – *te iubesc!*

Cuvintele îi explodară în creier, cît pe ce să iasă singure de pe buzele lui, atît de mare era dorinţa de a fi rostite. Ea dorea să audă cuvintele astea, îşi dădu instinctiv seama Jordan, în timp ce ea-l privea adînc în ochi, căutîndu-i sufletul.

O să-i spună diseară, hotărî el. Cînd vor fi singuri în pat îi va spune cuvintele pe care nu le-a rostit niciodată. O va dezlega de pariul lor şi-i va cere solemn să rămînă cu el. Ea dorea să rămînă, ştia asta, tot atît de bine cum ştia că fata asta frumoasă, fascinantă şi veselă îl iubeşte.

– La ce te gîndeşti? îl întrebă ea încet.

– Am să-ţi spun la noapte, îi promise el cu o voce răguşită. Luînd-o de talie, o strînse mai tare lîngă el şi porniră spre casă – doi îndrăgostiţi întorcîndu-se după o zi fericită, satisfăcuţi, fără să se grăbească, mulţumiţi.

Cînd trecură pe lîngă bolta acoperită de trandafiri care marca intrarea în grădina oficială, Jordan zîmbi mîhnit în sine şi clătină din cap cînd îşi dădu seama, pentru prima dată în viaţa lui, că trandafirii care se revărsau peste boltă erau roşii. Un roşu-intens, vibrant.

CAPITOLUL 29

Nedorind să renunţe la oompania ei, Jordan urcă scările cu ea şi intră în apartamentul Alexandrei.

– Ţi-a plăcut după-amiaza ta, prinţesă?

– Foarte mult, răspunse, cu ochii strălucind ca două pietre de aquamarin cînd auzi cum îi spune.

O sărută şi apoi, căutînd un motiv să mai zăbovească, păşi încet spre uşa ce făcea legătura între apartamentele lor. Pe masa de toaletă văzu ceasul bunicului ei într-o cutie capitonată cu catifea şi se opri să-l studieze.

– Ai vreun portret al bunicului tău? o întrebă încet, luînd ceasul şi răsucindu-l în mînă.

– Nu. Păstrez acest ceas ca să-mi amintească de el.

– Este o piesă excepţional de fină, remarcă el.

– El a fost un om excepţional de fin, replică ea cu un ton politicos, care-i mască total zîmbetul din privirea ce-i urmărea profilul.

Inconştient de zîmbetul sau de privirea ei cercetătoare, Jordan privea ceasul. Cu un an în urmă, îşi aminti el, îl acceptase ca şi cum pur şi simplu i se cuvenea. Acum îl dorea mai mult decît şi-a dorit vreodată ceva în viaţa lui. Dorea ca Alexandra să i-l dea din nou. Dorea să-l privească aşa cum făcuse cîndva, cu ochi strălucitori de dragoste şi admiraţie, şi să-i ofere ceasul pe care-l păstra pentru bărbatul care considera ea că-l merită.

– I-a fost dăruit de un duce scoţian care admira cunoştinţele de filozofie ale bunicului meu, spuse încet.

Lăsînd ceasul la locul lui, Jordan se îndepărtă. Va fi nevoie de mai mult timp ca să-i cîştige încrederea, îşi spuse, dar într-o zi îl va considera cu siguranţă demn de acest ceas. Pe de altă parte, s-ar putea să i-l dăruiască acum, de ziua lui de naştere, se gîndi zîmbind pentru sine – cu condiţia, fireşte, ca ea să ştie că mai sînt numai patru zile pînă atunci.

– Este o piesă frumoasă, repetă el, adăugînd: timpul se scurge repede. Nici nu-ţi dai seama că a mai trecut un an. Ne întîlnim în salon înainte de cină.

Jordan se apropie de oglindă, uitîndu-se să vadă cît de bine este bărbierit. Într-o stare de spirit excepţională la gîndul că în scurtă vreme o să se întîlnească cu Alexandra în salon, îi zîmbi valetului în oglindă şi-i spuse glumind:

– Ei bine, Mathison, ce crezi, faţa asta a mea o să-i strice apetitul doamnei?

În spatele său, Mathison, care ţinea cu răbdare haina de seară neagră, impecabil croită, pregătită astfel încît Jordan nu trebuia decît să-şi vîre mîinile pe mîneci, fu atît de uimit de felul prietenos în care i se adresă stăpînul său, de obicei taciturn, încît sărmanul valet fu nevoit să-şi dreagă glasul de două ori înainte să-i poată răspunde plin de mîndrie:

– Aş îndrăzni să spun că excelenţa sa, care are ea însăşi gusturi atît de rafinate, nu poate fi decît încîntată de felul în care arătaţi în seara asta.

Jordan zîmbi încîntat de imaginea tinerei sale soţii rafinate cocoţată pe o creangă de copac, cu o undiţă în mînă.

– Spune-mi, Mathison, îl întrebă în timp ce-şi punea haina, ce culoare au trandafirii de pe bolta ce duce spre grădină?

Uluit de schimbarea bruscă a subiectului, Mathison răspunse plin de îngrijorare:

– Trandafirii, excelenţă? Ce trandafiri?

– Ai nevoie de o soţie, spuse Jordan rîzînd şi bătîndu-l pe servitorul uluit frăţeşte pe braţ. Eşti mai pierdut decît eram eu. Cel puţin eu ştiam că sînt trandafiri pe... Se întrerupse brusc cînd Higgins bătu în uşă cu o frenezie fără precedent, strigînd:

– Excelenţa voastră, excelenţa voastră!

Dîndu-l pe Mathison deoparte, Jordan se îndreptă spre uşă şi o deschise furios.

– Ce dracu' s-a întîmplat cu tine? tună el.

– Nordstrom, unul dintre valeţi, excelenţă, spuse Higgins atît de tulburat, încît practic îl trăgea pe Jordan de mînecă în hol şi închise uşa înainte să înceapă să se bîlbîie incoerent:

– I-am spus domnului Fawkes imediat, aşa cum mi-aţi ordonat să fac dacă se întîmplă ceva neobişnuit. Domnul Fawkes doreşte să vă vadă imediat în biroul dumneavoastră. Imediat. Mi-a spus să nu spun nimănui, aşa că numai eu şi Jean de la bucătărie ştim de evenimentul sinistru care...

– Calmează-te, ordonă scurt Jordan, îndreptîndu-se deja spre scara acoperită de un covor roşu.

– Ce s-a întîmplat, Fawkes? întrebă aşezîndu-se la birou şi aşteptînd să ia loc vizavi şi anchetatorul.

– Înainte să vă explic, începu Fawkes prudent, trebuie să vă pun o întrebare, excelenţa voastră. Din momentul în care aţi pornit astăzi de pe peronul din faţa casei,cu trăsura în care se aflau coşurile pentru picnic, cine a umblat la carafa de porto împachetată în coş?

– Porto? repetă Jordan luat prin surprindere de o discuţie despre porto mai de grabă decît despre un valet. Soţia mea, cînd mi-a turnat un pahar.

O expresie stranie, aproape tristă îi întunecă privirea anchetatorului, expresie care, cînd vorbi, dispăru.

– Aţi băut din el?

– Nu, spuse Jordan. Paharul s-a răsturnat în iarbă.

– Înţeleg. Iar soţia dumneavoastră, fireşte n-a băut deloc.

– Nu, spuse scurt Jordan. Se pare că sînt singurul al cărui stomac suportă aşa ceva.

– V-aţi oprit undeva şi aţi lăsat coşurile nesupravegheate înainte să ajungeţi la destinaţie? La grajduri, poate? La vreuna dintre cabane?

– Nicăieri, spuse Jordan dornic să o vadă pe Alexandra şi furios că întrevederea asta întîrzia momentul. Ce dracu' s-a întîmplat? Am crezut că vrei să-mi vorbeşti despre un valet, pe nume Nordstrom.

– Nordstrom este mort, spuse direct Fawkes. Otrăvit! Am bănuit cauza morţii lui din cele relatate de Higgins, iar doctorul Danvers, de aici, tocmai mi-a confirmat-o.

– Otrăvit? repetă Jordan incapabil să înţeleagă pe deplin că un asemenea eveniment macabru s-a petrecut în propria lui casă. Cum Dumnezeu s-a putut întîmpla un asemenea accident aici?

– Singurul lucru accidental este victima. Otrava vă era destinată dumneavoastră. Mă învinuiesc singur pentru faptul că niciodată nu am crezut că asasinul va avea curajul să încerce să vă ucidă din interiorul propriei dumneavoastre case. Într-un fel, eu sînt de vină pentru moartea valetului dumneavoastră.

Destul de straniu, primul gînd al lui Jordan fu acela că a greşit în ce-l priveşte pe Fawkes. În contrast cu impresia sa anterioară despre anchetator, acum era înclinat să creadă că Fawkes era profund ataşat sarcinii sale de a-i proteja pe cei pe care îi slujea mai degrabă decît să profite din asta. Numai după aceea îi trecu prin cap că cineva din propria lui casă încerca după cît se părea să-l otrăvească, iar gîndul îi repugnă atît de mult, încît aproape că nu-i venea să creadă.

– Ce te face, pentru Dumnezeu să crezi că ceea ce ar putea fi un accident explicabil, a fost de fapt o atentare la viaţa mea? întrebă furios.

– Pentru a vă explica totul cît mai succint posibil, otrava a fost pusă în carafa cu vinul dumneavoastră, special aflată printre celelalte lucruri din coşul pentru picnicul de azi. Coşurile au fost despachetate aici, după întoarcerea dumneavoastră de o fată la bucătărie, pe nume Jean. Higgins era de faţă şi a remarcat cîteva fire de iarbă lipite de marginea carafei. Higgins a cercetat carafa, gîndindu-se că alte fire de iarbă sau altceva ar fi putut să cadă în ea şi, în consecinţă, a considerat că vinul din ea nu mai este corespunzător pentru consumul dumneavoastră. Presupun că şi aici, la Hawthorne, există obiceiul care predomină în înalta societate, conform căruia orice vin neatins la masă revine majordomului pentru uzul său sau pentru a dispune de el aşa cum crede.

– Da, confirmă Jordan concentrat, atent, aşteptînd ca Fawkes să continue.

– Aşa mi s-a spus şi mie, dar doream confirmarea dumneavoastră. Potrivit acestui obicei, vinul nebăut îi revine lui Higgins. Pentru că lui nu-i place vinul dumneavoastră special, i l-a dat lui Nordstrom, valetul, pentru a sărbători faptul că ieri devenise bunic. Nordstrom l-a luat în camera sa astăzi la ora patru după-amiază. La şapte, a fost găsit mort, cald încă, cu vinul lîngă el. Fata de la bucătărie mi-a spus că Nordstrom însuşi deschisese sticla azi-dimineaţă, testînd-o pentru a fi sigur că era bun, umpluse apoi carafa şi a pus-o în coş. Nordstrom este cel care a dus astăzi după-amiază coşurile la trăsură. Higgins mi-a spus că vă grăbeaţi să plecaţi şi aţi venit la două sau trei minute după Nordstrom. Este adevărat?

– Era acolo un rîndaş care-mi ţinea caii, n-am văzut nici un valet.

– Nu valetul a pus otrava în porto, spuse Fawkes cu certitudine categorică. El este omul meu. M-am gîndit la Higgins, dar...

– Higgins! exclamă Jordan, ideea fiind atît de absurdă încît aproape că izbucni în rîs.

– Da, dar nu a făcut-o Higgins, îl asigură Fawkes luînd greşit incredulitatea lui Jordan drept suspiciune. Higgins nu are nici un motiv. În plus, nu are nervii unuia care să comită o crimă. Cînd a auzit de Nordstrom a devenit aproape isteric, frîngîndu-şi mîinile şi reacţionînd mai rău decît fata de la bucătărie. Am fost nevoiţi să-i dăm cu săruri pe la nas.

În alte circumstanţe, Jordan s-ar fi amuzat de imaginea majordomului său ţeapăn, de netulburat, cuprins de istericale, dar în momentul ăsta numai amuzament nu era în ochii lui cenuşii ca gheaţa.

– Continuă.

– Tot Nordstrom a fost cel care a adus coşurile din trăsură înapoi în bucătărie. Deci Nordstrom a fost singurul care s-a apropiat de carafă şi de vin înainte şi după picnic. Evident, nu putea să-l otrăvească el. Jean, fata de la bucătărie, m-a asigurat că nimeni altcineva nu s-a atins de carafă.

– Atunci cînd a fost pusă otrava în ea? întrebă Jordan fără nici un fel de premoniţie că întreaga sa lume era pe cale să i se sfarme la picioare.

– Întrucît am exclus posibilitatea să fie pusă înainte sau după picnic, zise calm Fawkes, răspunsul evident este că a fost pusă în vin în timpul picnicului.

– Dar este absurd! izbucni Jordan. N-am fost decît doi acolo – eu şi soţia mea.

– Exact. Şi deoarece nu aţi făcut-o dumneavoastră, mai rămîne... numai soţia dumneavoastră.

Reacţia lui Jordan fu imediată şi puternică. Bătu cu pumnul în birou de răsună toată casa şi în acelaşi moment zvîcni în picioare, tremurînd de furie.

– Afară! îl avertiză cu o voce joasă, sălbatică. Şi ia-ţi şi proştii care lucrează pentru tine. Dacă nu ai părăsit proprietatea mea în cincisprezece minute, atunci am să te scot eu însumi. Şi dacă mai rosteşti vreodată vreun singur cuvînt despre această calomnie neîntemeiată în legătură cu soţia mea, te omor cu propriile mele mîini, aşa să-mi ajute Dumnezeu.

Fawkes se ridică încet, dar nu terminase. Totuşi, nu era atît de prost să rămînă în raza de acţiune a furiosului său stăpîn. Făcînd un pas mare înapoi, spuse mîhnit:

– Regret că trebuie să spun că nu este o calomnie neîntemeiată.

O groază de nedescris îl cuprinse pe Jordan cînd în minte o văzu pe Alexandra ţinînd în mînă carafa, în timp ce el se întorcea de pe malul rîului. „Mai vrei puţin vin? Este din cel special pe care-l bei tu."

– Soţia dumneavoastră l-a vizitat din nou în secret în cursul dimineţii pe vărul dumneavoastră.

Jordan îşi scutură capul ca şi cum ar fi refuzat ceea ce intelectul său începuse deja să suspecteze, cuprins în acelaşi timp de durere şi de furie.

Interpretînd corect semnele de acceptare, Fawkes spuse clar:

– Soţia dumneavoastră şi vărul vostru erau logodiţi cînd v-aţi întors. Nu vi s-a părut ciudat că vărul dumneavoastră v-a cedat-o cu atîta uşurinţă?

Ducele îşi întoarse încet capul şi privi către Fawkes cu ochii lui cenuşii plini de furie şi de durere. Nu spuse nimic. Fără un cuvînt se îndreptă spre masa pe care se afla o carafă cu brandy, smulse dopul şi umplu ochi un pahar. Îl dădu peste cap din două înghiţituri. În spatele lui, Fawkes spuse calm:

– Îmi permiteţi să vă spun ce cred eu şi de ce? Jordan dădu uşor din cap, dar nu se întoarse.

– Există întotdeauna un mobil pentru o crimă cu premeditare, iar în acest caz, cel mai probabil pare să fie

cîştigul personal. Întrucît vărul dumneavoastră, lordul Townsende, are cel mai mult de cîştigat de pe urma acestei morţi, în mod firesc el ar fi suspectul cel mai probabil, chiar şi fără dovada suplimentară care îl indică.

– Ce dovadă?

– Am să ajung la asta într-o secundă. Dar mai întîi, permiteţi-mi să vă spun că, după părerea mea, bandiţii care v-au atacat lîngă Morsham acum un an nu voiau banii dumneavoastră şi nici n-aţi fost o victimă întîmplătoare. Acela a fost primul atentat la viaţa dumneavoastră. Al doilea atentat a fost la scurtă vreme după aceea, cînd aţi fost răpit din docuri. Pînă atunci, motivul care-l determina pe lordul Townsende să scape de dumneavoastră era de a vă lua titlul şi proprietăţile. Acum, totuşi, mai are un motiv în plus. Este vorba, fireşte, de dorinţa de a o avea pe soţia dumneavoastră, cu care a încercat să se căsătorească şi cu care continuă să se întîlnească în secret. Întrucît ea se duce la el, cred că este firesc să presupunem că şi ea doreşte să se căsătorească cu el, lucru pe care nu-l poate FACE, atîta vreme cît sînteţi în viaţă. Ceea ce înseamnă că lordul Townsende are acum un complice – pe ea.

Trăgînd lung aer în piept, Fawkes, continuă:

– Va trebui să fiu sincer de acum înainte dacă vreau să mă bucur de cooperarea dumneavoastră pentru a vă proteja viaţa...

Văzînd că bărbatul înalt aflat în cealaltă parte a camerei nu spune nimic, anchetatorul interpretă corect tăcerea sa drept reticenţă şi spuse hotărît:

– Foarte bine. Conform zvonurilor pe care oamenii mei le-au auzit de la servitori, în noaptea în care s-a comis atentatul la viaţa dumneavoastră la Londra, soţia dumneavoastră a dat emoţii tuturor neîntorcîndu-se acasă decît în dimineaţa următoare. Ştiţi unde a fost?

Jordan mai dădu peste cap puţin brandy, continuînd să stea cu spatele la anchetator.

– Mi-a spus că a dormit într-o cameră goală la etajul servitorilor.

– Excelenţă, s-ar fi putut ca acela care a tras în dumneavoastră în acea seară să fi fost o femeie şi nu un bărbat.

– Soţia mea este o trăgătoare excelentă, spuse Jordan sarcastic. Dacă ar fi încercat să mă împuşte, nu ar fi greşit ţinta.

– Era întuneric şi era călare, murmură Fawkes mai mult ca pentru sine, decît pentru Jordan. Poate că în momentul în care a tras s-a mişcat calul. Totuşi sînt înclinat să mă îndoiesc de faptul că ar fi făcut-o ea – era prea riscant. În trecut au fost angajaţi oameni din afară ca să vă lichideze, dar acum ei încearcă singuri, ceea ce face ca pericolul pentru dumneavoastră să fie mult mai mare, iar sarcina mea de zece ori mai dificilă. De aceea am să vă cer să vă prefaceţi că nu ştim că Nordstrom a fost otrăvit. Lăsaţi-i pe soţia şi pe vărul dumneavoastră să creadă că nu ştiţi nimic, despre nici unul dintre planurile lor. I-am dat instrucţiuni doctorului Danvers să spună că inima lui Nordstrom s-a oprit pur şi simplu, iar cînd i-am chestionat pe servitorii de la bucătărie despre ce a făcut Nordstrom, am avut grijă să nu pun un accent prea mare pe chestiunea carafei de vin. Nu au nici un motiv să creadă că suspectăm că ar fi vorba de un complot. Dacă reuşim cu şiretlicul ăsta şi întărim supravegherea asupra soţiei dumneavoastră şi a lordului Townsende, trebuie să descoperim vreun indiciu în legătură cu următorul atentat la viaţa dumneavoastră şi să-i prindem în plină acţiune, conchise Fawkes. Presupun că vor încerca din nou otrava, pentru că ei cred că noi nu ştim nimic despre asta; dar s-ar putea să nu o facă. Dacă vor recurge din nou la asta, nu vor risca să otrăvească ceva ce ar putea ingera şi alţii, pentru că mai mult de o singură moarte, ar trezi cu siguranţă suspiciune. De exemplu, brandy-ul pe care-l beţi este

probabil sigur, întrucît este servit oaspeţilor, dar vă avertizez să nu mîncaţi sau să beţi ceva ce vă oferă soţia dumneavoastră şi de care s-ar fi putut atinge fără ca dumneavoastră să observaţi. În rest, tot ce putem face, este să aşteptăm şi să vedem.

După ce termină, Fawkes tăcu, aşteptînd o reacţie oarecare, dar ducele rămase rigid ca oţelul. Fawkes ezită, apoi se înclină spre spatele ţeapăn al ducelui. Încet, şi cu regret sincer, spuse:

– Îmi pare foarte rău, excelenţa voastră.

De-abia închise Fawkes uşa după el, cînd tăcerea mormîntală a holului fu deodată sfîşiată de o pocnitură puternică şi de zgomot de sticlă spartă venind din biroul ducelui. Crezînd că a tras cineva prin fereastră, Fawkes se repezi şi deschise uşa larg, dar se opri brusc. O minunată carafă de brandy din cristal şi aur, care aparţinuse cîndva unui rege francez, zăcea pe podeaua de lemn lustruită, la mică distanţă de peretele în care ducele o aruncase cu sete.

Hawthorne, care în tot timpul întrevederii nu manifestase nici o urmă de emoţie, stătea cu mîinile prinse de poliţa căminului strîngînd-o puternic, ca şi cum ar fi găsit un sprijin; umerii săi laţi erau zguduiţi de o furie mută.

Cînd Jordan intră în salon, Alexandra se învîrtea într-o spumă de un verde-deschis, cu un zîmbet strălucitor pe faţă, care-i dispăru încet cînd văzu duritatea maxilarului încordat al soţului ei şi lumina rece din ochii lui.

– S-a... s-a întîmplat ceva, Jordan?

Cînd o auzi rostindu-i mîngîietor numele, muşchii feţei i se încordară atît de tare, încît în obraz începu să-i zvîcnească un nerv.

– Să se întîmple ceva? repetă el cinic în timp ce privirea îi cercetă evident insultător trupul, pornind de la sîni, coborînd spre talie şi coapse, înainte de a o ridica

spre faţa ei. Nu ceva de care să-mi pot da eu seama, replică cu indiferenţă.

Alexandrei i se uscă gura, iar inima începu să-i bată puternic, îngrozită, simţind că, după cît se părea, Jordan se retrăgea în el, oa şi cum apropierea lcr, tandreţea şi bucuria pe care c împărtăşiseră n-ar fi existat niciodată. Panica c făcu să încerce să recupereze ceea ce găsiseră amîndoi, întinzînd mîna spre carafa de brandy de pe masă. Jordan îi spusese că-i place să facă pentru el lucruri pe care le face de obicei o soţie, aşa că făcu singurul lucru la care se putea gîndi. Umplînd un pahar cu sherry se întoarse şi i-l întinse, cu un zîmbet tremurător.

– Vrei puţin sherry?

Privirea lui deveni tăioasă cînd se îndreptă spre paharul pe care-l ţinea în mînă, iar nervul din obraz începu să i se zbată din nou. Cînd îşi ridică ochii spre faţa ei, Alexandra făcu un pas înapoi alarmată de violenţa inexplicabilă ce-i strălucea în privire. Cu oohii aţintiţi într-ai ei, luă paharul.

– Mulţumesc, spuse el doar cu o fracţiune de secundă înainte ca fragilul pahar să-i pocnească în mînă.

Alexandra scoase un strigăt speriat şi se întoarse căutînd ceva pentru a şterge sherry-ul de pe frumosul covor *Aubusson* înainte ca acesta să se păteze.

– Nu te obcsi, spuse scurt Jordan prinzînd-o de cot şi răsucind-o brutal. Nu contează.

– Nu contează? exclamă Alexandra confuză. Dar...

– Nimic nu contează, spuse el încet şi fără nici un fel de emoţie.

– Dar...

– Nu vrei să mergem la masă, scumpa mea?

Înăbuşindu-şi panica crescîndă, dădu din cap. Modul în care Jordan rostise „scumpa mea" suna aproape ca c jignire.

– Nu, aşteaptă! izbucni ea nervos şi adăugă timid: am ceva pentru tine.

Otravă? gîndi sarcastic el, urmărind-o cu privirea.

– Asta, spuse şi întinse mîna spre el.

În palma întinsă se afla preţiosul ceas de aur al bunicului ei. Ridicînd ochii strălucitori spre el, Alexandra spuse şovăind:

– Vreau... doresc să fie al tău. Timp de o secundă îngrozitoare, oribilă, se gîndi că Jordan o să-l refuze. Dar el îl luă şi-i dădu drumul neglijent în buzunarul hainei.

– Mulţumesc, spuse cu o indiferenţă tăioasă. Presupunînd că merge bine, ora cinei a fost depăşită cu treizeci de minute.

Dacă ar fi pălmuit-o, Alexandra nu s-ar fi simţit mai jignită şi mai nedumerită. Ca o marionetă, îşi puse mîna pe braţul lui întins şi-l lăsă să o conducă în sufragerie.

În tot timpul mesei, a încercat în zadar să se convingă că pur şi simplu îşi imaginează totala schimbare din atitudinea lui.

Întrucît nu a luat-o în patul său în noaptea asta, a rămas trează, încercînd să înţeleagă ce a făcut ca să o privească cu atîta aversiune.

Văzînd că în ziua următoare a încetat să mai vorbească cu ea, excepţie făcînd în timpul meselor, cînd era absolut necesar, răbdă o zi întreagă înainte ca, în sfîrşit, să-şi calce pe mîndrie şi să-l întrebe cu umilinţă ce a greşit.

Îşi ridică ochii de la birou, unde lucra, furios de întrerupere, săgetînd-o cu privirea în timp ce ea stătea în faţa lui ca un vinovat care imploră iertare, cu mîinile tremurînde la spate.

– Greşit? repetă cu vocea rece a unui străin. Nu ai greşit nimic, Alexandra, cu excepţia momentului pe care ţi l-ai ales. După cum vezi, eu şi Adams lucrăm.

Alexandra se întoarse, profund stînjenită de prezenţa pînă atunci neobservată a lui Adams, care şedea la un mic birou lîngă fereastră.

– Îmi... îmi pare rău, my lord.

– În acest caz, zise el şi făcu un gest semnificativ din cap spre uşă, dacă nu te superi...

Alexandra dădu curs invitaţiei lui grosolane de a ieşi afară şi nu mai încercă să-i vorbească pînă seara, cînd îl auzi intrînd în apartamentul său. Adunîndu-şi tot curajul, îşi puse un halat, deschise uşa dintre cele două apartamente şi intră.

Jordan îşi scotea cămaşa cînd îi văzu imaginea reflectată în oglindă şi se întoarse brusc spre ea.

– Da, ce este? se răsti el.

– Jordan, te rog, izbucni Alexandra, îndreptîndu-se spre el, o ispită inocentă cu părul căzîndu-i în valuri pe umeri, unduindu-se uşor pe mătasea roz a halatului în timp ce se apropia de el. Spune-mi ce am făcut ca să te supăr într-atît!

Jordan privi în jos în ochii ei albaştri şi îşi încleştă pumnii, luptîndu-se cu impulsul de a o strînge de gît pentru trădare şi cu dorinţa simultană şi mult mai puternică de a o duce în pat şi de a se preface numai o oră doar că mai este încîntătoarea, ispititoarea lui ducesă desculţă. Dorea să o cuprindă şi să o sărute, să-şi înfăşoare braţele în jurul ei şi să se piardă în ea, să uite iadul din ultimele zile. Dar nu era posibil, pentru că nu putea să-şi şteargă din minte imaginea chinuitoare a ei şi a lui Tony îmbrăţişîndu-se şi punînd la cale uciderea lui. Nici măcar o oră. Sau un minut.

– Nu sînt supărat, Alexandra, spuse el rece. Acum pleacă. Atunci cînd am să doresc compania ta, am să te anunţ.

– Văd, şopti ea şi se întoarse să plece.

Dar tot ce văzu erau lacrimile care-i umpleau ochii, în timp ce se întorcea cu demnitate şi plină de durere înapoi în patul ei.

CAPITOLUL 30

Alexandra privea absentă gherghefu| din poală, cu inima tot atît de întunecată ca şi cerul care se zărea prin fereastra salonului. De trei zile şi trei nopţi Jordan era ca un străin pentru ea; un bărbat rece, ameninţător, care o privea, în rarele ocazii cînd se uita totuşi la ea, cu un dezinteres sau dispreţ evidente. Era ca şi cum în trupul lui sălăşluia altcineva – cineva pe care ea nu-l cunoştea, cineva pe care-l vedea uneori urmărind-o cu atîta răutate în ochi, încît se înfiora.

Nici măcar sosirea neaşteptată a unchiului Monty şi prezenţa lui neceremonioasă nu avu nici un efect asupra atmosferei apăsătoare de la Hawthorne. Venise să o salveze pe Alexandra, îi explică el în particular, după ce se instalase cu o zi în urmă în camera sa şi urmărise cu ochi critici dosul rotunjor al cameristei care-i pregătea patul, pentru că auzise la Londra că Hawthorne arăta de parcă era urgia lui Dumnezeu cînd descoperise pariul înscris în cartea de la *White's*.

Dar toate încercările deosebit de transparente ale unchiului Monty de a-l atrage pe Jordan în vreo discuţie prietenească, nu au avut ca rezultat altceva decît răspunsuri de curtoazie, extrem de scurte. Nici încercările Alexandrei de a se preface că totul este normal şi firesc nu făcură pe nimeni, nici măcar pe servitori, să creadă că ar fi un cuplu fericit. Toţi, de la Higgins majordomul, pînă

la Henry căţelul, erau absolut conştienţi, nervos de conştienţi, de atmosfera încordată.

În tăcerea apăsătoare a salonului, vocea blîndă a unchiului Monty răsună ca un bubuit de tunet, făcînd-o pe Alexandra să tresară.

– Ce zici, Hawthorne, ce vreme minunată avem. Ridicîndu-şi sprîncenele albe în semn de întrebare, sperînd un răspuns care să poată duce la o conversaţie, unchiul Monty aşteptă.

Jordan îşi ridică ochii de pe cartea pe care o citea şi spuse:

– Într-adevăr.

– Nici un pic de umezeală, persevera unchiul Monty, cu obrajii îmbujoraţi din cauza vinului pe care-l băuse.

– Da, nici un fel de umezeală, fu de acord Jordan, cu faţa şi vocea lipsite de orice expresie.

Fără să se enerveze sau să se descurajeze, unchiul Monty continuă:

– Şi cald. Vreme bună pentru recoltă.

– Da? replică Jordan cu un ton care descuraja categoric orice altă încercare de a face conversaţie.

– Aa... da, destul de bună, replică unchiul Monty, retrăgîndu-se în scaunul său şi aruncîndu-i Alexandrei o privire disperată.

– Ştii cît este ora? îl întrebă Alexandra dorind să se retragă.

– Nu, spuse cu o cruzime deliberată Jordan privind în sus spre ea.

– Trebuie să ai un ceas, Hawthorne, îi sugeră unchiul Monty, ca şi cum găsise această idee minunat de originală. Este singurul lucru care merge în pas cu timpul.

Alexandra îşi întoarse iute faţa pentru a ascunde cît de rănită era că Jordan acceptase pentru a doua oară ceasul bunicului ei pentru a-l arunca apoi deoparte.

– Este ora unsprezece, sări plin de bunăvoinţă unchiul Monty, scoţînd ceasul său cu lanţ. Eu port întotdeauna

un ceas, se laudă. N-am nevoie să întreb niciodată ce oră este. Minunate lucruri, ceasurile. Nu poţi să nu te întrebi cum merg, nu-i aşa?

Jordan închise cartea cu zgomot.

– Ba da, zise el grosolan, poţi!

Eşuînd lamentabil în încercarea sa de a-l atrage pe duce într-o conversaţie animată despre cum se fac ceasurile, unchiul Monty se uită din nou implorator la Alexandra, dar sir Henry fu cel care-i răspunse. Uriaşul ciobănesc englezesc, deşi extrem de nonşalant cînd era vorba de datoria lui de a-i apăra pe oameni, îşi cunoştea foarte bine îndatorirea de a-i consola, revărsîndu-şi asupra lor afecţiunea şi fiind în general pregătit pentru cazul în care cineva ar fi avut nevoie de atenţia lui. Văzînd expresia nefericită de pe faţa lui sir Montague, se ridică şi se îndreptă spre cavalerul în suferinţă, lingîndu-i mîna.

– Dumnezeule! izbucni unchiul Monty sărind în picioare cu atîta energie cît nu irosise într-un sfert de secol şi ştergîndu-şi dosul mîinii de pantaloni.

– Animalul ăsta are o limbă udă ca un spălător de vase.

Ofensat, sir Henry îi aruncă o privire sumbră victimei sale, apoi se întoarse şi se duse să se întindă la locul lui.

– Dacă nu aveţi nimic împotrivă, cred că eu am să mă retrag, spuse Alexandra, incapabilă să mai suporte atmosfera.

– Este totul pregătit în poiană, Filbert? îl întrebă Alexandra în după-amiaza următoare, cînd credinciosul ei valet se prezentă la chemarea ei.

– Este, anunţă cu amărăciune Filbert. N-aş zice că soţul dumneavoastră merită o petrecere pentru ziua lui de naştere. După cum se poartă, merită un şut în fund!

Alexandra îşi aşeză o buclă rebelă sub borul pălăriei albastre ca şi cerul şi nu-l contrazise. Ideea unei petreceri surpriză în onoarea zilei de naştere a lui Jordan

îi trecuse prin minte încă din ziua în care fuseseră în pavilion – cea mai fericită zi a ceea ce fusese după cît se pare o scurtă perioadă binecuvîntată.

După suferința îndurată în toate aceste zile din cauza disprețului rece, inexplicabil, manifestat de Jordan, fața îi era palidă și era în permanență pe punctul de a izbucni în lacrimi. O durea pieptul de atîta efort de a și le reține și o durea inima pentru că nu putea găsi motivul comportării lui Jordan. Dar momentul surprizei pe care o pregătise se apropia și nu-și putea ascunde fărîma de speranță că, poate cînd o să vadă ce plănuise ea cu ajutorul lui Tony și al lui Melanie, ar putea redeveni bărbatul care fusese cînd merseseră împreună la rîu sau cel puțin să-i spună ce-l deranjează.

– Tot personalul vorbește despre felul în care se poartă cu dumneavoastră, continuă Filbert supărat. De-abia dacă vă vorbește și stă închis zi și noapte în biroul ăla al lui, nefăcîndu-și datoria de...

– Filbert, te rog! strigă Alexandra. Nu-mi strica ziua cu toate astea.

Plin de remușcări, dar hotărît să-și verse veninul împotriva bărbatului care făcuse să apară cearcăne negre sub ochii Alexandrei, Filbert spuse:

– Nu trebuie să fac eu asta, pentru că o să o facă singur el. M-ar surprinde chiar să meargă cu dumneavoastră în dumbravă, cînd o să-i spuneți că vreți să-i arătați ceva.

– Și pe mine, zise Alexandra încercînd să zîmbească, dar imediat se încruntă. În dimineața asta se confruntase cu Jordan în biroul lui, unde era cu Fawkes, noul lui administrator adjunct, și se aștepta să fie nevoită să-l implore să o însoțească într-o plimbare cu trăsura. Inițial Jordan vru să o refuze, dar ezită, privi spre administratorul său și brusc acceptă.

– Totul este pregătit, îl asigură Fawkes pe Jordan în apartamentul stăpînului său. Oamenii mei sînt plasaţi printre copaci de-a lungul drumului spre dumbravă şi în jurul acesteia. Se află acolo de trei ore, deci la douăzeci de minute după ce soţia voastră v-a propus această mică plimbare. Le-am dat ordin să rămînă acolo, fără a fi văzuţi, pînă ce asasinul sau asasinii se vor demasca singuri. Întrucît nu-şi pot părăsi poziţiile fără să fie văzuţi, nu-mi pot raporta nimic şi nu pot să ştiu ce au văzut. Dumnezeu ştie de ce vărul dumneavoastră a ales dumbrava, în loc să aleagă o cabană sau un loc mai ferit.

– Nu credeam să se întîmple aşa ceva, şuieră Jordan, punîndu-şi o cămaşă nouă. Se opri, izbit de absurditatea de a-şi pune o cămaşă nouă ca să arate bine cînd soţia sa îl va duce spre cursa întinsă să-l ucidă.

– Se întîmplă, spuse Fawkes cu calmul soldatului încercat. Şi este o cursă. Pot să vă spun asta din sunetul vocii soţiei dumneavoastră şi din privirea ei cînd v-a cerut să o însoţiţi în după- amiaza asta. Era nervoasă şi minţea. I-am urmărit ochii. Ochii nu mint.

Jordan îl privea pe anchetator cu o ironie amară, amintindu-şi cît de uluitor de inocenţi i-au părut cîndva ochii Alexandrei.

– Este un mit, spuse el dispreţuitor. Un mit în care am crezut.

– Scrisoarea de la lordul Townsende pe care am interceptat-o cu o oră în urmă nu este deloc un mit. Sînt atît de convinşi că nu ştim nimic despre planurile lor, încît au devenit neglijenţi.

Cînd menţionă scrisoarea lui Tony, faţa lui Jordan se goli de orice expresie, devenind ca o mască. Aşa cum primise instrucţiuni, Higgins adusese scrisoarea lui Tony mai întîi lui Jordan înainte de a o duce Alexandrei, iar cuvintele ei i se întipăriseră în creier.

Totul este gata în dumbravă. Nu trebuie decît să-l aduci acolo.

Cu o oră în urmă, durerea resimţită cînd a citit scrisoarea îl făcuse aproape să se prăbuşească, dar acum nu simţea nimic. Trecuse dincolo de punctul în care mai putea simţi ceva, nici măcar sentimentul că este trădat sau teama de a se afla faţă în faţă cu iubiţii săi asasini. Acum nu-şi dorea decît să se sfîrşească totul ca să poată să înceapă în vreun fel să şi-o scoată pe Alexandra din inimă şi din minte.

Noaptea trecută a zăcut treaz în patul său, luptîndu-se cu dorinţa stupidă de a se duce la ea, de a o trezi, de a-i da bani şi a o avertiza să fugă – pentru că, indiferent dacă ea şi Tony vor reuşi sau nu să-l ucidă astăzi, Fawkes avea deja destule dovezi pentru a fi sigur că amîndoi îşi vor petrece restul zilelor în închisoare. Imaginea Alexandrei înfăşurată în zdrenţe murdare, trăindu-şi viaţa într-o celulă întunecoasă, plină de şobolani, era aproape insuportabilă, chiar şi acum, cînd era pe cale să devină ţintă în teren deschis.

Alexandra îl aştepta în hol, strălucitoare şi nevinovată ca primăvara, îmbrăcată într-o rochie bleu de muselină, bordată cu panglică crem la mîneci şi la tiv. Se întoarse şi-l privi coborînd scara cu un zîmbet strălucitor şi plin de dorinţă. Zîmbeşte, îşi spuse Jordan, cuprins de un val aproape de nestăpînit de furie, pentru că tînăra sa soţie avea de gînd să scape de el pentru totdeauna.

– Gata de plecare? întrebă ea veselă.

Fără un cuvînt, dădu din cap şi urcară în trăsura care-i aştepta pe peronul din faţa casei.

Pe sub perdeaua genelor, mai aruncă o privire furişă spre profilul lui Jordan în timp ce trăsura străbătea lin drumul străjuit de copaci care nu peste multă vreme va da într-un cîmp deschis. În pofida atitudinii relaxate afişată cînd se rezemă de spătar, ţinînd slab frîiele cailor, îi văzu privirea plimbîndu-se neliniştită printre copacii ce mărgineau drumul, ca şi cum căuta ceva, aştepta ceva.

Tocmai se întreba dacă nu cumva descoperise ceva despre surpriza pe care i-o pregătise şi se aştepta ca oaspeţii să pice din copaci, cînd trăsura intră în cîmpul deschis, iar şocul evident pe care-l simţi Jordan la vederea spectacolului ce-l întîmpină înlătură orice posibilitate ca el să fi fost avertizat.

– Ce? începu Jordan uimit de incredibila privelişte din faţa ochilor săi. Steaguri colorate fluturau în vînt şi toţi supuşii săi, cu mic cu mare, erau adunaţi acolo, îmbrăcaţi în cele mai frumoase straie, zîmbindu-i. În stînga, îi văzu pe Tony, cu mama şi fratele său, în picioare, lîngă bunica. Melanie şi John Camden veniseră cu Roddy Carstairs şi alţi cîţiva dintre cunoscuţii din Londra ai lui Jordan. În dreapta, la marginea poienei fusese ridicată o platformă mare, cu două scaune ca un tron şi altele în jurul lor mai puţin elaborate. Deasupra platformei fusese înălţată o pînză pentru a o proteja de soare, iar în vîrf fluturau flamurile familiei cu stema Hawthorne, un vultur cu aripile întinse.

Trăsura lui Jordan se îndreptă către mijlocul dumbrăvii şi patru trompetişti entuziaşti anunţară oficial sosirea ducelui – aşa cum fusese aranjat, sunînd din cornuri, urmaţi de aclamaţiile prelungite ale mulţimii.

Oprind scurt caii, Jordan se întoarse brusc spre Alexandra.

– Ce înseamnă toate astea?

Ochii pe care îi ridică spre el erau plini de dragoste, şi de nesiguranţă, şi de speranţă.

– La mulţi ani! spuse ea tandru.

Jordan o privi pur şi simplu, strîngînd din dinţi, fără să spună nimic. Zîmbind timid, îi explică:

– Este o petrecere ca la Morsham, numai că este ceva mai elaborată decît cele cu care eram noi obişnuiţi la zilele de naştere. Văzînd că el continuă să o fixeze cu privirea, îi puse o mînă pe braţ şi-i explică din nou: este o combinaţie între un turnir şi un tîrg de ţară – pentru a

sărbători ziua de naştere a unui duce. Şi pentru a te ajuta să-ţi cunoşti puţin supuşii.

Jordan privi spre mulţime cu o uimire încărcată de furie. Să fie oare acest întreg aranjament un fundal pentru crimă? se întrebă el. Soţia lui era un înger sau un diavol? Înainte de sfîrşitul zilei o să afle. Întorcîndu-se, o ajută să coboare din trăsură.

– Eu ce-ar trebui să fac acum?

– Ei bine, hai să vedem, spuse veselă, încercînd să nu-i arate cît de prost se simte sau cît de rănită este. Vezi animalele din ţarcurile de acolo?

Jordan privi în jur şi văzu răspîndite vreo jumătate de duzină de ţarcuri.

– Da.

– Ei bine, ele aparţin sătenilor tăi, iar tu trebuie să o alegi pe cea mai frumoasă din fiecare ţarc şi să-i oferi proprietarului un premiu din cele pe care le-am cumpărat. Dincolo, unde sînt întinse frînghiile acelea, va avea loc un turnir cu suliţe, iar acolo, unde se vede instalată ţinta aceea, o întrecere cu arcul, şi...

– Cred că am înţeles fondul problemei, o întrerupse scurt.

– De asemenea, ar fi frumos din partea ta dacă ai participa la vreuna dintre întreceri, adăugă Alexandra şovăind, nefiind sigură cît de dispus este soţul ei să se amestece cu supuşii săi.

– Perfect, spuse şi, fără nici un alt cuvînt, o conduse spre scaunul ei de pe platformă şi o lăsă acolo.

După ce-şi salută prietenii veniţi de la Londra, el, lordul Camden şi Tony luară nişte bere, sătenii fiind deja avansaţi în această privinţă şi începură să se plimbe, oprindu-se să privească performanţa de scamator amator a fiului de paisprezece ani al administratorului.

– Deci, draga mea, zise Roddy Cairstairs, aplecîndu-se spre ea, mai este încă îndrăgostit nebuneşte de tine? Am să cîştig pariurile noastre?

– Ai grijă cum te porţi, Roddy, spuse Melanie din spatele Alexandrei.

– Să nu îndrăzneşti să menţionezi pariul ăla îngrozitor în prezenţa mea! se răsti ducesa bătrînă.

Dornică să-l urmărească pe Jordan mai de aproape, Alexandra se ridică de pe scaun şi coborî treptele platformei, cu Melanie în dreapta ei.

– Nu că nu mi-ar face plăcere să-l văd, dar de ce a venit Roddy? Şi ceilalţi?

– Ceilalţi au venit cu Roddy din acelaşi motiv, rîse Melanie. Pentru că Roddy este aici. Apropierea noastră de Hawthorne ne-a făcut brusc foarte îndrăgiţi de oameni care în mod firesc n-au dat pe la ţară de săptămîni de zile şi totuşi au venit ieri hotărîţi să vadă cum merg lucrurile între tine şi duce. Îl ştii pe Roddy, se mîndreşte cu faptul că el ştie orice se vorbeşte înaintea oricui altcuiva. Mi-ai lipsit atît de mult, spuse deodată Melanie, cu o îmbrăţişare, rapidă, plină de afecţiune. Făcu apoi un pas înapoi şi-i cercetă faţa. Eşti fericită cu el?

– Eu... da, minţi ea.

– Ştiam eu! spuse Melanie strîngîndu-i mîna, atît de încîntată de faptul că profeţia ei se adeverea, încît Alexandra nu avu inima să-i explice că era căsătorită cu un bărbat ale cărui stări de spirit erau atît de imprevizibile, încît uneori simţea că este pe cale să înnebunească. Aşa că tăcu şi-l urmări cu privirea pe Jordan, plimbîndu-se în jurul ţarcurilor cu mîinile prinse la spate, cu o expresie gravă, aşa cum se cuvenea, în timp ce judeca solemn care este cea mai grasă găină, cel mai promiţător porc, cel mai bine dresat cîine, înmînînd premii proprietarilor.

Cînd soarele începu să coboare dincolo de vîrful copacilor şi se aprinseră torţele, supuşi şi nobili laolaltă erau într-o dispoziţie de zile mari, rîzînd şi bînd împreună bere, participînd la tot felul de întreceri, de la cele mai serioase, pînă la cele mai stupide. Jordan, lordul

Camden şi chiar Roddy Cairstairs participară la întrecerile cu arcul, cu suliţa, cu spada şi la tragerile la ţintă. Cu o mîndrie calmă, Alexandra urmări totul de pe margine, inima umplîndu-i-se de tandreţe văzîndu-l pe Jordan cum în mod deliberat nu nimereşte ţinta ca să poată cîştiga un băiat de treisprezece ani, fiul unuia dintre supuşii săi.

– Recompensa revine celui mai bun, declară Jordan, dîndu-i tînărului un ban de aur. Apoi lăsă deoparte orice pretenţie de demnitate, participînd la întrecerile de broaşte ţestoase; alese o broască din coş şi insistă ca şi prietenii săi să facă la fel. Dar nici măcar o singură dată nu-i aruncă vreo privire Alexandrei. Ca şi cum s-ar fi străduit să participe la tot numai de dragul oaspeţilor săi. Alături de copii, trei dintre cei mai iluştri nobili ai Londrei stăteau la linia de pornire, încurajîndu-şi fiecare concurentul, îndemnîndu-l să meargă mai repede şi răcnind nemulţumiţi cînd broaştele ţestoase ignorau ordinele lor regale şi se retrăgeau prea frecvent în carapace.

– Niciodată nu mi-au plăcut broaştele ţestoase decît în supă, glumi Tony, înghiontindu-l pe John Camden, dar broasca asta a mea a arătat la un moment dat că are caracter. Pariez pe o liră că a ta o să stea mai mult retrasă în carapace decît a mea.

– S-a făcut! acceptă fără să ezite John Camden şi începu să-şi îndemne broasca să-şi scoată capul din carapace.

Jordan îi urmări cu o expresie taciturnă, apoi se întoarse şi se îndreptă spre o masă unde cîteva fete de la bucătăria lui serveau căni cu bere.

– Ce dracu' are ilustrul tău văr? îl întrebă Roddy pe Tony. Cînd v-aţi duelat, arăta ca şi cum ar fi vrut să-ţi sugă sîngele. Să mai fie oare gelos pentru că soţia lui era cît pe-aci să se căsătorească cu tine?

Concentrîndu-şi în mod deliberat atenţia asupra broaştei sale, Tony ridică uşor din umeri.

– Ce te face să crezi că Hawk a fost vreodată gelos?

– Scumpul meu băiat, nu uita că am fost la balul familiei Lindworthy în seara aia cînd s-a năpustit asupra noastră ca un înger răzbunător şi i-a ordonat Alexandrei să meargă acasă.

– Din cauza pariului ăluia revoltător pe care ai constrîns-o pe Alexandra să-l facă, replică Tony şi în mod intenţionat îşi îndreptă întreaga atenţie asupra broaştei sale.

Luînd o cană cu bere de pe masă, Jordan se sprijini de un copac, la marginea pădurii, cu o expresie gînditoare şi urmărind-o pe Alexandra cum scruta mulţimea, evident căutîndu-l.

Îl urmărise toată seara, Jordan ştia. La fel îl urmărise şi Tony. Şi amîndoi aveau aceleaşi expresii stînjenite, dezamăgite, ca şi cum se aşteptau ca el să se bucure mai mult de petrecerea pentru ziua lui de naştere.

Îşi întoarse privirea spre Alexandra şi o văzu rîzînd de ceva ce-i spunea bunica lui. Aproape că-i auzea muzicalitatea rîsului şi, chiar şi în întunericul care se lăsa, aproape că-i vedea felul în care i se aprindeau ochii cînd rîdea. Soţia lui. O criminală! Chiar dacă gîndea aşa, inima îi sîngera într-un protest pe care nu-l mai putea ignora.

– Nu cred! zise într-o şoaptă plină de furie. Femeia care a pus la cale toate astea nu putea să pună la cale uciderea lui. Femeia care-l ţinuse noaptea în braţele ei şi-l înveselise cînd pescuiau la rîu şi-i făcuse timidă cadou preţuitul ceas al bunicului ei n-ar fi putut să încerce să-l ucidă.

– Excelenţă! vocea imperioasă a lui Fawkes îl opri în timp ce se îndrepta, cu intenţia de a participa la întrecerea la ţintă care devenise tot mai veselă, întrucît participanţii ocheau ţinta proptită de un copac cu ochii aburiţi de bere. Trebuie să insist să plecaţi imediat, îi şopti Fawkes mergînd cu un pas în urma sa.

– Nu fi prost, şuieră Jordan scos din răbdări de Fawkes şi de teoriile lui. Sensul scrisorii vărului meu este clar – au pus împreună la cale această petrecere pentru mine şi fără îndoială că de asta s-au întîlnit de două ori în secret.

– Nu este acum momentul să discutăm despre asta, spuse supărat Fawkes. În curînd va fi întuneric, iar oamenii mei nu sînt bufniţe. Nu văd pe întuneric. I-am trimis înainte să ocupe poziţii de-a lungul drumului.

– Întrucît este deja prea tîrziu să ajung acasă la lumina zilei, nu văd ce importanţă mai are dacă mai rămîn aici o vreme.

– Nu voi răspunde de ceea ce se va întîmpla dacă nu părăsiţi imediat locul, îl avertiză Fawkes, după care se întoarse pe călcîie şi se îndepărtă.

– Îţi vine să crezi că toţi bărbaţii ăştia maturi îşi îndeamnă din tot sufletul broaştele să cîştige, chicoti Melanie privindu-i pe soţul ei şi pe Tony. Cred că ar trebui să mă duc şi să le reamintesc eticheta pe care trebuie să o respecte în asemenea împrejurări bărbaţii cu poziţia lor socială, spuse şi coborî cu grijă de pe platformă, fără însă a avea o asemenea intenţie în minte. De fapt vreau să fiu acolo să văd cum trece învingătorul linia, mărturisi ea făcîndu-le cu ochiul.

Alexandra dădu absentă din cap, privind feţele deschise, pline de veselie, ale sătenilor, cînd ochii i se opriră pe o faţă tulburător de familiară, care nu era deloc veselă. Brusc, fără nici un motiv, îi reveni în minte noaptea în care l-a întîlnit pe Jordan – o noapte blîndă la fel ca asta, cînd doi bandiţi ţineau pistoalele aţintite asupra lui.

– Bunico, zise ea, întorcîndu-se spre ducesă. Cine este bărbatul acela scund cu cămaşă neagră, cel cu legătură roşie în jurul gîtului?

Ducesa îi urmări privirea şi ridică din umeri.

– Sînt sigură că nu am nici cea mai mică idee cine este, spuse ea afectată. Am văzut astăzi mai mulţi săteni decît în toţi cei treizeci de ani cît am stat la Hawthorne. Nu că aş crede că ideea ta în ceea ce priveşte această petrecere nu ar fi excelentă, draga mea. Lucrurile s-au schimbat în Anglia în ultima vreme şi, deşi regret necesitatea de a-i încuraja pe cei care ne servesc, este mai înţelept în aceste zile ca un proprietar de pămînturi să fie în relaţii bune cu supuşii săi. Se spune despre ei că cer tot mai mult şi că devin destul de obraznici...

Atenţia Alexandrei începu să o ia razna, gîndurile întorcîndu-i-se la noaptea în care l-a întîlnit pe Jordan. Nervoasă, privi în jur, căutîndu-l pe bărbatul cu cămaşă neagră, care părea să fi dispărut. Cîteva minute mai tîrziu, fără să-şi dea seama ce face, începu să-i treacă în revistă pe cei dragi, asigurîndu-se că sînt acolo. Îl căută pe Tony şi nu-l văzu, apoi îngrijorată, îl căută pe Jordan şi-l zări sprijinit de un copac la marginea pădurii, bînd bere şi privind festivităţile.

Jordan o văzu că îl priveşte şi dădu uşor din cap. Zîmbetul dulce pe care i-l trimise îi provocă nesiguranţă şi regret. Ridică spre ea cana, într-un toast mut, sarcastic, apoi îngheţă la auzul unei voci familiare ce venea de lîngă el, din întuneric:

– Aveţi un pistol aţintit spre tîmpla voastră, my lord, şi un altul este îndreptat împotriva soţiei dumneavoastră de colo. Dacă scoateţi un sunet, partenerul meu îi va zbura capul. Acum porniţi într-o parte după sunetul vocii mele şi intraţi în pădure.

Jordan se încordă şi lăsă uşor în jos cana cu bere. Fu cuprins de uşurare, nu de teamă, cînd porni după voce; era gata pentru mult aşteptata confruntare cu duşmanul lui necunoscut, o dorea. Nici un minut nu crezuse că Alexandra este în pericol; era pur şi simplu un complot pentru a-l face să se supună.

După numai doi paşi, fu înghiţit de întunericul pădurii dense şi, la un pas în faţa sa, văzu sclipirea pistolului.

– Unde mergem? întrebă el umbra care ţinea pistolul.

– La o mică şi drăguţă cabană la care duce poteca asta. Acum treci în faţa mea şi umblă.

Trupul i se încordă şi Jordan mai făcu un pas pe potecă strîngînd mîna dreaptă pe cana grea de bere.

– Ce să fac cu asta? întrebă el cu supunere simulată, întorcîndu-se încet şi ridicîndu-şi mîna dreaptă.

Banditul privi spre obiectul din mîna lui o fracţiune de secundă, dar fu exact ce-i trebuia lui Jordan. Aruncă tot conţinutul cănii în faţa banditului şi în acelaşi timp îl pocni cu vasul greu în maxilar şi în tîmplă cu o asemenea forţă, încît îl trimise la pămînt. Aplecîndu-se, Jordan smulse pistolul de jos, îl apucă de umeri pe omul uluit şi-l ridică în picioare.

– Umblă, ticălosule! Hai să facem mica plimbare pe care o doreai.

Banditul se clătină uşor şi Jordan îi dădu o lovitură plină de nerăbdare care-l trimise împleticindu-se înainte pe potecă şi el îl urmă. Băgînd mîna în buzunar, Jordan căută micuţul pistol pe care-l purta întotdeauna cu el de cînd se întorsese în Anglia. Dîndu-şi seama că trebuie să-i fi căzut din haină cînd s-a aplecat spre prizonierul său, strînse mai tare mîna pe cel pe care-l luase banditului şi-l urmă pe nefericit pe potecă în jos.

Cinci minute mai tîrziu, la capătul potecii se prefigură conturul întunecat al cabanei bătrînului pădurar.

– Cîţi sînt înăuntru? îl întrebă Jordan, deşi nici o lumină nu indica prezenţa cuiva acolo, aşteptînd.

– Nu-i nimeni înăuntru, mormăi banditul, iar cînd simţi apăsarea rece a ţevii pistolului în ceafă se corectă repede: unul sau doi. Nu ştiu.

Vocea lui Jordan fu rece ca moartea.

– Cînd ajungem la uşă spune-le că m-ai prins şi să aprindă lampa. Încearcă să spui altceva şi-ţi zbor creierii.

Iar spre mai multă crezare, înfipse şi mai tare ţeava pistolului în ceafa banditului.

– Bine! zise banditul, împiedicîndu-se uşor în graba de a scăpa de atingerea pistolului.

– L-am prins, strigă tare cu voce înspăimîntată, dînd în acelaşi timp cu piciorul în uşă. Uşa se deschise scîrţîind din balamalele ruginite. Aprinde afurisita aia de lampă, este un întuneric ca-n groapă aici, adăugă ascultător, stînd în cadrul uşii.

Se auzi aprinzîndu-se un chibrit, o umbră se aplecă deasupra unei lămpi, lumina licări. Dintr-o singură mişcare, Jordan îl trosni pe bandit în cap cu mînerul pistolului şi-l trimise inconştient la podea, apoi îndreptă arma, aţintind-o asupra persoanei aplecate peste lumina ce pîlpîia.

Faţa care-l privi din lumina lămpii îl făcu aproape să se prăbuşească de uimire şi de durere.

– Jordan! strigă cu sălbăticie mătuşa sa. Privirea ei se îndreptă spre celălalt colţ al cabanei, iar Jordan se aplecă instinctiv şi trase. Sîngele ţîşni din pieptul celuilalt asasin angajat de mătuşa sa şi ducîndu-şi mîna la rană acesta se prăbuşi la podea, cu arma inutilă în mîna moale.

Jordan nu-i aruncă omului decît o scurtă privire pentru a se convinge că este mort, apoi îşi întoarse capul şi privi la femeia pe care o iubise mai mult decît pe mama sa pînă în urmă cu un minut. Şi... nu simţi nimic. În interiorul lui creştea un nucleu tare şi rece de goliciune, strangulîndu-i orice alte emoţii simţite vreodată, făcîndu-l incapabil să mai simtă ceva, nici măcar mînie. Cu vocea lipsită de expresie întrebă pur şi simplu:

– De ce?

Calmul lui liniştit, politicos, o enervă atît de tare pe mătuşa sa, încît începu să se bîlbîie.

– D-de ce v-vrem noi să te u-ucidem, vrei să spui?

La cuvîntul *noi* zvîcni brusc din cap, se îndreptă repede spre omul mort din colţ, îi smulse arma încărcată

din mînă şi aruncă pistolul gol pe care-l ţinea. Cu arma încărcată aţintită fără milă asupra femeii pe care o adorase cîndva, Jordan se îndreptă spre o uşă pe care o deschise şi privi în ceea ce părea să fie un mic dormitor. Era gol şi totuşi mătuşa lui părea să creadă că va fi ucis şi, mai mult, spusese anume „noi".

Atunci îi trecu prin cap pe cine aştepta ea probabil şi îl cuprinse un val de furie. Vărul său şi, poate, soţia sa erau aşteptaţi după cît se părea aici pentru a constata că de data asta lucrurile au fost duse cum se cuvine pînă la capăt.

Întorcîndu-se în camera principală, spuse cu o voce rece ca de moarte:

– Întrucît aştepţi evident întăriri, de ce să nu ne aşezăm amîndoi şi să le aşteptăm sosirea.

Privirea ei fu cuprinsă de îndoială şi de panică şi se lăsă încet pe scaunul de lemn de lîngă masă. Cu o curtoazie exagerată, Jordan aşteptă pînă se aşeză ea, înainte de a-şi sprijini un picior de masă, cu faţa spre uşă.

– Acum, o invită el mieros, cred că ar trebui să răspunzi la cîteva întrebări, repede şi scurt. În noaptea cînd am fost atacat lîngă Morsham, nu a fost un accident întîmplător, nu-i aşa?

– N-nu ştiu ce vrei să spui.

Jordan privi spre faţa familiară a banditului care zăcea inconştient pe podea şi care-l atacase în noaptea aceea, apoi spre mătuşa sa. Fără un cuvînt, ridică arma pe care o ţinea la piept cu braţele încrucişate şi o îndreptă către femeia îngrozită.

– Adevărul, doamnă!

– Nu a fost un accident, strigă ea cu ochii aţintiţi spre pistolul ameninţător.

Coborî arma.

– Continuă.

–Ş-şi nici închisoarea ta, deşi nu trebuia să fii închis, ci trebuia să mori, numai că t-tu... t-tu eşti atît de greu de

omorît! adăugă cu un ton acuzator plin de suferinţă. Întotdeauna ai fost al dracului de norocos. Tu, cu banii şi cu titlurile tale, cu forţa ta, cu picioarele tale sănătoase, în timp ce sărmanul Bertie este paralizat, iar Tony al meu este practic sărac.

Începură să-i curgă lacrimi pe obraji şi ea suspină, ştergîndu-le furioasă.

– Tu ai avut totul, inclusiv noroc. Nici măcar să fii otrăvit nu s-a putut! strigă, umerii zguduindu-i-se de plîns. Şi nu ne-am putut permite să angajăm oameni mai competenţi, care să te ucidă, pentru că tu ai toţi banii.

– Cît egoism din partea mea, spuse Jordan cu un sarcasm muşcător. De ce nu mi-aţi cerut pur şi simplu bani. V-aş fi dat, doar ştii, dacă aş fi visat măcar că aveţi nevoie. Nu ca să mă ucideţi, totuşi, se corectă el caustic.

– Bunico, întrebă Alexandra puţin panicată, îl vezi pe undeva pe Jordan? Sau pe omul ăla cu cămaşă neagră şi cu legătura roşie la gît?

– Alexandra, pentru Dumnezeu, spuse ducesa cu exasperare, de ce mă baţi atîta la cap şi-mi ceri să mă uit după oameni? Hawthorne trebuie să fie pe undeva pe aproape, fii sigură de asta. Era acolo, lîngă copacul ăla, bînd o cană cu băutura aia groaznică, dar asta acum un minut.

Alexandra îşi ceru scuze, încercă să rămînă calmă, dar după cîteva minute nu-şi mai putu stăpîni panica inexplicabilă pe care o simţea tot mai puternic.

– Unde te duci, draga mea? o întrebă ducesa cînd se ridică brusc şi-şi prinse fusta.

– Să-mi caut soţul. Rîzînd cu mîhnire, recunoscu: cred că mă tem că o să dispară din nou aşa cum a făcut acum un an. Este o prostie din partea mea, ştiu.

– Atunci ţii la el, nu-i aşa, copilă? întrebă ducesa cu afecţiune.

Alexandra dădu din cap, prea îngrijorată de soarta lui Jordan pentru a încerca să-şi salveze mîndria cu un răspuns neangajant. Cercetînd în permanenţă mulţimea, îşi ridică fusta şi se îndreptă spre locul unde-l văzuse ultima oară. Tony nu se vedea nicăieri, dar Melanie şi John Camden veneau spre ea, mînă-n mînă.

– Minunată petrecere, Alexandra, recunoscu John cu un zîmbet stînjenit. Niciodată nu m-am distrat atît de bine la-petrecerile alea la modă de la Londra.

– Mulţumesc. L-aţi văzut undeva pe soţul meu? Sau pe Tony?

– Nu în ultimele cincisprezece minute. Să-i caut?

– Da, te rog, spuse Alexandra trecîndu-şi mîna prin păr. Sînt într-adevăr într-o stare cam ciudată astă-seară, recunoscu ea ca o scuză. Îmi imaginez tot felul de lucruri – mai devreme am crezut că văd un om într-unul din copacii aceia de colo. Iar acum Jordan pare să fi dispărut.

John Camden zîmbi şi-i vorbi calm, ca şi cum ar fi alinat un copil nefericit:

– Am fost împreună acum cîteva minute. Am să-l găsesc şi ţi-l trimit.

Alexandra îi mulţumi şi se grăbi către masa unde se servea bere în nişte căni grele. Trecînd pe lîngă masă, dădu din cap spre una dintre fetele de la bucătărie şi se îndreptă apoi spre copacul de care stătuse rezemat Jordan. Cu o ultimă privire spre mulţimea din dumbravă, se întoarse spre pădure şi o porni şovăind pe potecă. Spunîndu-şi că nu face decît să-şi închipuie tot felul de lucruri, ceea ce era o prostie din partea ei, se opri după cîţiva paşi şi privi în jur, ascultînd cu atenţie; dar sunetul rîsetelor şi muzicii din dumbravă acoperea zgomotele pădurii, iar crengile groase de deasupra ei nu permiteau nici o rază de lumină, făcînd-o să se simtă ca şi cum s-ar fi aflat într-un loc vrăjit, unde nu era decît zgomot, dar nu şi viaţă.

– Jordan? strigă ea. Neauzind nici un răspuns, își mușcă buza și se încruntă îngrijorată. Intenționînd să o pornească înapoi spre dumbravă, se întoarse și atunci văzu cana la picioarele ei, pe potecă.

– Oh! Dumnezeule! murmură, aplecîndu-se. Luă cana și întorcînd-o cu gura în jos, se scurseră cîțiva stropi de bere. Îngrozită, se uită în jur așteptîndu-se, sperînd, să-l vadă pe Jordan zăcînd pe cărare doborît probabil de prea multă bere, așa cum i se întîmpla uneori unchiului Monty. Jordan nu era, dar văzu în schimb strălucirea unui pistol mic pe marginea potecii.

Luîndu-l, Alexandra se răsuci și scoase un strigăt înăbușit cînd se ciocni de un trup puternic bărbătesc.

– Tony! Slavă Domnului că ești tu! strigă ea.

– Ce dracu' se întîmplă? zise Tony, în îngrijorarea lui scuturînd-o zdravăn de umeri. Camden mi-a spus că Jordan a dispărut și că tu ai văzut un om ascuns într-un copac.

– Am găsit cana de bere a lui Jordan chiar în locul ăsta și lîngă ea un pistol, jos, pe pămînt, spuse Alexandra tremurînd toată de groază. Și am văzut un om care cred că era același cu cel care a încercat să-l omoare în noaptea în care ne-am întîlnit.

– Du-te înapoi în dumbravă și stai la lumină! îi spuse aspru Anthony. Luîndu-i pistolul din mînă, se întoarse și fugi pe potecă, dispărînd în pădure.

Împiedicîndu-se de o rădăcină, Alexandra se întoarse în dumbravă cu gîndul să caute ajutor, mai degrabă decît siguranță. Îngrozită, îi căută cu privirea pe Rodd sau pe John Camden și nevăzîndu-i pe nici unul, se îndreptă spre unul dintre săteni care părăsise tragerile la țintă și se oprise lîngă masa cu bere în aceeași stare de euforie ca și restul consătenilor săi.

– Excelență! îngăimă omul, scoțîndu-și șapca și încercînd să facă o plecăciune.

– Dă-mi arma ta, îi ceru Alexandra dintr-o suflare şi, fără să mai aştepte ca să i-o dea, o smulse din mîinile omului uluit. Este încărcată? îl întrebă peste umăr, îndreptîndu-se deja spre potecă.

– Sigur.

Răsuflînd greu pentru că alergase cît putuse de repede spre cabană, Tony îşi lipi urechea de uşă, încercînd să audă vreun zgomot. Neauzind nimic, încercă prudent clanţa, iar cînd văzu că este înţepenită, făcu doi paşi înapoi şi se repezi cu umărul în uşă cu o forţă suficientă ca să o dărîme. Dezechilibrîndu-se, pentru că uşa se deschise totuşi foarte uşor, năvăli în cabană, se poticni şi se opri scurt rămînînd cu gura căscată de uimire. În faţa lui, mama sa şedea ţeapănă pe un scaun. Şi lîngă ea, cocoţat pe masă, Jordan. Iar în mînă, Jordan ţinea un pistol. Aţintit chiar spre inima lui Tony.

– C-ce dracu' se întîmplă aici? izbucni el, gîfîind.

Sosirea lui Tony spulberă şi ultima speranţă de care se mai agăţa Jordan că Alexandra şi vărul său nu conspiraseră ca să-l ucidă la această petrecere. Cu o voce cumplit de ameninţătoare, îi spuse lui Tony:

– Bine ai venit la petrecerea mea, vere. Cred că mai aşteptăm un oaspete în seara asta ca petrecerea noastră să fie completă, nu-i aşa Tony? Soţia mea? Înainte ca Tony să poată răspunde, Jordan adăugă: nu fi nerăbdător, o să vină să te caute gîndindu-se oă am fost lichidat, nu-i aşa? Sînt sigur de asta. Văd o umflătură în buzunarul ăla, în care fără îndoială este o armă. Dezbracă haina şi arunc-o pe podea.

– Jordan...

– Fă-o! răcni sălbatio Jordan şi Tony se supuse încet.

După ce Tony aruncă haina, ţeava pistolului lui Jordan se îndreptă încet spre stînga, indicîndu-i scaunul de lîngă fereastră. Stai jos. Şi dacă faci o mişcare, te ucid, îl ameninţă cu un calm înfricoşător.

– Eşti nebun! şopti Anthony. Trebuie să fii nebun, Jordan, pentru Dumnezeu, spune-mi şi mie ce se petrece aici.

– Gura! se răsti Jordan întorcîndu-şi capul spre zgomotul de paşi ce se auzeau pe treptele cabanei. Mai mult decît împotriva oricui, furia lui era îndreptată împotriva fetei care-l obsedase vreme de peste un an; mincinoasa care-l făcuse să creadă că-l iubeşte, ticăloasa care zăcuse în braţele lui şi care-i oferise trupul plin de dorinţă; fata frumoasă, veselă şi desculţă, de neuitat, care-l făcuse să creadă că raiul este un rîu cu o pătură pentru picnic întinsă pe mal. Iar acum, se gîndi el cu o furie pe care de-abia şi-o mai putea stăpîni, urma să-i cadă în labă.

Uşa se deschise scîrţîind, încet, cîţiva milimetri; un smoc de păr castaniu familiar se ivi în deschizătură, apoi o pereche de ochi albaştri, care se făcură cît farfuria cînd văzură arma din mîna lui.

– Nu te sfii, dragă, zise Jordan atît de încet că de-abia se auzi ce spune. Intră. Te aşteptam.

Răsuflînd uşurată, Alexandra împinse larg uşa, privi spre banditul căzut, apoi se repezi înainte în timp ce Jordan se ridică în picioare. Cu lacrimile curgîndu-i şiroaie pe obraji, îi înconjură gîtul cu braţele, uitînd de arma din mînă.

– Am ştiut că era el! Am ştiut! Eu...

Scoase un strigăt de durere şi surprindere cînd Jordan îşi înfipse mîna în părul ei şi-i dădu capul pe spate. Cu faţa la numai cîţiva milimetri de a ei, şuieră:

– Fireşte că ai ştiut că era el, ticăloasă criminală ce eşti! şi dintr-o singură mişcare o aruncă la podea, Alexandra aterizînd cu coapsa pe arma din mînă.

Rămase o secundă acolo, privindu-l cu ochii măriţi de teamă, incapabilă să înţeleagă ce se întîmplă.

– Ţi-e teamă, iubito? Ar trebui să-ţi fie. Acolo unde o să te duci nu sînt nici ferestre, nici rochii frumoase, nici bărbaţi

– în afara celor cîţiva gardieni care se vor desfăta cu trupul tău delicios pînă o să fie prea scofîlcit ca să-i mai intereseze. Să sperăm că le va reţine interesul mai mult decît l-a reţinut pe al meu, adăugă cu cruzime deliberată. Nu privi atît de surprinsă, continuă el interpretînd greşit cauza uimirii ei. M-am culcat cu tine pentru că trebuia să păstrez aparenţele unui soţ care nu bănuieşte nimic, nu pentru că te doream, minţi el, simţind o dorinţă aproape de nestăpînit de a o ucide pentru trădare.

– Jordan, de ce faci toate astea? strigă Alexandra, apoi se retrase îngrozită de privirea tăioasă din ochii lui cînd o auzi adresîndu-i-se pe numele de botez.

– Vreau răspunsuri, nu întrebări, se răsti el. Apreciind că s-ar putea să mai treacă vreo zece minute înainte ca Fawkes să-şi dea seama de dispariţia lui şi să descopere în ce direcţie fusese văzut ultima dată, Jordan se sprijini din nou de masă şi se întoarse spre Tony.

– Cît aşteptăm, îl invită cu ţeava pistolului, să încercăm să-mi mai dai cîteva detalii. Ce altceva a mai fost otrăvit în casa mea?

Ochii lui Tony se ridicară de la pistol spre trăsăturile lui crispate.

– Eşti nebun, Jordan!

– N-am nici cel mai mic scrupul să te ucid, spuse Jordan gînditor, ridicînd mai sus pistolul ca şi cum ar fi fost pe punctul de a o face.

– Aşteaptă, strigă mătuşa lui aruncînd priviri disperate spre uşa goală şi începînd să se bîlbîie. Să nu-i faci nimic lui Tony. E-el nu-ţi poate răspunde pentru că nu ştie nimic despre otravă.

– Şi presupun că nici soţia mea nu ştie nimic despre asta, zise Jordan sarcastic. Tu ştii, draga mea? o întrebă cu ţeava pistolului îndreptată spre Alexandra.

Nevenindu-i să creadă şi plină de furie, Alexandra se ridică încet în picioare cu arma ascunsă între cutele rochiei.

– Tu crezi că noi am încercat să te otrăvim? spuse dintr-o suflare, privindu-l ca şi cum i-ar fi tras un pumn în plex.

– Eu ştiu că aţi făcut-o, replică, bucurîndu-se de suferinţa pe care o zări în ochii ei.

– De fapt, spuse Bertie Townsende din uşă cu arma aţintită spre capul lui Jordan, greşeşti. Aşa cum isterica mea mamă era pe cale să mărturisească fără îndoială, eu sînt cel care am pus la cale toate acestea, dar trebuie să recunosc nu şi încununate de succes, comploturi pentru a scăpa de tine. Tony nu are nervi să comită o crimă şi întrucît eu am mintea familiei, deşi nu şi picioarele, eu am plănuit totul pînă în cele mai mici amănunte. Pari surprins, vere. Ca toată lumea, crezi că un schilod nu poate fi o ameninţare pentru nimeni, nu-i aşa? Lasă jos arma, Jordan! Te ucid oricum, dar dacă nu o arunci, am să o ucid mai întîi pe încîntătoarea ta soţie, aici, sub ochii tăi.

Cu trupul ca o coardă întinsă, Jordan aruncă arma jos şi se ridică încet în picioare, dar Alexandra se lipi brusc de el ca şi cum din greşeală ar fi crezut că găseşte mai multă siguranţă acolo.

– Înapoi! se răsti el, dar, cuprinsă de groază, reuşi să-l prindă de mînă şi să-i strecoare în acelaşi timp în palmă un pistol.

– Va trebui totuşi să mă ucizi şi pe mine, Bertie, spuse Tony încet ridicîndu-se în picioare şi pornind să înainteze.

– Cred că da, acceptă fratele său fără ezitare. Oricum intenţionam să o fac în cele din urmă.

– Bertie! strigă mama sa. Nu! Nu aşa am plănuit...

Privirea Alexandrei era aţintită asupra omului de pe podea; îl văzuse strecurîndu-şi mîna către haina lui Tony şi, în spatele lui, în uşă apăru un altul ridicînd încet un pistol.

– Jordan! strigă ea şi întrucît nu avea nici o altă modalitate de a-l proteja împotriva a trei agresori, Alexandra se aruncă în faţa lui exact în momentul în care cele două pistoale se descărcară.

Jordan o prinse automat în braţe în timp ce Bertie Townsende se prăbuşi împuşcat de Fawkes din uşă, iar banditul de pe podea se zvîrcolea apăsîndu-şi rana din braţ făcută de pistolul lui Jordan. Totul se petrecu atît de repede, că-i trebui ceva timp lui Jordan înainte să-şi dea seama că Alexandra este deodată foarte grea, o greutate fără viaţă care alunecă în jos de-a lungul trupului său. Strîngînd-o mai tare, el se aplecă, vrînd să spună ceva ironic despre faptul că a leşinat acum, după ce totul s-a terminat, dar ce văzu îi umplu inima de groază; capul ei căzu moale într-o parte, iar dintr-o rană de la tîmplă îi curgea sînge.

– Un doctor! îi strigă lui Tony în timp ce o întindea pe podea.

Cu inima bătîndu-i să-i spargă pieptul de teamă, îngenunche lîngă ea, îşi smulse cămaşa şi o rupse fîşii, legîndu-i rana urîtă de la cap. Nici nu făcuse treaba pe jumătate, că sîngele îmbibase deja mătasea albă, iar pata se întindea, faţa devenindu-i tot mai pămîntie.

– Oh, Dumnezeule! şopti el. Oh, Doamne! În luptă, văzuse de nenumărate ori oameni murind; cunoştea semnele unei răni fatale, fără speranţă şi, deşi mintea lui recunoştea că nu va trăi, Jordan o ridică în braţe. Ţinînd-o la piept, o luă la fugă pe potecă, inima bătîndu-i în ritmul frenetic al refrenului: *Nu muri, nu muri, nu muri*...

Răsuflînd greu de efort, năvăli în dumbravă, purtînd în braţe povara iubită, moale. Fără să ia în seamă feţele îndurerate ale sătenilor, care stăteau în grupuri-grupuri, Jordan o aşeză uşor în trăsura pe care o adusese cineva la marginea pădurii, evident la cererea lui Tony.

O bătrînă, care era moaşă, se uită la bandajul însîngerat din jurul capului Alexandrei şi la paloarea

cadaverică a pielii ei, iar cînd Jordan înconjură trăsura ca să se urce, îi căută repede pulsul. Cînd se întoarse spre sătenii strînşi în jurul trăsurii, dădu cu tristeţe din cap.

Femeile pe care Alexandra le ajutase şi cu care se împrietenise cu un an în urmă, priveau cu dragoste trupul ei nemişcat şi după ce Jordan porni, plînsete înăbuşite începură să umple dumbrava. Cu numai zece minute în urmă răsuna de veselia pe care ea le-o adusese.

CAPITOLUL 31

Expresia plină de descurajare de pe faţa doctorului Danvers cînd ieşi din apartamentul Alexandrei în hol şi închise uşa după el, provocă un strigăt de agonie în creierul lui Jordan:

– Îmi pare rău,îi spuse el calm grupului distrus care aştepta în hol. Nu pot să fac nimic ca să o salvez. Cînd am ajuns, era deja prea tîrziu.

Ducesa bătrînă îşi duse batista la gură şi se întoarse plîngînd în braţele lui Tony, în timp ce Melanie căuta îmbrăţişările soţului ei. John Camden îl bătu pe Jordan pe umăr consolîndu-l, apoi coborî cu soţia lui, care suspina, la Roddy Carstairs.

Întorcîndu-se spre Jordan, doctorul Danvers continuă:

– Puteţi să intraţi şi să vă luaţi rămas-bun, dar nu o să vă audă. Este în comă profundă. În cîteva minute, cel mult cîteva ore, se va stinge încet. Văzînd suferinţa de pe faţa ducelui, doctorul Danvers adăugă blînd: nu simte nici o durere, Jordan, crede-mă.

Un muşchi i se zbătea spasmodic în gît şi cu o privire încărcată de furie neputincioasă îndreptată spre doctorul nevinovat, intră repede în camera Alexandrei.

Lîngă pat ardeau lumînări, iar ea zăcea nemişcată şi palidă ca moartea pe pernele de mătase, cu o respiraţie de-abia perceptibilă.

Jordan se aşeză pe scaunul de lîngă pat şi privi faţa iubită, dorind să-şi întipărească în minte fiecare trăsătură.

Are o piele atît de catifelată, se gîndi el plin de suferinţă, şi gene atît de incredibil de lungi – răsfirate pe obraji ca un evantai întunecat...

Nu mai respira!

– Nu, nu muri! strigă el răguşit, luîndu-i mîna moale şi căutîndu-i frenetic pulsul. Nu muri! Găsi pulsul, slab ca un firicel, dar era... şi, deodată, începu să-i vorbească întruna. Nu mă părăsi, Alex, o imploră el ţinînd-o strîns de mînă. O, Doamne, nu mă părăsi! Există o mie de lucruri pe care vreau să ţi le spun, locuri pe care vreau să ţi le arăt. Dar n-am să pot dacă ai să mă părăseşti. Alex, te rog, iubito... te rog, nu pleca.

– Ascultă-mă, se rugă Jordan convins într-un fel că ar rămîne în viaţă dacă ar înţelege cît de mult înseamnă pentru el. Ştii cum era viaţa mea înainte ca să năvăleşti tu în ea, îmbrăcată în armură... Viaţa era goală. Fără nici o culoare. Ai venit tu şi dintr-o dată am avut simţăminte despre a căror existenţă nu am ştiut nimic pînă atunci şi am văzut lucruri pe care nu le văzusem niciodată înainte. Nu crezi, nu-i aşa, iubito? Dar este adevărat şi pot să ţi-o dovedesc. Cu vocea lui profundă încărcată de lacrimi nevărsate, Jordan îşi prezentă dovezile. Florile de pe pajişte sînt albastre, îi spuse sacadat. Cele de lîngă rîu sînt albe. Iar pe boltă, pe arcada de la intrarea în grădină, trandafirii sînt roşii.

Ridicîndu-i mîna, începu să-şi frece uşor obrazul de ea.

– Şi asta nu este tot ce am observat. Am observat că luminişul de lîngă pavilion, cel unde este placa de marmură în memoria mea, arată exact la fel cu cel în care ne-am duelat cu un an în urmă. Oh, iubita mea, şi trebuie să-ţi mai spun ceva. Te iubesc, Alexandra! Lacrimile îi înecară vocea, care deveni o şoaptă sfîşietoare. Te iubesc şi dacă mori n-am să pot să-ţi spun asta niciodată.

Împins de furie şi de disperare, Jordan o strînse mai tare de mînă şi trecu brusc de la implorări la ameninţări aspre.

– Alexandra, să nu îndrăzneşti să mă părăseşti. Dacă o faci, am să-l arunc afară pe Penrose de urechea aia surdă a lui. Jur că aşa am să fac! Şi fără să-i dau nici o referinţă. De ureche, mă auzi? Şi apoi, după el am să-l alung şi pe Filbert. Am să mi-o fac din nou amantă pe Elizabeth Grangerfield. I-ar plăcea să intre în pantofii tăi de ducesă de Hawthorne...

Minutele deveniră o oră, şi apoi încă una, iar Jordan continua să vorbească, trecînd în permanenţă de la rugăminţi la ameninţări şi invers şi cînd în cele din urmă speranţa începu să se stingă, spuse:

– Gîndeşte-te la sufletul meu nemuritor, iubito. Este negru şi fără tine alături ca să-mi arăţi calea cea dreaptă, fără îndoială că va aluneca înapoi spre obiceiurile mele vechi.

Aştepta, asculta, privea, ţinîndu-i strîns mîna fără viaţă, încercînd să-i transmită din propria lui putere; apoi, brusc, hotărîrea şi speranţa care-l făcuseră să vorbească întruna cedară. Disperarea îi cuprinse inima, îl sufocă şi lacrimile îi umplură ochii. Luîndu-i în braţe trupul moale, Jordan îşi lipi obrazul de al ei, umerii lui masivi fiind zguduiţi de suspine.

– Oh, Alex, plîngea legănînd-o ca pe un copil, cum am să trăiesc fără tine? Ia-mă cu tine, îi şopti el. Vreau să merg cu tine... Şi atunci simţi ceva, un cuvînt şoptit pe obrazul lui.

Jordan încetă să mai respire, îşi dădu capul pe spate cercetîndu-i cu ardoare faţa în timp ce o aşeză uşor pe perne.

– Alex, o imploră el aplecîndu-se peste ea şi exact în momentul în care se gîndea că uşoara fluturare a pleoapelor fusese doar în închipuirea sa, buzele ei palide se deschiseră încercînd să formeze un cuvînt.

– Spune-mi, iubito, o imploră el disperat, aplecîndu-se şi mai mult asupra ei. Spune-mi ceva, te rog, dragostea mea!

Alexandra înghiţi, iar cînd vorbi, vocea îi era atît de slabă, încît cuvintele aproape că nu puteau fi auzite.

– Ce-ai spus, draga mea? o întrebă el, nevenindu-i să creadă ce auzise.

Cînd vorbi din nou, Jordan făcu ochii mari şi în sfîrşit înţelese. Îi privi mîinile pe care le ţinea strîns într-ale lui şi începu să rîdă. Începu ca un gîlgîit care i se rostogolea în piept, apoi explodă în hohote puternice care răsunară în tot holul; ducesa, doctorul şi Tony năvăliră înăuntru crezînd evident că durerea i-a luat lui Jordan minţile.

– Tony, spuse Jordan cu un zîmbet tremurător, ţinînd-o strîns de mîini şi privind-o. Alexandra crede, şi începu să rîdă din nou, că Elizabeth Grangerfield are piciorul prea mare.

Alexandra îşi întoarse capul pe pernă cînd Jordan intră pe uşa dintre apartamentele lor. Trecuseră două zile de cînd fusese rănită, două zile şi două nopţi în care starea de veghe a alternat cu somnul profund. De fiecare dată cînd se trezea, el era lîngă patul ei, veghind-o în tăcere, teama pentru viaţa ei fiind adînc întipărită în fiecare dintre trăsăturile feţei lui.

Acum, cînd era complet conştientă, ar fi dorit să-l audă vorbindu-i cu acelaşi ton tandru pe care-l auzise în ultimele două zile sau să o privească cu aceeaşi dragoste arzătoare în ochi. Din nefericire, în dimineaţa asta trăsăturile lui Jordan erau atît de serioase şi atît de nedescifrat, încît Alexandra se întrebă dacă nu cumva visase tandreţea, dulceaţa ameţitoare a cuvintelor pe care i le spusese cînd crezuse că o să moară.

– Cum te simţi? o întrebă, din vocea lui profundă simţind numai preocupare politicoasă cînd veni să se aşeze lîngă patul ei.

– Foarte bine, mulţumesc, îi răspunse ea cu aceeaşi curtoazie. Puţin obosită, asta-i tot.

– Îmi închipui că ai cîteva întrebări la care ai dori să ţi se răspundă, în legătură cu cele întîmplate acum două zile.

Alexandra nu dorea de fapt decît ca el să o ia în braţe şi să-i spună că o iubeşte.

– Da, fireşte, replică ea, îngrijorată de starea lui de spirit.

– Pe scurt, acum un an şi jumătate, Bertie a prins-o pe una dintre servitoarele lor de la bucătărie, o ţărancă de pe aici pe nume Jean, furîndu-i bani din pungă. A recunoscut că intenţiona să-i dea fraţilor ei, care o aşteptau în pădure, în spatele casei. Bertie şi mama lui îşi făcuseră deja un plan cum să mă ucidă, dar pînă atunci nici unul dintre ei nu avea nici cea mai mică idee unde ar putea găsi pe cineva să o facă. În loc să o pedepsească pe fată că a furat bani, Bertie a pus-o să semneze o mărturisire în care recunoştea furtul. I-a plătit pe fraţii ei să scape de mine în noaptea în care ne-am întîlnit şi a păstrat mărturisirea fetei pentru a-şi asigura tăcerea ei şi cooperarea fraţilor ei.

Tu le-ai stricat planul sărind în apărarea mea în armura aia, dar unul dintre fraţi, cel pe care l-am împuşcat eu – a reuşit să se tîrască pînă la cal şi să scape în timp ce eu te duceam la han.

Bertie a încercat din nou la patru zile după ce ne-am căsătorit, dar de data asta cei doi pe care i-a angajat i-au luat banii şi, în loc să mă ucidă, şi-au dublat cîştigul predîndu-mă bandei care înrola forţat marinari. Aşa cum a subliniat mătuşa mea – adăugă Jordan sarcastic – este greu să angajezi oameni pricepuţi cînd nu dispui de prea mulţi bani.

Îşi vîrî mîinile în buzunare şi continuă:

– Cînd „m-am întors din morţi", acum o lună, Bertie şi-a amintit de fata care-l furase, a cărei mărturie incriminatorie o mai avea, şi a folosit-o pentru a-l şantaja pe fratele ei ca să încerce din nou să mă ucidă. De data

asta a tras asupra mea în Brook Street, în aceeaşi noapte în care tu ai dormit în camera guvernantei.

Alexandra îl privi uimită.

– Nu mi-ai spus niciodată că a încercat cineva să te împuşte în noaptea aia.

– Am crezut că nu există nici un motiv să te alarmez, zise Jordan, apoi dădu din cap şi adăugă morocănos: nu este adevărul complet. Mi-a trecut de asemenea prin cap că s-ar putea ca tu să fi tras asupra mea. Ca statură, agresorul ai fi putut fi tu. Şi chiar în aceeaşi zi, mi-ai spus că ai să faci tot ce se poate pentru a scăpa de căsătoria noastră.

Muşcîndu-şi buza, Alexandra îşi întoarse faţa de la el, dar nu înainte ca Jordan să nu vadă durerea şi privirea acuzatoare din ochii ei. Îşi vîrî şi mai mult mîinile în buzunare şi continuă:

– Acum trei zile, un valet pe nume Nordstrom a murit după ce a băut din vinul din carafa de la picnicul nostru – acelaşi porto pe care ai încercat în repetate rînduri să mă faci să-l beau.

Îl privi în faţă, iar el continuă să vorbească pe un ton aspru, autoacuzator:

– Fawkes nu este administrator adjunct, ci un anchetator ai cărui oameni au fost plasaţi pretutindeni la Hawthorne de cînd am venit noi aici. El a investigat incidentul cu vinul şi totul apărea ca şi cum tu ai fi fost singura care puteai să-l otrăveşti.

– Eu? strigă ea moale. Cum ai putut crede un asemenea lucru.

– Martora lui Fawkes era o fată de la bucătărie care lucrează aici din cînd în cînd, de un an şi jumătate, cînd avem nevoie de ea. Numele ei este Jean. Ea a otrăvit vinul tot din ordinul lui Bertie. Cred că acum ştii tot ce s-a întîmplat de atunci încoace.

– În mintea ta m-ai acuzat şi m-ai condamnat pentru încercarea de a te ucide numai pe baza unor asemenea

dovezi atît de neconcludente? întrebă ea îndurerată. Pentru că am aproximativ aceeaşi înălţime cu cineva care a tras asupra ta în Brook Street şi pentru că o fată de la bucătărie a spus că eu trebuie să fi fost cea care a turnat otrava în vinul tău?

– Am făcut-o pe baza acestor lucruri şi a faptului că Olsen, unul dintre oamenii lui Fawkes, te-a urmărit în două rînduri cînd l-ai vizitat pe Tony. Ştiam că te întîlneşti cu el în secret şi asta, împreună cu toate celelalte, a făcut ca dovezile împotriva ta să pară indubitabile.

– Înţeleg, spuse ea slab.

Dar nu înţelegea deloc, iar Jordan ştia asta. Sau poate că înţelegea prea bine, se gîndi el sumbru. Nu exista însă nici o îndoială că ea înţelesese clar că nu şi-a respectat promisiunea de a avea încredere în ea şi că în repetate rînduri îi respinsese dragostea pe care i-o oferise. Ea înţelesese, de asemenea, că şi-a riscat de două ori viaţa de dragul lui şi el o recompensase în schimb cu duritate şi neîncredere.

Jordan îi privi frumoasa faţă palidă ştiind perfect de bine că merită ura şi dispreţul ei. Acum cînd era perfect conştientă de răutatea şi stupiditatea lui, aştepta să-l alunge din viaţa ei. Văzînd că nu zice nimic, se simţi obligat să-i spună lucruri pe care i le-ar fi spus ea:

– Îmi dau seama că purtarea mea faţă de tine este de neiertat, începu încordat, iar tonul vocii o umplu pe Alex de groază. Fireşte, nu mă aştept să doreşti să rămîi căsătorită cu mine. Imediat ce vei fi suficient de întremată ca să poţi pleca, îţi voi da un cec pentru o jumătate de milion de lire. Dacă vreodată vei avea nevoie de mai mult... Se opri şi-şi drese vocea. Dacă vreodată vei avea nevoie de mai mult, începu din nou cu vocea strangulată de emoţie, nu trebuie decît să-mi spui. Tot ce am va fi întotdeauna al tău.

Alexandra ascultă acest discurs cu un amestec de tandreţe, furie şi uimire. Era pe cale să-i răspundă, cînd el îşi drese din nou vocea şi adăugă:

– Vreau să-ţi mai spun ceva... Înainte să părăsim Londra, Filbert mi-a povestit ce ai simţit cînd ai crezut că sînt mort şi cum ai reacţionat cînd ai venit la Londra şi toate iluziile ţi-au fost spulberate. Cea mai mare parte din cele auzite despre mine sînt adevărate. Totuşi, aş vrea să ştii că nu m-am culcat cu Elise Grandeaux în seara aceea cînd am văzut-o la Londra.

Făcînd o pauză, Jordan o privi, întipărindu-şi în minte în mod inconştient fiecare linie a feţei ei, astfel încît să o aibă în faţa ochilor în toţi anii goi care-l aşteptau de acum înainte. O privea în tăcere, ştiind că ea reprezintă toate speranţele şi toate visurile adăpostite de inima lui. Alexandra era bunătatea şi blîndeţea şi încrederea. Şi dragostea. Era florile ce străluceau pe dealuri şi rîsul care răsuna în holuri. Făcînd eforturi să termine ce trebuia să spună şi să iasă din viaţa ei, trase adînc aer în piept şi zise şovăind:

– Filbert mi-a spus de asemenea despre tatăl tău şi ce s-a întîmplat după ce a murit. Nu pot să şterg durerea pe care ţi-a provocat-o, dar vreau să-ţi dau asta...

Jordan întinse mîna şi Alexandra văzu o casetă plată de catifea. O luă şi o deschise cu mîini tremurătoare.

Pe un pat de mătase albă, prins de un lanţ fin de aur, zăcea cel mai mare rubin pe care-l văzuse vreodată. Era tăiat în formă de inimă. Lîngă el, într-un alt lăcaş se afla un smarald înconjurat de diamante – în formă de inimă. Iar lîngă smarald, un diamant strălucitor.

Diamantul era tăiat în formă de lacrimă.

Muşcîndu-şi buza pentru a-şi opri tremuratul bărbiei, Alexandra îşi ridică ochii spre el.

– Cred, şopti ea, încercînd să zîmbească, că rubinul ar trebui să-l port la Cursa Regală, atunci cînd am să-mi prind panglica de braţul tău...

Cu un geamăt, Jordan o luă în braţe.

– Acum, după ce mi-ai spus tot felul de lucruri, murmură ea cînd în sfîrşit îşi desprinse gura de a ei, nu crezi că ai putea să spui şi te iubesc? Aştept să o spui de cînd ai început şi...

– Te iubesc, zise el cu pasiune. Te iubesc, murmură moale, îngropîndu-şi faţa în părul ei. Te iubesc, gemu sărutîndu-i buzele. Te iubesc, te iubesc, te iubesc, te iubesc...

CAPITOLUL 32

Ţinîndu-şi fiul în braţe, Jordan privea fascinat fetişoara ridicată spre el. Neştiind ce să spună, dar nevrînd categcric să renunţe la plăcerea de a-şi ţine pruncul în braţe, hotărî să-i dea un sfat părintesc.

– Într-o zi, micuţul meu, va trebui să-ţi alegi o soţie şi este important să ştii cum trebuie făcut lucrul ăsta, aşa că am să-ţi spun o poveste. A fost odată, de mult, un bărbat arogant şi cinic. Să-i spunem... Jordan ezită un moment, gîndindu-se. Să-i spunem ducele de Hawthorne.

Stînd în uşă, neobservată, Alexandra încercă să-şi înăbuşe rîsul, în timp ce Jordan continuă:

– Ducele ăsta era un tip hain la suflet, care nu vedea nimic bun în jurul lui, mai ales la propria-i persoană. Apoi, tîrziu, într-o noapte fatidică, a fost atacat de bandiţi şi chiar în momentul în care se părea că viaţa lui era pe punctul de a se încheia într-un mod cu totul lipsit de demnitate, îi sări în ajutor un cavaler îmbrăcat într-o armură ruginită. Împreună cu cavalerul, ducele reuşi să-i doboare pe bandiţi, dar în toiul luptei cavalerul fu rănit. Ducele hain sări în ajutorul cavalerului care-şi pierduse cunoştinţa, dar, spre uimirea lui, descoperi că acel cavaler nu era cîtuşi de puţin un bărbat, ci... o fată! Era mică şi firavă, cu păr buclat şi cu cele mai lungi gene pe care le văzuse ducele vreodată. Iar cînd deschise ochii, culoarea lor era de un verde-albastru nemaiîntîlnit!

Ducele cu sufletul gol a privit-o în ochi şi ce a văzut el acolo i-a tăiat răsuflarea...

Copilul îl privea ca vrăjit.

– Ce a văzut? întrebă în şoaptă Alexandra din cadrul uşii. Ridicîndu-şi capul, Jordan se uită la ea, iar în privire era tot sufletul lui. Cu o voce solemnă, încărcată de tandreţe, spuse:

– Ceva minunat!!!

SFÎRŞIT